SİKKE-İ TASDİKİ GAYBÎ

BEDİÜZZAMAN SAİD NURSİ

RİSALE-İ NUR KULLİYATINDAN

1.0

Sikke-i Gaybiye Hakkında

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [1]

Bu Sikke-i Gaybiye'yi mahrem tutardık; yalnız has kardeşlerime mahsustu. Ben vefat ettikten sonra neşredilsin demiştim. Fakat zabıta geldi, adliye hesabına onu sakladığımız yerden çıkardılar. İki sene ellerinde kaldı. Üç mahkeme tetkikinden sonra iade edildi. Bize muhalif gayet nâmahremler dahi beraber okudular. Bize çok yabanî insanlar gördüler. Bu iki defadır Isparta adliyesinin eline başka risalelerle beraber girmiş, hiçbir itiraz edilmeden geri verilmiş.

Madem umumun nazarına istemediğimiz halde gösterilmiş ve madem Risale-i Nur'un ehemmiyetini ispat edip şakirtlerini şevke getiriyor, kuvve-i mâneviyelerini ziyadeleştiriyor; elbette Medresetü'z-Zehra erkânlarının neşrine karar vermelerine iştirak ederim.

Said

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.

Risale-i Nur’dan parlak fıkralar ve bir kısım güzel mektuplar

سُبْحَانَهُ بِاسْمِهِ [1] إِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ [2]

أَبَدًا دَائِمًا [3] اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ

Leyle-i Kadîrde ihtar edilen bir mesele-i mühimme

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah’ın adıyla.
2. “Hiçbir şey yoktur ki Allah’ı hamd ile tesbih etmesin.” İsrâ Sûresi, 17:44.
3. Allah’ın selâmı, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

Evvelâ: Leyle-i Kadîrde kalbe gelen pek uzun ve geniş bir hakikate, pek kısaca bir işaret edeceğiz. Şöyle ki:

Nev-i beşer bu son Harb-i Umumînin eşedd-i zulüm ve istibdadıyla ve merhametsiz tahribatıyla ve bir düşmanın yüzünden yüzer masumu perişan etmesiyle ve mağlûpların dehşetli meyusiyetleriyle ve galiplerin dehşetli telâş ve hâkimiyetlerini muhafaza ve büyük tahribatlarını tamir edememelerinden gelen dehşetli vicdan azaplarıyla ve dünya hayatının bütün bütün fâni ve muvakkat olması ve medeniyet fantaziyelerinin aldatıcı ve uyutucu olduğu umuma görünmesiyle ve fıtrat-ı beşeriyedeki yüksek istidadatın ve mahiyet-i insaniyesinin umumî bir surette dehşetli yaralanmasıyla ebedperest hissiyat-ı bâkiye ve fıtrî aşk-ı insaniyenin heyecan içinde uyanmasıyla ve gaflet ve dalâletin, en sert ve sağır olan tabiatın, Kur’ân’ın elmas kılıcı altında parçalanmasıyla ve gaflet ve dalâletin en boğucu, aldatıcı, en geniş perdesi olan siyasetin rû-yi zeminde pek çirkin, pek gaddârâne hakikî sureti görünmesiyle, elbette ve elbette, hiçbir şüphe yok ki: Şimalde, garpta, Amerika’da emareleri göründüğüne binaen, nev-i beşer, mâşuk-u mecazîsi olan hayat-ı dünyeviye böyle çirkin ve geçici olmasından, fıtraten beşerin hakikî sevdiği ve aradığı hayat-ı bâkiyeyi bütün kuvvetiyle arayacak.

Ve elbette, hiç şüphe yok ki: Bin üç yüz altmış senede, her asırda üç yüz elli milyon şakirdi bulunan ve her hükmüne ve dâvâsına milyonlar ehl-i hakikat tasdik ile imza basan ve her dakikada milyonlar hafızların kalbinde kudsiyet ile bulunup lisanlarıyla beşere ders veren ve hiçbir kitapta emsali bulunmayan bir tarzda beşer için hayat-ı bâkiyeyi ve saadet-i ebediyeyi müjde veren ve bütün beşerin yaralarını tedavi eden Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyanın şiddetli, kuvvetli ve

tekrarlı binler âyâtıyla, belki sarihan ve işareten on binler defa dâvâ edip haber veren ve sarsılmaz, kat'î delillerle, şüphe getirmez hadsiz hüccetlerle hayat-ı bâkiyeyi kat'iyetle müjde ve saadet-i ebediyeyi ders vermesi; elbette nev-i beşer bütün bütün aklını kaybetmezse, maddî veya mânevî bir kıyamet başlarında kopmazsa, İsveç, Norveç, Finlandiya ve İngiltere'nin Kur'ân'ın kabulüne çalışan meşhur hatipleri ve Amerika'nın din-i hakkı arayan çok ehemmiyetli cemiyeti gibi rû-yi zeminin kıt'aları ve hükûmetleri Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyanı arayacaklar ve hakikatlerini anladıktan sonra bütün ruh u canlarıylasarılacaklar. Çünkü bu hakikat noktasında, kat'iyen Kur'ân'ın misliyoktur ve olamaz ve hiçbir şey bu mu'cize-i ekberin yerini tutamaz.

Saniyen: Madem Risale-i Nur, o mu'cize-i kübrânın elinde bir elmas kılıç hükmünde hizmetini göstermiş ve en muannid düşmanları teslime mecbur etmiş. Hem kalbi, hem ruhu, hattâ hissiyatı tam tenvir edecek ve ilâçlarını verecek bir tarzda hazine-i Kur'âniyenin dellâllığını yapan ve ondan başka me'haz ve mercii olmayan ve bir mu'cize-i mâneviyesi bulunan Risale-i Nur o vazifeyi yapıyor. Ve aleyhindeki dehşetli propagandalara ve gayet muannid zındıklara tam galebe çalmış. Ve dalâletin en sert, kuvvetli kal'ası olan tabiatı, *Tabiat Risalesi* ile parça parça etmiş. Ve gafletin en kalın ve boğucu ve geniş daire-i âfâkında ve fennin en geniş perdelerinde *Asâ-yı Mûsâ'*daki Meyvenin Altıncı Meselesi ve Birinci, İkinci, Üçüncü, Sekizinci Hüccetleriyle gayet parlak bir tarzda gafleti dağıtıp nur-u tevhidi göstermiş.

Elbette bizlere lâzım ve millete elzemdir ki; şimdi resmen izin verilen din tedrisatı için hususî dershaneler açılmasına ve izin verilmesine binaen, Nur şakirtleri, mümkün olduğu kadar her yerde küçücük bir dershane-i Nuriye açmak lâzımdır.

Gerçi herkes kendi kendine bir derece istifade eder, fakat herkes herbir meselesini tam anlamaz. Hem iman hakikatlerinin izahı olduğu için, hem ilim,[HAŞİYE-1] hem mârifet, hem ibadettir. Eski medreselerde beş on seneye mukabil, inşaallah Nur medreseleri, beş on haftada aynı neticeyi temin edecek ve yirmi senedir ediyor.

Ve hem hükûmet ve millet ve vatan, hem hayat-ı dünyeviyesine ve siyasiyesine ve uhreviyesine pek çok fâidesi bulunan bu Kur'ân lemeatlarına ve dellâlı bulunan Risale-i Nur'a değil ilişmek, tamamıyla terviç ve neşrine çalışmaları elzemdir ki, geçen dehşetli günahlara kefaret ve gelecek müthiş belâlara ve anarşistliğe bir sed olabilsin.

Salisen: Bu Ramazan-ı Şerifte, Kur'ân'ı zevk ve şevk ile okumak benim çok ihtiyacım vardı. Halbuki elemli hastalık, maddî ve mânevî sıkıntılar, yorgunluk

ve meşgalelerin tesiriyle telâş ettim. Birden Hüsrev'in şirin kalemiyle mu'cizatlı yazılan mu'cizatlı cüzler ve Hâfız Ali ve Tahirî'ye pek çok sevap kazandıran parlak ve kerametli Hizbü'l-Ekber-i Kur'âniyeyi birbiri arkasından okumaya başlarken öyle bir zevk ve şevk verdi ki,bütün o yorgunlukları hiçe indirdi. Hiçbir vesveseye meydan vermeyerekpek parlak bir surette ders-i Kur'âniyeyi onlardan dinlerken bütün ruh u canımla arzu ettim ve kast u azmettim ki, mümkün olduğu derecede aynı Hizbü'l-Ekber-i Kur'âniye gibi fotoğrafla mu'cizatlı Kur'ân'ımızı tab edeceğiz, inşaallah...

اَلْبَاقِی هُوَ الْبَاقِی [1]

Kardeşiniz

Said Nursî

Haşiye-1 Şayet biri biliyor, taallüm etmeye muhtaç değilse, ibadete muhtaç veya marifete müştak veya huzur ister. Onun için herkese lüzumlu bir derstir.
1. Bâkî olan sadece Odur.

سُبْحَانَهُ بِاسْمِهِ [1] يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ اِلاَّ شَيْءٍ مِنْ وَاِنْ [2]

دَائِمًا أَبَدًا وَبَرَكَاتُهُ اللّٰهِ وَرَحْمَةُ عَلَيْكُمْ اَلسَّلاَمُ [3]

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
2. "Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin." İsrâ Sûresi, 17:44.
3. Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Nurun fevkalâde has şakirtleri, *Sikke-i Gaybiye* müştemilâtıyla, o evliya-yı meşhûreden, kırk günde bir defa ekmek yiyip kırk gün yemeyen Osman-ı Hâlidî'nin sarih ihbarı ve evlâtlarına vasiyetiyle ve Isparta'nın meşhur ehl-i kalb âlimlerinden Topal Şükrü'nün zahir haber vermesiyle çok ehemmiyetli bir hakikatı dâvâ edip, fakat iki iltibas içinde, bu biçare, ehemmiyetsiz kardeşleri Said'e bin derece ziyade hisse vermişler. On seneden beri kanaatlerini tâdile çalıştığım halde, o bahadır kardeşler kanaatlerinde ileri gidiyorlar. Evet, onlar, On Sekizinci Mektuptaki iki ehl-i kalb çobanın macerası gibi, hak bir hakikati görmüşler; fakat tabire muhtaçtır. O hakikat de şudur:

Ümmetin beklediği, âhirzamanda gelecek zâtın üç vazifesinden en mühimi ve en büyüğü ve en kıymettarı olan iman-ı tahkikîyi neşir ve ehl-i imanı dalâletten kurtarmak cihetiyle, o en ehemmiyetli vazifeyi aynen bitemâmihâ Risale-i Nur'da görmüşler. İmam-ı Ali ve Gavs-ı Âzam ve Osman-ı Hâlidî gibi zâtlar, bu nokta içindir ki, o gelecek zâtın makamını Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsinde keşfen görmüşler gibi işaret etmişler. Bazan da o şahs-ı mânevîyi bir hâdimine vermişler, o hâdime mültefitane bakmışlar. Bu hakikatten anlaşılıyor ki, sonra gelecek o mübarek zât, Risale-i Nur'u bir programı olarak neşir ve tatbik edecek.

O zâtın ikinci vazifesi, şeriatı icra ve tatbik etmektedir. Birinci vazife, maddî kuvvetle değil, belki kuvvetli itikad ve ihlâs ve sadakatle olduğu halde, bu ikinci vazife gayet büyük maddî bir kuvvet ve hakimiyet lâzım ki, o ikinci vazife tatbik edilebilsin.

O zâtın üçüncü vazifesi, hilâfet-i İslâmiyeyi ittihad-ı İslâma bina ederek, İsevî ruhanîleriyle ittifak edip din-i İslâma hizmet etmektir. Bu vazife, pek büyük bir saltanat ve kuvvet ve milyonlar fedakârlarla tatbik edilebilir. Birinci vazife, o iki vazifeden üç-dört derece daha ziyade kıymettardır. Fakat o ikinci, üçüncü vazifeler pek parlak ve çok geniş bir dairede ve şaşaalı bir tarzda olduğundan, umumun ve avâmın nazarında daha ehemmiyetli görünüyorlar. İşte o has Nurcular ve bir kısmı evliya olan o kardeşlerimizin tâbire ve tevile muhtaç

fikirlerini ortaya atmak, ehl-i dünyayı ve ehl-i siyaseti telâşe verir ve vermiş; hücumlarına vesile olur. Çünkü, birinci vazifenin hakikatini ve kıymetini göremiyorlar; öteki cihetlere hamlederler.

Kardeşlerimin ikinci iltibası: Fâni ve çürütülebilir bir şahsiyeti, bazı cihetlerle birinci vazifede pişdarlık eden Nur şakirtlerinin şahs-ı mânevîsini temsil eden o âciz kardeşine veriyorlar. Halbuki bu iki iltibas da Risale-i Nur'un hakikî ihlâsına ve hiçbir şeye, hattâ mânevî ve uhrevî makamata dahi âlet olmamasına bir cihette zarar verdiği gibi, ehl-i siyaseti de evhama düşürüp Risale-i Nur'un neşrine zarar gelir. Bu zaman, şahs-ı mânevî zamanı olduğu için, böyle büyük ve bâkî hakikatler, fâni ve âciz ve sukut edebilir şahsiyetlere bina edilmez.

Elhasıl: O gelecek zâtın ismini vermek, üç vazifesi birden hatıra geliyor; yanlış olur. Hem hiçbir şeye âlet olmayan nurdaki ihlâs zedelenir, avâm-ı mü'minîn nazarında hakikatlerin kuvveti bir derece noksanlaşır. Yakîniyet-i bürhaniye dahi, kazâyâ-yı makbûledeki zann-ı galibe inkılâp eder; daha muannid dalâlete ve mütemerrid zındıkaya tam galebesi, mütehayyir ehl-i imanda görünmemeye başlar. Ehl-i siyaset evhama ve bir kısım hocalar itiraza başlar. Onun için, Nurlara o ismi vermek münasip görülmüyor. Belki "Müceddiddir, onun pişdarıdır" denilebilir.

Umum kardeşlerimize binler selâm.

اَلْبَاقِی هُوَ الْبَاقِی [1]

Kardeşiniz

Said Nursî

1. Bâkî olan sadece Odur.

سُبْحَانَهُ بِاسْمِهِ [1] يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ إِلَّا شَيْءٍ مِنْ وَإِنْ [2]

دَائِمًا أَبَدًا بَرَكَاتُهُ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ السَّلَامُ [3]

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
2. "Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin." İsrâ Sûresi, 17:44.
3. Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

Aziz, sıddık, sarsılmaz, sebatkâr, fedakâr, vefadar kardeşlerim,

Bilirsiniz ki, Ankara ehl-i vukufu Risale-i Nur'a ait kerametleri ve işaret-i gaybiyeleri inkâr edememişler. Yalnız, yanlış olarak o kerametlerde hissedar zannedip itiraz ederek, "Böyle şeyler kitapta yazılmamalıydı; keramet izhar edilmez" diye hafif bir tenkide mukàbil, müdafaatımda onlara cevaben demiştim ki:

Onlar bana ait değil ve o kerametlere sahip olmak benim haddim değil. Belki Kur'ân'ın mu'cize-i mâneviyesinin tereşşuhatı ve lem'alarıdır ki, hakikî bir tefsiri olan Risale-i Nur'da kerametler şeklini alarak, şakirtlerinin kuvve-i mâneviyelerini takviye etmek için, ikramât-ı İlâhiye nev'indendir. İkram ise, izharı bir şükürdür, câizdir. Hem makbuldür. Şimdi ehemmiyetli bir sebebe binaen bu cevabı bir parça izah edeceğim. Ve, "Niçin izhar ediyorum? Ve niçin bu noktada bu kadar tahşidat yapıyorum? Ve niçin birkaç aydır bu mevzuda çok ileri gidiyorum; ekser mektuplar o keramete bakıyor?" diye sual edildi.

Elcevap: Risale-i Nur'un hizmet-i imaniyesinde bu zamanda binler tahribatçılara mukàbil yüz binler tamiratçı lâzım gelirken, hem benimle lâakal yüzer kâtip ve yardımcı bulunmak ihtiyaç varken, değil çekinmek ve temas etmemek, belki millet ve ehl-i idare takdirle ve teşvikle yardım ve temas etmek zarurî iken ve o hizmet-i imaniye hayat-ı bâkiyeye baktığı için hayat-ı fâniyenin meşgalelerine ve faidelerine tercih etmek ehl-i imana vâcip iken, kendimi misal alarak derim ki:

Beni herşeyden ve temastan ve yardımcılardan men etmekle beraber aleyhimizde olanlar bütün kuvvetleriyle arkadaşlarımın kuvve-i mâneviyelerini kırmak ve benden ve Risale-i Nur'dan soğutmak ve benim gibi ihtiyar, hasta, zayıf, garip, kimsesiz bir bîçareye, binler adamın göreceği vazifeyi başına yüklemek ve bu tecrit ve tazyiklerde maddî bir hastalık nev'inde insanlar ile temas ve ihtilâttan çekilmeye mecbur olmak, hem o derece tesirli bir tarzda halkları ürküttürmekle kuvve-i mâneviyeyi kırmak cihetleriyle ve sebepleriyle, ihtiyarım haricinde, bütün o mânilere karşı Risale-i Nur şakirtlerinin kuvve-i

mâneviyelerinin takviyesine medar ikramât-ı İlâhiyeyi beyan ederek Risale-i Nur etrafında mânevî bir tahşidat yaptırmak ve Risale-i Nur kendi kendine, tek başıyla, başkalarına muhtaç olmayarak, bir ordu kadar kuvvetli olduğunu göstermek hikmetiyle bu çeşit şeyler bana yazdırılmış. Yoksa—hâşâ—kendimizi satmak ve beğendirmek ve temeddüh etmek ve hodfuruşluk etmek ise, Risale-i Nur'un ehemmiyetli bir esası olan ihlâs sırrını bozmaktır. İnşaallah Risale-i Nur kendi kendine, hem kendini müdafaa ettiği, hem kıymetini tam gösterdiği gibi, bizi de mânen müdafaa edip kusurlarımızı affettirmeye vesile olacaktır.

Umum kardeşlerimin ve hemşirelerimin, hâssaten duaları makbul ve mübarek mâsumlar taifesi ve muhterem ihtiyarlar cemaatinden her birerlerine binler selâm ve dua ederek Ramazan-ı Şeriflerini tebrik ederiz, dualarını rica ederiz.

Hasta kardeşiniz

Said Nursî

Risale-i Nur'un makbuliyetine imza basan ve gaybî işaretlerle ondan haber veren sekiz parçadan birinci parçadır.

Aynı meseleye bu birinci risalede yirmi dokuz işaret var. Sair parçalarla beraber bine yakın işaretler, remizler, îmalar, emâreler aynı meseleye, aynı dâvâya ittifakla bakmaları sarahat derecesindedir. Vahdet-i mesele cihetiyle, o emareler birbirine kuvvet verir, teyid eder. O sekizden üç tanesi, İmam-ı Ali'nin Radiyallahu Anh, üç keramet-i gaybiyesiyle Risale-i Nur'dan haber vermiş.

Bu sekiz parçayı Ankara ehl-i vukufu tetkik etmiş, itiraz etmemişler. Yalnız demişler: "Bu yazılmamalıydı. Keramet sahibi, kerametini yazamaz."

Ben de onlara cevap verdim ki: Bu benim değil, Risale-i Nur'un kerametidir. Risale-i Nur ise, Kur'ân'ın malıdır ve tefsiridir dedim, onlar sustular; demek kabul ettiler. Gerçi bu çeşit ikramlaryazılmasaydı daha münasip olurdu; fakat bu kadar hadsiz muarızlar ve çok kuvvetli ve kesretli düşmanlar karşısında az ve zaif olan bizlere kuvve-i mâneviye ve gaybî imdat ve teşci ve sebat ve metanet vermek için mecburiyet-i kat'iye oldu, ben de yazdım. Benim benliğime bir hodfuruşluk verip sukutuma sebep olsa da, ehemmiyeti yok. Bu hizmete, yani ehl-i imanı dalâlet-i mutlakadan kurtarmaya, lüzum olsa dünyevî hayat gibi, uhrevî hayatımı da feda etmek bir saadet bilirim. Binler dostlarım ve kardeşlerimin Cennete girmeleri için, Cehennemi kabul ederim.

Said Nursî

İşârât-ı Kur’âniye ve üç keramet-i Aleviye ve keramet-i Gavsiye hakkındaki bir tenbih ve ihtardır.

Bu gayet mahrem risaleler, nasılsa, muannid bir nâmahremin eline bu risalelerden birisi geçmiş. Gayet sathî ve inat nazarıyla bir iki yerine haksız bir itirazla ehemmiyetli bir hâdiseye sebebiyet verdiğinden, bu mecmua, Risale-i Nur’un has talebelerine, belki ehass-ı havassa mahsus olduğu halde ve benim vefatımdan sonra intişarına müsaade olmasıyla beraber, şimdi mezkûr hâdisenin sebebiyle herkese değil, belki ehl-i insaf ve Risale-i Nur’la alâkadar ve talebelerinden bulunanlara ve haslardan bir kaç şakirdin tensibiyle gösterilebilir fikriyle yazdık. Şimdi ise, iki sene iki mahkeme tetkikten sonra bize iade edilmesinden neşrine mecbur olduk.

İkinci nokta: Bu risale baştan aşağıya kadar birtek neticeye bakıyor. Bine yakın emarelerle, Risale-i Nur’un makbuliyetine bir imza basıldığını ispat ediyor. Böyle birtek dâvâya bu derece kesretli ve ayrı ayrı cihetlerde binler emareler ve imalar onu göstermesi ilmelyakîn değil, belki aynelyakîn, belki hakkalyakîn derecesinde o dâvâyı ispat eder.

Üçüncü nokta: Bu risaleyi mütalâa eden zâtlar, inceden inceye, hususan cifrî hesabatına meşgul olmaya lüzum yok. Bir kısmı anlaşılmasa da zararı yok. Hem umumunu okumak da lâzım değil. Hem keramet-i Gavsiyenin âhirinde, Şamlı Hafız Tevfik’in fıkrasından başlayıp âhire kadar mütalâadan sonra ve baştaki mukaddemeyi okuduktan sonra [HAŞİYE-1] istediği parçayı okusun.

Said Nursî

Haşiye-1 Kitabın birinci ve yedinci kısımlarını okuduktan sonra.

Şamlı Hafız Tevfik’in Fıkrası

وَاِنْ مِنْ شَیْءٍ اِلاَّ یُسَبِّحُ بِحَمْدِهٖ بِاسْمِهٖ سُبْحَانَهُ [1] [2]

Mukaddime

Malûm olsun ki, *Zübdetü’r-Resâil Umdetü’l-Vesâil*namında, kutbü’l-ârifîn Ziyaeddin Mevlânâ Şeyh Hâlid’in (kuddise sirruhu) mektubat ve resâil-i şerifelerinden muktebes nasâyih-i kudsiyenin tercümesine dair bir risaleyi, on üç sene mukaddem, Bursa’da Hoca Hasan Efendiden almıştım. Nasılsa mütalâasına muvaffak olamamıştım. Tâ bugünlerde, kitaplarımın içerisinde birşeyararken elime geçti. Dedim: “Bu Hazret-i Mevlânâ Hâlid, Üstadımınhemşehrisidir. Hem İmam-ı Rabbânî’den sonra, tarîk-ı Nakşînin en mühim kahramanıdır. Hem tarik-i Hâlidiye-i Nakşiyenin pîridir.” Risaleyi mütalâa ederken, Hazret-i Mevlânâ’nın tercüme-i halinde şu fıkrayı gördüm:

Ashâb-ı Kütüb-i Sitteden İmam-ı Hâkim, *Müstedrek*’inde ve Ebu Davud, *Kitab-ı Sünen*’inde; Beyhakî, Şuab-ı İman’da tahriç buyurdukları,

اِنَّ اللّٰهَ یَبْعَثُ لِهٰذِهِ الْاُمَّةِ عَلٰی رَاْسِ کُلِّ مِأَةِ سَنَةٍ
مَنْ یُجَدِّدُ لَهَا دِینَهَا [3]

yani, “Her yüz senede Cenâb-ı Hak bir müceddid-i din gönderiyor” hadîs-i şerifine mazhar ve mâsadak ve mazhar-ı tâm olan Mevlânâ eş-şehîr, kutbü’l-ârifîn, gavsü’l-vâsılîn, vâris-i Muhammedî, kâmilü’t-tarikati’l-âliyye ve’l-müceddidiyye Hâlid-i Zülcenâheyn (Kuddise sirruhu), ilâ âhir... Sonra tarihçe-i hayatında gördüm ki, tevellüdü, 1193 tarihindedir. Sonra gördüm ki, 1224 tarihinde Saltanat-ı Hind’in payitahtı olan Cihanâbâd’a dahil olmuş. Tarik-i Nakşî silsilesine girip müceddidiyete başlamış.

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah’ın adıyla.
2. “Hiçbir şey yoktur ki Allah’ı hamd ile tesbih etmesin.” İsrâ Sûresi, 17:44.
3. el-Hakim, *el-Müstedrek*, 4:522; el-Münâvî, *Feyzü’l-Kadîr*, 2:281, hadis no: 1845.

Sonra 1238’de, ehl-i siyasetin nazar-ı dikkatini celb ettiğinden, vatanını terk ederek diyar-ı Şam’a hicretle gitmiştir. Hem içinde gördüm ki, Hazret-i Mevlânâ’nın nesli, Hazret-i Osman bin Affan’a (radıyallahü anh) mensuptur.

Sonra gördüm ki, tercüme-i halinde istidad-ı fıtrî ve kabiliyet-i harika ile, sinni yirmiye bâliğ olmadan evvel a’lem-i ulemâ-i asr ve allâme-i vakit olmuş. Süleymaniye kasabasında tedris-i ulûm ile iştigal eylemiştir.

Sonra Üstadımın tarihçe-i hayatını düşündüm. Baktım, dört mühim noktada tevafuk ediyorlar.

Birincisi: Hazret-i Mevlânâ 1193'te dünyaya gelmiş. Üstadım ise, Arabî 1293'te.[1] Tam Mevlânâ Hâlid'in yüz senesi hitam bulduktan sonra dünyaya gelmiş.

İkincisi: Hazret-i Mevlânâ'nın tecdid-i din mücahedesine başlangıcı ve mukaddemesi, Hindistan'ın payitahtına 1224'te girmiş. Üstad ise, aynen yüz sene sonra, 1324'te Osmanlı Saltanatının payitahtına girmiş, mücahede-i mâneviyesine hazırlanmış.

Üçüncüsü: Ehl-i siyaset, Hazret-i Mevlânâ'nın fevkalâde şöhretinden tevehhüm ederek diyar-ı Şam'a nakl ettirilmesi, 1238'de vaki olmuştur. Üstad ise, aynen yüz sene sonra 1338'de Ankara'ya gidip, onlarla uyuşamayıp, onları reddederek, küserek tekrar Van'a gidip, bir dağda inziva ederken 1338 senesini müteakip, Şeyh Said hâdisesinin vukuu münasebetiyle ehl-i siyasetin vehmine dokunmuş. Ondan korkarak Burdur, Isparta, Kastamonu, Afyon vilâyetlerinde (sekizer sene) yirmi beş sene ikamet ettirilmiş.

1. Üstad Bediüzzaman'ın doğum tarihi: Hicrî, 1295; Milâdî, 1878.

Dördüncüsü: Hazret-i Mevlânâ, yaşı yirmiye bâliğ olmadan evvel allâme-i zaman hükmünde, fuhûl-u ulemânın üstünde görünmüş, ders okutmuş. Üstad ise, tarihçe-i hayatını görenlere ve bilenlere malûmdur ki, on dört yaşında icâzet alıp a'lem-i ulemâ-i zamana karşı muarazaya girişmiş, on dört yaşında iken, icâzet almaya yakın talebeleri tedris etmiştir.

Hem Hazret-i Mevlânâ, neslen Osmanlı olduğu ve Sünnet-i Seniyeye bütün kuvvetiyle çalıştığı gibi, üstadım da Kur'ân-ı Hakîme hizmet noktasında, meşreben Hazret-i Osman-ı Zinnûreyn'in arkasında gidip, Hazret-i Mevlânâ (k.s.) gibi, Risale-i Nur eczâlarıyla, bütün kuvvetiyle Sünnet-i Seniyenin ihyâsına çalıştı.

İşte bu dört noktadaki tevafukat, tam yüz sene fasılayla Risale-i Nur'un takviye-i din hususundaki tesirâtı, Hazret-i Mevlânâ'nın (k.s.) tarik-i Nakşiye vasıtasıyla hizmeti gibi azîm görünüyor.[HAŞİYE-1]

Haşiye-1 Hazret-i Mevlânâ(k.s.), milyonlar etbâlarının ittifaklarıyla müceddiddir ve baştaki hadis-i şerifin bir mâsadakıdır. Ve madem tam yüz sene sonra, dört mühim cihet-i tevafukla beraber Risale-i Nur aynı vazifeyi görüyor. Demek, nass-ı hadîs ile, Risale-i Nur eczaları tecdid ve takviye-i din vazifesini görüyorlar.

Üstadım kendine ait medh ü senâyı kabul etmiyor. Fakat Risale-i Nur, Kur'ân'a ait olup medh ü senâ, Kur'ân'ın esrârına aittir. Yalnız Üstadımla Hazret-i Mevlânâ'nın birkaç farkı var:

Birincisi: Hazret-i Mevlânâ, zülcenâheyndir. Yani, hem Kadirî, hem Nakşî tarikat sahibi iken, Nakşîlik tarikatı onda daha galiptir. Üstadım, bilâkis, Kadirî meşrebi ve Şâzelî mesleği onda daha ziyade hükmediyor. Ben Üstadımdan

işittim ki: Hazret-i Mevlânâ (k.s.) Hindistan'dan tarik-i Nakşîyi getirdiği vakit, Bağdat dairesi Şâh-ı Geylânî'nin (k.s.) ba'del-memat hayatında olduğu gibi tasarrufunda idi.

Hazret-i Mevlânâ'nın (k.s.) mânen tasarrufu, câ-yı kabul göremedi. Şâh-ı Nakşibend (k.s.) ile İmam-ı Rabbânî'nin (k.s.) ruhaniyetleri Bağdat'a gelip Şâh-ı Geylânî'nin ziyaretine giderek rica etmişler ki, "Mevlânâ Hâlid (k.s.) senin evlâdındır, kabul et." Şâh-ı Geylânî (k.s.), onların iltimaslarını kabul ederek Mevlânâ Hâlid'i kabul etmiş. Ondan sonra Mevlânâ Hâlid (k.s.) birden parlamış. Bu vakıa, ehl-i keşifçe vâki ve meşhud olmuştur. O hâdise-i ruhaniyeyi, o zaman ehl-i velâyetin bir kısmı müşahede etmiş, bazı da rüyayla görmüşler. (Üstadımın sözü burada tamam oldu.)

İkinci fark şudur ki: Üstadım kendi şahsiyetini merciiyetten azlediyor. Yalnız Risale-i Nur'u merci gösteriyor. Hazret-i Mevlânâ'nın şahsiyeti ise, kutbü'l-irşad, merciü'l-hâs ve'l-âmm olmuştur.

Üçüncü fark: Hazret-i Mevlânâ, zü'ecnihadır. Fakat, zamanın muktezasıyla—sünnet-i seniyeye çok kuvvet vermekle beraber ilm-i tarikatı esas tutmak cihetiyle—tarikatı daha ziyade tutmuş. O noktada sarf-ı himmet etmiş. Üstadım ise, şu dehşetli zamanın muktezâsıyla ilm-i hakikati ve hakaik-i imaniye cihetini iltizam ederek, tarikata üçüncü derecede bakmışlar.

Elhasıl: Baştaki hadis-i şerifin "Her yüz sene başında dîni tecdid edecek bir müceddid gönderiyor" va'd-i İlâhisine binaen, Hazret-i Mevlânâ Hâlid, ekser ehl-i hakikatça, 1200 senesinin, yani on ikinci asrın müceddididir. Madem tam yüz sene sonra, aynen dört cihette tevafuk ederek Risale-i Nur eczaları aynı vazifeyi görmüş. Kanaat verir ki—nass-ı hadisle—Risale-i Nur tecdid-i din hususunda bir müceddid hükmündedir.

Benim Üstadım daima diyor ki: "Ben bir neferim, fakat müşir hizmetini görüyorum.

Yani kıymet bende değil. Belki Kur'ân-ı Hakîmin feyzinden tereşşuh eden Risale-i Nur eczâları bir müşiriyet-i mâneviye hizmetini görüyor."

Üstadımı kızdırmamak için şahsını senâ etmiyorum.

Şamlı Hafız Tevfik

Re’fet Bey ve Hüsrev ve Rüşdü gibi Risale-i Nur şakirtlerinin -Risale-i Nur bereketine işaret eden- buldukları bir tevâfuk-u lâtiftir.

Risale-i Nur’un Isparta’ya ne derece rahmet olduğuna delâlet eden bir tevafukat-ı acibe:

Risale-i Nur’un mazhar olduğu inâyâtın külliyetinde mühim bir ferdi de şudur ki: Isparta vilâyeti sekiz seneden beri Risale-i Nur’un müellifini sinesinde saklamıştı ve Barla gibi şirin bir nahiyesinde, Cenâb-ı Hakkın lütuf ve keremiyle muhafaza etmişti. Bu müddet zarfında yavaş yavaş intişar eden Risale-i Nur’dan Isparta’da binler adam imanlarını takviye ettiler. Bilhassa gençler pek çok istifade ve istifaza etti.

Vaktâ ki, Üstadımızın Barla gibi lâtif ve şirin bir mahaldeki sıkıntılı ve pek acıklı ve en katı kalbleri ağlatan işkenceli esareti bitti. Risale-i Nur’un müellifi olan Üstadımızın nazarı Cenâb-ı Hakkın inâyetiyle Isparta’ya müteveccih oldu. Evhama düşen bazı zâlim ehl-i dünyanın teşebbüskârâne harekât-ı zahiriyesi bir sebeb-i âdi olarak Üstadımız Isparta’ya getirildi.

Fakat Üstadımızın teşrif ettiği zaman yaz mevsiminin en hararetli zamanı idi. Yağmurlar kesilmiş, Isparta’yı iska eden sular azalmış, bir kısm-ı mühimminin menba’ı kesilmiş, ağaçlar sararmaya, otlar kurumaya, çiçekler buruşmaya başlamıştı.

Risale-i Nur’un en ziyade intişar ettiği mahal Isparta vilâyeti olduğu için, Risale-i Nur hakkındaki inâyât-ı Rabbaniyeyi pek yakından temâşâ eden Risale-i Nur şakirtleri olan bizler, acib bir vâkıaya daha şahit olduk.

Bu hâdise ise: Risale-i Nur Müellifinin Isparta’ya teşrifini müteakip, bir asır içinde bir veya iki defa vukua gelen, bu yaz mevsimindeki yağmurun kesretli yağması olmuştur. Pek harika bir surette yağan bu yağmur Isparta’nın her tarafını tamamen iska etmiş; nebatata yeniden hayat bahşedilmiş; bağlar, bahçeler başka bir letâfet kesbetmiş; ekserisi hemen hemen ziraatle iştigal eden halkın yüzleri, Risale-i Nur’un nâil olduğu inâyetten ve bereketinden olan bu yağmurdan istifade ederek gülmüş, ruhları inbisat etmişti. Cenâb-ı Hak, kemâl-i rahmetiyle, bu yaz mevsiminin bu şiddetli ve hararetli vaziyetini, baharın en letâfetli, en şirin ve en hoş vaziyetine tebdil etti. Güya Risale-i Nur, yüz on dokuz parçasıyla, müellifi olan Üstadımıza bir taraftan hoşâmedî etmek ve

mahzun olan kalbine tesellî vermek ve gamnâk ruhunu tatyib etmek; ve diğer taraftan da, sekiz seneden beri yaşadığı Barla'yı unutturmak ve o muhteşem çınar ağacını ve dostlarını ve alâkadar olduğu şeylerden gelen firak hüznünü hatırlatmamak için, Cenâb-ı Haktan yüz on dokuz risalenin eliyle, yüz on dokuz bin kelimeleri diliyle dua etti, yağmur istedi. Cenâb-ı Hak, öyle bereketli bir yağmur ihsan etti ki, bir misli doksan üç tarihindeyağdığını ihtiyarlarımızdan işitiyoruz ki, bu tarih, Üstadımızın tarih-i velâdetine tesadüf etmekle beraber, bu umumî hâdise-i rahmet olan kesretli yağmur, hususî bir surette Risale-i Nur'a baktığına bir delili de şudur ki:

Risale-i Nur'un neşrine vasıta olan Üstadımız geldiği gün, Isparta'yı gayet hararetli ve yağmursuzluktan toz-toprak içinde görmüş. Barla gibi bir yayladan gelip böyle bir yerde dayanamayacağım, diye telâşediyordu. Üçüncü ve dördüncü günü bahçeleri kısmen gezdiği vakit, sebzeve ot ve çiçeklerin susuzluktan buruştuklarını görerek gayet müteessirane su istiyor, yağmur talep ediyordu. Arkadaşımız olan Bekir Beyden, değirmenleri çeviren suyu göstererek "Isparta'nın suyu bu kadar mıdır?" diye sormuştu. Bekir Bey cevap verdi: "Gölcüğün suyu kesilmiş, gelmiyor. Isparta'nın dörtte birini sulayan bu sudan başka yoktur" dedi.

Üstadımızın Isparta'da çok talebesi bulunduğundan, ruhen yağmurun gelmesini istiyordu. Aynı günde öyle bir yağmur geldi ki, elli seneden beri Isparta böyle bir hâdiseyi görmemiş. O yağmur yüzde doksan dokuz menfaat vermiştir. Bundan anlaşılıyor ki, o tevafuk tesadüfî değil; bu rahmet, Isparta'ya rahmet olan Risale-i Nur'a bakıyor. Lillâhilhamd! Bu kerem-i İlâhî neticesi olarak Üstadımız diyor ki: "Isparta bana Barla'yı unutturdu. Unutamayacağım birşey varsa, o da, her yerde olduğu gibi, Barla'da bulunan ciddî dost ve talebelerimdir."

Mustafa, Lütfi, Rüştü, Hüsrev, BekirBey, Re'fet

(Rahmetullahi aleyhim ecmaîn)

Risale-i Nur bereketine ait yağmur hâdisesini te'yid eden Muhacir Hâfız Ahmed, Süleyman, Mustafa Çavuş ve Bekir Bey ve Şem'i'nin (r.h.) bir fıkrasıdır.

Isparta'daki kardeşlerin fıkrasındaki dâvâyı ispat eden kuvvetli iki delili gösteriyor.

Re'fet Bey ve Hüsrevgibi kardeşlerimizin harika bir surette yağan yağmur içinde Risale-i Nur bereketine hususi baktığına, kanaatimiz geliyor. Çünkü gözümüzle yağmur hâdisesinin, hususî bir şekilde hizmet-i Kur'ân ve Risale-i Nur'a baktığını iki suretle gördük.

Birinci suret: Risale-i Nur'un vasıta-i neşri olan Üstadımızın camii, seddedildi. Risale-i Nur'u yazacak hariçteki talebelerinin yanına gelmeleri men edildiği hengâmda kuraklık başladı. Yağmura ihtiyac-ı şedid oldu. Sonra yağmur başladı, her tarafta yağdı. Yalnızca Karaca Ahmed Sultan'dan itibaren, bir daire içinde kalan Barla mıntıkasına yağmur gelmedi. Üstadımız bundan pek müteessir olarak dua ediyordu. Sonra dedi ki:

"Kur'ân'ın hizmetine sed çekildi, bu köydeki mescidimiz kapandı. Bunda bir eser-i itab var ki, yağmur gelmiyor. Öyleyse, madem Kur'ân'ın itabı var. Yâsin Sûresini şefaatçi yapıp Kur'ân'ın feyzini ve bereketini isteyeceğiz."

Üstadımız Muhacir Hafız AhmedEfendiye dedi ki: "Sen kırk bir Yâsin-i Şerif oku."

Muhacir Hafız AhmedEfendi (r.h.) bir kamışa okudu. O kamışı suya koydular. Daha yağmur alâmeti görünmezken, ikindi namazı vaktinde, Üstadımız, daima itimad ettiği bir hatırasına binaen Muhacir Hafız Ahmed Efendiye söyledi ki: "Yâsin'ler tılsımı açtı; yağmur gelecek."

Aynı gecede, evvelce yağmadığı Barladairesi içine öyle yağdı ki, Üstadımızın odasının altındaki Çoban Ahmed'in bahçesindeki duvar yağmurdan yıkıldı. Halbuki Karaca Ahmed Sultan'ın arkasında ve deniz kenarında balık avlamakla meşgul olan Şem'î ile arkadaşları bir damla yağmur görmediler.

İşte bu hâdise kat'iyen delalet ediyor ki, o yağmur, hizmet-i Kur'ân'la münasebettardır. O rahmet-i âmme içinde bir hususiyet var ki, Sûre-i Yâsin anahtar ve şefaatçi oldu ve yağmur kâfi miktarda yağdı.

İkinci suret: Kuraklık zamanında, yirmi otuz gün içinde yağmur Barla'ya yağmamışken, Yokuşbaşı Çeşmesi yapıldığı bir zamanda menbaına yakın

Üstadımız ve biz (yani, Süleyman, Mustafa Çavuş, Ahmed Çavuş, Abbas Mehmed ve sair kardeşlerimiz) beraber cemaatle namaz kıldık. Tesbihattan sonra dua için elimizi kaldırdık, Üstadımız yağmur duası etti. Kur'ân'ı şefaatçi yaptı. Birden, o güneş altında, herbirimizin ellerine yedi-sekiz damlayağmur düştü. Elimizi indirdik, yağmur kesildi. Cümlemiz bu hale hayretettik. O vakte kadar yirmi otuz gündür yağmur gelmemişti. Yalnız oyağmur duası ânında, dua eden her ele yedi-sekiz damla düşmesigösteriyor ki, bunda bir sır var. Üstadımız dedi ki: "Bu bir işaret-i İlâhiyedir. Cenâb-ı Hak mânen diyor ki: Ben duayı kabul ediyorum, fakat şimdi yağmur vermiyorum." Demek sonra sûre-i Yâsin şefaat edecek. Nitekim de öyle olmuştur.

Elhasıl: Isparta'daki kardeşlerimizin umumî rahmet içindeki Risale-i Nur'un bereketine dair dâvâ ettikleri hususiyeti, şu iki kuvvetli delille tasdik ediyoruz.

Şem'î, Mustafa Çavuş, BekirBey, Muhacir Hafız Ahmed, Süleyman

(Rahmetullahi aleyhim ecmaîn)

Sadakatte meşhur olan Barlalı Süleyman'ın vazife-i sadakatini tamamıyla yapan Isparta Süleyman'ı Rüşdü'nün bir fıkrasıdır.

Aziz Üstadım,

Kardeşlerimin Yirmi Yedinci Mektuba giren fıkralarını, kendi fikrime ve hissiyatıma muvafık bulduğumdan, onlar bu nokta-i nazardan kendi fıkralarımdır diye başka fıkra yazmaya lüzum görmedim. Fakat bu âhirlerde Risale-i Nur'un kerametine temas eden bazı hadiseler benimle de münasebettar olarak vücuda geldiğinden, ondan bir ihtar hükmünde idi ki, onlar münasebetiyle, benim de bir hususî fıkram kardeşlerimin hususî fıkraları içine girsin diye, o hadiselerden bazı lâtif tevafukatı ve bazı rüya-yı sadıkayı ve birkaç hadiseyi yazıyorum.

Bu rüyalar, birbirine yakın ve birkaç gün zarfında görülmüş ve Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm içinde bulunduğu cihetle, rüya-yı sadıkadır. Çünkü, hadisçe sabittir ki, Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm görülen rüyada, şeytan o rüyaya karışamıyor. Bu rüya-yı sadıkadan herbiri, gerçi rüyadır, delil ve hüccet olamaz; fakat herbirinin aynı mealde ittifakları bir müjde veriyor ve Risale-i Nur'un makbuliyetine ve Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın daire-i rızasında bulunduğuna bizlere kanaat veriyor. Ezcümle:

Birincisi: Risale-i Nur şakirtlerinden Rıza görüyor: Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, camide Hazret-i Ebu Bekri's-Sıddık Radıyallahü Anha emrediyor: "Çık, hutbe oku." Ebu Bekri's-Sıddık koşarak minberin en yukarı basamağına kadar çıkar, hutbe okur. Hutbe içinde cemaate der ki: "Bu söylediğim hakikatlerin izahatı Yirmi Dokuzuncu Sözdedir."

İkincisi: Risale-i Nur'un şakirtlerinden Osman Nuri diyor ki: Rüyamda, Şemâil-i Şerife muvafık, gayet nuranî bir surette Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmı oturduğu yere dayanmış bir vaziyette gördüm. Bu anda bir sadâ geldi ki, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın bir yaveri geliyor. Kapılar birden bire kendi kendine açıldı. Risale-i Nur naşirlerinin Üstadı olan zât içeriye girdi. Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, Üstadımıza şefkatkârâne bir iltifat göstererek, dayandığı vaziyetten doğruldu. Ben de ağlayarak uyandım.

Üçüncüsü: Risale-i Nur şakirtlerine köşkünü tahsis eden Şükrü Efendidir. Rüyada ona diyorlar ki, "Senin o köşküne Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü

Vesselâm gelmiş.” O da koşarak gidip, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmı çok nuranî ve sürurlu bir halde bulup ziyaret etmiş.

Dördüncüsü: Risale-i Nur şakirtlerinden Nazmi’dir. Rüyasında ona diyorlar ki: “Risale-i Nur şakirtleri imansız ölmezler; kabre imanla girerler.”

Bu rüyalar Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm ile münasebettar olmak cihetiyle, o rüyalar zamanında Mu’cizat-ı Ahmediye Risalesi münasebetiyle lâtif ve küçük bir iki tevafukun letâifini zikredeceğim. Şöyle ki:

Risale-i Nur eczalarından birkaç vecihle kerameti görülen mu’cizat-ı Ahmediyeye dair On Dokuzuncu Mektubun tashihi zamanında, yedi mu’cizat-ı Ahmediyeye (a.s.m.) mazhar yedi çocuğun bahsine geldiği vakitte, Meliha isminde yedi yaşındaki kızım, umulmadık bir vakitte hanemden çıkıp Üstadımın oturduğu köşke geldi, o yedi çocuk bahsini mâsumane çocukçasına dinlemeye başladı. Çay içmesini çok sevdiği halde, kendine verildi; çocukların bahsi bitinceye kadar içmedi.

O saatten on dakika evvel, hem On Dokuzuncu Mektup, hem Mirac Risalesi ayrı ayrı tashih ediliyordu. On Dokuzuncu Mektubun yüz elli sahifesi içinde birteksahifede kuru direğin ağlamasından bahis var. Mirac Risalesinde altı yüz satırdan birtek satır ondan bahseder. Muhtelif tarzlarda, muhtelif vakitte, muhtelif adamlar, muhtelif kitaplarda birden birtek sözü söylediklerini ben işittim. O da kuru direğin ağlaması idi. Herbiri iki kişiden ibaret iki kısım tashihçiler, aynı kelime üstündedirler, o kelimeyi söylüyorlardı. Ben hayretlededim, “İki taraf da bir kelimeyi söylüyorsunuz.” Sonra baktık, Miracın tashihi aynı kelimeye geldiği gibi, On Dokuzuncu Mektubun tashihi de aynı kelime üzerindedir. Biz hazır olanlar şüphemiz kalmadı ki, yedi yaşında Meliha’nın yedi çocuk bahsine tevafuku ve bu iki kısım musahhihlerin aynı kelimede ittifakları, o mu’cizat-ı Ahmediye bahsinin bir kerametinin bir şuâıdır.

Yine Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın mektubuyla münasebettar üçüncü bir tevafuk: Milâs’tan gelen ve oraya gönderilen kitapların listesini bir sebebe binaen saklamak lâzım gelmişti. Üstadım, bu listeyi saklamak için banaverdiğini biliyormuş. Bir gün o listeye lüzum olacağını düşünerek benden isteyecekti. Fakat istememişti. O gece kalkar o listeyi seccadesininyanında görür, hayret eder. Bu, saklandığı yerden çıkıp, nasıl burada bulunsun? Sabahleyin bendensoruyor, “Ben getirmedim, haberim yok” dedim. Zaten gece yanınaçıkmamıştım. Bunda bir mânâ var. Biz düşündük, aynı gün Milâs’tan listeye göre kitap istemeye bir hak kazanmak için, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın Mısır azizi Mukavkıs’a yazdığı mektup, eski Mısırlılara ait kitaplar içinde bulunarak İstanbul’a gönderilmiş. Bu mektubun

fotoğrafla alınan aynının bir sureti, o gecenin gündüzünde bize geldi, o geceki liste hadisesine tevafuk etti. Bunda şüphemiz kalmadı ki, saklı olan o listenin kendi kendine orada bulunması, bu mektub-u Nebeviyenin gelmesine bir istikbal ve bir işaret idi.

İşte o günlerde Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm rüyada Risale-i Nur'la münasebettar görülmesi ve mektup da aynı vakitte gelmesi, o günlerde telif edilen hastalara ait yirmi beş deva-yı mâneviyeyi beyan eden Yirmi Beşinci Lem'a ve iktisada ait On Dokuzuncu Lem'a ve onların akabinde ihtiyarlara ait yirmi altı ricayı beyan eden Yirmi Altıncı Lem'anın telif zamanlarına tevafuk etmesi şüphe bırakmıyor ki, bu üç risale, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâmın makbuliyetine mazhar olmuş.

Yine Risale-i Nur'la münasebeti tahakkuk eden hadiselerden birisi de şudur ki; Risale-i Nur'un Isparta'ya medar-ı bereket olduğunu çok emarelerle gördük ve görüyoruz. Ezcümle:

Şükrü Efendihem kendi köşkünü, hem merhum kardeşi Nuri Efendinin köşkünü Risale-i Nur'un ders ve telifine verdiği bir zamanda, onun şehirdeki evine muttasıl büyük bir haliçe binası ateş aldı. Bütün o büyük bina yandığı halde, Şükrü Efendinin evine sirayet etmedi. Hattâ yanan haliçe binasının müştemilâtından olup, haliçe binası ile Şükrü Efendinin hanesine bitişik olan ahşap odunluk dahi yanmadı. Bu vaziyeti gören herkeshayret içinde kaldı. Fakat Risale-i Nur ile alâkaları olanlarınşüpheleri kalmadı ki, Şükrü Efendi Risale-i Nur'un telifine bu iki köşkü verdiği için, onun bereketiyle, harika bir surette, hem kendi hanesi, hem merhum kardeşinin hanesi o müthiş yangından kurtuldu.

Hem Risale-i Nur yazın nasıl ki büyük bir yağmur ve rahmete sebep olduğu delillerle beyan edilip Gavs-ı Geylânî'nin (k.s.) kerametine dair risalede kaydedilen hâdise Risale-i Nur'un bir kerameti olduğu gibi, bu seneki kışta Risale-i Nur'un merkez-i faaliyeti, Barla'dan Isparta'nın bağlarına nakledilmişti. Bağlarda soğuk ve fırtına şehirden çok şiddetli oluyordu. Bu şiddetli kışta Risale-i Nur'un dersi tatil olmamak ve naşiri de dayanabilmek için, bir eser-i rahmet olarak bu senenin kışı gayet mutedil geçti. Evet, herkes biliyor ki, şimdiye kadar böyle mutedil ve bazı günleri yaza benzer tarzda bir kış, bu yakın zamanlardagörülmemişti. İşte bugün, yeni Mart on iki, eski Şubat yirmi yedidir. Sitte-i Sevr denilen fırtınalı altı meşhur günün üçüncü günü olan bugün, nevruz günü gibi açıktır, güzeldir. Nasıl ki Risale-i Nur'un bereketi yüzünden rahmet-i İlâhiye yaz ortasında bir bahar getirdiğini kanaat verecek emareler ile görmüştük; öyle de, bu kış ortasında Risale-i Nur'un bereketi yüzünden bir güz mevsimi olmasına bir vesile olduğuna kanaat ettik.

Hem Risale-i Nur eczasından İktisat Risalesi'nin telifine çok yakın bir zamanda, Üstadımın maişetindeki iktisadı ifrat derecesine girmişti. Ben ve Hüsrev ve daha diğer arkadaşlarımız bütün biliyoruz ki, Üstadımızın hastaolmadığı halde bütün Ramazan'da yediği gıdayı hesap ettik; bir tekfırıncala ekmeği, yarım okka kese yoğurdu, yüz elli dirhem pirinç idi. Biz tahmin ettik ki, yirmi dört saatte üç hurma tanesi kadar gıda ile külfetsiz idare etti. Fazlaya iştahı olmadığı için yemiyordu. Bu hal, Ramazan'dan sonra ona yazdırılacak olan İktisat Risalesinin bereketine ve mübarekiyetine ve kerametine bir işaret idi.

Ve bir de Risale-i Nur'un takviye-i din hakkında hizmetine işaret eden bir diğer hâdise şudur ki: Isparta'nın mühim bir âliminin, takriben otuz-kırk sene evvel yazdığı istikbale dair kasidesinin fıkraları, Risale-i Nur'a tam tevafuk ediyor ve Risale-i Nur'u gösteriyor. Şöyle ki:

Allah rahmet etsin ve kabri pürnur olsun, Topal Şükrü Efendi namında ehl-i kalb ve Isparta'nın bir medar-ı fahri olan zâtın kerametkârâne buraca meşhur bir şiirini gördüm, getirip arkadaşlarıma gösterdim. Dedim: Bu zât bu dalâletli zamanımızdan bahsettiği gibi, bir fıkrası da Harb-i Umumîden bahsediyor gibi görünüyor. Çünkü bu şiirinde diyor:

"Aferin çarha ki, çattırdı kuduzu kuduza."

Yani, bütün dünya kâfirlerini birbirine musallat ettirdi ve iki satır sonra yine diyor:

"Sûk-i asr içre bütün dâd ü sitâd, küfr ü dalâl;
Müşteri kalmadı, din indi ucuzdan ucuza."

Yani, o asrın çarşısında alışveriş dinsizlik elinde olacak, dinsizlik hükmedecek, din gayet ucuza düşecek ve İslâmın şeairi gizlenecek. Sonra diyor:

"Şükr ya bilmezem esrar-ı gayıbdan amma,
Ya ileri, ya geri, takrib ederim üç otuza."

Kendi tefsir ediyor. Yani, otuz üçe şiddetli kafiyesine müraat için, otuz üç yerine "üç otuz" demiştir. Hem Harb-i Umumîye işaret ettiği fıkrasıyla, "dinsizlik düsturları, kanunları, o asır çarşısında hükmettiği..." fıkrasının ortasında şöyle diyor:

"Eriş ey avn-ı şeriat [HAŞİYE-1]eriş ey muhyiddin!
Elem-i rîş[HAŞİYE-2]cefasından erişti o öze."

Şimdi benim kanaatım geliyor ki, bu zât, otuz üç senesinden sonra Risale-i Nur'u Isparta'nın imdadına çağırıyor. "Ey avn-i Şeriat! Ey muhyid-din yetiş!"

diyor. Yâni vefatından takriben otuz üç sene sonra şeriata ve dinin şeairine, Isparta'ya yetişecek bir nuru çağırıyor. Cenâb-ı Hak duasını kabul etmiş ki, vefatından otuz-kırk sene sonra Risale-i Nur o vazifeyi görmüş.

Talebeniz ve hizmetkârınız

Süleyman Rüşdü

Haşiye-1 Şeriat cifirle dokuz yüz seksen eder. Risaleti'n-Nur dahi النور'daki *lâm* aslı *lâm* olsa, cifirle dokuz yüz yetmiş sekiz edip iki farkla tevafuk eder.
Haşiye-2 Riş: Ceriha, yara demektir.

Risale-i Nur'un müsadere hadisesi münasebetiyle Isparta Süleyman'ı Rüşdü'nün, evvelki fıkrasına zeyil olarak yazdığı bir fıkrasıdır.

Risale-i Nur şakirtlerinin merkezi olan Şükrü Efendinin köşkünün komşusu seksen yaşında muhterem Alil Osman Çavuş namında bir zât, Risale-i Nur naşirlerine hücum zamanından bir gün sonra rüyasında görüyor ki: Güneş ile kamer, beraber olarak köşkün içine girip parlıyorlar.

Diğer bir rüyada Keçeci Mustafa Efendinin hafîdi Bekir yine hadise-i elîmeden bir-iki gün sonra görüyor ki, güneş kıble tarafından çıkıyor. Şuââtı içinde güneş yüzünde Risale-i Nur naşirinin sureti temessül edip, aynen güneşin kursunda görünüyor.

Hem mütedeyyin bir kadın, yine hadiseden sonra görüyor ki, semavattan mübarek kâğıtlar yağıyor. Soruyorlar: "Bu nedir?" Rüyada demişler: "Risale-i Nur'un sahifeleridir." Yani, tabirce Risale-i Nur, Kur'ân'ın tefsiri olduğu cihetle, vahy-i semavî olan Kur'ân'ın semavî ve ilhamî bir tefsiridir. Hem yağmur gibi, insanlara kesretli bir rahmettir.

Hadisenin vukuundan evvel, Risale-i Nur şakirtlerinin herbiri bir cesedin âzâları gibi, bir cihette o cesede gelen müessir bir arızayı bütün âzânın hissetmesi nev'inden, bu hadiseyi Risale-i Nur'un dört şakirdi, vukuundan bir-iki gün evvel şöyle gördüler: Üçü, yani Mehmed Zühdü, Halil Ruhi, Mehmed Niyazi, Risale-i Nur naşirlerinin üstadını vefat etmiş görüyorlar ki, vefat ise tabirce Risale-i Nur'untatilini haber veriyor. Dördüncüsü Fâzıl Bey görüyor ki, hadiseden birgün evvel rafta kitapları karıştırır, bazı kitapları düşürür. Üstad bana hiddet ediyor, ben de diyorum: "Re'fet düşürdü." Birden haneye polisler doluyorlar, herşeyi alıyorlar.

Hem bundan yedi buçuk ay evvel Risale-i Nur naşirlerine gelen elîm polishaneye çağırma meselesinde Risale-i Nur'un şakirtlerinin dört tanesi (aynı hadiseyi bir ikisi, yani Rüşdü ile Lütfü aynen görüyorlar, ikisi de az bir tabirle) aynı hadiseyi görmeleri ve bu defaki hadiseyi, yine dört tane şakirtler aynen görmesi gösteriyor ki, Risale-i Nur şakirtleri, bir cesedin âzaları gibidirler ki, Risale-i Nur'a gelen hadiseyi, bir cesedin âzâları gibi hissediyorlar.

Hem Risale-i Nur şakirtlerinden Bekir'e o musibet gününden birgün evvel biri demiş: "Üstadın seni çağırıyor." Bir hiss-i kablelvuku ile ikinci gün Üstadının

başına gelen ve rahmet-i İlâhiye ile hafif geçen müthiş musibeti, düşmanların plânları derecesinde büyük, ağır hissetmiş tarzında, ağlayarak gayet korkaklık ve halecan ile koşup geldi. O halecan ve ağlamasına hiç sebeb-i zâhirî yokken, yine heyecanını, ağlamasını teskin edemiyordu. Demek Risale-i Nur'a gelen musibet, şakirtlerini kerametkârâne ikaz ediyordu.

Hem musibetin aynı gününde Üstadımız gezmekten dönerken—Hüsrev ve Mehmed'in ihbarıyla—birdenbire sebepsiz ehl-i dünyaya karşı şiddete başlamış. Yirmi beş sene evvel *Divan-ı Harb-i Örfî*'de kendi idam kararını beklerken, sebepsiz, kalbsiz, rütbeli iki adam, mahpus olduğu koğuşa tahkir için geldikleri zaman gayet acip bir surette söylediği o hale mahsus meşhur bir şetmi üç defa zâlim ve garazkâr ehl-i dünyaya karşı sarf ediyor, "Benden ne istiyorsunuz?" diye bağırarak tekrar ediyor, sonra susuyor. Aynı dakikada zabıta köşkü basmak için yedi-sekiz polis köşkün etrafına girdikleri zamana tevafuk ediyor.

Medar-ı ibret bir hâdise: Risale-i Nur naşirlerinin tazyiki yüzünden âmirlerinin yanında yüz bulmak niyetiyle Risale-i Nur naşirlerine ilişenlerin aksi maksadıyla tokat yediklerinin yüz hadiseden bir hadisesi şudur ki:

Sebepsiz, sırf bazı garazkârların keyfi için Risale-i Nur naşirlerine bir kulp takıp mahkemelerde süründürmek ve belki mahvetmek için sureten kendini dost gösterip gayet hâinâne bir riyakârlıkla dairemize sokulup, birtakım yalanlarla âmirlerini iğfal edip Risale-i Nur naşirlerine müthiş darbe gelmesine vesile olan bir adam, teveccüh ve makam kazanmak değil, bilâkis öyle bir tokat yedi ki, dünyada kaldıkça, vicdanı varsa vicdan azabı çektirecek. Hem o kolay vazifesinden müşkil bir vazifeye tahvil ettiler ve hem de ona yalancı nazarıyla baktılar. Ve hem nefret-i âmmeyi kazandı. Ve hem taharrî hadisesinden iki gün sonra bir ihtiyar adamı hanesinden çıkarıp yolda getirirken o ihtiyar zât füc'eten vefat edip hem mes'uliyet-i maddiyeye ve mâneviyeye mâruz kalmıştır.

Evet, Risale-i Nur'a hücum edenler, vaktiyle kefenini boynuna takınmalı verezalete bürünmeli ve mânevî cehenneme dünyada girmeyi göze almalı.

Hem o musibet hadisesinden iki gün evvel, Risale-i Nur şakirtlerinden olmayan ve hiç bizimle zihnen meşgul olmayan biri rüyada görüyor ki: Isparta'nın altındaki ovada çok ormanlar bulunuyor. Kuvvetli bir sel geliyor, bu ormanın çok ağaçlarını deviriyor. Birden bire bir zelzele-i arz oluyor, Risale-i Nur naşiri, elbisesiyle heybetli bir surette yer yarılıp çıkıyor.[HAŞİYE-1] O da korkusundan uyanıyor. İki gün sonra Risale-i Nur'u tâtil ve mânen toprağa defnetmek niyetiyle küre-i arzı titretecek derecede bir hatâ ile Risale-i Nur'un eczalarını evrak-ı muzırra nev'inden taharrî edip, toplayıp merkez-i hükûmete, ta Dahiliye Vekâletine gönderir. Hiçbir daire kanunca mucib-i muaheze ve

mes’uliyet birşey Risale-i Nur’da bulamadığından, o mânevî zelzele içindeöldürdük, defnettik zannettikleri Risale-i Nur, dirilip, yer yarılıpmeydana çıktığı gibi yine o rüya işaret ediyor ki, bir zelzele-i azîme ve bir sel içinde Risale-i Nur bu vatan ve millete bir halâskâr, bir münci suretinde musibetzedelerin imdadına yetişecek.

Risale-i Nur şakirtlerinden

(Yıldırım) Süleyman Rüşdü

Haşiye-1 Demek bu geçen seneki zelzele, yani İzmirzelzelesi, Risale-i Nur’un dirilmesine ve meydana çıkmasına bir emaredir ve o rüyayı tâbir ediyor. Evet, o zelzeleden evvel Risale-i Nur defnolunmuş gibi gayet gizli perde altında intişar ediyordu. Zelzele başladıktan sonra eski elbise-i fâhiresiyle meydan-ı zuhura çıktı.

Yirmi Yedinci Mektubun Lâhikasından Alınmış Mühim Parçalar

BİRİNCİ MESELE: Birinci Şuada bir-iki âyetin işaretinde, Risale-i Nur'un sadık talebeleri imanla kabre gireceklerine ve ehl-i Cennet olacaklarına dair kudsî bir müjde ve kuvvetli bir beşaret bulunduğu gösterilmiştir. Fakat bu pek büyük meseleye ve çok kıymettar işârata tam kuvvet verecek bir delil ister diye beklerdim, çoktan beri muntazırdım. Lillâhilhamd, iki emâre birden kalbime geldi:

Birinci emare: İman-ı tahkikî ilmelyakînden hakkalyakîne yakınlaştıkça daha selb edilmeyeceğine ehl-i keşif ve tahkik hükmetmişler ve demişler ki: "Sekerat vaktinde şeytan vesvesesiyle ancak akla şüpheler verip tereddüde düşürebilir." Bu nevi iman-ı tahkikî ise yalnız akılda durmuyor. Belki hem kalbe, hem ruha, hem sırra, hem öyle letâife sirayet ediyor, kökleşiyor ki, şeytanın eli o yerlere yetişemiyor. Öylelerin imanı zevalden mahfuz kalıyor."

Bu iman-ı tahkikînin vusulüne vesile olan bir yolu, velâyet-i kâmile ile keşf ve şuhud ile hakikate yetişmektir. Bu yol ehass-ı havassa mahsustur, iman-ı şuhûdîdir.

*İkinci yol,*iman-ı bilgayb cihetinde, sırr-ı vahyin feyziyle, burhanî ve Kur'ânî bir tarzda, akıl ve kalbin imtizacıyla, hakkalyakîn derecesinde bir kuvvetle zaruret ve bedâhet derecesine gelen bir ilmelyakînle hakaik-i imaniyeyi tasdik etmektir.

Bu ikinci yol, Risale-i Nur'un esası, mayası, temeli, ruhu, hakikati olduğunu has talebeleri görüyorlar. Başkaları dahi insafla baksalar, Risale-i Nur'un hakaik-i imaniyeye muhalif olan yolları gayr-ı mümkin ve muhal ve mümteni derecesinde gösterdiğini görecekler.

İkinci emare: Risale-i Nur'un sadık şakirtlerinin, hüsn-ü âkıbetlerine ve iman-ı kâmil kazanmalarına o derece kesretli ve makbul ve samimî dualar oluyor ki, o duaların içinde hiçbiri kabul olmamasına akıl imkân veremiyor.

Ezcümle: Risale-i Nur'un bir hâdimi ve birtek şakirdi, yirmi dört saatte, lâakal Risale-i Nur talebelerinin hüsn-ü âkıbetlerine ve saadet-i ebediyeye mazhar olmalarına yüz defa Risale-i Nur talebelerine ettiği duaları içinde hiç olmazsa yirmi otuz defa selâmet-i imanlarına ve hususî hüsn-ü âkıbetlerine ve imanla kabre girmelerine, aynı duayı, en ziyade kabule medar olan şerait içinde ediyor.

Hem Risale-i Nur talebeleri bu zamanda her cihetten ziyade hücuma mâruz olan iman hususunda, birbirine selâmet-i iman hakkındaki samimî, mâsum lisanlarıyla dualarının yekûnu öyle bir kuvvettedir ki, rahmet ve hikmet onun reddine müsaade etmez. Faraza, mecmuu itibarıyla reddedilse de, tek bir tane onların içinde kabul olunsa, yine her biri selâmet-i imanla kabre gireceğine kâfi geliyor. Çünkü herbir dua umuma bakar.

Said Nursî

Risale-i Nur’un kerametinin bu havalide zuhur eden çok tereşşuhatından bir-iki hâdise beyan ediyorum

Birincisi: Hatip Mehmed namında ciddî bir ihtiyar talebe, İhtiyarlar Risalesini yazıyordu. Tâ On Birinci Ricanın âhirlerinde ve merhum Abdurrahman’ın vefatının tam mukabilinde kalemi, لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ[1] yazıp ve lisanı dahi لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ[2] diyerek hüsn-ü hâtimenin hâtemiyle sahife-i hayatını mühürleyip, Risaletü’n-Nur talebelerinin imanla kabre gireceklerine dair olan işarî beşaret-i Kur’âniyeyi vefatıyla imza etmiş. (Rahmetullahi aleyhi rahmeten vâsiaten.) Amin!

İkincisi: Sizin telifiniz olan Fihristenin tashihinde, bir müstensihin noksan bıraktığı bir sahifeyi, Tahsin’e dedim: “Yaz” O da yazmayabaşladı. Simsiyah mürekkepten ve temiz kalemle birden yazdığınız ikincicilt fihristesinin makbuliyetine hüccet olarak o siyah mürekkep güzel bir kırmızı suretini aldı. Tâ yarım sahife kadar biz bu garip hâdiseye taaccüp ederekbakarken, o mürekkep simsiyaha döndü. Sahifenin öteki yarısı, aynıkalem, aynı hokka tam siyah yazıldı. Bir zaman Barla’da, bağlardaki köşkte, Şamlı Hâfız, Mes’ud ve Süleyman’ın müşahedesiyle aynı hâdiseyi başka şekilde gördük. Şöyle ki:

Ben, sevmediğim için siyah bir mürekkebi kısmen döktüm. Birden, mütebakisi, çok beğendiğim güzel bir kırmızıya tahavvül etti. Risale-i Nur kâtiplerini şevklendirdi. Gözümüze silsile-i kerametin bir ucunu ve tereşşuhunu gösterdi.

Said Nursî

1. Ondan başka ilâh yoktur.
2. Allah’tan başka ilâh yoktur.

Bugünlerde mânevî bir muhaverede bir sual ve cevabı dinledim. Size bir kısa hülâsasını beyan edeyim.

Biri dedi:

Risale-i Nur'un iman ve tevhid için büyük tahşidatları ve küllî techizatları gittikçe çoğalıyor. Ve en muannid bir dinsizi susturmak için yüzde birisi kâfi iken, neden bu derece hararetle daha yeni tahşidat yapıyor?

Ona cevaben dediler:

Risale-i Nur, yalnız bir cüz'î tahribatı, bir küçük haneyi tamir etmiyor; belki küllî bir tahribatı ve İslâmiyeti içine alan dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhit kal'ayı tamir ediyor. Ve yalnız hususî bir kalbi ve has bir vicdanı ıslaha çalışmıyor; belki bin seneden beri tedarik ve teraküm edilen müfsit âletlerle dehşetli rahnelenen kalb-i umumîyi ve efkâr-ı âmmeyi ve umumun ve bâhusus avâm-ı mü'minînin istinadgâhları olan İslâmî esasların ve cereyanların ve şeâirlerin kırılmasıyla, bozulmaya yüz tutan vicdan-ı umumîyi Kur'ân'ın i'câzıyla ve geniş yaralarını, Kur'ân'ın ve imanın ilâçlarıyla tedavi etmeye çalışıyor.

Elbette böyle küllî ve dehşetli tahribata ve rahnelere ve yaralara hakkalyakîn derecesinde ve dağlar kuvvetinde hüccetler, cihazlar ve bin tiryak hâsiyetinde mücerrep ilâçlar, hadsiz edviyeler bulunmak gerektir ki, bu zamanda, Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyânın i'câz-ı mânevîsinden çıkan Risale-i Nur, o vazifeyi görmekle beraber, imanın hadsiz mertebelerinde terakkiyat ve inkişafata medardır, diye uzun bir mükâleme cereyan etti. Ben de tamamen işittim, hadsiz şükrettim.

Bu hâdise münasebetiyle yine bugünlerde hatırıma gelen bir vâkıayı beyan ediyorum.

Ben, namaz tesbihatının âhirinde otuz üç defa kelime-i tevhidi zikrederken, birden kalbime geldi ki: Hadis-i şerifte, “Bazan bir saat tefekkür, bir sene ibadet hükmüne geçer.” [1] Risaletü’n-Nur’da o saat var; çalış, o saati bul, ihtar edildi. Âdetâ ihtiyarsız bir surette, Kur’ân’ın âyetü’l-kübrâsının iki tefsiri olan iki *Âyet-i Kübrâ* risalelerinden mülâhhas tefekkürî bir tekellüm, tam bir saat devam etti. Baktım, size gönderdiğim *Âyetü’l-Kübrâ* risalesinin Birinci Makamının hülâsasından müntehap güzel bir sırrını hülâsa ile, Yirmi Dokuzuncu Lem’a-i Arabiyeden müstahreç nurlu, tatlı fıkralardan terekküp ediyor.

Ben, kemâl-i lezzetle, her gün tefekkürle okumaya başladım. Birkaç gün sonra hatırıma geldi ki: Madem Risale-i Nur bu zamanın bir mürşididir, talebelerine bir vird-i ekber olabilir diye kaleme aldım. Ve bütün risalelerin hususî menbaları, madenleri olan binden ziyade âyât-ı Kur’âniyeyi, kendi Kur’ânımda, evvelce işaretler koyup bir Hizb-i Âzam-ı Kur’ânî yapmak niyet ettim. Şimdi bu Hizb-i Âzam ve bu vird-i ekber, Risale-i Nur mensuplarına bazı eyyam-ı mübarekede okunması için bir zaman size de göndermek hakkınız var. İnşaallah bir zaman sonra size gönderilecek. Bazı kelimelerini tercüme ve bir kısım kayıtlarını tefhim için vakit bulsam, gayet kısa haşiye gibi birşey yazacağım.

Umum kardeşlerime ve hizmet-i Kur’âniyede bütün arkadaşlarıma hasret ve iştiyakla binler selâm.

Said Nursî

1. el-Aclûnî, *Keşfü’l-Hafâ*,1:310; Gazâlî, *İhyâ-u Ulûmi’d-Dîn*, 4:409 (Kitâbu’t-Tefekkür); el-Heysemî, *Mecmeu’z-Zevâid*, 1:78.

Emin ve Tahsin ve Hilmi'nin bir fıkrasıdır. Yirmi Yedinci Mektubun fıkraları içine girmeye münasip görüldü.

Bugünlerde ziyade bir hassasiyetle risalelere bakıldığından, inâyetin himâyeti dahi, bir nevi hassasiyetle ikramını gösterdi. Gayet cüz'î bir nümunesi şudur ki:

Risale-i Nur şakirtlerine, maişet cihetinde bir ikrâm-ı İlâhi ve küçük, fakat şâyân-ı hayret ve gayet lâtif bir tevafuk, bir vâkıa ve Risaletü'n-Nur hizmetinin şüphesiz bir kerametidir. Evet, Risale-i Nur'un bir silsile-i kerametinin menbaı olan tevafuk, bu vâkıada, o cinsten altı adet tevafukatın ittifakı ise, tesadüf ihtimalini köküyle keser diye hükmettik. Şöyle ki:

Birkaç günden beri Üstadımızın ziyaretine gitmediğimizden, kardeşim Emin ile beraber Üstadımızın ziyaretine gittik. İkindi vakti beraber namazkıldıktan sonra bize emretti ki: "Size yemek yedireceğim, burada tayınınız var." Mükerreren, "Yemezseniz bana dokuz zarar olur" dedi. "Çünkü yiyeceğinize karşı Cenâb-ı Hak gönderecek."

Yemek yemekten affımızı rica ettikse de, emretti: "Rızkınızı yiyin; bana gelir." Emrini kırmamak için, lütuf buyurduğu tereyağı ve kabak tatlısını ekmekle yemeye başladık. Dahasofrada iken, ümit edilmeyen bir vakitte ve bir tarzda ve aynı vakittebir adam geldi. Elinde yediğimiz kadar taze ekmek, aynı yediğimizmiktarda (fındık kadar) tereyağı ve diğer elinde bize verilenin tam birmisli kabak tatlısı olarak kapıyı açtı. Artık taaccüp edilecek, hiçbir cihette tesadüfe mahal kalmayarak, Risaletü'n-Nur şakirtlerinin rızkındaki bir bereket-i Rabbanîyi gözümüzle gördük. Üstadımız emretti: "İhsan on misli olacak. Halbuki bu ikram tam tamına mislidir. Demek, tayın ciheti galebe etti. Tayın temini ise, mizanla olur."

Sonra aynı akşamda, sadaka ciheti dahi hükmünü gösterdi. Biz gördük ki; ekmek on misli ve tereyağı tatlısı o da on misli ve kabak tatlısını çok sevmediği için kabak,patlıcan turşusu on misli, memulün hilâfına, Risale-i Nur'dan İkinci Şuâın bir hafta mütalâasına mukabil bir mânevî ücret olarak geldi, gözümüzle gördük. Demek, kabaktatlısının tatlılığı, tereyağı-un helvasına girdi, kendisi turşudakaldı.

Risale-i Nur şakirtlerinin, hüsn-ü hizmetine acele bir mükâfat gördükleri gibi, hizmette kusur edenler dahi tokat yediklerini—Isparta'da olduğu gibi—burada

dahi gözümüzle gördük. Pek çok vukuatından beş-altısını beyan ediyoruz.

Birincisi: Ben, yani Tahsin, birgün, yeni açtığımız dükkân meşgalesiyle bana emrolunan vazife-i Nuriyeyi tembellik edip yapamadım. Aynı vakitte şefkatli bir tokat yedim. Dükkânda otururken birisi bana geldi, tebdil edilmek için emanet olmak üzere yüz lira verdi. Bu paranın sahibine, Allah için bir hizmet yapmak üzere tebdil için maliye sandığına gittim. Bu parayı sayarken, aralarında bir kalp lira bulundu. Bu yüzden ifadeye ve sual ve cevap ve muâhazeye mâruz kaldığım gibi, evimizi de taharrî etmek icap etti. Beni mahkemeye verdiler. Fakat terbiye ve şefkat tokatı olmak cihetiyle, yine Risaletü'n-Nur kerametini gösterdi, zararsız kurtulduk.

İkincisi: Üstadımıza ve Risaletü'n-Nur'a dört beş sene hizmet eden ve okutturan ve ciddentaraftar bulunan bir zât, elinde dine ait bir gazeteyle geldi. Risale-iNur'un mesleğine muhalif bir cereyanın sahiplerine taraftarâne bir tavır gösterdiği zaman, Üstadımın canı çok sıkıldı. Bir iki günsonra şiddetli, fakat şefkatli bir tokat yedi. Bir doktor ona dedi ki: "Eğer ameliyat yaptırmazsan yüzde yüz ölüm var." O da bilmecburiye ameliyat yaptırdı. Fakat şefkat ciheti imdada yetişerek, çabuk kurtuldu.

Üçüncüsü: Bir memur, Risaletü'n-Nur'u kemal-i iştiyakla okurdu. Hem Üstadla görüşmeye ve tam ders almaya çalışıyordu. Birden bir komiser tarafından ona evham verildi. O da görüşmeyi ve okumayı bırakıp başka bir şehre giderken,birden sebepsiz bir tarzda bir ayağı kırıldı, bir ay çekti. Yine şefkat yâr oldu ki, şimdi tekrar okumaya şevkle başladı.

Dördüncüsü: Ehemmiyetli bir zât Risaletü'n-Nur'u kemal-i takdirle okur, yazardı. Birden sebatsızlık gösterdi, şefkatsiz bir tokat yedi. Gayet meftun olduğu refikası vefatla ve iki oğlu da başka yere gitmesiyle acınacak bir hale girdi.

Beşincisi: Dört senedir Üstadın çarşı işinde hizmetine bakan bir zât, birden sadakati bırakıp mesleğini değiştirdi. Birden şefkatsiz bir tokat yedi. Bir senedir daha çekiyor.

Altıncısı: Bir hocaya ait bir hâdisedir. Belki helâl etmez. Biz de onu görmüyoruz. Tokatı şimdilik kaldı.

Bu vukuat nev'inden hem çok var. Hem Risale-i Nur'a karşı kusura binâen, tokat olduğundan kat'iyen şüphemiz kalmadı.

Risale-i Nur şakirtlerinden

Emin, Tahsin,Hilmi.

Evet, tasdik ediyorum

Said Nursî

Hem Risale-i Nur'un suhuletle intişarının bir kerametini, bu mektubu yazdığımız zamanda ve yemekteki keramet dakikasında gözümüzle gördük. Şöyle ki:

Ehemmiyetli yedi sekiz risale ve İşârât-ı Kur'âniye Şuaını mühim bir mektupla beraber bir torbada, ehemmiyetli bir kardeşimize,bir şehre göndermiştik. Şoför o paketi düşürmüştü. Böyle bir zamandaböyle eserleri, münafıklar ve casuslar haber almadan, emin bir elle beş gün sonra elimize geçti. Kanaatimiz geldi ki, bir inâyet bizi himaye ediyor.

Hem Risale-i Nur hakkında inâyet-i Rabbaniyenin lâtif bir himâyeti de şudur ki:

Karanlık bir vaziyette, korkutan bir zamanda, casusların ve taharrî memurlarının tecessüsleri Üstadımızın menzilini sarması dakikasında, bir fare, Üstadımızın bir çorabını aldı. Ne kadararadık, hiçbir yerde bulamadık. O farenin yuvasını gördük; kabil değil çorap oraya giremez. İki gün sonra gördük ki, o hayvan o çorabı getirmiş, öyle yere ki, saklanmış ve muhteviyatı unutulmuş olan mahrem mektupların ve evrakların tam yanında bırakılmış. Halbuki iki defaoraya bakmıştık, görememiştik. Hem o çorabı o yere getirmek, sobaborusuna çıkıp yukarıdan olur. Gayet kurnaz ve zeki bir adam ancak o işi yapar. Hiçbir cihette tesadüf ihtimali kalmadığından, Üstadımız dedi: "Bu mektupları oradan kaldıracağız."

Biz onlara baktık, gerçi siyasetle alâkaları yoktur. Fakat vehham casuslara, aleyhimizde habbeyi kubbe yapmaya ehemmiyetli bir vesile olurdu. Biz hem onları, hem daha bahaneye medar olabilen başka şeyleri kaldırdık. O heyecanımızdan casuslar haber alıpanladılar ki, hazırlandık. Daha hücum etmeden, yalnız ikinci gün Emin, elinde bir torbayla menzile girdi. Tam arkasında karakol komiseri, gizli, hissettirmeden girdi. Emin'in elinde, kitaplar yerinde yoğurdu gördü, tavrını değiştirdi.

Elhasıl: Risaletü'n-Nur'un intişarına karşı gelen düşman ve casuslara mukabil bir tek fare çıktı, plânlarını zîr ü zeber etti.

(Evet) (Evet) (Evet) (Evet) (Evet) (Evet)

Tevfik, Ahmed, Tahsin, Hilmi, Feyzi, Said Nursî

Aziz Kardeşlerim!

Sizinle pekçok alâkadar ve görüşmeye çok müştakım ve vaziyetinizi bu soğuk kışta merak eder, hayalen sizin ile görüşürken bir-iki nokta hatıra geldi, beyan ediyorum.

Birincisi: On Dokuzuncu Sözün âhirinde Kur'ân'daki tekrarın ekser hikmetleri, Risale-i Nur'da dahi cereyan eder. Bilhassa ikinci hikmeti tam tamına vardır. O hikmet şudur ki:

Herkes Kur'ân'a muhtaçtır. Fakat herkes, her vakit bütün Kur'ân'ı okumaya muktedir olamaz. Fakat bir sûreye galiben muktedir olur. Onun için en mühim makasıd-ı Kur'âniye ekserî uzun sûrelerde derc edilerek, herbir sûre bir Kur'ân hükmüne geçmiş. Demek, hiç kimseyi mahrum etmemek için haşir ve tevhid ve kıssa-i Mûsâ (a.s.) gibi bazı maksatlar tekrar edilmiş.

Aynen bu ehemmiyetli hikmet içindir ki, bazı defa haberim olmadan, ihtiyarım ve rızam olmadığı halde, ince hakaik-i imaniye ve kuvvetli hüccetleri müteaddit risalelerde tekrar edilmiş. Ben çok hayret ediyordum. Neden bunlar bana unutturulmuş, tekrar yazdırılmış? Sonra kat'î bir surette bildim ki: Herkes bu zamanda Risale-i Nur'a muhtaçtır. Fakat umumunu elde edemez. Etse de tam okuyamaz. Fakat küçük bir Risale-i Nur hükmüne geçmiş bir risale-i câmiayı elde edebilir. Ve ekser vakitlerde muhtaç olduğu meseleleri ondan okuyabilir ve gıda gibi her zaman ihtiyaç tekerrür ettiği gibi, o da mütalâasını tekrar eder.

İkinci nokta: Âyetü'l-Kübrâ'dan çıkan "Vird-i Ekber" namındaki Arabî risaleciğin âhirinde, Risale-i Münâcâtın başındaki âyetin tefsiri diye Arabî kısımları ilâve edilse, beraber okunsa iyidir. Biz de nüshamızda yazdık.

Üçüncü nokta: Aziz kardeşlerim, çok defa kalbime geliyordu. "Neden İmam-ı Ali (r.a.) Risaletü'n-Nur'a ve bilhassa *Âyetü'l-Kübrâ* risalesine ehemmiyet vermiş?" diye sırrını beklerdim. Lillâhilhamd, o asır ihtar edildi. İnkişaf eden o sırra şimdilik yalnız kısa bir işaret ediyorum. Şöyle ki:

Risaletü'n-Nur'un mümtaz bir hâsiyeti, imanın en son ve en küllî istinad noktasını kuvvetli ve kat'î beyan edildiğinden, bu hâsiyet *Âyetü'l-Kübrâ* risalesinde fevkalâde parlak görünüyor. Bu acip asırda, mübareze-i küfür ve iman en son nokta-i istinada sirayet ederek ona dayandırıyor. Mesela, nasıl ki gayet büyük bir meydan muharebesinde ve iki tarafın bütün kuvvetleri toplandığı bir sırada iki tabur çarpışıyorlar. Düşman tarafı, en büyük ordusunun cihazat-ı muharribesini kendi taburuna imdat ve kuvve-i mâneviyesini fevkalâde takviye

için her vasıtayı istimal ederek ehl-i iman taburunun kuvve-i mâneviyesini bozmak ve efradının tesanüdünü kırmak için her vesileyi kullanır. Ehemmiyetli bir istinadgâhı kendine temayül ettirerek ihtiyat kuvvetini dağıtır. Müslüman taburunun herbir neferine karşı, cemiyet ve komitecilik ruhuyla mütesanid bir cemaat gönderir. Bütün bütün kuvve-i mâneviyesini mahvetmeye çalıştığı bir hengâmda, Hızır gibi biri çıkar, der: “Meyus olma! Senin öyle sarsılmaz bir nokta-i istinadın ve öyle mağlûp olmaz muhteşem orduların ve tükenmez ihtiyat kuvvetlerin var ki, dünya toplansa karşısına çıkamaz. Kâinatı dağıtamayan onu dağıtamaz. Şimdilik mağlûbiyetin sebebi, bir cemaate ve bir şahs-ı mâneviyeye karşı bir neferi göndermenizdir. Çalış ki, herbir neferin, istinad noktaları olan dairelerden mânen istifade ettiği kuvvetli kuvve-i mâneviyeyle bir şahs-ı mânevî ve bir cemiyet hükmüne geçsin” dedi ve tam kanaat verdi.

Aynen öyle de, ehl-i imana hücum eden ehl-i dalâlet, bu asır cemaat zamanı olduğu cihetle, cemiyet ve komitecilik mayesiyle bir şahs-ı mânevî ve bir ruh-u habîs olmuş, Müslüman âlemindeki vicdan-ı umumî ve kalb-i küllîyi bozuyor. Ve avâmın taklidî olan itikadlarını himaye eden İslâmî perde-i ulviyeyi yırtıyor ve hayat-ı imaniyeyi yaşatan, an’aneyle gelen hissiyat-ı mütevâriseyi yandırıyor. Herbir Müslüman tek başıyla bu dehşetli yangından kurtulmaya meyusâne çabalarken, Risale-i Nur (Risaletü’n-Nur) Hızır gibi imdada yetişti. Kâinatı ihata eden son ordusunu[HAŞİYE-1] gösterip ve ondan mukavemetsûz maddî, mânevî imdat getirmek hizmetinde harika bir emirber neferi olarak *“Âyetü’l-Kübrâ* risalesini” İmam-ı Ali (r.a.) keşfen görmüş, ehemmiyetle göstermiş.

Temsildeki sair noktaları tatbik ediniz, tâ o sırrın bir hülâsası görünsün.

Said Nursî

Haşiye-1 Kâinatı dağıtamayan bir kuvvet o orduyu bozamaz.

Emin ve Feyzi’nin bir fıkrasıdır.

(Risale’tü-Nur’a Ait Dört-Beş Kerâmetten Bahseder.)

Hizmet-i Kur’âniyede bize sebkat eden sadık, hâlis, metin, vefakâr kardeşlerimizden mübarek Hüsrev ve Rüşdü gibi zâtlar, Risaletü’n-Nur’un hâdimlerine ve vazifelerinin makbuliyetine bir emare olan, ihsan olunan bereket hakkında müteaddit fıkralar yazmışlar. Biz de, bu kardeşlerimizin fıkraları gibi bu yakın zamanda beraber tezahür eden, gördüğümüz bazı hâdisâtı kaydedeceğiz. Hem nümune için yalnız bir kısmını beyan ederiz.

Birincisi: Bu yakında Üstadımızla beraber kıra çıkmıştık. Çay yapılmasını, hemikişer çay, üçer şekerle içilmesini emir buyurdular. Hepimiz, üçerşekerle ikişer çay içtik. Yalnız Eminkardeşimiz bir şeker kendisine noksan olarak içmiş. Akşam üzeri, Risaletü’n-Nur’un menba-ı intişarı olan Üstadımızın odasına geldik. Emin, şeker kutusuna sarf olan şekerleri koymak istemiş, fakat kutu sekiz şekerden fazla almamış. Emin, “Fesübhânallah” der. “On yedi şeker yerine kutu sekiz şekerle dolsun.” diye taaccüp ettik. Bu vâkıa, bize şuhud derecesinde kanaat verdi ki, şu sırr-ı bereket, Risale-i Nur hâdimlerine bir inâyet-i İlâhiye ve bir iltifat-ı Rabbaniyedir.

İkincisi: Yine aynı günde ben, yani Mehmed Feyzi, evvelce yazıp Üstada teslim ettiğim “Hücümat-ı Sitte risalesi”ni bana vermek için sakladığı yerden ararken, fevkalâde bir surette, bulunmaz. Birden o anda, âdetlerinin hilâfına olarak, hiç vuku bulmamış bir tarzda, bir hâdise zuhuruyla gözlüklerini bırakarak merdivene müteveccih olurlar. Aynı vakitte Risale-i Nur’un intişarına ve hizmetine zarar vermek niyetiyle casus bir adamın merdivene doğru, zahiren ziyaret maksadıyla geldiği görülür. Üstadımızın telâşlı olduğunu hisseder. Hem Üstadımız, onun nazarını öteki hâdise-i bedeniyeye çevirir, ona der ki: “Görüyorsun ben mâzurum, ziyareti başka vakte bırak.” O da döner, gider. Hem “Hücumat-ı Sitte”, hem Mehmed Feyzi, hem başka işlerimiz o tecessüsten kurtuldu.

Evet, “Hücümat-ı Sitte” saklandığı muayyen yerinde fevkalâde bir surette kaybolması, ehemmiyetli bir hâdisenin önünü aldı. Üstada ârız olan bu hilâf-ı âdet hâlet ve o risalenin yerinde bulunmaması kat’iyen tesadüfe hamledilmez. Bir hafta sonra o risaleyi hilâf-ı me’mul bir yerde bulduk. Üstadımızın emriyle Emin kardeşime ehemmiyetli bir surette okudum. Üstadımız izahat veriyordu. O vakte kadar böyle mühim ve tesirli ders almamıştık. Demek bu iki mühim sırra

binaen risale kendini göstermedi. Bu hâdise, Risale-i Nur'un sâdık ve ihlâslı şakirtleri daima bir hıfz-ı inâyet ve himâyet altında olduklarına şüphe bırakmıyor.

Üçüncüsü: Yine bir vak'a-yı bereket. Üstadımızın bir okka (1 kilo 220 gram) peyniri vardı. Ekser günlerde o peynirden hoşuna gittiği için, bir iki defa yiyordu. Bize de veriyordu. Hem yemeksiz olduğu ekser vakitlerde ondan yediği halde, altı ay kadar devam ettiğini ve halen de, yüz dirhem kadar o peynirden bulunduğunu görüp yakinen tasdik ediyoruz. Fakat bu hâdise-i bereketin ifşâsından sonra, evvelce görülmeyen dibi görünmeye başladı, noksaniyetini gösterdi. Evet, bereket hususunda şâyân-ı hayret bir hâdisedir. Hem yarım kilo tereyağı, ekser günlerde fazlaca sarf olunduğu halde, elli güne yakın devamı ile anladık ki, şüphesiz bir bereket içine girmiş.

Hem yine aynı Ramazan Bayramında Üstadın rızası olmadığı halde, Tahsinve ben—yani Emin—bir kilo kadar ince şeker getirmiştik. Ekser yoğurt ve süt ve tatlı kabağa ve sair şeylere, bazan yirmi otuz dirhemden fazla kattıkları halde, beş ay devam etti, hâlen o şekerden yüz dirhem kadar kalması, elbette bereket sebebiyledir.

Hem bu havalideki şakirtler, herkes cüz'î-küllî hissetmiş ve itiraf ediyorlar ki: Risaletü'n-Nur'a çalıştığımız zaman, hem rızkımızda bereket ve suhulet, hem kalbimizde bir inşirah ve ferah zâhiren hissediyoruz. Ezcümle ben kendim—yani Emin—itiraf ediyorum ki, Risaletü'n-Nur dairesine girmezden evvel, bütün sene çalışırdım. Ne vakit Risaletü'n-Nur dairesine girdim; beş seneden beri üç dört ay kadar çalıştığım halde, evvelkinden daha müferrah ve daha mes'ut bir halde yaşamaklığım, yüzde yüz Risaletü'n-Nur hizmetinin bereketiyle olduğuna hiç şüphem yoktur.[HAŞİYE-1]

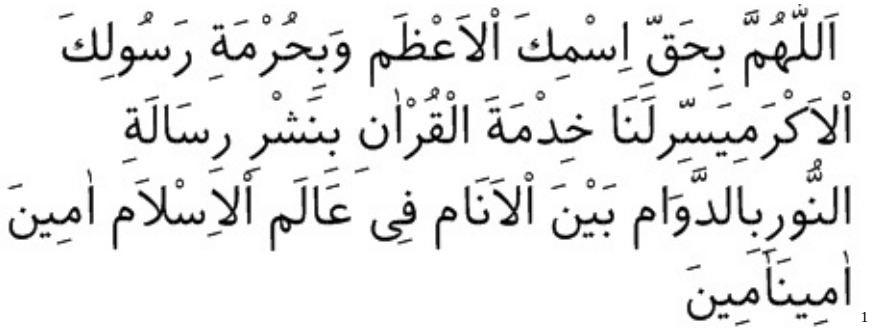
Hem ezcümle, Üstadımız diyor ki: "Benim de kanaat-ı kat'iyem çok tecrübelerle gelmiş ki, ben Risaletü'n-Nur'un tashihatıyla meşgul olduğum zaman, pek zahir bir tarzda, hem rızkımda bereket, hem suhûlet görüyordum. Ne vakit çalışmazsam o hali göremiyordum."

Hem Üstadımız diyor ve biz de tasdik ediyoruz ki: "Ben son zamanda anladım. Şimdiye kadar hem ben, hem dostlarım bir hakikatin suretini başka şekilde görmüşüz. Şöyle ki: Hapishanede bir tek ekmek, sekiz vebazan on gün bana kâfi geldiği gibi, burada da aynen o tarzdayaşıyordum. Hem ben, hem kardeşlerim, bunu benim az yemek veiştahsızlığıma veriyorduk. Halbuki, çok emârelerle kat'iyen anladık ki, o acip hal bereket neticesiymiş. Birkaç defa sekiz günde bana kâfi gelen bir ekmeği, aynı iştahla çalışmadığımdan berekete mazhar olmadığım zaman iki günde, bazan bir buçuk günde bitiriyordum. Demek, bu on

altı, on yedi seneden beri benim mükemmel tayınatım, Risaletü’n-Nur’un hizmetinden gelen bir bereket idi.”

Evet, bize de aynelyakin derecesinde kanaat gelmiş ki, bu kesretli hâdisât-ı bereket, Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın i’câz-ı mânevîsinin bir şuâıdır. Mânen der:

“Ey Kur’ân’ın şakirtleri! Sizi vazife-i mukaddesenizden ekseriyetle geri bırakan, maişet telâşesidir. O ise, Kur’ân’ın feyziyle, bereket nev’inden size veriliyor. Vazifenize bakınız.”

[1]

Haşiye-1 Evet, bütün kuvvetimle tasdik ediyorum ki, Eminkardeşimiz memleketimize geldiği zaman mütemadiyen faal bir surette her ay çalışıyordu. Şimdi ise, Riselüt’n-Nur’un dairesine girdikten sonra üç dört aydan fazla çalıştığını görmüyoruz.

Feyzi

1. Allah’ım, İsm-i Âzamının ve Resul-i Ekreminin hürmetine Nur risalelerinin İslâmâleminde, insanlar arasında devamlı olarak neşredilmesiyle Kur’ânhizmetinde bize kolaylık ihsan eyle. Âmin, âmin, âmin.

Hem hâdisât-ı bereketin aynı zamanında, Risaletü’n-Nur’un bir kerameti olarak, bir şakirdinin binler lira kıymetinde hanesinin, ona pek yakın dehşetli bir yangından fevkalme’mul bir surette Risaletü’n-Nur’un bereketiyle kurtulması ve Risaletü’n-Nur’un tercümanına âhiret cihetinde çok alâkadarlık gösteren bir hanım, o dehşetli yangında hanesinin üçüncü katında bulunan elmas ve mücevherat ve altınlarını kurtarmak için koşup çıktığı vakit, ateş her tarafını sarmış, elmas ve mücevheratını kurtaramadığı gibi, kendi nefsini de bütün bütün tehlike-i kat’iyede gördüğü vakitte, Risaletü’n-Nur tercümanı, o ateşten talebesinin hanesini kurtarmasına şiddetli dua ederken, o biçare hanım hatırına gelmiş; “Acaba o yangında o âhiret hemşirem bulunmasın?” diye ona da Risaletü’n-Nur’u şefaatçi edip dua etmiş. “Yâ Rabbi, ona merhamet eyle” niyaz etmiş. Aynı zamanda, o hanım pencereyi kırmış, kendini iki kat yükseklikten avluya atmış, fevkalâde bir surette ne incinmiş, ne de bir yeri kırılmış. Hem, bakır ve demiri eriten odehşetli ve şiddetli yangından, bütün konak yandıktan sonra bütün mücevheratını ve altınını, hiçbiri zayi olmayarak bir *un* onu muhafaza etmiş, bulmuş, almış. Risaletü’n-Nur’un bereketinden, hem canını, hem malını kurtarmış. Hem mezkûr hâdisâtın aynı zamanında vuku bulması münasebetiyle, Risaletü’n-Nur’un kerametkârâne iki tokadını yiyen, aynı anda, vazifece ehemmiyetli iki mütecaviz ve muacciz iki adamın tecavüz ve tâciz anında birisinin kafasına, diğerinin ciğerine vurması,[HAŞİYE-1] bizde hiçbir şüphe bırakmadı ki, hizmet-i Kur’âniyedeki inâyet-i Rabbaniyenin bir hıfz ve himâyet

sillesidir. “Artık durunuz, yeter! Tokata müstehak oldunuz” diye mânen söylemesidir.

Risaletü’n-Nur Şâkirdlerinden

Eminve Feyzi

Haşiye-1 Evet, o mütecavizlerden birisi dehalet etti, ölümden kurtuldu; diğeri bir sene azap çekti, hem öldü.

Mehmed Feyzi’nin yediği şefkat tokadıdır.

Evet, Üstadım bana “Mu’cizat-ı Ahmediyeyi kardeşim Hüsrev tarzında yaz” diyordu. Ben, yani Feyzi, bir parça tembellik ettim. Birden yirmi sekizlilerle askere istenildim. Yine Üstadım dedi: “Git, Mu’cizat-ı Ahmediyeyi (a.s.m.) yaz. Seni şimdi vermeyeceğim.” Sonra başladım. O emir bir hafta geri kaldı. Tekrar bir ârıza ile nasılsa Mu’cizat-ı Ahmediyenin (a.s.m.) yazılması noksanlaştı. Tekrar askere çağrıldım. Üstadım “Git, yaz” dedi. Ben gidip kemal-i ciddiyet ve sadakatle Mu’cizat-ı Ahmediyeyi (a.s.m.) yazmaya başladım. Fevkalme’mul ikinci defa emir geri kaldı. Tekrar bir mazerete binaen Mu’cizat-ı Ahmediyeyi (a.s.m.) yazamadım. Üstadım dedi: “Madem Mu’cizat-ı Ahmediyeyi (a.s.m.) yazmakta tekâsül ettin, şimdi senin vazifen Risaletü’n-Nur hesabına askerliktedir.”Birden emir gelip bir şefkat tokadı yiyip vazifeme gönderildim. Cenâb-ı Hakka şükürler olsun, mümkün olduğu kadar Risaletü’n-Nur’a çalıştım veçalıştırıldım. Üstadım bize söylediği gibi, altı-yedi ay sonra terhisedilip sevgili Üstadıma, Risaletü’n-Nur’un kudsî vazifesine kavuştum. İnşaallah bu kabahatim affolmuştur. Hem Risaletü’n-Nur’da, hem hizmet-i Kur’âniyede bizleri sebkat eden Hüsrev, Rüşdü, Hafız Ali, Hulusi, Sabri gibi hâlis Kur’ân şakirtlerini ve kıymettar kardeşlerimi şefaatçi ederek o kusurumun affını bütün ruhumla Kur’ân’dan ve Üstadımdan ricaediyorum. Ben itiraf ediyorum ki, tembelliğimin cezası olarak fevkalme’mul bir şefkat tokadı yedim.

Risale-i Nur’un tembel bir şakirdi, gayret ve faaliyetiyle iftihar eden

Mehmed Feyzi

Risale-i Nur şakirdlerinden Mehmed Feyzive emsaline hitaben beyan edilen bir hakikattir.

Kardeşim Feyzi!

Madem sen Ispartavilâyetindeki kahramanlara benzemek istiyorsan, tam onlar gibi olmalısın. Eskişehir Hapishanesinde—Allah rahmet etsin—mühim bir şeyh-i mürşid ve cazibedar bir Nakşî evliyasından bir zât, dört ay mütemadiyen Risaletü'n-Nur'un elli altmış şakirtleri içinde ve celbkârâne onların içlerinde sohbet ettiği halde, yalnız birtek şakirdi muvakkaten kendine çekebildi. Mütebakisi, o cazibedar şeyhe karşı müstağni kaldılar. Risaletü'n-Nur'un yüksek, kıymettar hizmet-i imaniyesi onlara kâfi olarak kanaat veriyordu.

O şakirtlerin gayet keskin kalb basireti şöyle bir hakikati anlamış ki: Risaletü'n-Nura hizmet eden, imanını kurtarıyor; tarikat ve şeyhlik ise, velâyet mertebeleri kazandırıyor. Bir adamın imanını kurtarmak, on mü'mini velâyet derecesine çıkarmaktan daha mühim ve daha sevaplıdır. Çünkü iman, saadet-i ebediyeyi kazandırdığı için bir mü'mine, küre-i arz kadar bir saltanat-ı bakiyeyi temin eder. Velâyet ise, mü'minin Cennetini genişlettirir, parlattırır. Bir adamı sultan yapmak, on neferi paşa yapmaktan ne kadar yüksek ise, bir adamın imanını kurtarmak, on adamı velî yapmaktan daha sevaptır.

İşte bu dakik sırrı, senin Ispartalı kardeşlerin bir kısmının akılları görmese de umumunun keskin kalbleri görmüş ki, benim gibi biçare günahkâr bir adamın arkadaşlığını evliyalara—belki eğer olsaydı müctehidlere—dahi tercih ettiler.

Bu hakikata binaen, bu şehre bir kutup, bir gavs-ı âzam gelse, dese; "Seni on günde velâyet derecesine çıkaracağım." Sen Risale-i Nur'u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta kahramanlarına arkadaş olamazsın.

Lillâhilhamd, bu zamanda Sünnet-i Seniyye dairesinde kemâl-i imanı kazanan Risale-i Nur şakirtleri, evliyaların, mürşidlerin nazar-ı dikkatini celbedecek vaziyeti aldığından, her zamanda bulunan hakikî mürşidler, herhalde bu zamanda Risaletü'n-Nur şakirtlerine müşteri olurlar. Birisini elde etseler, yirmi mürid kadar kıymet verirler. Hem zevkli ve cazibedar velâyet tereşşuhatı karşısında Risaletü'n-Nur'un hizmetindeki meşakkat, mücahede, külfet bulunduğundan, Feyzi'ye hitaben beyan edilen bu hakikat kaleme alındı.

Said Nursî

Hüsrev’in bir fıkrasıdır.

Aziz Üstadım,

Yüksek ve ciddî irşadlarınızla adım atmayı en büyük bir maksat bilen talebeleriniz, son zamanlarda şâyân-ı şükran bir vaziyete girdiler. Hulusi-i Sâni, beş-on arkadaşıyla; Hafız Ali, civarındaki yirmi-yirmi beş arkadaşıyla; Mübarekler, otuz-otuz beş refikleriyle ve bilhassa Hacı Hafız Köyünde Ahmed’ler ve Mehmed’lerin çok hâlis gayretleriyle umumiyet itibarıyla, hem hiç mübalâğasız bin kalemle, belki daha fazla, en geride kalan Isparta’da ise kahraman Rüşdü’nün ve risaleleri kendine tamamen yazan Mehmed Zühtü’nün ve Küçük Ali’nin ve Osman Nuri gibi faal talebelerin gayret ve himmetleriyle otuz ile kırk arasında, hattâ bir cihette mümtaziyet kazanan Mehmed Zühdü’nün Küçük Hafız Ali gibi hem Risaletü’n-Nur’u yazarak hem kendi evinde yüz elli kadarçocuğu serbest olarak üç aydan beri okutmasıyla ve civarında diğerköylerde bulunan on beş yirmişer arkadaşlarıyla talebeleriniz, Kur’ânîhizmetlerinde gayretli bir surette çalışmaktadırlar. Mübareklerin yazdıkları gibi, dört köyde dört ay zarfında, elifba okumayan kırk elli adam, Risaletü’n-Nur’u mükemmel yazmaya muvaffak olmaları harika bir keramet-i Risaletü’n-Nur olduğuna kanaatimiz geldi.

Risale-i Nur şakirtlerinden

Hüsrev

Hulusi Beyin bir fıkrasıdır.

Aziz Üstadım,

On Dokuzuncu Mektubu bir mecliste ve bir Cuma gecesi okumak niyetiyle üzerime almıştım. Şiddetli yağmurlu bir gece idi. O mecliste okumak üzere elimi cebime koydum, o mübarek eser yerinde olmadığınıhayretle gördüm. Eseri koyduğum cep yırtık ve delik olmadığı gibi, bende başka hiçbir yerde durmadığıma göre bu hale hayret etmemek kabil mi? O geceyi uykusuz geçirdim, müteessir oldum. Hazret-i Gavstan bu mübarek eseri istedim. Lillâhilhamd, ertesi günü, bu eseri dinlemekle namaza başlamış olan bir muallim vasıtasıyla bulundu. Şakır şakır yağmur altında ve çamur içinde bumübarek eser bulunsa bile artık okunmayacak derecede olacağını tahminedersiniz, değil mi? Şâyân-ı hayret ve câ-yı dikkat ve medâr-ı ibrettir ki, en ufak bir leke bile olmamıştır. Hâfız-ı Hakikî, o mübarek eseri, ona mânen ve cidden bağlı olanlar gibi muhafaza buyurmuş. Hafîz ve Alîm ve Hakîm isimlerinin zâhir bir tecellisi böylece lemean etmiş oldu.

Hulusi

Mahrem olan sırr-ı اِنَّا اَعْطَيْنَا[1] da, cifirle istihracım aynen *Münâzarat* risalesinde, “Bir nur çıkacak, göreceğiz?” diye gaybî müjdelerdeki gibi, ilhamî ve hak bir hakikati fikrimle tatbikatımda bir kusur vardı. O kusur beni bir zaman düşündürüyordu. *Münâzarât* ve *Sünuhat* gibi risalelerdeki müjde-i nuriyeyi Risale-i Nur halletti. Daire-i siyasiye yerine, yüksek bir daire-i nuriyeyle o kusuru izale ettiği gibi, mahrem sırr-ı اِنَّا اَعْطَيْنَا da, on iki, on üç sene sonra “İslâmiyete darbe vuranların başlarına öyle müthiş bir patlayış olacak ki, kıyamete kadar unutulmayacak” meâlindeki istihrac-ı cifrî çok geniş bir dairede olduğu halde, nur sırrının aksine olarak, dar bir dairede ve hususî bir hükûmette tatbik etmek suretiyle, fikrim o geniş daireyi ihata edemeyerek o hakikatin suretini değiştirmiş. Halbuki o istihracın gösterdiği aynı tarihte, o rejimin müessisi ve başı dünyadan göçtü, darbesini yedi. Ve aynı senede, perde altında bilinmeyen ve küre-i arzın ekserini ve nev-i beşerin kısm-ı âzamını istibdadı

altına alan bir müthiş cereyanın düğümü ve düğmesi ve mânen başı ve en müthiş olan o göçüp giden adam tokat yediği aynı zamanda, daha sene tamam olmadan, o müthiş cereyanın bütün başları ve taraftarları öyle semavî ve müthiş tokatlara ve şiddetli fırtınalı musibetlere tutulmaya başladılar ki; kıyamete kadar azâbını çekecekler ve çekiyorlar. Ve edyân-ı semâviye ve İslâmiyete ettikleri cinayetlerin cezasını çok geniş bir dâirede gördüler ve görüyorlar. Mimsiz medeniyetin bu istifrağ ve kusması ile dünyayı mülevves ettikleri için, aynı istihracın gösterdiği tarihte, o medeniyetin başına öyle bir semavî tokat indi ki, en karanlık vahşetten daha aşağı indirdi.

1. “Biz verdik.” Kevser Sûresi, 108:1.

Elhasıl: Sırr-ı إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ [1] da çok geniş bir dâire, dar bir dâirede tatbik edilmiş. Nur müjdesiise, dar ve mânevî, fakat yüksek bir daireyi geniş ve maddî bir daire suretinde tasvir edilmiş. Cenâb-ı Hakka yüz bin şükür ediyorum ki, bu iki kusurumu [2] يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ sırrına mazhar eyledi.

Said Nursî

1. “Biz verdik.” Kevser Sûresi, 108:1.
2. “Allah onların kötülüklerini iyiliklere çevirir.” Furkan Sûresi, 25:70.

Hüsrev’in bir fıkrasıdır.

Çok kıymettar ve çok sevgili Üstadım efendim,

Hazret-i İsâ Aleyhisselâmla Deccal hakkındaki ehâdîs-i müteşabiheden bir hadîsin üç cihetle hakiki tevilini beyan ve izah eden Mehmed Feyzi ve Emin kardeşlerimizin mübarek fıkralarını Sabri kardeşim göndermiş; bugün aldım, okudum. Bu hadis-i şerifin meâline ve hakiki tevillerine o kadar muhtaçmışım ki, kızgın kum sahralarında senelerden beri susamışlara âb-ı hayat uzatır gibi ruh ve kalbim bir taze hayat buldu. Derinden derine nefes aldım, bütün letâiflerim sürurla doldu, zâhirî cesedimden mânevî kalbime kadar sirayet etti. Sevgili Üstadımız talebelerini ve Kastamonulu kardeşlerimiz de bizleri lütuflarıyla doyurduklarından, Cenâb-ı Hakka hadsiz şükrettim. Başta sevgili Üstadım, Risaletü’n-Nur’un kerametine ve bu fıkranın feyzine bakan üç ikram ile karşılaştık.

Birincisi: Mektubunu birlikte takdim ettiğim Sabrikardeşimiz, bu âli fıkra eline vâsıl olacağı anda, bir diğer kardeşine hâdisattan bahsederken bu fıkranın münderecatını anlatması...

İkincisi: Bu hakir talebeniz Hüsrev de, bu fıkranın vusulünden birgün evvel Re’fet Beyle konuşurken demiştim: “Aziz Re’fet, biz Hazret-i İsâ Aleyhisselâmın nüzulüne intizar ediyoruz. Bu peygamber-i âlişân, din lehinde hareket eden cereyanın başlarına nüzul etse gerektir; ve o millet de Müslüman olacaktır. Sevgili Üstadımızınson mektuplarından böyle anlıyorum. Bu hususta ümidim kuvvetlidir.İnşaallah öyle de olacaktır” demiştim.

Üçüncüsü: Atabeyli kardeşlerimin sevgili Üstadıma yazdıkları mektup ki, onu da bu akşam aldım, okudum, çok acip gördüm. O kardeşlerim de Osman Halidî’nin bahsettiği müceddid-i din ve o şerefe Cenâb-ı Hakkın nâil ettiği zâtı da sevgili Üstadımız olan Risaletü’n-Nur olduğundan bahsediyorlar. O mektubu da birlikte takdim ettim.

Evet muhterem Üstadım, bugünlerde Risaletü’n-Nur’un, fevkalâde faaliyeti içinde çok kerametlerini müşahede ediyoruz. Hattâ şöyle diyebilirim ki: Herbir talebeniz, başlı başına, birer birer, belki de kerratla böyle ikrama ve böyle in’âma mazhardırlar.

Milâslı Mehmed Efendi, “Bir karyede, bin kalemle Nur’a sarılan kardeşlerimizinköyündeki faaliyeti biraz mübalâğalı görmüşler. Ben onun tahkiki için geldim” dedi. Risaletü’n-Nur’un bir kerameti idi ki, bu köyün

kıymetli faal bir talebesi Marangoz Ahmed yanımda idi. Ben dedim: Vâkıa ben bu köye gitmedim, kardeşlerimden soruyorum, onlar da diyordu: “Kadın-erkek, çoluk-çocuk, Risaletü’n-Nur’u yazan bin kalem vardır.”Sonra Marangoz Ahmed dedi ki: “Bizim köyümüz üç yüz elli hanedir. İki hoca, bir hacı, üçadamdan başka bütün evlerimize Risaletü’n-Nur girmiştir. Kadınlara, kızçocuklarına varıncaya kadar yazıyorlar. Hattâ ümmîlerden, kırk yaşından yukarı yazı yazan on kadar kardeşimiz vardır” cevabındabulundu. Milâslı Mehmed Efendi bu faaliyete hayran oldu.

Talebeniz

Hüsrev

Risale-i Nur’un beş talebesinin bir fıkrasıdır.

Isparta’nın saf menâbi-i ilmiyesinden bir zât ki, tarîkat-ı aliye-i Nakşiyye rüesâsından ve bin iki yüz doksan iki veya bin iki yüz doksan üç arasında dâr-ı bekaya teşrif buyuran Beşkazalızade Osman Hâlidî Hazretleri, meslek-i ilmiye ve ameliyesiyle alâkadarane keşfiyat ve hadisatını bir hüccet-i katıa gibi vârislerine vasiyet ve mahz-ı tebşiratlarını şöylece tevarüs eylemiştir. Hattâ Üstad-ı muhteremimizin tevellüdüne tam isabetli olarak, tarih-i mezkûrda “İmanı kurtaran bir müceddid çıkacak; o da bu sene tevellüd etmiş” demiş. Bundan başka, dört evlâdından birisinin o zât ile müşerref ve mülâkî olacağını ilâve etmiştir. Bu beyanat-ı hakikiye şöylece cereyan etmiştir:

Bin üç yüz yirmi yedi Rumîsenesi Atabey’de sünnet ve hıfz cemiyetlerinden birinde müşarün ileyh Osman Hâlidî Hazretlerinin evlâtlarından sonuncusu Ahmed Efendi merhumdan, “Müceddid, müceddid diyorsunuz. Nerede ve kimdir?”

İrad olunan suale cevaben, “Evet, şimdi mevcuttur ve hem otuz beş yaşlarındadır” demiştir.

Saniyen: Isparta’nın Yenice Mahallesinden ve kardeşlerimizden Nuri tarafından merhum mumaileyh Ahmed Efendiden “Pederiniz, ‘Benim evlâdımdan birisi o müceddidle mükâleme ve musafahada olacaktır’ demiş. Nasıldır?” diye sorulmuş. Cevaben, Ahmed Efendimerhumun “Evet doğrudur. Ben onunla görüştüm” cevabında bulunması, işbu keşfiyat ve beyanata medar olmuştur. Müşarün ileyh Osman Hâlidî Hazretlerinin müstesna tesbihat ve tahmidatının biri,

وَاَنْ لَيْسَ لِلْاِنْسَانِ اِلاَّ مَا سَعٰى [1]

âyet-i kerimesinin fazl-ı tevfikine sığınarak, Isparta’nın cenubunda, dağda Sidre nam mevkide erbaîn eyyâm-ı mübarekesini tes’id ve hasr-ı tesbihata niyetle kırk günlük iaşeye tahsis ettiği ki, herbir gün için elli dirhem miktarında bir bezdirme ekmeğinden kırk tane olan bir tahsisatı bir-iki günde yer ve kırk gün de daha yemek yemeden o mevki-i mahsusada imrar-ı evkat ve tesbihatta bulunurlar. İkmalinde, geri avdetlerinde mübarek dudakları birbirine yapışır, bıçakla tekrar açarlar. Biraz ileride şu asr-ı hâzırın uğradığı ve uğrayacağı kaviyyen me’mul ve melhuz olan sefahet ve atâlete rağmen düstur-u şüyuhatını tahdit ve ancak anâsır-ı mecrûha cerrahını unutmayıp ve ihmal dahi etmeyerek

şehadet-i kat’iyesini gösterip sahife-i hayatını bin iki yüz doksan ikide imzalamıştır.

1. “İnsan için ancak çalıştığının karşılığı vardır.” Necm Sûresi, 53:39.

Van’da tesisine başlanan Medrese-i Zehranın tehiri, “Doktor hastaya elzemdir” fehvasıyla, on dokuz bin altın tahsisat ve arkasında Sultan Reşad, daha beride iki yüz meb’ustan yüz altmış küsurun inzimam-ı reyi yüz elli bin banknot kabul ettikleri halde, maddeten mevki-i fiile isal edilememiş. Herhalde Hakîm-i Mutlak, Kadîr-i Mutlak, daha ahsen suretini dilemiş ki, o Sultan-ı Ezelînin lûtfuyla, maddiyata minnet etmeden, هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي [1] elhamdü lillâh, Isparta’da Risale-i Nur’un telifine menba olması ve mânevî Medresetü’z-Zehra hükmüne geçmesi, pâyansız kusurlarımızın belki de setrine inşaallah vesile olmasını Cenâb-ı Erhamürrâhimînden dileyerek, işbu destgâh-ı mânevîyi tahkîmen Osman-ı Hâlidî’nin kıymettar ve mânidar, sadık ve meşhur ihbaratının hedef ve masruf-u lehi günden daha âşikâr bir halde zuhur etmiştir.

Şu mütevâli vekayi-i müsbete biz âciz hizmetçilere vazife-i aslîmizde ayrıca nazar-ı dikkati celbettiğine muttali olduktan sonra, bin hamd ü sena ile huzur-u Üstada birer birer vücud-u mânevîmizle arz-ı endam eder ve mübarek ellerini öperiz. Aynı gayeye yardıma koşan ve aynı destgâhın alâkadarları olan Küçük Hüsrev ve Feyzi, Nazif, Emin, Tahsin, Tevfik, Hilmi gibi kardeşlerimize arz ederiz.

Risale-i Nur şakirtlerinden

Hasan, Osman, Tahirî, Abdullah, Hulusi-i Sâni Sabri

1. Bu Rabbimin bir ihsânıdır.

Aziz kardeşlerim!

Bugünlerde, tefsirin ve Onuncu Sözün tevafukatına baktım. Kendi kendime dedim ki: Bu ziyade tafsilât israftır. Ehemmiyetli meseleler çoktur, vakit zayi olmasın.

Birden ihtar edildi ki: O tevafuk altında çok ehemmiyetli meseleler vardır. Hem madem tevafukta bir inâyet-i hâssa ve iltifat-ı Rahmanî Risaletü'n-Nur'a karşı tezahür etmiş, o iltifata karşı hiss-i şükran ve memnuniyet ve müteşekkirâne sevinç ne kadar ifratkârâne de olsa israf olamaz. Bu ihtar mücmelini iki cihetle izah edeceğim.

Birincisi: Herşeyde—ne kadar cüz'î olsa da—bir kast ve iradenin cilvesi bulunmasıdır; tesadüf, hakikî olarak bulunmamasıdır. Evet, kesretin en dağınık ve en ziyade tesadüfe verilen kelimattaki hurufatın vaziyetleridir. Hususan kitabette, madem hiç münasebeti olmayan ve ihtiyar-ı beşer karışmayan hurufatın vaziyetlerinde bir tenasüp, bir nizam bulunuyor; elbette bir irade-i gaybiye tahtında vaziyetler veriliyor.

Hiç birşey daire-i ilim ve kudretinden hariç olmadığı gibi, daire-i irade ve meşietinden dahi hariç değildir ki, böyle cüz'î ve dağınık şeylerde dahi bir tenasüp gözetiliyor ve tanzim ediliyor. Ve o tanzim içinde irade-i âmme cilvesinden, bir inâyet-i hassa suretinde, Risaletü'n-Nur'a bir imtiyaz nev'inden hususî bir teveccüh görülmüş. Ben, bu derin meseleyi tam görmek için *İşârâtü'l-İ'câz*'ın tevafukatına dikkat ettim ve kat'î bir kanaatle o sırrı bildim ve hissettim.

İkincisi: Nasıl ki çok mübarek ve kudsî, büyük bir zât, gayet fakir ve muhtaç bir adama, ümit edilmediği bir tarzda, iltifatkârane, bir kapta, bazı kâğıtlara sarılı bir hediye ihsan etse, elbette o bîçare adam, o pek büyük zâta karşı hediyesinin binler mislinden fazla teşekkür etmek ister. Ve bin o hediye kadar kıymetli bulunan o hediyeyle gösterilen iltifata karşı ne kadar teşekkürde israf ve ifrat etse de makbuldür. Ve o çok mübarek zâtın hediyesine sardığı kâğıtları da teberrük deyip şeker gibi yese, hattâ o hediye içindeki cevizlerin kabuklarını da teberrük diye ekmek gibi yese ve başına koysa, israf olmadığı gibi; Risaletü'n-Nur yüzünde irade-i âmmede, inâyet-i hâssa iltifatı, tevafuk zarfıyla ihsan edilmiş.

Elbette tevafuka dair tafsilât, tasvirat, fiilî teşekküratın bir nev'idir ve sevincin ve minnettarlığın heyecanlı bir tereşşuhatıdır. Evet, böyle bir zâtın iltifatını gösteren maddî kırk para ihsanına karşı kırk bin liraya değer, iltifatına karşı ne kadar teşekkür eylese israf değil.

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Sizin fevkalâde sadakat ve ulüvv-ü himmetinizden tereşşuh eden bir hafta evvelki mektubunuza karşı hüsn-ü zannınızı bir derece cerh eden benim cevabımın hikmeti şudur ki:

Bu zamanda öyle fevkalâde hâkim cereyanlar var ki, herşeyi kendi hesabına aldığı için, faraza hakikî beklenilen o zât dahi bu zamanda gelse, harekâtını o cereyanlara kaptırmamak için siyaset âlemindeki vaziyetten feragat edecek ve hedefini değiştirecek diye tahmin ediyorum.

Hem üç mesele var: biri hayat, biri şeriat, biri imandır. Hakikat noktasında en mühimmi ve en âzamı, iman meselesidir.

Fakat, şimdi umumun nazarında ve hal-i âlem ilcaatında en mühim mesele hayat ve şeriat göründüğünden, o zât şimdi olsa da, üç meseleyi birden umum rû-yi zeminde vaziyetlerini değiştirmek, nev-i beşerdeki câri olan âdetullaha muvafık gelmediğinden, herhalde en a’zam meseleyi esas yapıp, öteki meseleleri esas yapmayacak; tâ ki iman hizmeti safvetini umumun nazarında bozmasın ve avamın çabuk iğfal olunabilen akıllarında, o hizmet başka maksatlara âlet olmadığı tahakkuk etsin.

Hem de, yirmi seneden beri tahribkâr eşedd-i zulüm altında o derece ahlâk bozulmuş, o derece metanet ve sadakat kaybolmuş ki, ondan, belki de yirmiden birisine itimat edilmez. Bu acip hâlâta karşı çok fevkalâde sebat ve metanet ve hamiyet-i İslâmiye lâzımdır; yoksa akîm kalır, zarar verir.

Demek en hâlis ve en selâmetli ve en mühim ve en muvaffakiyetli hizmet Risaletü’n-Nur şakirtlerinin çalıştıkları daireleri içindeki kudsî hizmettir. Her neyse... Şimdilik bu mesele bu kadar yeter.

Said Nursî

Hüsrev’in mektubundan bir fıkradır.

Evet, Üstadım, gözümüzle görüyoruz ki: Ehl-i tarikat, bid’alara dayanamamışlar; hem girmişler, içinden çıkamıyorlar, hem sâlikleri ondan bir ikiye inmiş. Hem onlar da itiraf ediyorlar ki: Zevklerinden, cezb edici güzelliklerinden ellerinde çok şeyleri kalmamış. Cenâb-ı Hakkın sırf bir ihsanı olarak Risaletü’n-Nur’un parlak, nuranî nâsiyesini müşahede ediyoruz ki, in’ikâs eden lemeat-ı Nuriyesi bütün ihtiyacımıza kâfi ve vâfi geliyor, herkesi hayrette bırakıyor. Hem, ehl-i bid’ayı serfüru ettiriyor. Öylelerin lisanlarından, nedamet ve teessüfü ifade eden “Bilmemişiz!” kelimeleri dökülüyor.

Muhitimizde, Risaletü’n-Nur’a karşı câzibedar ve çok âli hakikatlerinden başka ehl-i bid’a lisanları susmuş; güya karanlıklı girdaplara sokulmuşlar, konuşuyorlar. Konuşsalar da tesirleri kalmamıştır. Câzibedar ve i’cazkâr lisanıyla ancak Risaletü’n-Nur konuşuyor. Bid’a ve dalâlet zulmetlerine karşı ancak onun talebeleri kuvvet-i imanla çelikten bir kal’a gibi duruyorlar. Hem öyle fevkalâde fütuhat yapıyor ve öyle harikulâde bir surette emir ve nehy-i Kur’ânîyi temessük ettiriyor ki, pek çok müşahedatımızdan yalnız birisini bin kalemli kardeşimiz söylüyorlar ki... Sükût.

Hüsrev

Kâtip Osman’ın rüyasına ait bir fıkrasıdır.

Şâbân-ı Şerifin on beşinci Cumartesi leyle-i Berat gecesi rüyamda, büyük berrak, küçük bir deniz olan bir göl sahilinde İngiliz veyahut Almanla biz, yani Türk hükûmeti harp ediyormuş. Harp esnasında semadan bir karaltı zuhur etmeye başladı. “Acaba bu semadan inen nedir?” diye hepimizin nazar-ı dikkatini celb etti. Yakınlaştıkça bir insan ve sonra üzeri ihramlı yüzü bir parça esmer, başı beyaz ve büyük tülbentle sarılı bir kadınşeklini alarak, gölün ortasında, hemen ineceği zaman derhal oraya birmermerden minber yapılarak minberin üzerine indi. Sonra, zât-ı âlinizden gelen umum mektupları okumaya başladı. Her iki tarafta sükûnet hasıl oldu. Okuduğu mektupları herkes can kulağıyla dinledi. Sonra nihayetinde “Evet, Hazret-i Kur’ân-ı Azîmüşşanın ahkâm-ı şer’iyesince amel ederseniz yakayı kurtarırsınız. Eğer Kur’ân-ı Azîmüşşanın ahkâm-ı şer’iyesine riayet etmezseniz, hepiniz mahv ü perişan olacaksınız” diye söyledi. Sonra evime geldim. Bizim Re’fet Beyle Rüşdü Efendi bizim eve geldiler, bendenize dediler: “Bu sırrı sen mi ifşa ettin? Bu mektuplar minber üzerinde okundu.” Bendeniz de cevaben, “Hayır kardeşlerim, bu sırrı siz anlamadınız mı? Bu gelen zât, semadan geliyor, bu mektupları oradan getiriyor. Ben kim oluyorum ki o havadisi oraya çıkarayım?” diye onlara söyledim. Sonra bunlara bir hediye ikramedeyim diye baktım, evimizin deliğinde dört top helva gördüm. Birisinibirine, diğerini öbürüne ve iki tanesini de kendim yedim. Ağzım tatlıolarak uyandım.

İnşaallah leyle-i Berat hürmetine ve duanız bereketiyle hakkımızda mübarektir. Lütfen tâbirini beklemekteyiz.

Talebeniz

Kâtip Osman

Karadağ’ın bir meyvesi

Aziz kardeşlerim!

Bu defa mektup yerinde bu meyveyi gönderiyoruz.

Bir âyetin mânâ-yı işârîsinin külliyetinden bir ferdi, Hürriyetten bu ana kadardır… Teşrin-i Sâni otuzuncu gün, bin üç yüz elli sekizde, Karadağ başına çıkıyordum. “İnsanların, hususan Müslümanların bu teselsül eden helâketleri ve hasaretleri ne vakitten başladı, ne vakte kadar…” hatıra geldi. Birden, her müşkülümü halleden Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyan Sûre-i Ve’l-Asri’yi karşıma çıkardı. “Bak.” Dedi. Baktım. Her asra hitap ettiği gibi, bu asrımıza da daha ziyade bakan وَالْعَصْرِ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفِى خُسْرٍ[1] âyetindeki اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفِى خُسْرٍ makam-ı cifrîsi bin üç yüz yirmi dört edip (1324), Hürriyet inkılâbıyla başlayan tebeddül-ü saltanat ve Balkan ve İtalyan harpleri ve Birinci Harb-i Umumî mağlûbiyetleri ve muahedeleri ve şeair-i İslâmiyenin sarsılmaları ve bu memleketin zelzeleleri ve yangınları ve İkinci Harb-i Umumînin zemin yüzünde fırtınaları gibi, semavî ve arzî musibetlerle hasâret-i insaniyeyle اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفِى خُسْرٍ âyetinin bu asra dahi bir hakikati, maddeten aynı tarihiyle gösterip, bir lem’a-i i’câzını gösteriyor.

اِلَّا الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ[2] ise makam-ı cifrîsi, âhirdeki ت ه, sayılır. Şedde sayılmaz. Bin üç yüz elli sekiz olan bu senenin ve gelecek senenin aynı tarihini göstermekle o hasâretlerden, bâhusus mânevî hasâretlerden kurtulmanın çare-i yegânesi iman ve a’mâl-i saliha olduğu gibi ve mefhum-u muhalifiyle, o hasâretin de sebeb-i yegânesi küfür ve küfran, şükürsüzlük, yani imansızlık, fısk ve sefahet olduğunu gösterdi. Sûre-i Ve’l-Asri’nin azamet ve kudsiyetini ve kısalığıyla beraber gayet geniş ve uzun hakaikin hazinesi olduğunu tasdik ederek Cenâb-ı Hakka şükrettik.

1. “Yemin olsun Asra. İnsan muhakkak hüsrandadır.” Asr Sûresi, 103:1-2.
2. “Ancak îmân eden ve güzel işler yapanlar müstesnâ.” Asr Sûresi, 103:3.

Evet, âlem-i İslâm, bu asrın hasâreti olan bu dehşetli İkinci Harb-i Umumîden kurtulmasının sebebi, Kur’ân’dan gelen iman ve a’mâl-i saliha olduğu gibi; fakirlere gelen acı, açlık ve kahtın sebebi, orucun tatlı açlığını çekmedikleri ve zenginlere gelen hasârât ve zayiatın sebebi de, zekât yerinde ihtikâr etmeleridir.

Ve Anadolu’nun bir meydan-ı harp olmamasının sebebi,

اِلاَّ الَّذِينَ اٰمَنُوا[1] kelime-i kudsiyesinin hakikatini fevkalâde bir surette yüz bin insanların kalblerine tahkikî bir tarzda ders veren Risaletü’n-Nur olduğunu, pek çok emareler ve şakirtlerinden binler ehl-i hakikat ve dikkatin kanaatleri ispat eder.

Ezcümle: Emarelerden biri, Risale-i Nur’a sıkıntı veren, veyahut hizmetinden çekilen pek çok adamların tokat yemeleri gibi, bu sene, bu memleketin etrafında umumî bir tarzda Risale-i Nur’un intişarına sıkıntı verip şimdiki bir nevi tevakkuf devresi vermek hatâsıyla, şimdiki umumî sıkıntının bir sebebi olduğunu göstermesidir.

1. “İman edenler müstesna.” Asr Sûresi, 103:3.

Sûre-i Ve’l-Asr’ın “Dağ Meyvesi” nâmında nüktesine bir hâşiye

اَلصَّالِحَاتِ[1]daki ت , âhirdeki *tâ*’lar, ekseriyetçe vakfa rastgelmesiyle, cifirce ه sayılabilir. Bu noktada اِلاَّ beraberdir; bu zamanımızı gösterir (1358). Ve telâffuzca ه okunmadığından ت kalabilir. Bu noktadan şeddeler sayılmazsa ve اِلاَّ beraber değil, iki yüz küsur sene zamana kadar iman ve amel-i salihle beraber bir tâife-i azîme, hasârât-ı azimeye karşı mücahedeye devam edeceğine işaret edip, Fatiha’nın âhirinde صِرَاطَ الَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ[2] gösterdiği zamana; hem

لاَ تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ اُمَّتِى ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ حَتّٰى يَاْتِيَ اللّٰهُ بِاَمْرِهِ[3]

birinci cümle, bin beş yüz makamıyla âhirzamanda bir taife-i mücahedenin son zamanlarına; ve ikinci cümle, bin beş yüz altı makamıyla, galibane mücahedenin tarihine; ve üçüncü cümle, bin beş yüz kırk beş makamıyla, pek az bir farkla hem Fatiha’nın, hem Ve’l-Asri Sûresinin ikinci cümlesinin gaybî işaretlerine işaret edip, tevafuk eder. Demek, bu hadis-i şerifin üç cümlesinden herbirisi, bin beş yüz tarihine ve mücahedenin ne kadar devam edeceğine dair işaretlerine, aynen bu اَلَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ[4] —şedde sayılmazsa —bin beş yüz altmış bir makamıyla, hem وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ[5] —şedde sayılır fakat بِالصَّبْرِ da lâmdır —bin beş yüz altmış makamıyla iştirak edip, o taife-i azimenin mücahedatları ne kadar devam edeceğini mânâ-yı işârî ve cifriyle gösterirler. Ve Fatiha ve hadîsin irae ettikleri tarihe, makam-ı ebcedleriyle takarrüp edip, farklı bir derece tevafuk ederler ve mânâlarıyla da, tam tetabuk ederek, parlak bir lem’a-i i’câz-ı

gaybiyeyi gösteriyorlar.

1. “Sâlih ameller, hayırlı işler.” Asr Sûresi, 103:3.
2. “Kendilerine nimet ve ihsanda bulunduğun peygamberlerinin ve onlara tâbi olan sâlih kullarının yolu.” Fâtiha Sûresi, 1:7.
3. “Ümmetimden bir taife Allah’ın emri gelinceye kadar [yani kıyâmetin kopmasına kadar] galibâne hak üzerinde devam edecektir.” Bu hadis-i şerif hadis kaynaklarında bu lafızlarla rivayet edildiği gibi, aynı mânâyı ifade eden farklı lafızlarla da rivayet edilmiştir. *Buhari*, İ’tisam: 10; *Müslim*, İman: 247, İmâre: 170, 173, 174; *Ebu Davud*, Fiten: 1; *Tirmizî*, Fiten: 27, 51; *İbn-i Mâce*, Mukaddime: 1, Fiten: 9; *Müsned*, 5:34,269, 278, 279; el-Hâkim, *el-Müstedrek*, 4:449-450, 550.
4. “Ancak îmân eden ve güzel işler yapanlar müstesnâ.” Asr Sûresi, 103:3.
5. “Birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler.” Asr Sûresi, 103:3.

Birdenbire Kalbe Gelen Bir Nükte-i İ’câziyedir

Kur’ân’a ait en cüz’î, en küçük bir nüktenin de kıymeti büyük olduğundan, İşârât-ı Kur’âniyenin bu zamanımıza temas eden küçük bir şuaı, bugün, Sûre-i ve’l-Asrî nükte-i i’câziyesi münasebetiyle, Sûre-i Fil’den, mânâ-yı işârî tabakasından, tevafuk düsturuna istinaden bir nüktesini beyan etmem ihtar edildi. Şöyle ki:

Sûre-i اَلَمْ تَرَ كَيْفَ meşhur ve tarihî bir hâdise-i cüz’iyeyi beyânla gelen ve her asırda efradı bulunan o gibi ve ona benzeyen hâdiseleri ihtar ve tabakat-ı işariyeden her bir tabakaya göre bir mânâyı ifade etmek, umum asırlarda, umum nev-i beşerle konuşan Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın belâğatının muktezası olmasından, bu kudsî sûre, bu asrımıza da bakıyor, ders veriyor. Fenaları tokatlıyor. Mânâyı işârî tabakasında bu asrın en büyük hâdisesini haber vermekle beraber, dünyayı her cihetle dine tercih etmek ve dalâlette gitmenin cezası olarak, cifir ve hesab-ı ebcedle, üç cümlesi, aynı hâdisenin zamanına tetabuk edip işaret ediyor.

Birinci cümlesi: Kâbe-i Muazzamaya hücum eden Ebrehe askerlerinin başlarına ebâbil tayyareleriyle semavî bombalar yağdırmasını ifade eden [1] تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ cümle-i kudsiyesi, bin üç yüz elli dokuz edip, dünyayı dine tercih eden ve nev-i beşeri yoldan çıkaran medeniyetçilerin başlarına semavî bombalar ve taşlar yağdırmasına tevafukla işaret ediyor.

1. “Onlara taşlar atıyorlardı.” Fil Sûresi, 105:4.

İkinci cümle: [1] اَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ kelime-i kudsiyesi, eski zaman hâdisesindeki Kâbe’nin nurunu söndürmek için, hilelerle hücum edenlerin kendileri yokluk, zulümat dalâletinde aksü’l-amelle aleyhlerine dönmesiyle tokat yedikleri gibi; bu asrın aynen hilelerle, desiselerle, edyan-ı semaviye kâbesini, kıblegâhını dalâlet hesabına tahribe çalışan cebbar; mağrur ehl-i dalâletin tadlil ve idlâllerine semavî bombalar tokadıyla cezalanmasına, aynı tarihî فِي تَضْلِيلٍ [2] kelime-i kudsiyesi bin üç yüz altmış makam-ı cifrîsiyle tevafuk edip işaret ediyor.

1. “Onların tuzaklarını boşa çıkarmadı mı?” Fil Sûresi, 105:2.
2. “Boşa çıkarmak.” Fil Sûresi, 105:2.

Üçüncüsü: [1] اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْفِيلِ cümle-i kudsiyesi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâma hitaben, “Senin mübarek vatanın ve kıblegâhın olan Mekke-i Mükerremeyi ve Kâbe-i Muazzamayı hârikulâde bir surette düşmanlardan kurtarmasını ve o düşmanların nasıl bir tokat yediklerini görmüyor musun?” diye mânâ-yı sarîhiyle ifade ettiği gibi; bu asra dahi hitap eden o cümle-i kudsiye, mânâ-yı işârîsiyle der ki: “Senin dinin ve İslâmiyetin ve Kur’ân’ın ve ehl-i hak ve hakikatın cebbar düşmanları olan dünyaperest ve dünyanın menfaati için mukaddesatı çiğneyen o ashab-ı dünyaya senin Rabbin nasıl tokatlarla cezalarını verdiğini görmüyor musun? Gör, bak!” diye mânâ-yı işârîsiyle bu cümle aynen makam-ı cifrîsiyle tam bin üç yüz elli dokuz (1359) tarihiyle, aynen âfât-ı semavî nev’inde semavî tokatlarla, “İslâmiyete ihanet cezası olarak...” diye mânâ-yı işârî ifade ediyor. Yalnız اَصْحَابِ الْفِيلِ [2] yerinde اَصْحَابِ الدُّنْيَا gelir. Fil kalkar, dünya gelir.[HAŞİYE-1]

Tahlil

تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ [3]iki ت sekiz yüz; iki ر dört yüz, iki م bir ب bir ح bir ى yüz; tenvin vakıf olmadığından ن dur, elli; bir ه bir ج bir medde (elif) dokuz, mecmuu bin üç yüz elli dokuz.

فِي تَضْلِيلٍ ض : [4]sekiz yüz, ت dört yüz, ف seksen, iki ى yirmi, iki ل altmış,—tenvin vakfa rastgelmiş—sayılmaz; yekûnu bin üç yüz altmış.

1. "Rabbinin fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi?" Fil Sûresi, 105:1.
2. “Fil sahipleri.” Fil Sûresi, 105:2.
Haşiye-1 Bu *fil*lâfzı kalkmasının sırrı, eski zamanda, dehşetli fil-i Mahmudî azametine, heybetine dayanmış, hücum etmişler. Şimdi ise, dünya servetine ve malına ve o servetle havada ve denizde filolar teşkil edip, o fil gibi filolarla nev-i beşeri esaret altına almış. Ve Avrupa medeniyetçileri, medeniyetin mehasiniyle, iyilikleriyle, menfaatleriyle değil, belki medeniyetin seyyiatıyla ve sefahetiyle ve dinsizliğiyle üç yüz elli milyon Müslümanların her tarafta hâkimiyetlerini imha edip, istibdadına serfüru etmiş ve bu musibet-i semaviyeye sebebiyet vermiş. Ve dünyaperest, gaddar zâlimlere, zulümlerine ceza olarak tokatlar gelmeye; ve fakir ve mâsumlar ve mazlumlara, fâni mallarını ve hayatlarını âhiretlerine çevirmek ve kıymettar eylemek ve dünyadaki günahlarına keffaretü’z-zünûb etmeye kader-i İlâhîye fetva verdiler. Şimdi yedi senedir dünyaperestlerin bu musibette vaziyetlerini ve safahatlarını ve Harb--i Umumî sahifelerini kat’iyen bilemiyorum. Fakat iki sene evvelki vaziyetleri, bu sûre-i kudsiyenin mânâ-yı işarî tabakasından gelen tokatlar tamı tamına onların başlarına iniyorlar. Ve sûrenin bir mâna-yı işarîsini tam tefsir ediyor.
3. “Onlara taşlar attılar.” Fil Sûresi, 105:4.
4. “Boşa çıkarmak.” Fil Sûresi, 105:2.

اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْفِيلِ [1]iki ر bir ت sekiz yüz; iki ف iki ك iki yüz; iki ل bir م yüz; bir ع bir ص yüz altmış; dört ب üç (ا) bir ى bir ح yirmi dokuz; اَلْفِيلِ yerine gelen اَلدُّنْيَا daki iki د bir *elif* dokuz; bir

ن elli; bir ى , bir (ا), bu yekûn bin üç yüz elli dokuz (1359), okunmayan *elif* sayılmazsa bin üç yüz elli sekiz (1358) eder. Hem Arabî, hem Rumî tarihiyle bu semavî tokatların ayrı ayrı çeşitlerinin zamanlarına tevafukla parmak basıyor.[HAŞİYE-1]

1. "Rabbinin fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi?" Fil Sûresi, 105:1.

Haşiye-1 Evet, bu tokattan, pürşer beşer şirkten şükre girmezse ve Kur'ân'a tarziye vermezse, melâike elleriyle de ahcâr-ı semaviye başlarına yağacağını bu sûre bir mâna-yı işarî ile tehdit ediyor.

Kardeşiniz
Said Nursî

Küçük Hüsrev Feyzi'nin bir istihracıdır.

Otuz üçüncü âyetten Hafız Ali'nin istihracının bir zeyli ve lâhikasıdır.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

Sûre-i Zümer'de

اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْاِسْلَامِ فَهُوَ عَلٰى نُوْرٍ مِنْ رَبِّهٖ [1]

âyet-i azîmenin mânâ-yı sarihinden başka, bir mânâ-yı işârî tabakasının külliyetinde dahil bir ferdi Risale-i Nur ve tercümanı olduğuna kuvvetli bir delil buldum.

اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْاِسْلَامِ فَهُوَ [2]

cümlesi, hesab-ı cifrî ve ebcedî ve riyazîyle bin üç yüz yirmi dokuz veya sekiz eder. Demek مَنْ külliyetinde ve فَهُوَ işaretinde dahil ve medâr-ı nazar bir ferdi, inşirah-ı sadır nuruyla başka bir hâlete girip eski sıkıntıdan kurtulup nuranî bir mesleğe giren bir şahıs, eski ve yeni Harb-i Umumînin gelmeye hazırlanmaları olan o dehşetli tarihe ve o ferdin vaziyetine remzen bakar.

فَهُوَ عَلٰى نُوْرٍ مِنْ رَبِّهٖ [3]deki نُوْرٍ مِنْ رَبِّهٖ [4] kelimesi, Risale-i Nur ismine ve mânâsına hem cifrî, hem sureti, hem mânâsı, tevafuk ettiği gibi,

اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْاِسْلَامِ فَهُوَ cümlesinin de makam-ı cifrîsi gösterdiği tarihte Risale-i Nur'un tercümanı olan Üstadımın[HAŞİYE-1] —tahkikatımla —aynen vaziyetine tevafuk ediyor.

1. "Allah kimin kalbini İslâma açmışsa, o kimse Rabbinden bir nur üzere değil midir?" Zümer Sûresi, 39:22.
2. "Allah'ın, kalbini İslâma açtığı kimse (Rabbinden bir nur üzere) değil midir?" Zümer Sûresi, 39:22.
3. "…O kimse Rabbinden bir nur üzeredir…" Zümer Sûresi, 39:22.
4. "…Rabbinden bir nur…" Zümer Sûresi, 39:22.

Haşiye-1 Bu şerh-i sadırla münasebettar bir tevafuktur, Üstadımdan anladım. Yirmi beş senedir daima ve en mühim bir duası (1) اَللّٰهُمَّ اشْرَحْ صَدْرِى لِلْاِيمَانِ وَالْاِسْلَامِ münâcâtı olmuş.

(1)Allah'ım, göğsümü îmâna ve İslâma aç

Çünkü, o zamanda Harb-i Umumînin mebde'lerinde, Üstadım, eski âdetini ve

sair ulûm-u felsefeyi ve ulûm-u âliye اٰلِيَه ve àliyeyi عَالِيَه bırakıp tam bir inşirah-ı sadırla Risale-i Nur'un fatihası ve birinci mertebesi olan *İşârâtü'l-İ'câz* tefsirine başlıyor, bütün himmetini, efkârını Kur'ân'a sarf etmeye başladığına tevafuku kavî bir emaredir ki, bu asırda o küllî mânâ-yı işârîde medâr-ı nazar bir ferdi, Risale-i Nur'un tercümanı ve şakirtlerinin şahs-ı mânevîsini temsil eden mümessilidir.

Evet, madem Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan her asırda her ferde hitap eder bir ilm-i muhit ve bir irade-i şâmileyle herşeye bakabilir.

Ve madem ulema-i İslâmın ittifakıyla, âyetlerin mânâ-yı sarîhinden başka işarî ve remzî ve zımnî müteaddit tabakalarında mânâları vardır.

Ve madem [1] يَا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا gibi hitaplarda, her asır gibi, bu asırdaki ehl-i iman, Asr-ı Saadetteki mü'minler gibi dahildir.

1. Ey îmân edenler.

Ve madem İslâmiyet noktasında bu asır, gayet ehemmiyetli ve dehşetlidir. Kur'ân ve Hadis, ihbar-ı gaybîyle, ehl-i imanı onun fitnesinden sakınmak için şiddetli haber vermiş.

Ve madem hesab-ı cifrî ve ebcedî ve riyazî eskiden beri sağlam bir düsturdur ve kuvvetli bir emare olabilir.

Ve madem Risale-i Nur ve tercümanı ve şakirtleri iman ve Kur'ân hizmetinde parlak ve tesirli vazifeleri gayet ehemmiyet kesb etmiştir.

Ve madem bu büyük âyet, hesab-ı cifirle bu asra ve iki Harb-i Umumîye bakar; eski harbin patlamasına ve Risale-i Nur'un zuhuruna tevafuk ettiğini mânen de gösterir. Elbette mezkûr hakikatlere ve kuvvetli karinelere binaen, bilâtereddüt hükmederiz ki, Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsi ve tercümanı, bu âyet-i azîmenin mânâ-yı işârî tabakasının külliyetinde dahil ve medâr-ı nazar bir ferdidir ve bu âyet ona işaret eder ve mânâ-yı remziyle ondan haber verir ve ihbar-ı gayb nev'inden bir lem'a-i i'câziyeyi gösterir denilebilir.

Tahlil: Bir ش iki ر yedi yüz; ف م ن ل iki yüz; ص د ه ا yüz; س م yüz; İsm-i Celâl اَللّٰهُ altmış yedi; iki ل altmış; فَهُوَ doksan bir; لِلْاِسْلَامِ de iki veya üç (ا) iki veya üç ح sekiz; نُورٍ مِنْ رَبِّهِ [1] "Risale-i Nur" her ikisinde

نُورٍ var. Risalede ر , (رَبِّهِ) deki ر ’ya mukabildir. Eğer نُورٍ deki tenvin sayılsa, اَلنُّورِ da dahi şeddeli ن sayılır yine ittihad ederler. نُورٍ dan başka مِنْ رَبِّهِ doksan yedi ederek Risale-i Nur’da kalan س ل ه iki (ا) dahi doksan yedi ederek tam tevafuk eder. Türkçe telaffuzda Risale-i Nur hemzeyle okunması zarar vermez.

Sûre-i Mâide’nin on beşinci âyeti

قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللّٰهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ يَهْدِى بِهِ اللّٰهُ [2]

Sûre-i Nisâ’nın âhirinde

يَا اَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَاَنْزَلْنَا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا [3]

âyeti gibi, Risale-i Nur’a mânâ ve cifircihetiyle, mânâ-yı işârî efradından olduğuna kuvvetli bir karine buldum.

1. “…Rabbinden bir nur…” Zümer Sûresi, 39:22.
2. “Gerçekten size bir nur ve hakkı ap açık bildiren bir kitap gelmiştir. Allah okitap vasıtasıyla selâmet yollarına eriştirir.” Mâide Sûresi, 5:15-16.
3. “Ey insanlar! Size, Rabbinizden ap açık bir delil olan bir peygamber geldive size, (dünyanızı ve ahretinizi) aydınlatıcı ap açık bir nur (olarakKur’ân’ı) indirdik.” Nisâ Sûresi, 4:174.

İkinci âyet olan Sûre-i Nisâ âyeti, Birinci Şua olan İşârât-ı Kur’âniyede, Üstadım işaretini beyan etmiş. Birinci âyet olan Sûre-i Mâide’nin on dördüncü âyeti hem bunun işaretini teyid ediyor, hem de اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ [1] âyetinin işaretini tasdik ediyor.

1. Zümer Sûresi, 39:22.

Evet, bu asırda mânâ-yı işârî tabakasından tam şu âyetin kudsî mefhumuna bir fert, Risale-i Nur olduğuna, kim insafla baksa tasdik edecek. Risale-i Nur bir ferdi olduğuna mânevî münasebet kavîdir.

Madem bu âyetin makam-ı cifrîsi bin üç yüz altmış altıdır; eğer meddeler ve okunmayan hemzeler sayılmazsa altmış ikidir.

Ve madem Risale-i Nur, Kur’ân-ı Mübîn nurunu ve hidayetini neşreden bir kitab-ı mübîndir.

Ve madem zâhiren ondan daha ileri o vazifeyi ağır şerait altında yapanları görmüyoruz.

Ve madem âyetler, sâir kelamlar gibi cüz’î bir mânâya münhasır olamaz.

Ve madem delâlet-i zımnî ve işârîyle kaideten mefhum-u kelâmda dahil

oluyor.

Ve madem Necmeddin-i Kübrave Muhyiddin-i Arabî (r.a.) gibi pek çok ehl-i velâyet mânâ-yı zâhirîden başka bâtınî ve işârî mânâlarla ekser âyâtı tefsir etmişler; hattâ tefsirlerinde “Mûsâ (a.s.) ve Firavundan murad, kalb ve nefistir” dedikleri halde, ümmet onlara ilişmemiş; büyük ulemadan çokları onları tasdik etmişler. Elbette, âyetin delâlet-i zımniyeyle Risale-i Nur’a kuvvetli karinelerle işareti kat’îdir; şüphe edilmemek gerektir.

Tahlil: قَدْ جَاءَكُمْ [1] yüz altmış dokuz, مِنَ اللّٰهِ [2] yüz elli yedi, نُورٌ tenvinle beraber üç yüz altı وَكِتَابٌ مُبِينٌ [3] altı yüz otuz bir; يَهْدِى بِهِ اللّٰهُ [4] yüz üç; yekûnu bin üç yüz altmış altı, eğer meddeler ve okunmayan hemzeler sayılmazlarsa, bu seneki Muharrem tarihine, yani bin üç yüz altmış ikiye tamam tevafuk eder. Eğer مُبِينٌ deki tenvin de vakfedilse, bin üç yüz on altıdır ki, hem Risale-i Nur’un mukaddematına, hem tenvinle tekemmülüne ve Birinci Şuada beyan edildiği gibi, çok âyâtın ehemmiyetle gösterdikleri aynı meşhur tarihe tevafuk eder.

1. "Gerçekten size (Nur) gelmiştir." Mâide Sûresi, 5:15.
2. "Allah'tan." Mâide Sûresi, 5:15.
3. "Hakkı ap açık bildiren bir kitap." Mâide Sûresi, 5:15.
4. "Allah o kitap vasıtasıyla dosdoğru bir yola iletir." Mâide Sûresi, 5:16.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [1]

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.

Ben, senin içtihadında hatâ var diyenlere ve ispat edenlere teşekkür edip ruh u canla minnettarım. Fakat, şimdiye kadar o içtihadımı tamamıyla kanaatle tam tasdik edenler, binler ehl-i iman ve onlardan çokları ehl-i ilim tasdik ettikleri ve ben de dehşetli bir zamanda kudsî bir teselliye muhtaç olduğum bir hengâmda, sırf ehl-i imânın imanını Risale-i Nur ile muhafaza niyet-i hâlisasıyla ve Necmeddin-i Kübra, Muhyiddin-i Arabî gibi binler ehl-i işârât gibi cifrî ve riyazî hesabıyla beyan edilen bir müjde-i işariye-i Kur'âniyeyi kendine gelen bir kanaat-i tamme ile, hem mahrem tutulmak şartıyla beyan ettiğim ve o içtihadımda en muannid dinsizlere de ispat etmeye hazırım dediğim halde beni gıybet etmek, dünyada buna hangi mezheple fetva verilebilir, hangi fetvayı buluyorlar? Ben herşeyden vazgeçerim, fakat adalet-i İlâhiyenin huzurunda bu dehşetli gıybete karşı hakkımı helal etmem. Titresin! Bütün sâdâtın ceddi olan Fahr-i Âlem Aleyhissalâtü Vesselâmın Sünnet-i Seniyesini muhafaza için hayatını ve herşeyini feda eden bir mazlumun şekvâsı, elbette cevapsız kalmayacak.

İllâ bir şart ile helâl edebilirim ki: Bu Ramazan-ı Şerifte bana ve hâlis kardeşlerime verdiği endişe ve telâşı, hakperestlik damarıyla, büyüklere lâyık ulüvv-ü cenapla, enaniyet-i taassubkârânesini hakikate ve insafa feda edip tâmire çalışmasıdır; müşfik ve munsıf bir hoca tavrıyla, kusurumuz varsa bize lütufkârâne ihtar ve ikazdır. Cenâb-ı Hak, Settârü'l-Uyûbdur; hasenat seyyiata mukabil gelse, affeder. İman hizmetinde yüz binler insanın imanını tahkikî yapmak hasenesine karşı benim gibi bir biçarenin hüsn-ü niyetle, kuvvetli emarelerle inayet-i İlâhiyeden tasavvur ettiği bir müjde-i Kur'âniyenin tefehhümünde bir yanlış, belki yüz yanlış varsa da o hasenata karşı gelemez, setr-i uyûb perdesini yırtamaz. Her neyse...

Bu mesele yalnız şahsıma taallûk etseydi, ben cidden nefs-i emmaremi tam kırmak için ona minnettar olurdum. Mesleğimiz, bu zamanda hakka hizmet, bütün bütün terk-i enaniyetle olabileceğini kat'î kanaatimiz olduğu gibi, yirmi senedir nefs-i emmarem ister istemez o mesleğe itaate mecbur olmuş. Risale-i Nur ve mukaddematları, buna bir hüccet-i katıadır. Fakat garaz ve inat ve bir nevi taassub-u meslekiyeyi ihsas eden ve esrar-ı mestûreyi işaa suretinde gelen itiraz ve ayıplara karşı Eski Said (r.a.) lisanıyla derim: İşte meydan! En mutaassıp ulemadan ve en büyük velîden tut, tâ en dinsiz feylesoflara ve

müdakkik hükemalara, Risale-i Nur’daki dâvâları ispat etmeye hazırım ve hem de ispat etmişim ki benim mahvıma ve idamıma mütemadiyen çalışan zındık feylesoflar ve mülhidler, o dâvâları cerh edemiyorlar ve edememişler.

Hem bütün hayatımda delilsiz dâvâları zikretmediğim, sizin gibi eski ve yeni arkadaşlarım biliyorlar. Bâhusus, Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyandan aldığım bir kuvvetle Avrupa feylesoflarına Risale-i Nur meydan okur. Risale-i Nur bu zamanda medar-ı nazar bir hâdise-i Kur’âniye olduğundan, bir iki işaret değil, belki benimle beraber Risale-i Nur şakirtleri tarafından istihraç edilen beş risalede yazılan işaretler, bir cihette bine yaklaşıyor. Bin incecik saçlar dahi toplansa kuvvetli bir ip olduğu gibi, sarahate yakın bir delâlet oluyor. Vahdet-i mesele cihetiyle o işaretler birbirine kuvvet verir. Bazı işârâtı zayıf görmekle onu inkâr etmek, insafa, hakperestliğe muvafık olamaz. İnkâr eden mâzur olamaz. Hususan lüzumsuz ve zararlı ve müfritane bir gıybet olsa, bu zamanda ehl-i ilim ortasında ehl-i hakikati ağlattıracak bir hâdise-i elîmedir.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [1]

Kardeşlerim,

Kur’ân’ın birtek âyetinin birtek işareti, ihbar-ı gayb nev’inden bir lem’a-i i’câziyeyi tevafuk suretiyle gösterdiğini mânevî bir ihtarla gördüm.

اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَاْكُلَ لَحْمَ اَخِيهِ مَيْتًا [2]

şu âyet-i kerimenin makam-ı cifrîsi, şedde ve tenvin sayılmazsa, bin üç yüz elli bir dir. مَيْتًا in aslı مَيِّتاً olmasından bin üç yüz altmış bir ederek; bu tarihte, umur-u azîmeden bir dehşetli gıybeti, şu âyetin mânâ-yı işârî külliyetinde dahil ediyor ve umur-u azîmeden böyle acip bir gıybet aynı tarihte, aynı senede vukua geldi. Şöyle ki:

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah’ın adıyla.
2. “Sizden biri, ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı?” Hucurât Sûresi, 49:12.

On sekiz sene (şimdi yirmiden geçti) müddetinde sünnet-i seniyeyi muhafaza için başına şapka koymadığından, on sekiz senedir haps-i münferit hükmünde ihtilâttan men’ ve yalnız bir odada hayatını geçirmeye mecbur edilen ve hususî ibadetgâhında ezan-ı Muhammedî (a.s.m.) okuyup *“Allahu Ekber”* dediğinden ve *“Lâ ilâhe illâllah”* hakikatini güneş gibi gösterdiğinden, yüz arkadaşıyla taht-ı tevkife alınan bir adam, yüzer emare ve karinelere istinaden inayet-i ilâhiyeden geldiğine kat’î bir kanaatle işârât-ı Kur’âniyeden bir müjdeyi hem kendine, hem musibetzede arkadaşlarına bir tesellî niyetiyle beyan ettiği için, onu gıybet ve fena tabiratla teşhir etmek ve onun dersleriyle imanlarını kurtaran, mâsum şakirtlerini ondan tenfir edip şüpheler vermek; güya ortalıkta medâr-ı inkâr bir şey yok ve hiçbir münkeratı ve cinayeti görmüyor gibi, yalnız o biçarenin mevhum bir hatâsını, sekiz senede seksen müdakkiklerin nazarında saklanan ve sathî ve inâdî nazarına göre, bir içtihadî yanlışını görüyor zannıyla zemmetmek, elbette bu asırda, bu memlekette Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın kasten işaretine medar olabilir azîm bir hâdisedir. Bence, Kur’ân’ın, nasıl ki her sûre ve bazan bir âyet ve bazan bir kelime bir mu’cize olur; öyle de, bu âyetin tek bir işareti, ihbar-ı gayb nev’inden bir lem’a-i i’câziyedir. Bu âyetin bu işareti, bu asırda, Risale-i Nur şakirtlerinin hakkındaki gıybete baktığına üç emare var.

Birincisi: Birinci Şua olan İşârât-ı Kur’âniye risalesinde, Risale-i Nur’a ve tercümanına işaret eden beşinci âyet olan:

اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِى بِهِ فِى النَّاسِ [1]

gayet kuvvetli karinelerle مَيْتًا kelime-i kudsiyesi cifir ve ebced hesabıyla ve üç cihet-i mânâsıyla Saidü'n-Nursî'ye tevafuk etmesidir.

İkinci emare: اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ الخ ... [2] âyetinin makam-ı cifrîsi ve riyazîsi bin üç yüz altmış bir etmesidir. Aynı tarihte o acip hâdise oldu.

Üçüncü emare: O muhterem ihtiyar zâtı unutmak, belki şahsıma karşı tezyifatını ihtiyarlığına ve çok cihetlerle mabeynimizdeki uhuvvete hürmeten helâl etmeye karar verdiğim ve biz hizmetkâr olduğumuz Kur'ân'a havale edip bıraktığım hengâmda, birden ihtiyarım haricinde, beş vecihle zemmi zemmeden ve Mu'cizane, gıybetten altı cihetle zecreden

اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَاْكُلَ لَحْمَ اَخِيهِ مَيْتًا [3]

âyeti karşımda kendini gösterip temessül eyledi. Mânen "Bana bak" dedi. Ben de baktım, birden tesbihat içinde gördüm ki, bin üç yüz elli birden, tâ bin üç yüz altmış birtarihini gösterdi. Halimize baktım; perde altında elli birden, tâ altmış bire kadar Risale-i Nur medet beklediği İstanbul âfâkında, bir nevi taarruz bulunmuş ve altmış birde birden patlamasıdır.

1. "Ölü iken îmân ile diriltip nura kavuşturduğumuz ve halk içinde o nur iledoğru yolda yürüyen kimse..." En'âm Sûresi, 6:122.
2. "Sizden biri hoşlanır mı?.." Hucurât Sûresi, 49:12.
3. "Sizden biri, ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı?" Hucurât Sûresi, 49:12.

Tahlil: ت dört yüz, خ altı yüz = bin ى ى م م yüz, ك ك ل ل yüz, üçüncü م ن ى yüz, د ب ح ح ح otuz, dördüncü ى on, beş (ا) bir ه ile beraber on, âhirdeki "tenvin" vakfen *elif* olduğu için, yekûnu bin üç yüz elli bir[HAŞİYE-1], مَيْتًا aslı *yâ-i* müşeddede olduğundan, bin üç yüz altmış bir eder.

Said Nursî

Haşiye-1 Bu âyet, bizi şiddetle gıybetten men ettiğinden, bu hâdiseyi unutmalıyız, medâr-ı gıybet etmemeliyiz. İnşaallah, daha tekerrür etmeyecek.

بِاسْمِهِ [1] وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ [2]

Bu âciz kardeşiniz, hem o itiraz eden eski dost zâta, hem ehl-i dikkate ve sizlere beyan ediyorum ki: Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın feyziyle, Yeni Said (r.a.), hakaik-i imaniyeye dair o derece mantıkça ve hakikatçe burhanlar zikrediyor ki, değil Müslüman uleması, belki en muannid Avrupa feylesoflarını da teslime mecbur ediyor ve etmektedir.

1. Allah’ın adıyla.
2. “Hiçbir şey yoktur ki Allah’ı hamd ile tesbih etmesin.” İsrâ Sûresi, 17:44.

Amma, Risale-i Nur’un kıymet ve ehemmiyetine işarî ve remzî bir tarzda, Hazret-i Ali (r.a.) ve Gavs-ı Âzamın (k.s.) ihbârâtı nev’inden, Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyân dahi bu zamanda bir mu’cize-i mânevîsi olan Risale-i Nur’a nazar-ı dikkati celb etmesine mânâ-yı işârî tabakasından rumuz ve imaları, i’câzının şe’nindendir ve o lisan-ı gaybın, belâgat-ı mu’cizekârânesinin muktezasıdır.

Evet, Eskişehir Hapishanesinde, dehşetli bir zamanda ve kudsî bir tesellîye pek çok muhtaç olduğumuz hengâmda, mânevî bir ihtarla, “Risale-i Nur’un makbuliyetine eski evliyalardan şahit getiriyorsun. Halbuki [1] وَلاَ رَطْبٍ وَلاَ يَابِسٍ اِلاَّ فِى كِتَابٍ مُبِينٍ sırrıyla en ziyade bu meselede söz sahibi Kur’ândır. Acaba, Risale-i Nur’u, Kur’ân kabul eder mi? Ona ne nazarla bakıyor?” denildi. O acip sual karşısında bulundum.

1. “Yaş ve kuru ne varsa ap açık bir kitapta yazılmıştır.” En’âm Sûresi, 6:59.

Ben de Kur’ân’dan istimdat eyledim. Birden, otuz üç âyetin mânâ-yı sarîhinin teferruatı nev’indeki tabakattan, mânâ-yı işârî tabakasından ve o mânâ-yı işârî külliyetinde dahil bir ferdi Risale-i Nur olduğunu ve duhulüne, medâr-ı imtiyazına bir kuvvetli karine bulunmasını, bir saat zarfında hissettim; ve bir kısmı, bir derece izah ve bir kısmını mücmelen gördüm. Kanaatimde hiçbir şek ve şüphe ve vehim ve vesvese kalmadı ve ben de, ehl-i imanın imanını, Risale-i Nur’la takviye etmek niyetiyle o kat’î kanaatimi yazdım ve has kardeşlerime mahrem tutulmak şartıyla verdim. Ve o risalede, biz demiyoruz ki, “âyetin mânâ-yı sarîhi budur;” tâ hocalar “Fihi nazarun” desin.

Hem dememişiz ki, “Mânâ-yı işârînin külliyeti budur.” Belki diyoruz ki, mânâ-yı sarîhinin tahtında müteaddit tabakalar var; bir tabakası da, mânâ-yı işârî ve remzîdir. Ve o mânâ-yı işârî de, bir küllîdir; her asırda cüz’iyatları var ve Risale-i Nur dahi bu asırda o mânâ-yı işârî tabakasının külliyetinde bir ferttir. Ve

o ferdin kasten bir medar-ı nazar olduğuna ve ehemmiyetli bir vazife göreceğine, eskiden beri ulema beyninde bir düstur-u cifrî ve riyaziyle karineler, belki hüccetler gösterilmişken, Kur'ân'ın âyetine veya sarahatine değil incitmek, belki i'câz ve belâğatine hizmet ediyor. Bu nevi işârât-ı gaybiyeye itiraz edilmez.

Ehl-i hakikatın, nihayetsiz işârât-ı Kur'âniyeden had ve hesaba gelmeyen istihracatlarını inkâr edemeyen, bunu da inkâr etmemeli ve edemez.

Amma, benim gibi ehemmiyetsiz bir adamın elinde böyle ehemmiyetli bir eserin zuhur etmesini istiğrab ve istib'ad edip böyle itiraz eden zât, eğer buğday tanesi kadar çam çekirdeğinden dağ gibi çam ağacını halk eylemek azamet ve kudret-i İlâhiyeye delil olduğunu düşünse, elbette bizim gibi acz-i mutlak ve fakr-ı mutlakta ve böyle ihtiyac-ı şedit zamanında böyle bir eserin zuhuru, "vüs'at-i rahmet-i İlâhiyeye delildir" demeye mecbur olur.

Ben, sizi ve muterizleri Risale-i Nur'un şeref ve haysiyetiyle temin ediyorum ki, bu işaretler ve evliyanın imalı haberleri, remizleri beni daima şükre ve hamde ve kusurlarımdan istiğfara sevk etmiş. Hiçbir vakitte, hiçbir dakika, nefs-i emmareme medar-ı fahr ve gurur olacak bir enaniyet ve benlik vermediğini, size bu yirmi sene hayatımın gözünüz önünde tereşşuhatıyla ispat ediyorum.

Evet, bu hakikatle beraber, insan kusurdan, nisyandan hâli değil. Benim bilmediğim çok kusurlarım var. Belki de fikrim karışmış, risalelerde bazı hatalar olmuş. Fakat, Kur'ân'ın hurufât-ı kudsiyesinin yerine, beşerin tercümesini ikame perdesi altında, noksan huruflarla, yeni hat altında, tahrifkârâne, ehl-i dalâletin tevilât-ı fâsideleri âyâtın sarâhatini incitmelerine bakmıyor gibi; biçare, mazlum bir adamın, kardeşlerinin imanını kuvvetlendirmek için, bir nükte-i i'câziyeyi beyan ettiği için, hizmet-i imaniyesine fütur verecek derecede itiraz, elbette değil ehl-i hakikat zâtlar, belki zerre miktar insafı bulunan itiraz edemez.

Bunu da ilâveten beyan ediyorum: Bu zamanda, gayet kuvvetli ve hakikatli milyonlar fedakârları bulunan meşrepler, meslekler, tarikatler bu dehşetli dalâlet hücumuna karşı zâhiren mağlûbiyete düştükleri halde, benim gibi yarım ümmî ve kimsesiz ve mütemadiyen tarassut altında, karakol karşısında ve müthiş, müteaddit cihetlerle aleyhimde propagandalar ve herkesi benden tenfir etmek vaziyetinde bulunan bir adam, o mesleklerden daha ileri, daha kuvvetli dayanan Risale-i Nur'a sahip değildir. Ve o eser, onun hüneri olamaz ve onunla iftihar edemez. Belki, doğrudan doğruya Kur'ân-ı Hakîmin bu zamanda bir nevi mu'cize-i maneviyesi olarak rahmet-i İlâhiye tarafından ihsan edilmiştir. O adam, binler arkadaşıyla beraber o hediye-i Kur'âniyeye el atmışlar. Her nasılsa birinci tercümanlık vazifesi ona düşmüş. Onun fikri ve ilmi ve zekâsının eseri olmadığına delil, Risale-i Nur'da öyle parçalar var ki, bazı altı saatte, bazı iki

saatte, bazı bir saatte, bazı on dakikada yazılan risaleler var. Ben yeminle temin ediyorum ki, Eski Said'in (r.a.)[HAŞİYECİK-1] kuvve-i hafızası da beraber olmak şartıyla, o on dakikalık işi, on saatte fikrimle yapamıyorum. O bir saatlik risaleyi, iki gün istidadımla, zihnimle yapamıyorum. Ve o bir günde altı saatlik risale olan Otuzuncu Sözü, ne ben ve ne de en müdakkik dindar feylesoflar, altı günde o tahkikatı yapamazlar. Ve hâkezâ...

Demek, biz müflis olduğumuz halde, gayet zengin bir mücevherat dükkânının dellâlı ve bir hizmetçisi olmuşuz. Cenâb-ı Hak, fazl ve keremiyle, şu hizmette hâlisâne, muhlisâne bizi ve umum Risale-i Nur talebelerini daim muvaffak eylesin. Âmin, bihürmeti Seyyidi'l-Mürselîn…

Said Nursî

Haşiyecik-1Bazı müstensihler bu bîçâre Said hakkında (R.A.) kelimesini bir dua niyetiyle yazmışlar. Ben bozmak istedim, hatıra geldi ki: Allah razı olsun mânâsında bir duadır,ilişme; ben de bozmadım.

وَاِنْ مِنْ شَیْءٍ اِلَّا یُسَبِّحُ بِحَمْدِهٖ [1] بِاسْمِهٖ سُبْحَانَهٗ [2]

اَلسَّلَامُ عَلَیْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهٗ [3]

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
2. "Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin." İsrâ Sûresi, 17:44.
3. Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi ebediyen, dâima üzerinize olsun.

Çok aziz, çok sıddık ve sadık kardeşlerim ve Risale-i Nur cihetinde emin ve hâlis vârislerim,

Çok mânidar ve kuvvetli bir tevafuk ve şakirtlerin sadakatlerine delil, bir zahir keramet-i Nuriyeyi beyan etmeme bir ihtar aldım. Şöyle ki:

Ben vasiyetnamemi yazdığım aynı zamanda, gizli münafıklar, benim itimad ettiğim hizmetçilerimi zabıta tarafından yanıma gelmekten men ettikleri aynı vakitte, fırsat bulup, tanımadığım birisiyle, sabık dokuz defadan daha tesirli bir zehir bana yutturdular.

Hem aynı zamanda, Tunuslu ve âlim kardeşlerimizden ve buraya kadar geçensene beni görmek için gelip görüşmeden giden Hoca Haşmet, Yozgat'tan buraya yazıyor ki: "Said vefat etmiş, Risale-i Nur'un yüz otuz risalesi muhafaza edilsin. Tâ ki, ileride tab edeceğiz."

Hem aynı zamanda Halil İbrahim'in, vefatım hakkında bir hazin mersiye hükmündeki parlak mektubu, şakirtleri ağlattırdı.

Hem bu zamana pek çok yakın, Hüsrev'in, kendi âdetine muhalif, benim vefatıma dair bir iki mektubunda, iki üç gün ömür gibi tabirlerle ecelime işaretleri, bir parça beni müteessir etti. Acaba ben gidiyorum diye endişe ettim.

Hem aynı bu hengâmlarda, en ziyade hayat-ı dünyeviyedeki vazifemi düşünüp vefatımdan sonra şakirtler bu dehşetli zamanda benim bedelime de o vazifeyi yapacaklar mı diye çok merak ederken, birden Denizli, Milâs, Isparta, İnebolu, ümidimin yüz derece fevkinde ve öyle bir sahabetkârane ve iltizam-perverane o vazifeye koşup başkaları da ve muallim ve âlimleri koşturdular ki, beni hayret hayret içinde bıraktılar.

Elhasıl: Bu beş cihetteki tevafuk, zahir bir keramet-i Nuriyedir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّی [1]

Kardeşlerim, merak etmeyiniz, Cevşenve Evrâd-ı Bahâiye bu defa dahi o dehşetli zehrin tehlikesine galebe etti. Tehlike devresi geçti, fakat hastalık devam

ediyor.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve selâmetlerine dua edip şüphesiz makbul olan dualarını isterim. Ve İnebolu'da ve civarında hem çok hanımların, hem küçücük yavrularının Risale-i Nur'u yazmaya başlamalarını ve Kur'ân dersini çok mâsumların almasını bütün ruh u canımızla tebrik ederiz.

اَلْبَاقِی هُوَ الْبَاقِی [2]

Said Nursî

1. Allah'a hamd olsun. Bu Rabbimin ihsânıdır.
2. Bâkî olan sadece Odur.

Birinci Şuâ

وَبِهِ نَسْتَعِينُ [1]

(İki acîp suale karşı def’aten hatıra gelen garip cevaptır.)

1. Ancak Onun yardımını isteriz.

Birinci sual: Denildi ki: “Fâtiha ve Yâsin ve hatm-i Kur’ânî gibi okunan virdler, kudsî şeyler, bazan hadsiz ölmüş ve sağ insanlara bağışlanıyor. Halbuki böyle cüz’î birtek hediye ân-ı vâhidde hadsiz zâtlara yetişmek ve herbirisine aynı hediye düşmek, tavr-ı aklın haricindedir.”

Elcevap: Fâtır-ı Hakîm nasıl ki unsur-u havayı kelimelerin berk gibi intişarlarına ve tekessürlerine bir mezraa ve bir vasıta yapmış. Ve radyo vasıtasıyla bir minarede okunan ezan-ı Muhammedî (a.s.m.) umum yerlerde ve umum insanlara aynı anda yetiştirmek gibi; öyle de, okunan bir Fâtiha dahi, meselâ; umum ehl-i iman emvâtına aynı anda yetiştirmek için hadsiz kudret ve nihayetsiz hikmetiyle mânevî âlemde, mânevî havada çok mânevî elektrikleri, mânevî radyoları sermiş, serpmiş, fıtrî telsiz telefonlarda istihdam ediyor, çalıştırıyor. Hem nasıl ki bir lâmba yansa, mukàbilindeki binler âyineye, herbirine tam bir lâmba girer. Aynen öyle de, bir Yâsin-i Şerif okunsa, milyonlar ruhlara hediye edilse, herbirine tam bir Yâsin-i Şerif düşer.

İkinci sual: Şiddetle ve âmirâne denildi ki: “Sen Risale-i Nur’un makbuliyetine dair Hazret-i Ali (r.a.) ve Gavs-ı Âzam (r.a.) gibi zâtların kasidelerinden şahitler gösteriyorsun. Halbuki, asıl söz sahibi Kur’ân’dır. Risale-i Nur, Kur’ân’ın hakikî bir tefsiri ve hakikatinin bir tercümanı ve meselelerinin burhanıdır. Kur’ân ise, sair kelâmlar gibi kışırlı, kemikli ve şuuru hususî ve cüz’î değildir. Belki Kur’ân, umum işârâtıyla ve eczasıyla ayn-ı şuurdur, kışırsızdır; fuzulî, lüzumsuz maddeleri yoktur. Âlem-i gaybın tercümanıdır. Sözler hakkında söz onundur. Görelim o ne diyor?”

Elcevap: Risale-i Nur doğrudan doğruya Kur’ân’ın bâhir bir burhanı ve kuvvetli bir tefsiri ve parlak bir lem’a-i i’câz-ı mânevîsi ve o bahrin bir reşhası ve o güneşin bir şuâı ve o mâden-i ilm-i hakikatten mülhem ve feyzinden gelen

bir tercüme-i mâneviyesi olduğundan, onun kıymetini ve ehemmiyetini beyan etmek Kur’ân’ın şerefine ve hesabına ve senâsına geçtiğinden, elbette Risale-i Nur’un meziyetini beyan etmekliği, hak iktiza eder ve hakikat ister, Kur’ân izin verir. Benim gibi bir tercümanın hissesi yalnız şükürdür. Hiçbir cihetle fahre, temeddühe, gurura hakkı yoktur ve olamaz. Gelecek âyetlerin işârâtına bu nokta-i nazarla bakmak gerektir. Yoksa beni hodbinlikle ittiham edenlere hakkımı helâl etmem.

Bu çok ehemmiyetli suale karşı iki-üç saat zarfında birden Kur’ân’ın âyât-ı meşhuresinden Sözler adedince otuz üç âyetin hem mânâsıyla, hem cifirle Risale-i Nur’a işaretleri uzaktan uzağa icmalen görüldü. Ayrı ayrı tarzlarda otuz üç âyet müttefikan Risale-i Nur’u remizleriyle gösterdiği, hayal meyal görüldü.

İHTAR

En evvel yirmi dördüncü âyetin başında zikredilen ihtara dikkat etmek lâzımdır. O ihtarın yeri başta idi. Fakat orada hatıra geldi, oraya girdi.

İKİNCİ BİR İHTAR

Tevafukla işaretler, eğer münasebât-ı mâneviyeye istinad etmezse, ehemmiyeti azdır. Eğer münasebet-i mâneviyesi kuvvetli ise, bu onun bir ferdi, bir mâsadakı hükmünde olsa ve müstesna bir liyakati bulunsa, o vakit tevafuk ehemmiyetlidir. Ve o kelâmdan bunun iradesine bir emâre olur. Ve ondan o ferdin hususî bir surette dahil olduğuna ya remiz, ya işaret, ya delâlet hükmünde onu gösterir.

İşte, gelecek âyât-ı Kur’âniyenin Risale-i Nur’a işaretleri ve tevafukları ekseriyetle kuvvetli bir münasebet-i mâneviyeye istinad ederler. Evet, bu gelecek âyât-ı meşhure müttefikan on üçüncü asrın âhirine ve on dördüncü asrın evveline cifirce bakıyorlar ve Kur’ân ve iman hesabına bir hakikate işaret ediyorlar. Ve medâr-ı teselli bir Nurdan haber veriyorlar. Ve o zamanın dalâlet fitnesinden gelen şübehatı izale edecek Kur’ânî bir burhanı müjde veriyorlar. Ve o işaretlere ve remizlere tam mazhar ve o vazifeleri bihakkın görecek, Risale-i Nur gibi bir tefsir-i Kur’ânî olacak. Halbuki Risale-i Nur bu mezkûr noktada ileri olduğu, onu okuyanlarca şüphesiz olmasıyla delâlet eder ki, o âyetler bilhassa Risale-i Nur’a bakıp ona işaret ediyorlar.

BİRİNCİSİ

Sûre-i Nur’dan Âyetü’n-Nur’dur ki, Risale-i Nur’un *Resâilü’n-Nur* ve *Risalei’n-Nur* ve *Risaletü’n-Nur* namlarıyla sebeb-i tesmiyesinin on altı sebebinden bir sebep olduğundan, birinci olarak onu beyan etmek gerektir. Bu Âyeti’n-Nur:

اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ مَثَلُ نُورِهٖ كَمِشْكٰوةٍ
فِيهَامِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا
كَوْكَبٌدُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ
لَاشَرْقِيَّةٍوَلَاغَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْلَمْ تَمْسَسْهُ
نَارٌنُورٌ عَلٰى نُورٍ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهٖ مَنْ يَشَآءُ وَيَضْرِبُ
اللّٰهُالْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ [1]

1. “Allah göklerin ve yerin nûrudur. Onun nûrunun misâli, bir lâmba yuvasıgibidir ki, onda bir kandil vardır. Kandil de cam fânus içindedir. Camfânus ise, inci gibi parlayan bir yıldıza benzer ki, ne doğuya, ne debatıya âit olmayan mübârek bir ağacın yakıtından tutuşturulur. Onunyakıtı, kendisine ateş dokunmasa bile ışık verecek kàbiliyettedir. O nûr üstüne nûrdur. Allah dilediğini nûruna kavuşturur. İnsanlara Allahböyle misaller verir. Çünkü Allah herşeyi hakkıyla bilendir.” NurSûresi, 24:35.

Şu âyet-i nuriyenin mânâca çok tabakatı ve vücûh-u kesiresi vardır. Ve o tabakalardan ve vecihlerden işârî ve remzî bir vechi, mânâca ve cifirce nurlu bir tefsiri olan Risalei’n-Nur ve Risaletü’n-Nur’a dört-beş cümlesiyle on cihetten bakıyor.

Ve o tabakalardan ve o vecihlerden bir tabaka ve bir perde dahi, mu’cizâne elektrikten haber veriyor.

Risale-i Nur’a bakan birinci cümlesi: مَثَلُ نُورِهٖ كَمِشْكٰوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ [1] ’dur. Yani, nur-u İlâhînin veya nur-u Kur’ânînin veya nur-u Muhammedînin (a.s.m.) misali, şu مِشْكٰوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ ’dur. Makam-ı cifrîsi dokuz yüz doksan sekiz (998) olarak, aynen Risaletü’n-Nur—şeddeli نّ, iki نن sayılmak cihetiyle—tam tamına tevafukla ona işaret eder.

İkinci cümlesi: اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ [2]’dur. Yirmi Sekizinci Lem’a’da tafsilen beyan edildiği gibi, İmam-ı Ali (r.a.) Kaside-i Celcelûtiye’sinde sarahat derecesinde Risalei’n-Nur’a bakarak ve ona işaret ederek demiş: اَقِدْ كَوْكَبِي بِالْاِسْمِ نُورًا [3] Ben tahmin ediyorum ki, İmam-ı Ali’nin (r.a.) bu işareti, bu cümle-i nuriyenin remzinden mülhemdir. Bu cümle-i âyetin makamı, beş yüz kırk altı (546) edip, Risale-i Nur’un adedi olan beş yüz kırk sekiz (548)’e gayet cüz’î ve sırlı iki farkla tevafuk noktasından işaret ettiği gibi, remzî bir mânâsıyla tam bakıyor.

Üçüncü cümlesi: مِنْ شَجَرَةٍ ’dir. Eğer مِنْ شَجَرَةٍ ’deki ة vakıflarda gibi ه sayılsa beş yüz doksan sekiz (598) ederek tam tamına Resâili’n-Nur ve Risalei’n-Nur adedi olan beş yüz doksan sekiz (598)’e tevafukla beraber, مِنْ فُرْقَانٍ حكِيم[4]’in adedine yine sırlı birtek farkla tevafuk-u remzî ile, hem Resâili’n-Nur’u efradına dahil eder, hem yine Risalei’n-Nur’un şecere-i mübareki Furkan-ı Hakîm olduğunu gösterir.

1. “Onun nûrunun misâli, bir lâmba yuvası gibidir ki, onda bir kandil vardır.” Nur Sûresi, 24:35.
2. “Cam fânus ise, inci gibi parlayan bir yıldıza benzer…” Nur Sûresi, 24:35.
3. Yâ Rab! Nur isminle ve cemâlinle parlat yıldızımı.
4. Hak ile bâtılı ayıran hikmet dolu Kur’ân’dan…

Eğer مِنْ شَجَرَةٍ ’deki ة , ة kalsa, o vakit makam-ı cifrîsi dokuz yüz doksan üç (993) eder, tevafuka zarar vermeyen cüz’î ve sırlı beş farkla Risaletü’n-Nur adedi olan 998’e tevafukla mânâsının dahi muvafakatine binaen ona işaret eder.

Dördüncü cümlesi: نُورٌ عَلٰى نُورٍ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهِ[1]’dir ki, dokuz yüz doksan dokuz (999) ederek sırlı birtek farkla Risaletü’n-Nur adedi olan dokuz yüz doksan sekiz (998)’e tevâfukla mânâsının kuvvetli münasebetine binaen işaret derecesinde remzeder.

Beşinci cümlesi: مَنْ يَشَاءُ cümlesi gayet cüz’î bir farkla Risaletü’n-Nur Müellifinin ismiyle meşhur bir lâkabına tevafukla mânâsı baktığı gibi bakıyor. Eğer يَشَاءُ daki mukadder zamir izhar edilirse مَنْ يَشَاۤئُهُ olur, tam tamına tevafuk eder.

Bu âyet nasıl ki Risalei’n-Nur’a ismiyle bakıyor; öyle de tarih-i telifine ve tekemmülüne tam tamına tevafukla remzen bakıyor.

كَمِشْكٰوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ[2] cümlesi كَمِشْكٰوةٍ ’daki tenvin vakıf yeri olmadığından nun sayılmak ve فِى زُجَاجَةٍ vakıf yeri olduğundan ة , ه olmak cihetiyle bin üç yüz kırk dokuz (1349) ederek, Resâili’n-Nur’un en nuranî cüzlerinin telifi hengâmı ve tekemmül zamanı olan bin üç yüz kırk dokuz (1349) tarihine tam tamına tevafukla işaret eder.

Hem اَلْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ[3] cümlesi bin üç yüz kırk beş (1345) ederek Resâili'n-Nur'un intişarı ve iştiharı ve parlaması tarihine tam tamına tevafuk eder. Çünkü şeddeli ر, iki ر; şeddeli ن, iki ن; şeddeli ز, aslı itibariyle bir ل, bir ز ve birinci زُجَاجَة vakıf cihetiyle ه, ikinci vakıf olmadığından ت sayılır.

1. "O nûr üstüne nûrdur. Allah dilediğini nûruna kavuşturur." Nur Sûresi, 24:35.
2. "…Onda bir kandil vardır. Kandil de cam fânus içindedir." Nur Sûresi, 24:35.
3. "Kandil de cam fânus içindedir. Cam fânus ise, inci gibi parlayan bir yıldıza benzer…" Nur Sûresi, 24:35.

Eğer şeddeli ز, iki ز sayılsa, o vakit bin üç yüz yirmi iki (1322) eder ki, yine Risalei'n-Nur Müellifi, mukaddemat-ı Nuriyeye başladığı aynı tarihe tam tamına tevafuk eder.

Hem مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ cümlesi; tâ-i evvel ت, ikinci ت ise, vakıf yeri olduğundan ه olmak ve شَجَرَة deki tenvin ن sayılmak cihetiyle bin üç yüz on bir (1311) eder ki, o tarihte Resâili'n-Nur Müellifi Risaletü'n-Nur'un mübarek şecere-i kudsiyesi olan Kur'ân'ın basamakları olan ulûm-u Arabiyeyi tedrise başladığı aynı tarihe tam tamına tevafuk ederek remzen bakar.

İşte bu kadar mânidar ve müteaddit tevâfukat-ı Kur'âniyenin ittifakı yalnız bir emâre, bir işaret değil, belki kuvvetli bir delâlettir. Belki elektrikle beraber Resâili'n-Nur'a münasebet-i mâneviyesiyle bir tasrihtir. Bu âyetin münasebet-i mâneviyesinin letafetlerinden bir letafeti şudur ki: İhbar-ı gayb nev'inden mu'cizâne hem elektriğe, hem Risalei'n-Nur'a işaret ettiği gibi, ikisinin zuhurlarına ve zaman-ı zuhurlarından sonraki tekemmül zamanlarına ve hilâf-ı âdet vaziyetlerini çok güzel gösteriyor.

Meselâ, زَيْتُونَةٍ لاَشَرْقِيَّةٍ وَلاَغَرْبِيَّةٍ cümlesi der: "Nasıl ki elektriğin kıymettar metâı, ne şarktan, ne de garptan celb edilmiş bir mal değildir. Belki yukarıda, cevv-i havada rahmet hazinesinden, semâvât tarafından iniyor. Her yerin malıdır. Başka yerden aramaya lüzum yoktur" der. Öyle de, mânevî bir elektrik olan Resâili'n-Nur dahi ne şarkın malûmatından, ulûmundan ve ne de garbın felsefe ve fününundan gelmiş bir mal ve onlardan iktibas edilmiş bir nur değildir. Belki, semâvî olan Kur'ân'ın şark ve garbın fevkindeki yüksek

mertebe-i arşîsinden iktibas edilmiştir.

Hem meselâ, يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْلَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ cümlesi, mânâ-yı remziyle diyor ki: “On üçüncü ve on dördüncü asırda semâvî lâmbalar ateşsiz yanarlar, ateş dokunmadan parlarlar. Onun zamanıyakındır.” Yani, bin iki yüz seksen (1280) tarihine yakındır. İşte, bucümle ile nasılki elektriğin hilâf-ı âdet keyfiyetini ve geleceğini remzen beyan eder. Aynen öyle de, mânevî bir elektrik olan Resâili’n-Nur dahi gayet yüksek ve derin bir ilim olduğu halde, külfet-i tahsile ve derse çalışmaya ve başka üstadlardan taallüm edilmeye ve müderrisînin ağzından iktibas olmaya muhtaç olmadan, herkes derecesine göre o ulûm-u âliyeyi, meşakkat ateşine lüzum kalmadan anlayabilir, kendi kendine istifade eder, muhakkik bir âlim olabilir. Hem işaret eder ki, Resâili’n-Nur Müellifi dahi ateşsiz yanar, tahsil için külfet ve ders meşakkatine muhtaç olmadan kendi kendine nurlanır, âlim olur.

Evet, bu cümlenin bu mu’cizâne üç işârâtı elektrik ve Resâili’n-Nur hakkında hak olduğu gibi, müellif hakkında dahi ayn-ı hakikattir. Tarihçe-i hayatını okuyanlar ve hemşehrileri bilirler ki, *İzhar* kitabından sonraki medrese usulünce on beş sene ders almakla okunan kitapları Resâili’n-Nur Müellifi yalnız üç ayda tahsil etmiş.

Hem, nasıl ki bu cümlenin mânevî münasebet cihetinde kuvvetli ve letafetli işareti var; öyle de, cifrî ve ebcedî tevafukuyla hem elektriğin zaman-ı zuhurunun kurbiyetini, hem Resâili’n-Nur’un meydana çıkması, hem de müellifinin velâdetini remzen haber veriyor; bir lem’a-i i’caz daha gösterir. Şöyle ki:

يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ[1]’nun makamı bin iki yüz yetmiş dokuz (1279) olup وَلَوْلَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ[2]kısmı ise, iki tenvin, iki nun sayılmak cihetiyle 1284 ederek, hem elektriğin taammümünün kurbiyetini, hem Resâili’n-Nur’un yakınlığını, hem on dört sene sonra müellifinin velâdetini يَكَادُ kelime-i kudsiyesiyle mânen işaret ettiği gibi, cifirle de tam tamına aynı tarihe tevafukla işaret eder. Mâlumdur ki, zayıf ve ince ipler içtima ettikçe kuvvetleşir, kopmaz bir halat olur. Bu sırra binaen, bu âyetin bu işaretleri birbirine kuvvet verir, teyid eder. Tevafuk tam olmazsa da tam hükmünde olur ve işareti, delâlet derecesine çıkar.

1. “Onun yakıtı ışık verecek kàbiliyettedir…” Nur Sûresi, 24:35.
2. "…Kendisine ateş dokunmasa bile." Nur Sûresi, 24:35.

TENBİH: Ben bu âyet-i nuriyenin işaretlerini elektrik ve Resâili'n-Nur'un hatırı için beyan etmedim. Belki bu âyetin i'câz-ı mânevîsinin bir şubesinden bir lem'asını göstermek istedim.

Elhasıl: Bu âyet-i kudsiye sarîh mânâsıyla nur-u İlâhî ve nur-u Kur'ânî ve nur-u Muhammedîyi (a.s.m.) ders verdiği gibi, mânâ-yı işârîsiyle de her asra baktığı gibi, on üçüncü asrın âhirine ve on dördüncü asrın evveline dahi bakar ve dikkatle baktırır. Ve bu iki asrın âhir ve evvellerinde en ziyade nazara çarpan ve en ziyade münasebet-i mâneviyesi bulunan ve bu âyetin umum cümlelerinin muvafakatlerini ve mutabakatlarını en ziyade kazanan elektrikle Resâili'n-Nur olduğundan, doğrudan doğruya mânâ-yı remziyle bakar diye bana kanaat-i kat'iye verdiğinden, çekinmeyerek kanaatimi yazdım. Hata etmişsem, Erhamürrâhimînden rahmetiyle affetmesini niyaz ediyorum. Resâil'in-Nur'un bu âyetin iltifatına liyakatini anlamak isteyen zâtlar hangi risaleye dikkatle baksalar anlarlar. Hiç olmazsa Eskişehir Hapishanesi'nin bir meyvesi olan Otuzuncu Lem'a namındaki altı esmâ-i İlâhiyeye dair altı nükte risalesine, hiç olmazsa o Lem'adan İsm-i Hayy ve Kayyûm'a dair Beşinci ve Altıncı Nüktelere dikkatle baksa, elbette tasdik eder.

RESAİLİ'N-NUR'A İŞARET EDEN İKİNCİ ÂYET

[1] فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ âyet-i meşhuresidir ki, [2] شَيَّبَتْنِي سُورَةُ هُودٍ hadîsinin vürûduna sebep olmuş. اِسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ'nin işareti Sekizinci Lem'a'da tafsilen beyan edildiği gibi, Sûre-i Hûd'da [3] فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ (ilâ âhirihi) âyetinin iki kuvvetli işaret veren sahifesinin mukàbilindeki gayet meşhur bir âyetidir. Makam-ı cifrîsi bin üç yüz üç (1303) ederek, hem Sûre-i Şûrâ'nın ikinci sahifesinde [4] وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ ise, bin üç yüz dokuz (1309) ederek o tarihte umum muhatapları içinde birisine, hususan Kur'ân hesabına iltifat edip istikametle emreder ki, birinci tarih ise, Resâili'n-Nur Müellifinin Risale-i Nur'u netice veren ulûmun tahsiline başladığı tarihtir. Ve ikinci âyetin tarihi ise, o müellifin harika bir surette, pek az bir zamanda ilimce tekemmül etmesi, tahsilden tedrise başladığı ve üç ayda ve bir kış içinde, on beş senede medresece okunan yüz kitaptan ziyade okuduğu ve o zamanın o muhitte en meşhur ulemasının yanında, o üç ayın mahsulü on beş senesinin mahsulü kadar netice verdiği çok mükerrer imtihanlarla[HAŞİYE-1] ve hangi ilimden olursa olsun sorulan her suale karşı cevab-ı savab vermekle isbat ettiği aynı tarihe tam tamına tevafukla

remzen Risale-i Nur’un istikametine bir işarettir.

1. “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol.” Hûd Sûresi, 11:112.
2. “Hûd Sûresi beni ihtiyarlattı.” *Tirmizî*, 56. Sûrenin tefsiri; el-Hâkim, *el-Müstedrek*, 2:343.
3. “O gün insanlardan şakîler ve saidler vardır.” Hûd Sûresi, 11:105.
4. “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol.” Şûrâ Sûresi, 42:15.
Haşiye-1 Bu beyanat-ı medhiye Said’e ait değildir. Belki Kur’ân’ın bir tilmizini, bir hâdimini “Said” (r.a.) lisanıyla ve hâliyle târif eder, tâ hizmetine itimad edilsin.

ÜÇÜNCÜ ÂYET-İ MEŞHURE

[1] وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا âyeti, kuvvetli münasebet-i mâneviyesiyle beraber, cifirce bin üç yüz kırk dört (1344) eder ki, o tarihte Risale-i Nur’un şakirtleri gibi bu âyetin mânâsına daha ziyade mazhar olanlar zâhiren görülmüyor. Demek bu âyet, mânâsının müteaddit tabakalarından işârî bir tabakadan ve remzî bir perdeden Kur’ân’ın parlak bir tefsiri olan Risale-i Nur’a bakıyor ve en evvel nâzil olan Sûre-i Alâk’ta [2] اِنَّ الْاِنْسَانَ لَيَطْغٰى âyeti gibi mânâsıyla ve makam-ı cifrî ile ifade ediyor ki, 1344’te, nev-i insan içinde firavunâne emsalsiz bir tuğyan, bir inkâr çıkacak. [3] وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا âyeti ise, o tuğyana karşı mücahede edenleri senâ ediyor. Evet, Harb-i Umumî neticelerinden hem âlem-i insaniyet, hem âlem-i İslâmiyet çok zarar gördüler. Nev-i insanın, hususan Avrupa’nın mağrur ve cebbarları, bilhassa birisi, kuvvet ve gınâya ve paraya istinad ederek firavunâne bir tuğyana girdiklerinden, o hususî insanlar nev-i beşeri mes’ul ediyor, diye “insan” ism-i umumîsiyle tabir edilmiş.

Eğer لَنَهْدِيَنَّهُمْ deki şeddeli ن, bir ن sayılsa bin iki yüz doksan dört (1294)[4] eder ki, Risaletü’n-Nur Müellifinin besmele-i hayatıdır ve tarih-i velâdetinin birinci senesidir. Eğer şeddeli ل, iki ل ve ن bir sayılsa, o vakit bin üç yüz yirmi dört (1324)’te Hürriyetin ilânı hengâmında mücahede-i mâneviye ile tezahür eden Risalei’n-Nur Müellifinin görünmesi tarihidir.

1. “Bizim uğrumuzda cihad edenlere Biz yollarımızı göstéririz. Muhakkak ki Allahiyilik eden ve iyi kullukta bulunanlarla beraberdir.” Ankebut Sûresi,29:69.
2. “Şüphesiz ki insan azgınlaşır.” Alâk Sûresi, 96:6.
3. “Bizim uğrumuzda cihad edenlere Biz yollarımızı göstéririz.” Ankebut Sûresi, 29:69.
4. Üstad Bediüzzaman’ın doğum tarihi: Hicrî, 1295; Milâdî, 1878.

DÖRDÜNCÜ ÂYET-İ MEŞHURE

[1] وَلَقَدْ اٰتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي âyetidir. Şu cümle Kur’ân-ı Azîmüşşanı ve Fâtiha Sûresini müsennâ senâsıyla ifade ettiği gibi, Kur’ân’ın müsennâ vasfına lâyık bir burhanı ve altı erkân-ı imaniye ile beraber hakikat-i İslâmiyet olan yedi esası, Kur’ân’ın seb’a-i meşhuresini parlak bir surette ispat eden ve

سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِى[2]nuruna mazhar bir âyinesi olan Risalei’n-Nur’a cifirce dahi işaret eder. Çünkü اٰتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِى[3] makam-ı ebcedîsi bin üç yüz otuz beş (1335) adediyle Risalei’n-Nur’un fâtihası olan *İşarâtü’l-İ’caz* tefsirinin Fâtiha Sûresiyle el-Bakara Sûresinin başına ait kısmı basmakla intişar tarihi olan bin üç yüz otuz beş (1335) veya altı (6)’ya tevafukla remzî bir perdeden ona baktığına bir emâredir.

BEŞİNCİ ÂYET

اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِى بِهِ فِى النَّاسِ[4]’dir.

Bu âyetin remzi lâtiftir. Çünkü hem kuvvetli münasebet-i mâneviye ile, hem cifirle efrad-ı kesiresi içinde hususî bir surette Risalei’n-Nur ve Müellifine bakıyor. Şöyle ki: مَيْتًا kelimesi tenvin, ن sayılmak cihetiyle beş yüz (500) ederek “Saidü’n-Nursî” adedi olan 500’e tevafukla, işaret ediyor ki, “Saidü’n-Nursî dahi meyyit hükmünde idi. Risaletü’n-Nur ile ihyâ edildi, onunla hayat buldu.”

Evet, اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا[5]’deki iki tenvin, ن ’durlar; bin üç yüz otuz dört (1334) eder ki, o aynı zamanda (Arabî tarihle) Said, umumî harpte, maddî ve dehşetli bir mevtten dahi harika bir tarzda kurtulması ve felsefe ve gafletten gelen mânevî ve şiddetli bir ölümden necat bulması ve Kur’ân’ın âb-ı hayatıyla taze bir hayata girmesi tarihidir. Bu tevafuk-u mânevî ve muvafakat-ı cifrîye delâlet derecesinde bir işarettir. Hem فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِى بِهِ فِى النَّاسِ[6]’de tenvin, ن ; ve şeddeli ن iki ن , ve بِهِ de telâffuz edilen ى sayılmak cihetiyle bin iki yüz doksan dört (1294) eder ki, velâdetinin ve hayatının birinci senesidir. Demek bu cümle ile hayat-ı maddiyesine, evvelki cümle ile de hayat-ı mâneviyesine işaret eder.

Elhasıl: Bu âyet, müteaddit ve çok tabakalarından, bir işârî tabakadan hem Risaletü’n-Nur’a, hem müellifine, hem bu on dördüncü asrın iptidasına, hem

iptidasındaki Risaletü’n-Nur’un mebde’ine remzen, belki işareten, belki delâleten bakar.

1. “And olsun ki Biz sana, Seb’a Mesânî’yi verdik.” Hicr Sûresi, 15:87.
2. “…Seb’a Mesânî’yi verdik.” Hicr Sûresi, 15:87.
3. “…Biz sana, her zaman tekrarlanan yedi âyetli Fâtiha’yı verdik.” Hicr Sûresi, 15:87.
4. “Ölü iken îmân ile diriltip nûra kavuşturduğumuz ve halk içinde o nûr ile doğru yolda yürüyen kimse…” En’âm Sûresi, 6:122.
5. “Ölü iken îmân ile diriltip nûra kavuşturduğumuz…” En’âm Sûresi, 6:122.
6. "…îmân ile diriltip nûra kavuşturduğumuz ve halk içinde o nûr ile doğru yolda yürüyen kimse..." En'âm Sûresi, 6:122.

اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا[2] **âyetinin tetimmesi**

اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِىالنَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِى الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا[3]

âyetinin kuvvetli işaretini hem teyid, hem letafetlendiren üç münasebet birden Ramazan'da kalbime geldi. Kat'î bir kanaat verdi ki, مَيِّتْ kelimesine tam münasip Said'dir. Bu âyet Risale-i Nur tercümanı olan Said'i مَيْتًا unvanıyla göstermesinin bir hikmeti budur ki:

2. "Ölü iken..." En'âm Sûresi, 6:122.
3. "Ölü iken îmân ile diriltip nûra kavuşturduğumuz ve halk içinde o nûr iledoğru yolda yürüyen kimse, inkâr karanlıkları içinde kalıp da ondanhiçbir zaman çıkmayacak olan kimse gibi olur mu?" En'âm Sûresi, 6:122.

Mevtin muammasını ve tılsımını Risale-i Nur ile o açmış, o dehşetli yüzün altında ehl-i imana çok ünsiyetli, sürurlu, nurlu bir hakikat keşfedip ispat etmiş. Ve mevt-âlûd hayat-ı fâniyede boğulan ehl-i ilhada karşı, bâkiyâne, hayat-âlûd, muvakkat bir mevt-i zâhirî ile galibâne mukabele eder.

كَمَنْ مَثَلُهُ فِى الظُّلُمَاتِ[1] sırrına mazhar olan ehl-i ilhad, gayr-ı meşru müştehiyâtının ibâhasıyla süslendirmesine mukàbil, Risale-i Nur, mevti o aldatıcı, fâni hayata karşı çıkarıp lezzet ve zînetini zir ü zeber eder. Ve der ve ispat eder ki: "Mevt ehl-i dalâlet için idam-ı ebedîdir. Ve o dehşetli darağacından kurtaran ve mevti mübarek bir terhis teskeresine çeviren yalnız Kur'ân ve imandır." İşte bunun içindir ki, bu hakikat-i muazzama-i mevtiye, Risale-i Nur'da gayet mühim ve geniş bir mevki almış; hattâ ekser hücumunda mevti elinde tutup ehl-i dalâletin başına vurur, aklını başına getirmeye çalışır.

İkincisi: Ehl-i tarîkatın ve bilhassa Nakşîlerin dört esasından biri ve en müessiri olan râbıta-i mevt Eski Said'i Yeni Said'e (r.a.) çevirmiş ve daima hareket-i fikriyede Yeni Said'e yoldaş olmuş. Başta İhtiyarlar Risalesi olarak, risalelerde o rabıta, keşfiyatı göstere göstere tâ ehl-i iman hakkında mevtin nuranî ve hayattar ve güzel hakikatini görüp gösterdi.

Üçüncüsü: Bu âyet, cifirve ebced hesabıyla, her tarafta Said'e hücum eden üç çeşit mevtin temas zamanını ve tarihini aynen gösterip tevafuk eder. Demek,

âyetteki مَيِّتْ kelimesinin efradından medar-ı nazar bir ferdi ve cifirce onun ismi مَيِّتْ adedine tam tevâfukla hususi işarete mazhar bir mâsadak Saidü'n-Nursî'dir.

1. "…İnkâr karanlıkları içinde kalıp da ondan hiçbir zaman çıkmayacak olan kimse gibi…" En'âm Sûresi, 6:122.

(Sabri'nin sadâkatinin bir kerametidir.)

Ben namazdan sonra bu tetimmeyi yazarken Sıddık Süleyman'ın halefi Emin, Sabri'nin أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا[1] âyetine dair parçayı aldığını ve Ramazan'ın feyzinden onun izahı gibi nurlar istediğini gördüm. Ne yazdığımı Emin'e gösterdim. Hayretle dedi: "Bu hem Sabri'nin, hem Risale-i Nur'un bir kerametidir."

Bu âyetteki esrarlı muvazene-i Kur'âniyeyi düşünürken, Sûre-i Hûd'daki[2] فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا fıkrasına karşı[3] وَأَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا فَفِي الْجَنَّةِ 'deki muvazene hatıra geldi ve bildirdi ki: Nasıl ki bu ikinci âyet ve birinci fıkra Risale-i Nur'un mesleğine, şakirtlerine tam tamına mânen ve cifirce bakıyor. Öyle de,

فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ[4]

âyeti dahi, Risale-i Nur'un muarızlarına ve düşmanlarına ve onların cereyanlarının mebde'ine ve faaliyet devresine ve müntehâsına cifirle, tevafukla işaret eder. Şöyle ki: يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِؤُا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ[5] gibi âyetlerin bahsinde Birinci Şuâ'da yedi, sekiz âyâtın ehemmiyetle gösterdikleri bin üç yüz on altı (1316) ve yedi (7) tarihi—ki Kur'ân'a karşı olan su-i kasdın mebde'idir—فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا cifirce aynı tarihi gösteriyor. Eğer şeddeli م, iki م sayılsa bin üç yüz elli yedi (1357), eğer şeddeli ل, iki ل sayılsa bin üç yüz kırk yedi (1347) ki, bu asrın tâğiyâne faaliyet tarihidir.

1. "Ölü kimse iken..." En'âm Sûresi, 6:122.
2. "Şakîlere gelince..." Hûd Sûresi, 11:106.
3. "Saidlere gelince, onlar da Cennette kalacaklardır." Hûd Sûresi, 11:108.
4. "Bedbaht olanlara gelince, onlar ateştedirler, orada onların (güçlükle ve fecîbir sesle) nefes alıp vermeleri vardır." Hûd Sûresi, 11:106.
5. "Allah'ın nûrunu üflemekle söndürmek isterler." Tevbe Sûresi, 9:32.

Her iki şeddeli ikişer sayılsa bin üç yüz seksen yedi (1387) ki,

لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ [1] dehşetli bir cereyanın müntehâsı tarihi olmak ihtimali var. فَفِى النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ [2] ise bin üç yüz altmış bir (1361), eğer فَفِى النَّارِ ’deki okunmayan ى sayılmazsa bin üç yüz elli bir (1351) tarihini, eğer şeddeli ن, asıl itibariyle bir ل bir ن sayılsa yine bin üç yüz otuz bir (1331) tarihini ve Harb-i Umumî âfetinin feryad u fîzar içindeki yangınını göstererek Cehennem ateşinde zefir ve şehîk eden ehl-i şekavetin azabını haber verip, ehl-i imanı fitnelere düşüren şakîlerin hem dünyada, hem âhirette cezalarına işaret eder. Aynen öyle de, bu asra da zâhiren bakan, esrarlı olan Sûre-i [3] وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ den şu âyetin

اِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ [4]

ifadesi gibi hem İstanbul’un iki harîk-ı kebîri, hem Harb-i Umumînin dehşetli yangınını Cehennem azabı gibi o fitnenin bir cezasıdır diye işaret eder.

Elhasıl: Bu âyet her asra baktığı gibi bu asra daha ziyade nazar-ı dikkati celb etmek için cifirce bu asrın üç dört devresinin tarihlerine ve hâdiselerine işaret ve mânâsının suretiyle ve tarz-ı ifadesiyle iki cereyanın keyfiyetlerine ve vaziyetlerine ima eder. Sabri’nin mektubu yolda iken ve gelmeden evvel o mektubun mânevî tesiriyle bu âyeti ve اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا [5] âyetiyle beraber düşünürken hatırıma geldi. Risale-i Nur bu derece kuvvetli işaret-i Kur’âniyeye ve şakirtleri bu kadar kıymetli beşaret-i Furkaniyeye ve aktâbların iltifatına mazhariyetin sırrı ve hikmeti, musibetin azameti ve dehşetidir ki, hiçbir eserin mazhar olmadığı bir kudsî takdir ve tahsin almış. Demek ehemmiyet onun fevkalâde büyüklüğünden değil, belki musibetin fevkalâde dehşetine ve tahribatına karşı mücahedesi cüz’î ve az olduğu halde gayet büyük öyle bir ehemmiyet kesb etmiş ki, bu âyette işaret ve beşaret-i Kur’âniyede ifade eder ki, “Risale-i Nur dairesi içine girenler tehlikede olanimanlarını kurtarıyorlar ve imanla kabre giriyorlar ve Cennetegidecekler” diye müjde veriyorlar. Evet, bazı vakit olur ki, bir nefer gördüğü hizmet için bir müşirin fevkine çıkar, binler derece kıymet alır.

1. Gaybı hakkıyla ancak Allah bilir.
2. "…Cehennem ateşinde güçlükle ve fecî bir sesle nefes alıp verirler." Hûd Sûresi, 11:106.
3. "Yemin olsun burçlarla dolu gökyüzüne." Bürûc Sûresi, 85:1.
4. "Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara eziyet eden, sonra tevbe de etmemiş olankimseler için Cehennem azâbıyla beraber bir başka yangın azâbı dahavardır." Bürûc Sûresi, 85:10.
5. "Ölü iken..." En'âm Sûresi, 6:122.

İHTAR: Geçmiş ve gelecek âyetlerin işaretleri yalnız tevafukla değil, belki herbir âyetin mânâ-yı küllîsindeki cüz'iyat-ı kesiresinden bir cüz'î ferdi Risale-i Nur olduğuna îmaen, münasebet-i mâneviyeye göre cifrî ve ebcedî bir tevafukla o münasebeti te'yiden ve ona binaen hususî ona bakar demektir.

ALTINCI ÂYET

Sûre-i Hadid'de وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ [1] yani, "Karanlıklar içinde size bir nur ihsan edeceğim, ki o nur ile doğru yolu bulup onda gidesiniz." Lillâhilhamd, Risale-i Nur bu kudsî ve küllî mânâsının parlak bir ferdi olduğu gibi, نُورًا deki tenvin ن sayılmak cihetiyle bin üç yüz on sekiz (1318) adediyle Resâilü'n-Nur Müellifi tedristen telif vazifesine ve mücahidâne seyahate başladığı zamanın beş sene evvelki zamanına ve çok âyetlerinişaret ettikleri bin üç yüz on altı (1316) tarihindeki mühim bir inkılâb-ı fikrîden iki sene sonraki zamana tevafuk eder ki, o zaman istihzarat-ı Nuriyeye başladığı aynı tarihtir. İşte şu nurlu âyet, hem mânâca, hem cifirce tevafuku ise, umum vücuhu ayn-ı şuur olan Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyanda elbette ittifakı tesadüfî olamaz.

1. Hadid Sûresi, 57:28.

YEDİNCİ ÂYET:

[1] وَيُحِقُّ اللّٰهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ şu âyet-i meşhurenin küllî mânâsının bu zamanda zâhir bir mâsadakı Risaletü'n-Nur olduğu gibi, lâfzullahdaki şeddeli ل, bir ل; ve بِكَلِمَاتِهِ'deki melfuz ى sayılmak şartıyla dokuz yüz doksan sekiz (998) adediyle Risaletü'n-Nur'un dokuz yüz doksan sekiz (998) adedine tamtamına tevafukla münasebet-i mâneviyeye binaen remzen ona bakar. Ve bu remzi lâtifleştiren ve kuvvet veren münasebetlerin birisi şudur ki, Risaletü'n-Nur'un eczaları "Sözler" namıyla iştihar etmişler. Sözler ise Arapça "Kelimat"tır ve o kelimat ile Kur'ân'ın hakaikini o derece mahz-ı hak ve ayn-ı hakikat olduğunu ispat etmiş ki, bu zamanın dinsiz feylesoflarını tam susturuyor.

SEKİZİNCİ ÂYET

[2] قُلْ اِنَّنِى هَدٰينِى رَبِّى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيم dir. Şu âyet-i meşhure küllî mânâsının bu asırda muvafık ve münasip bir ferdi Risaletü'n-Nur olduğu gibi,

cifirle صِرَاطٍ مُسْتَقِيم[3] kelimesi, صِرَاطٍ deki tenvin, ن sayılmak cihetiyle Risaletü'n-Nur adedi olan 998'e yine iki sırlı[HAŞİYE-1] fark ile baktığı gibi, هَدٰينِى رَبِّى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيم[4] cümlesinin makam-ı ebcedîsi ile bin üç yüz on altı (1316) ederek Risale-i Nur Müellifinin tedrisiyle istihzarat-ı Nuriyede bulunduğu en hararetli tarihi olan bin üç yüz on altı (1316) adedine tam tamına tevafuk eder.

1. "Allah, delil ve mu'cizeleriyle hakkı ortaya çıkarır." Yûnus Sûresi, 10:82.
2. "De ki: Elbette Rabbim beni dos doğru bir yola eriştirdi." En'âm Sûresi, 6:161.
3. "…dos doğru bir yol…" En'âm Sûresi, 6:161.
Haşiye-1 Yani, mertebesine işaret için iki fark var. Risale-i Nur vahiy değil, ilham ve istihraçtır.
4. "…Elbette Rabbim beni dos doğru bir yola eriştirdi." En'âm Sûresi, 6:161.

DOKUZUNCU ÂYET

Hem el-Bakara Sûresinde, hem Lokman Sûresinde فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى[1] cümlesidir. Yani, "Allah'a iman eden, hiç kopmayacak bir zincir-i nuranîye yapışır, temessük eder." Risale-i Nur ise, iman-ı billâhın Kur'ânî burhanlarından bu zamanda en nuranîsi ve en kuvvetlisi olduğu tahakkuk ettiğinden, bu بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى[2] külliyetinde hususî dahil olduğuna teyiden, makam-ı cifrîsi 1347 ederek Risaletü'n-Nur intişarının fevkalâde parlaması tarihine tam tamına tevafukla bakar ve bu on dördüncü asırda Kur'ân'ın i'câz-ı mânevîsinden neş'et eden bir urvetü'l-vüska ve zulümattan nura çıkaracak bir vesile-i nuraniye Risale-i Nur olduğunu remzen bildirir.

ONUNCU ÂYET[3] يُؤْتِى الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ

ON BİRİNCİ ÂYET[4] وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ

ON İKİNCİ ÂYET[5] وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ âyetleridir. Meâl-i icmalîleri der ki: "Kur'ân hikmet-i kudsiyeyi size bildiriyor, sizi mânevî kirlerden temizlendiriyor."

1. Bakara Sûresi, 2:256; Lokman Sûresi, 31:22.
2. "Hiç kopmayacak nurlu bir zincir." Bakara Sûresi, 2:256; Lokman Sûresi, 31:22.
3. "Allah hikmeti dilediğine verir de ona hakkı hak, bâtılı bâtıl olarak gösterir." Bakara Sûresi, 2:269.
4. "Onlara kitabı öğretecek, hikmeti (kâinatın yaratılış sırlarını ve gayesini)bildirecek ve onları inkâr ve isyan kirlerinden temizleyecek..." BakaraSûresi, 2:129.
5. "Sizi inkâr ve günah kirlerinden temizler, size Kur'an'ı, kâinatın gayesini ve sırlarını öğretir." Bakara Sûresi, 2:151.

Bu üç âyetin küllî ve umumî mânâlarında Risalei'n-Nur kastî bir surette dahil olduğuna iki kuvvetli emâre var.

Birisi şudur ki: Risalei'n-Nur'un müstesna bir hassası ism-i Hakem ve

Hakîmin mazharı olup bütün safahatında, mebahisinde nizam ve intizam-ı kâinatın ayinesinde ism-i Hakem ve Hakîmin cilveleri olan hikmet-i kudsiyeyi ve hikemiyat-ı Kur’âniyeyi ders veriyor. Mevzuu ve neticesi hikmet-i Kur’âniyedir.

İkinci emâre: *Birinci âyet,* bin üç yüz yirmi iki (1322) ederek makam-ı ebcedî ile Risalei’n-Nur Müellifinin doğrudan doğruya ulûm-u âliyeden ((اِلَيه)) başını kaldırıp hikmet-i Kur’âniyeye müteveccih olarak hâdimü’l-Kur’ân vaziyetini aldığı tarihtir ki, bir sene sonra İstanbul’a gitmiş, mânevî mücahedesine başlamış.

İkinci âyet ise, makam-ı cifrîsi bin üç yüz iki (1302) ederek Risale-i Nur Müellifinin Kur’ân dersini aldığı tarihe tam tamına tevafukla remzen Kur’ân’ın bâhir bir burhanı olan Resâili’n-Nur’a bakar.

*Üçüncü âyet ise,*bin üç yüz otuz sekiz (1338) olduğundan, hikmet-i Kur’âniyeyi Avrupa hükemasına karşı parlak bir surette gösterebilen ve gösteren Risalei’n-Nur Müellifi Dârü’l-Hikmeti’l-İslâmiyede hikmet-i Kur’ânîyeyi müdafaa etmekle, hattâ İngilizin Başpapazı sual ettiği ve altı yüz(600) kelimeyle cevap istediği altı sualine altı kelimeyle cevapvermekle beraber inzivaya girip bütün gayretiyle Kur’ân’ın ilhamatından Risale-i Nur’un meselelerini iktibasa başladığı aynı tarihe tam tamına tevafukla remzen bakar.

ON ÜÇÜNCÜ ÂYET

Sûre-i Âl-i İmrân’da وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ اِلاَّ اللّٰهُ وَالرَّاسِخُونَ فِى الْعِلْمِ [1]

ON DÖRDÜNCÜ ÂYET

Sûre-i Nisâ’da [2] لٰكِنِ الرَّاسِخُونَ فِى الْعِلْمِ مِنْهُمْ

1. “Halbuki o âyetlerin tefsirini Allah’tan ve Allah’ın kendilerine ilimde derinlik ve istikamet ihsan ettiği kimselerden başkası bilemez.” Âl-i İmrânSûresi, 3:7.
2. “Fakat onlardan ilimde derinlik ve istikamet sahibi olanlar...” Nisâ Sûresi, 4:162.

Bu iki âyet bu asra da hususî bakarlar.

Birincisinin meâli gösteriyor ki: Ehl-i dalâlet müteşabihat-ı Kur’âniyeyi yanlış te’vilât ile tahrifine ve şüpheleri çoğaltmasına çalıştığı bir zamanda ilimde rüsuhu bulunan bir taife o müteşabihat-ı Kur’âniyenin hakikî te’villerini beyan edip ve iman ederek o şübehatı izale eder. Bu küllî mânânın her asırda mâsadakları ve cüz’iyatları var. Harb-i umumî vasıtasıyla, bin seneden beri Kur’ân aleyhinde terâküm eden Avrupa itirazları ve evhamları âlem-i İslâm içinde yol bulup yayıldılar. O şübehatın bir kısmı fennî şeklini giydi, ortaya çıktı. Bu şübehatı ve itirazları bu zamanda def eden, başta Risalei’n-Nur ve şakirtleri

göründüğünden, bu âyet bu asra da baktığından, Risalei'n-Nur ve şakirtlerine remzen bakmakla beraber, ulema-i müteahhirînin mezhebine göre اِلاَّ اللّٰهُ[1]'da vakfedilmez. O halde makam-ı cifrîsi aynen اِنَّ الْاِنْسَانَ لَيَطْغٰى[2]'nın makamı gibi bin üç yüz kırk dört (1344) ederek Resâili'n-Nur ve şakirtlerinin meydan-ı mücahede-i mâneviyeye atılmaları tarihine tam tamına tevafukla onları da bu âyetin harîm-i kudsîsinin içine alıyor. Hem haşrin en kuvvetli ve parlak bir burhanı olan Onuncu Sözün etrafa yayılması tarihine ve Kur'ân'ın kırk vech ile mu'cize olduğunu beyan eden Yirmi Beşinci Sözün iştiharı hengâmına, hem اِنَّ الْاِنْسَانَ لَيَطْغٰى adedine tam tamına tevafukla bakar. Eğer mezheb-i selef gibi اِلاَّ اللّٰهُ'da vakıf olsa, o halde اَلرَّاسِخُونَ[3]'deki şeddeli ر, iki ر sayılsa bin üç yüz altmış küsur ederek Risaletü'n-Nur şakirtlerinin bundan on beş yirmi sene sonraki râsihâne ve muhakkikane olan ilimlerine ve imanlarına remzen baktığı gibi, şeddeli ر, asıl itibarıyla bir ل, bir ر sayılsa bin iki yüz on iki (1212) ederek, bundan bir buçuk asır evvel Mevlâna Halid Zülcenâheyn'in Hindistan'dan getirdiği parlak bir ilm-i hakikat rusuhuyla o zamanda meydan alan te'vilât-ı fâsideyi ve şübehatı dağıtarak yüz senede elli milyondan ziyade insanları daire-i irşadına aldığı ve tenvir ettiği zamanın tarihine tam tamına tevafukla bakar.

1. Allah'tan başka
2. "Şüphesiz ki insan azgınlaşır." Alâk Sûresi, 96:6.
3. "Derinlik sahibi olanlar…" Nisa Sûresi, 4:162.

İkinci âyet olan

اَلرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ[1]şeddeli ر, aslına nazaran bir ل, bir ر sayılmak cihetiyle, makam-ı ebcedîsi bin üç yüz kırk dört (1344) etmekle her asra baktığı gibi, bu asra da hususî remzen bakar. Ve ilm-i hakikatte râsihâne çalışan ve kuvvetli iman eden bir taifeye işaret eder. Ve çok âyetlerin ehemmiyetle gösterdikleri bu bin üç yüz kırk dört (1344)'te Risaletü'n-Nur ve şakirtlerinden daha ziyade bu vazifeyi müşkül şerait içinde sebatkârâne yapan zâhirde görülmüyor. Demek bu âyet onları dahi daire-i harîmine hususî dahil ediyor.

ON BEŞİNCİ ÂYET

يَآ اَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَاَنْزَلْنَا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا[2]

Şuâyet bu zamana dahi hitap eder. Çünkü tamam— مُبِينًا hariç kalsa—bin üç yüz altmış (1360) küsur eder. Eğer قَدْ جَاءَكُمْ ’den sonraki olsa بُرْهَانٌ ve نُورًا kelimelerindeki tenvinler, ن sayılsa bin üç yüz on (1310) eder. Demek bu asra da hitap eder. Hem قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ[3] cümlesi yalnız dört farkla Furkan adedine tevafukla sarîhan baktığı gibi, o kudsî burhan-ı İlâhînin bu zamanda parlak ve kuvvetli bir burhanı olan Resâili’n-Nur’a dahi, ikinci cümlesi olan اَنْزَلْنَا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا[4] adedi, iki *tenvin* vakıfta iki *elif* (ا) sayılmak cihetiyle beş yüz doksan sekiz (598) ederek aynen tam tamına Resâili’n-Nur’a ve Risale-i Nur adedine tevafukla o semâvî burhan-ı kudsînin yerde bir burhanı, Resâili’n-Nur olduğunu remzen haber veriyor.

1. “İlimde derinlik ve istikamet sahibi olanlar.” Nisâ Sûresi, 4:162.
2. “Ey insanlar! Size, Rabbinizden ap açık bir delil olan bir peygamber geldive size, dünyanızı ve âhiretinizi aydınlatıcı ap açık bir nûr olarakKur’ân’ı indirdik.” Nisâ Sûresi, 4:174.
3. “…Size, ap açık bir delil olan bir peygamber geldi...” Nisâ Sûresi, 4:174.
4. "…Size, ap açık bir nûr olarak Kur'ân'ı indirdik." Nisâ Sûresi, 4:174.

İHTAR: Sözlerin üç ismi olan Risalei’n-Nur veya Resâili’n-Nur veya Risaleti’n-Nurdaki şeddeli ن, iki ن sayılmak, cifirce ağlebî bir kaidedir. Şeddeli harf bazan bir, bazan iki sayılabilir.

ON ALTINCI ÂYET

لِلَّذِينَ اٰمَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ[2] ’dur. Şu şifalı âyet çok zamandır benim dertlerimin şifası ve ilâcı olduğu gibi eczahane-i kübrâ-yı İlâhiye olan Kur’ân-ı Hakîmin tiryakî ilâçlarından, Risalei’n-Nur eczalarının kavanozlarından alarak, belki bin mânevî dertlerime bin kudsî şifayı buldum ve Resâili’n-Nur şakirtleri dahi buldular. Ve fenden ve felsefenin bataklığından çıkan ve tedavisi çok müşkül olan ve zındıka hastalığına müptelâ olanlardan çokları onunla şifalarını buldular.

İşte her derde şifa olan Kur’ân’ın ilâçlarının bu zamanda bir kısım kavanozları hükmünde bulunan Resâili’n-Nur dahi bu şifadar âyetin bir medar-ı nazarı olduğuna kuvvetli bir emâre şudur ki: Bu âyetin makam-ı cifrîsi olan bin üç yüz

kırk altı (1346) adedi Resâili'n-Nur'un bin üç yüz kırk altı (1346)'da şifadarâne etrafa intişarının tarihine ve Mu'cizat-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm nâmında olan risale-i harikanın zaman-ı telifine tam tamına tevafukudur. Şu tevafuk hem münasebet-i mâneviyeyi teyid ve onunla teeyyüd eder, hem remizden işaret derecesine çıkarıyor.

2. "O, îmân edenler için bir hidâyet rehberi ve bir şifâdır." Fussilet Sûresi, 41:44.

ON YEDİNCİ ÂYET

فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللّٰهُ لاَ إِلٰهَ اِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ [1]

'deki

قُلْ حَسْبِ ىَ اللّٰهُ لاَ إِلٰهَ اِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ [2]

'nün makam-ı cifrîsi şeddeli ل'lar birer ل ve şeddeli ق bir ق sayılmak cihetiyle bin üç yüz yirmi dokuz (1329) ederek, Harb-i Umumînin başlangıcı zamanında Resâili'n-Nur'un başlangıcı olan *İşârâtü'l-İ'câz* tefsirinin tarih-i telifine tam tamına tevafukla beraber, şeddeli ك iki ك sayılmak cihetiyle 1349 ederek, Harb-i Umumînin verdiği sarsıntılar zamanında Resâili'n-Nur'un حَسْبِيَ اللّٰهُ [3] diyerek ehl-i dünyadan hiçbir yerde himaye görmeden, belki tehacüme hedef olmakla beraber çekinmeyerek yalnız başlarıyla müşkülât içinde envâr-ı Kur'âniyeyi neşrettikleri aynı tarihe tam tamına tevafuku ise, her cihetiyle ayn-ı şuur olan âyâtta elbette tesadüfî olamaz. Belki bu gibi âyetler, en müşkül zaman olan bu asra dahi hususî bakarlar ve o âyâtı kendilerine rehber ittihaz eden bir kısım şakirtlerine hususî iltifat edip iltifatlarıyla teşci ederler.

Bu âyet, sâbık âyetler gibi münasebet-i mâneviyesi gerçi zâhiren görünmüyor; fakat bir cihetle Resâili'n-Nur ile bir nevi münasebeti vardır. Şöyle ki:

On üç senedir[HAŞİYE-1] bu âyet Risaletü'n-Nur Müellifinin ve sonra has şakirtlerinin mağripten sonra bir vird-i hususîleridir. Hem bu âyetin mânâsına bu zamanda tam mazhar ve herkes onlardan çekinmesinden fütur getirmeyerek حَسْبِيَ اللّٰهُ deyip mütevekkilâne müşkülât-ı azîme içinde envâr-ı imaniyeyi ve esrar-ı Kur'âniyeyi neşreden, ehl-i imanı meyusiyetten kurtaran, başta Risaletü'n-Nur ve şakirtleridir.

1. "Ey Peygamber, eğer insanlar senden yüz çevirirse, sen de ki: 'Allah banayeter. Ondan başka ibâdete lâyık hiçbir ilâh yoktur. Ben Ona tevekkülettim." Tevbe Sûresi, 9:129.
2. "De ki: 'Allah bana yeter. Ondan başka ibâdete lâyık hiçbir ilâh yoktur. Ben Ona tevekkül ettim." Tevbe Sûresi, 9:129.
3. Allah bana yeter.
Haşiye-1 Telif tarihine göredir.

ON SEKİZİNCİ ÂYET

[1] اِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْغَالِبُونَ’dir. Bu âyet meâliyle hizbullahın zâhirî mağlûbiyetinden gelen meyusiyeti izale için kudsî bir teselli verir ve hizbullah olan hizb-i Kur’ânînin hakikatte ve akibette galebesini haber verir ve bu asırda hizb-i Kur’ânînin hadsiz efradından Resâili’n-Nur şakirtleri tezahür ettiklerinden, bu âyetin küllî mânâsında hususî dahil olmalarına bir emâre olarak, makam-ı cifrîsi olan bin üç yüz elli (1350) adedi ile Resâili’n-Nur şakirtlerinin zâhirî mağlûbiyetleri ve bir sene sonra mahpusiyetleri içinde mânevî galebeleri ve metanetleri ve haklarında yapılan müthiş imha plânını akîm bırakan ihlâsları ve kuvve-i mâneviyeleri tezahür etmesinin Rûmî tarihi olan bin üç yüz elli (1350) ve elli bir (51) ve elli iki (52) adedine tam tamına tevafuku elbette şefkatkârâne, teselliyettârâne bir remz-i Kur’ânîdir.

ON DOKUZUNCU ÂYET

وَالَّذِينَ اٰمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعٰى بَيْنَ اَيْدِيهِمْ
وَبِاَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَاغْفِرْ لَنَا [2]

Şu âyetin umum mânâsındaki tabakalarından bir tabaka-i işariyesi bu asra dahi bakıyor. Çünkü يَقُولُونَ رَبَّنَا اَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا [3] hem mânâca kuvvetli münasebeti var; hem cifirce bin üç yüz yirmi altı (1326) ederek, o tarihteki hürriyet inkılâbından neş’et eden fırtınaların hengâmında herşeyi sarsan o fırtınaların ve harplerin zulümatından kurtulmak için nur arayan mü’minler içinde, Resâili’n-Nur şakirtleri az bir zaman sonra tezahür ettiklerinden, bu âyetin efrad-ı kesiresinden bu asırda bir mâsadakı onlar olduğuna bir emaredir.

وَاغْفِرْ لَنَا cümlesi bin üç yüz altmış (1360)’a bakıyor. Demek bundan beş altı sene sonra istiğfar devresidir. Resâili’n-Nur şakirtleri o zamanda istiğfar dersini vereceğini remzen bir îmadır.

1. “Şüphesiz Allah’a tâbi olan topluluk gerçek galiplerin tâ kendisidir.” Mâide Sûresi, 5:56.
2. “O gün Allah’ın, peygamberin maiyetinde bulunan mü’minleri utandırmayacağı gündür. O gün onların nûru önlerinden ve sağlarından koşarak Cenneteyol gösterirken, onlar da ‘Ey Rabbimiz,’ derler. ‘Nûrumuzu tamamla vebizi bağışla.” Tahrîm Sûresi, 66:8.
3. “‘Ey Rabbimiz,’ derler. ‘Nûrumuzu tamamla…” Tahrîm Sûresi, 66:8.

YİRMİNCİ ÂYET

[1] وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْاٰنِ مَاهُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ

Şu âyet-i azîme sarîhan Asr-ı Saadette nüzûl-ü Kur’ân’a baktığı gibi sair asırlara dahi mânâ-yı işârîsiyle bakar. Ve Kur’ân’ın semasından ilhâmî bir surette

gelen şifadar nurlara işaret eder. İşte, doğrudan doğruya tabib-i kulûb olan Kur’ân-ı Hakîmin feyzinden ve ziyasından iktibas olunan Risaletü’n-Nur, benim çok tecrübelerimle umum mânevî dertlerime şifa olduğu gibi, Resâili’n-Nur şakirtleri dahi tecrübeleriyle beni tasdik ediyorlar. Demek Resâili’n-Nur bu âyetin bir mânâ-yı işârîsinde dahildir. Ve bu duhulüne bir emare olarak, مَاهُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ [2] ’nin makam-ı cifrisî 1339 ederek, aynı tarihte Kur’ân’dan ilham olunan Resâili’n-Nur bu asrın mânevî ve müthiş hastalıklarına şifa olmakla meydana çıkmaya başlamasından, bu âyet ona hususî remzettiğine bana kanaat veriyor. Ben kendi kanaatimi yazdım; kanaate itiraz edilmez.

1. "Biz Kur'ân'dan mü'minler için bir şifâ ve rahmet olan şeyi indiriyoruz." İsrâ Sûresi, 17:82.
2. "Mü'minler için bir şifâ ve rahmet olan şey..." İsrâ Sûresi, 17:82.

YİRMİ BİRİNCİ ÂYET VEYA ÂYETLER

قُلْ اِنَّنِى هَدٰينِى رَبّى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيم [1]
وَهَدَيْهُ اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيم [2] sekiz-dokuz âyetlerde sırat-ı müstakime nazarı çeviriyorlar. Ve bu doğru, istikametli yolu bulmak için daima Kur’ân’ın nurundan her asırda o asrın zulmetlerini dağıtacak ve istikamet yolunu tenvir edecek, Kur’ân’dan gelen nurlar olmakla ve bu dehşetli ve fırtınalıasırda o doğru yolu şaşırtmayacak bir surette gösteren başta şimdilikRisaletü’n-Nur tezahür ettiğinden, hem bu “sırat-ı müstakîm” kelimesinin makam-ı cifrîsi—tenvin, نْ sayılmak cihetiyle—bin eder. Medde olmazsa dokuz yüz doksan dokuz (999) ederek, yalnız bir veya iki farkla[HAŞİYE-1] Risaletü’n-Nur adedi olan dokuz yüz doksan sekiz (998)’e tevafukla, sekiz-dokuz âyetlerde “sırat-ı müstakîm” kelimeleri bu mezkûr iki âyet gibi Risaletü’n-Nur’u sırat-ı müstakîmin efradına hususî idhal edip remzen ona baktırır ve istikametine işaret eder. Eğer صِرَاطٍ ’daki tenvin sayılmazsa, اَلنُّورُ ’daki şeddeli نّ , bir نْ sayılır, yine tevafuk eder.

Hem nasıl ki bu âyet Risalei’n-Nur’a ismiyle bakıyor; öyle de, onun istihzarat zamanına da bakar. Çünkü هَدٰينِى رَبّى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيم [3] ’in makam-ı cifrîsi bin üç yüz on altı (1316) ederek, Risaletü’n-Nur Müellifinin ihtiyarsız olarak istihzarat-ı Nuriyede bulunduğu ve umum malûmatını Kur’ân’ın fehmine

basamaklar yaptığı en hararetli tarihi olan bin üç yüz on altı (1316) adedine tam tamına tevafuku elbette evvelki işârâtı teyid ve onunla teeyyüd ederek Risaletü’n-Nur’u daire-i harîmine remzen, belki işareten dahil ediyor.

1. "De ki: Elbette Rabbim beni dos doğru bir yola eriştirdi." En'âm Sûresi, 6:161.
2. “Allah da onu dos doğru bir yola iletti.” Nahl Sûresi, 16:121.
Haşiye-1 Yani, Risaleti’n-Nur’un mertebesi ikinci ve üçüncüde olduğuna işarettir.Vahiy değil ve olamaz. Belki ilham ve istihraçtır.
3. “Rabbim beni dos doğru bir yola eriştirdi.” En’âm Sûresi, 6:161.

Câ-yı dikkat ve ehemmiyetli bir tevafuktur ki, Risaletü’n-Nur Müellifi bin üç on altı (1316) sıralarında mühim bir inkılâb-ı fikrî geçirdi. Şöyle ki:

O tarihe kadar ulûm-u mütenevviayı, yalnız ilimle tenevvür için merak ederdi, okurdu, okuturdu. Fakat birden o tarihte merhum vali Tahir Paşa vasıtasıyla Avrupa’nın Kur’ân’a karşı müthiş bir suikastları var olduğunu bildi. Hattâ bir gazetede İngiliz’in bir Müstemlekât Nâzırı demiş:

“Bu Kur’ân, İslâm elinde varken biz onlara hakikî hâkim olamayız. Bunun sukutuna çalışmalıyız” dediğini işitti, gayrete geldi. Birden, makam-ı cifrîsi bin üç yüz on altı (1316) olan [1] فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ fermanını mânen dinleyerek bir inkılâb-ı fikrî ile merakını değiştirdi. Bütün bildiği ulûm-u mütenevviayı Kur’ân’ın fehmine ve hakikatlerinin ıspatına basamaklar yaparak hedefini ve gaye-i ilmiyesini ve netice-i hayatını yalnız Kur’ân bildi. Ve Kur’ân’ın i’câz-ı mânevîsi ona rehber ve mürşid ve üstad oldu. Fakat maatteessüf o gençlik zamanında çok aldatıcı ârızalar yüzünden bilfiil o vazifenin başına geçmedi. Bir zaman sonra Harb-i Umumînin tarraka ve gürültüsüyle uyandı. O sabit fikir canlandı, bilkuvveden bilfiile çıkmaya başladı.

İşte hem ona, hem Risaletü’n-Nur’a çok alâkası bulunan bu bin üç yüz on altı (1316) tarihine çok âyetler müttefikan bakarlar. Meselâ, nasıl ki, [2] هَدٰينِي رَبِّي اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيم âyeti tam tamına tevafukla işaret eder. Aynen öyle de, bir âyet-i meşhure olan [3] اِنَّ رَبِّي عَلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيم

makam-ı cifrîsi şeddeli ن, bir ن sayılsa ve tenvin sayılmazsa bin üç yüz on altı (1316) ederek aynen tam tamına o tarihe işaret eder.

1. “Onlardan yüz çevir.” En’âm Sûresi, 6:68.
2. “Rabbim beni dos doğru bir yola eriştirdi.” En’âm Sûresi, 6:161.
3. “Süphesiz ki benim Rabbim hak ve adâlet üzeredir.” Hûd Sûresi, 11:56.

Hem nasıl ki yedi-sekiz sûrelerde gelen âyetler ve o âyetlerde gelen “sırat-ı müstakîm” cümleleri, *Risaletü’n-Nur* ismine tevafukla beraber, bu mezkûr iki âyet gibi bir kısmı Risaletü’n-Nur telifinin tarihini de gösterir. Aynen öyle de, yedi adet sûrelerin başlarında yedi defa [1] تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ cümle-i

kudsiyesi, makam-ı cifrîsi olan bin üç yüz on altı (1316) veya yedi (7) ederek aynen tam tamına o bin üç yüz on altı (1316) tarihine tevafukla işaret ettiği gibi, [2] طٰسٓ تِلْكَ اٰيَاتُ الْقُرْاٰنِ âyeti dahi aynen bin üç yüz on altı (1316) ederek o bin üç yüz on altı (1316) tarihine tevafukla işaret eder. Güya nasılki Asr-ı Saadette Kur'ân'daki iman hakikatlerine alâmetler, deliller ve o Kitab-ı Mübînin dâvâlarına burhanları ve hüccetleri gözlere de göstermek mânâsında tekrarla [3] تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ تِلْكَ اٰيَاتُ الْقُرْاٰنِ [4] fermanlarıyla Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyân ilânat yapıyor. Öyle de, bu dehşetli asırda dahi bir mânâ-yı işârîsiyle o âyât-ı Furkaniyenin burhanları ve hakkaniyetinin alâmetleri ve hakikatlerinin hüccetleri ve hak kelâmullah olduğuna delilleri olan Resaili'n-Nur'a mânâ-yı işârîsiyle alâmet ve burhan ve emare ve delil mânâsıyla âyâtın âyetleri diye tekrarla تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ ferman ederek nazar-ı dikkati Kur'ân hesabına bu asra ve bu asırdaki Resâili'n-Nur'a çeviriyor, itikad ediyorum.

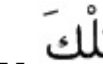
1. "Bu yüce kitabın âyetleridir." Yunus Sûresi, 10:1; Yusuf Sûresi, 12:1; Hicr Sûresi, 15:1; Ra'd Sûresi, 13:1; Şuara Sûresi, 26:2; Kasas Sûresi,28:2; Lokman Sûresi, 31:2.
2. "Tâ sîn. Bu, yüce Kur'an'ın âyetleridir." Neml Sûresi, 27:1.
3. "Bu, yüce Kur'an'ın âyetleridir." Neml Sûresi, 27:1.
4. Bu yüce kitabın âyetleridir

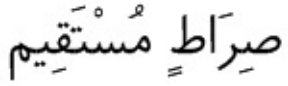
Evet, herbir cihetle ayn-ı şuur olan âyât-ı Kur'âniyenin böyle yirmi vech ile ve yirmi parmakla aynı şeye müttefikan işaretleri tasrih derecesinde bana kanaat veriyor. Benim kanaatime iştirak etmeyen, bu ittifaka ne diyecek? Ve ne diyebilir? Hangi kuvvet bu ittifakı bozar? Resâili'n-Nur bu asra gelen işârât-ı Kur'âniyeye hususî bir medâr-ı nazar olduğuna kimin şüphesi varsa, Kur'ân'ın kırk vech ile mu'cizesini ispat eden Mu'cizat-ı Kur'âniye namındaki Yirmi Beşinci Söz ve Yirminci Sözün İkinci Makamına ve haşre dair Onuncu Söz ve Yirmi Dokuzuncu Sözlere baksın. Şüphesi izale olmazsa, gelsin, parmağını gözüme soksun!

YİRMİ İKİNCİ ÂYET VE ÂYETLER

Hem Yûnus, hem Yusuf, hem Ra'd, hem Hicr, hem Şuârâ, hem Kasas, hem Lokman sûrelerinin başlarında bulunan [1] تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ ilân-ı kudsîsidir. Yirmi birinci âyetin hâtimesinde bunun münasebet-i mâneviyesi bir derece beyan edilmiş. Cifrîsi ise, bu âyette üç ت bin iki yüz (1200) ve iki ك, iki ل, 100 eder; yekûnu bin üç yüz (1300). Bir ى, bir ب, dört veya beş *elif* (ا),

mecmuu bin üç yüz on altı (1316) veya on yedi (17) ederek Resâili'n-Nur Müellifi bir inkılâb-ı fikrî ile ulûm-u mütenevviayı, Kur'ân'ın hakaikine çıkmak için basamaklar yaptığı bir tarihe tam tamına tevafuku münasebet-i mâneviyesinin kuvvetine istinaden deriz:

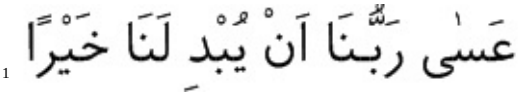
O tevafuk remzeder ki, "Bu asırda Resâili'n-Nur denilen otuz üç adet Söz ve otuz üç adet Mektup ve otuz bir adet Lem'alar, bu zamanda, Kitab-ı Mübîndeki âyetlerin âyetleridir. Yani, hakaikinin alâmetleridir ve hak ve hakikat olduğunun burhanlarıdır. Ve o âyetlerdeki hakaik-ı imaniyenin gayet kuvvetli hüccetleridir. Ve kelime-i kudsiyesinin işaret-i hissiyesiyle gözlere dahi görünecek derecede zâhir olduğunu ifade eden böyle işarete lâyık delilleridir" diye remzen Resâili'n-Nuru, bir işârî mânâsının küllî dairesine hususî ve medâr-ı nazar bir ferdi olarak dahil ediyor.

Elhasıl: Nasıl ki bu âyette bulunan işârî mânâ yedi sûrede yedi işaret hükmünde olup delâlet, belki sarahat derecesine çıkıyor. Aynen öyle de, [2] 'deki remiz dahi, yedi-sekiz sûrelerde bulunmakla yedi-sekiz remiz hükmünde olarak o remzi işaret, belki delâlet, belki sarahat derecesine çıkarıyor.

1. "Bu yüce kitabın âyetleridir." Yunus Sûresi, 10:1; Yusuf Sûresi, 12:1; Hicr Sûresi, 15:1; Ra'd Sûresi, 13:1; Şuara Sûresi, 26:2; Kasas Sûresi,28:2; Lokman Sûresi, 31:2.
2. "…dos doğru bir yol…" En'âm Sûresi, 6:161.

İHTAR: Külfetsiz olmak üzere birden hatıra gelen işarat kaydedildi. Tekellüfe girmemek için işaretli otuz üç âyetin çok işârâtı kaydedilmedi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ ÂYET

[1] Şu âyet her asra baktığı gibi, bu asra da bakıyor ve bu asırda kâbuslu bir rüya gibi musibetlere düşen ve Rabb-i Rahîminden onu hayra tebdil etmesini rica edenler içinde Resâili'n-Nur şakirtlerine hususî remzettiğine bir emaresi şudur ki:

Bu âyetin makam-ı cifrîsi olan bin üç yüz kırk beş (1345)'te ehemmiyetli risaleler telif ile beraber, fevkalâde hâdiseler vukua gelmeye hazırlandılar. Ve o Resâili'n-Nur'un merkez-i intişarı olan Barla karyesinde ziyade sıkıntı müellifine verildi. Ve hususan küçük mescidine ilişildiği zaman, Resâili'n-Nur şakirtleri kuvvetli bir rica ile dergâh-ı İlâhiyeye iltica edip, "Yâ Rab, bu müthiş rüyayı hayra tebdil eyle" deyip yalvardılar. Herkesin meyusiyetlerine mukàbil pek kuvvetli bir ümit ve rica ile Müslümanların kuvve-i mâneviyelerini takviye ettiler. Bu âyetin birden külfetsiz hatıra geleni bu kadardır. Yoksa esrarı çoktur. Tekellüf olmasın diye kısa kestim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ ÂYET VE ÂYETLER

Hem Sûre-i Zümer, hem Sûre-i Câsiye, hem Sûre-i Ahkâf'ın başlarında bulunan [2] تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ âyât-ı azîmeleridir. Şu âyetler dahi yirmi ikincideki âyetler gibi Risaletü'n-Nur'un ismine ve zâtına, hem telif ve intişarına bir mânâ-yı remziyle bakıyorlar.

1. "Umulur ki Rabbimiz bize bundan daha hayırlısını verir." Kalem Sûresi, 68:32.
2. "Bu Kur'an, kudreti herşeye galip olan ve hikmeti herşeyi kuşatan Allah tarafından indirilmiştir." Zümer Sûresi, 39:1.

İzahtan evvel mühim bir ihtar

(Lüzumlu dört-beş nokta beyan edilecek.)

Birinci nokta: Hadîste vârid olduğu gibi, "Herbir âyetin mânâ mertebelerinde bir zâhiri, bir bâtını, bir haddi, bir muttalaı vardır. Bu dört tabakadan herbirisinin [hadîsçe [1] شُجُونٍ وَغُسُونٍ tâbir edilen] fürûatı, işârâtı, dal ve budakları vardır" meâlindeki hadîsin hükmüyle, Kur'ân hakkında nazil olan bu âyet-i kudsiye fer'î bir tabakadan ve bir mânâ-yı işârîsiyle de Kur'ân ile münasebeti çok kuvvetli bir tefsirine bakmak, şe'nine bir nakîse değil, belki o lisanü'l-gaybdaki i'câz-ı mânevîsinin muktezasıdır.

İkinci nokta: Bir tabakanın mânâ-yı işârîsinin külliyetindeki efradının bu asırda tezahür eden ve münasebeti pek kuvvetli bir ferdi Risaletü'n-Nur olduğunu, onu okuyan herkes tasdik eder. Evet, ben Risaletü'n-Nur'un has şakirtlerini işhad ederek derim:

Risaletü'n-Nur sair telifat gibi ulûm ve fünundan ve başka kitaplardan alınmamış. Kur'ân'dan başka me'hazı yok, Kur'ân'dan başka üstadı yok, Kur'ân'dan başka mercii yoktur. Telif olduğu vakit hiçbir kitap müellifinin yanında bulunmuyordu. Doğrudan doğruya Kur'ân'ın feyzinden mülhemdir ve semâ-i Kur'âniden ve âyâtının nücûmundan, yıldızlarından iniyor, nüzul ediyor.

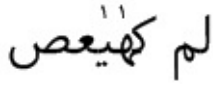
Üçüncü nokta: Resâili'n-Nur baştan başa ism-i Hakîm ve Rahîmin mazharı olduğundan, bu üç âyetin âhirleri ism-i Hakîm ile ve gelecek yirmi beşinci dahi *Rahmân* ve *Rahîm* ile bağlamaları münasebet-i mâneviyeyi cidden kuvvetlendiriyor. İşte bu kuvvetli münasebet-i mâneviyeye binaen deriz ki: تَنْزِيلُ الْكِتَابِ cümlesinin sarîh bir mânâsı; Asr-ı Saadette vahiy suretiyle Kitab-ı Mübînin nüzulü olduğu gibi, mânâ-yı işârîsiyle de, her asırda o Kitab-ı Mübînin mertebe-i arşiyesinden ve mu'cize-i mâneviyesinden feyiz ve ilham tarîkiyle onun gizli hakikatleri ve hakikatlerinin burhanları iniyor, nüzul ediyor diyerek, şu asırda bir şakirdini ve bir lem'asını cenah-ı himayetine ve daire-i harîmine bir hususî iltifat ile alıyor.

1. “Her bir âyetin mânâ mertebeleri vardır; zâhirî (açık), bâtınî (açık vegörünür mânâsının içindeki, ehlinin anlayabileceği mânâ), haddi(kapsamı) ve muttala’ı (anlam çerçevesi) vardır. Bu dört mânâtabakasından herbirinin de fürûatı (detayları), işaretleri, dalları ve ayrıntıları vardır.” (bk. Ebu Yâ’lâ, *el-Müsned* 9:287; et-Taberânî, *el-Mu’cemü’l-Evsat* 1:236.

Dördüncü nokta: İşte bu risalede mezkûr otuz üç âyet-i meşhurenin bil’ittifak, tekellüfsüz, mânâca ve cifirce Resâili’n-Nur’un başına parmak basmaları ve başta Âyetü’n-Nur on parmakla ona işaret etmesi, eskiden beri ulema ortasında ve edipler mâbeyninde meşhur bir düstur ve hakikatli bir medâr-ı istihracat ve hattâ hususî tarihlerde ve mezar taşlarında ediplerin istimal ettikleri mâruf bir kanun-u ilmî iledir. Eğer o kanuna tasannu karışmazsa, işaret-i gaybiye olabilir. Eğer sun’î ve kastî yapılsa, yalnız bir letafet, bir zarâfet, bir cezâlet olur.

Evet, edipler hususî ve şahsî tarihlerde onun taklidini yapmakla kelâmlarını güzelleştirdikleri, hem cifir ilminin en esaslı bir kaidesi ve mühim bir anahtarı olan makam-ı ebcedî ile işaret ise, her cihetle ayn-ı şuur ve nefs-i ilim ve mahz-ı irade ve tesadüfî halleri olmayan ve lüzumsuz maddeleri bulunmayan Kur’ân’ın bu kadar âyât-ı meşhuresi icmâ ile ve ittifakla Risalei’n-Nur’a işaret ve tevafukları, sarahat derecesinde onun makbuliyetine bir şehadettir. Ve hak olduğuna bir imzadır ve şakirtlerine bir beşarettir.

Beşinci nokta: Bu hesab-ı ebcedî, makbul ve umumî bir düstur-u ilmî ve bir kanun-u edebî olduğuna deliller pek çoktur. Burada yalnız dört-beş tanesini numune için beyan edeceğiz.

Birincisi: Bir zaman Benî İsrail âlimlerinden bir kısmı, huzur-u Peygamberîde sûrelerin başlarındaki gibi mukattaat-ı hurufiyeyi işittikleri vakit, hesab-ı cifrî ile dediler:

“Ya Muhammed, senin ümmetinin müddeti azdır.”

Onlara mukàbil dedi: “Az değil.” Sâir sûrelerin başlarındaki mukattaatı okudu ve ferman etti: “Daha var.” Onlar sustular...[1]

1. İbn-i Kesîr, *Tefsîrü’l-Kur’ani’l-Azîm*: 1:38; *Tefsîrü’t-Taberî*, 1:71-72; Suyûtî, *ed-Dürrü’l-Mensûr*, 2722.

İkincisi: Hazret-i Ali Radıyallahu Anhın en meşhur Kaside-i Celcelûtiyesi, baştan nihayete kadar bir nevi hesab-ı ebcedî ve cifir ile telif edilmiş ve öyle de matbaalarda basılmış.

Üçüncüsü: Câfer-i SâdıkRadıyallahu Anh ve Muhyiddin-i Arabî (r.a.) gibi esrar-ı gaybiye ile uğraşan zâtlar ve esrar-ı huruf ilmine çalışanlar, bu hesab-ı ebcedîyi gaybî bir düstur ve bir anahtar kabul etmişler.

Dördüncüsü: Yüksek edipler, bu hesabı, edebî bir kanun-u letafet kabul edip eski zamandan beri onu istimal etmişler. Hattâ letafetin hatırı için iradî ve sun’î ve taklidî olmamak lâzım gelirken, sun’î ve kastî bir surette o gaybî anahtarların taklidini yapıyorlar.

Beşincisi: Ulûm-u riyaziye ulemasının münasebet-i adediye içinde en lâtif düsturları ve avamca harika görünen kanunları, bu hesab-ı tevafukînin cinsindendirler. Hattâ fıtrat-ı eşyada Fâtır-ı Hakîm bu tevafuk-u hesabîyi bir düstur-u nizam ve bir kanun-u vahdet ve insicam ve bir medâr-ı tenasüp ve ittifak ve bir namus-u hüsün ve ittisak yapmış. Meselâ, nasıl ki iki elin ve iki ayağın parmakları, âsabları, kemikleri, hattâ hüceyratları, mesâmatları hesapça birbirine tevafuk ederler. Öyle de, bu ağaç, bu baharda ve geçen bahardaki çiçek, yaprak, meyvece tevafuk ettiği gibi, bu baharda dahi az bir farkla geçen bahara tevafuk ve istikbal baharları dahi mâzi baharlarına, ihtiyar ve irade-i İlâhiyeyi gösteren sırlı ve az farkla muvafakatleri, Sâni-i Hakîm-i Zülcemâlin vahdetini gösteren kuvvetli bir şahid-i vahdâniyettir.

İşte madem bu tevafuk-u cifrî ve ebcedî, bir kanun-u ilmî ve bir düstur-u riyazî ve bir namus-u fıtrî ve bir usul-ü edebî ve bir anahtar-ı gaybî oluyor. Elbette, menba-ı ulûm ve maden-i esrar ve fıtratın tercüman-ı âyât-ı tekviniyesi ve edebiyatın mu'cize-i kübrâsı ve lisanü'l-gayb olan Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan, o kanun-u tevafukîyi, işârâtında istihdam, istimal etmesi i'câzının muktezasıdır.

İhtar bitti, şimdi sadede geliyoruz.

Sûre-i Zümer, Câsiye, Ahkaf'ın başlarındaki تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ[1] olan âyetler, sabık ihtarın ikinci noktasında münasebet-i mâneviyesi beyan edildiğinden burada yalnız cifrî remzini beyan edeceğiz. Şöyle ki: İki ت sekiz yüz (800), iki ن yüz (100), iki م seksen (80), iki ك kırk (40), üç ز yirmi bir (21), üç ى otuz (30), bir ب, bir ح on (10), Lâfzullah (اللّٰهُ) altmış yedi (67), bir ع yetmiş (70), dört ل, dört *elif* (ا) yüz yirmi dört (124) olup yekûnu bin üç yüz kırk iki (1342) ederek bu asrın şu tarihine nazar-ı dikkati celb etmekle beraber, Kur'ân'ın tenziliyle çok alâkadar bir nura parmak basıyor. Ve o tarihten az sonra Mu'cizat-ı Ahmediye(a.s.m.) Risalesi ve Yirminci ve Yirmi Dördüncü Mektuplar gibiRisaletü'n-Nur'un en nuranî cüzleri meydan-ı intişara çıkmaları ve Kur'ân'ın kırk vech ile i'câzını ispat eden Mu'cizat-ı Kur'âniye risalesiyle haşre dair Onuncu Sözün ikisinin "kırk iki (42)"de intişarları ve "kırk altı (46)"da fevkalâde iştiharları aynı tarihte olması bir kuvvetli emaredir ki, bu âyet ona hususî bir iltifatı var.

1. “Bu Kur’an, kudreti herşeye galip olan ve hikmeti herşeyi kuşatan Allah tarafından indirilmiştir.” Zümer Sûresi, 39:1.

Hem nasıl ki bu âyetler telif ve intişarına işaret ederler; öyle de, yalnız تَنْزِيلُ الْكِتَابِ kelimesi Risaletü’n-Nur’un ismine (şeddeli ن, bir ن sayılmak cihetiyle) gayet cüz’î bir farkla tevafuk edip remzen bakar, kendine kabul eder. Çünkü تَنْزِيلُ الْكِتَابِ kelimesi dokuz yüz elli bir (951) ederek Risaletü’n-Nur’un makamı olan dokuz yüz kırk sekiz (948)’e sırlı üç farkla tevafuk noktasından bakar.

Birden hatıra geldi ki: Bu üç farkın sırrı ise Risaletü’n-Nur’un mertebesi üçüncüde olmasıdır. Yani vahiy değil ve olamaz. Hem umumiyetle dahi ilham değil, belki ekseriyetle Kur’ân’ın feyziyle ve mededi̇yle kalbe gelen sünuhat ve istihracat-ı Kur’âniyedir. Câ-yı dikkattir ki, birinci حٰمٓ olan Sûre-i Mü’min’de [1] تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ makam-ı cifrîsi, bazı mühim âyetler gibi bin üç yüz yetmiş (1370)’e bakıyor. Acaba on beş-yirmi sene sonra başka bir nur-u Kur’ân zuhur mu edecek, yahut Resâili’n-Nur’un bir inkişaf-ı fevkalâde ile bir fütuhatı mı olacak, bilmediğimden o kapıyı açamıyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ ÂYET

[2] حٰمٓ تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ âyet-i kudsiyesidir. Bu âyetin mânâ-yı işârîsi, Resâili’n-Nur ile münasebeti çok kuvvetlidir. Bir ciheti şudur ki:

Risaletü’n-Nur’un ve şakirtlerinin mesleği, dört esas üzerine gidiyor.

1. “Bu kitap, kudreti herşeye galip olan, ilmi herşeyi kuşatan Allah tarafından indirilmiştir.” Mü’min Sûresi, 40:2.
2. “Hâ mîm. Bu kitap, Rahmân ve Rahîm olan Allah tarafından indirilmiştir.” Fussilet Sûresi, 41:1-2.

Birincisi tefekkürdür; Hakîm ismine bakıyor.

Biri de şefkattir, hadsiz olan fakrını hissetmektir ki, Rahmân ve Rahîm isimlerine bakıyor.

Hem şu âyet nasıl ki Resâili’n-Nur’un telif ve tekemmül tarihine tevafukla parmak basıyor; öyle de, تَنْزِيلٌ kelimesiyle (vakıf mahalli olmadığından, tenvin, ن sayılmak cihetiyle) makamı beş yüz kırk yedi (547) olarak Sözler’in ikinci ve üçüncü ismiolan Resâili’n-Nur ve Risale-i Nur’un adedi olan beş yüz kırk sekiz(548) veya kırk dokuz (49)’a, şeddeli ن, bir ن sayılmak cihetiyle pek

cüz’î ve sırlı bir veya iki farkla tevafuk ederek remzen ona bakar, dairesine alır.

Hem حٰمٓ تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ[1] ’in makam-ı cifrîsi, bir vech ile, yani tenvin, ن sayılsa ve şeddeli iki ر deki *lâm-ı* aslî hesap edilse, حَامِيمْ, حٰمٓ telâffuzda olduğu gibi olsa, bin üç yüz elli dört (1354) veya beş (5) eder. Ve diğer bir vecihte, yani tenvin sayılmazsa, bin üç yüz dört (1304) eder. Üçüncü vecihte, yani telâffuzda bulunmayan iki ل hesaba girmezse, bin iki yüz doksan dört (1294) eder.

Birinci vecihte, tam tamına Resâili’n-Nur’un telifçe bir derece tekemmülü ve fevkalâde ehemmiyet kesb etmesi ve fırtınalara tutulması ve şakirtleri kudsî bir teselliye muhtaç oldukları Arabî tarihiyle, şu bin üç yüz elli beş(1355) ve elli dört (54) tarihine, hem otuz bir adet Lem’alardan ibaretolan Otuz Birinci Mektubun telif zamanına, hem o mektubun Otuz Birinci Lem’asının vakt-i zuhuruna ve o lem’adan Birinci Şuânın telifine ve o Şuâ’ın yirmi dokuz makamında otuz üç adet âyâtın Risale-i Nur’a işaretleri istihraç edildiği hengâmına ve yirmi beşinci âyetin Risale-i Nur’a îmaları yazıldığı şu zamana, şu dakikaya, şu hale tam tamına tevafuku ise, Kur’ân’ın i’câz-ı mânevîsine yakışıyor, gayet lâtif ve müjdeli bir tevâfuktur.

1. “Hâ mîm. Bu kitap, Rahmân ve Rahîm olan Allah tarafından indirilmiştir.” Fussilet Sûresi, 41:1-2.

İkinci vecihte, yani bin üç yüz dört (1304) makamıyla, Risale-i Nur’un tercümanı, Risale-i Nur’un basamakları olan mebâdi-i ulûma besmele-keş olduğu ve fütuhat-ı Nuriyede besmelesini çektiği ve fâtiha-i hayat-ı ilmiyede بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ okuduğu zamanına tam tamına tevafukla parmak basıyor, arkasını sıvatıyor, “Haydi git, selâmetle çalış” remzen diyor.

Üçüncü vecihte, yani bin iki yüz doksan üç (1293)[1] veya dört (4) olan makam-ı cifrîsiyle, o tercümanın besmele-i hayat-ı dünyeviyesinin iptidasına tam tamına tevafuk sırrıyla îma eder ki, onun hayatı çok dehşetli dağdağaları ve fırtınaları görmek ve çekmekle beraber, daima *Rahmân* ve *Rahîm* isimlerinin mazharı olarak rahmetle muhafaza ve şefkatle terbiye edileceğini remzen mün’imâne haber veriyor. Bu suretle, Kur’ân’ın mânevî i’câzından ihbar-ı gaybî nev’inin bir şuâını gösteriyor.

YİRMİ ALTINCI ÂYET

Sûre-i Hûd’da [2] فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ âyetinin iki satır sonra gelen [3] وَأَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا فَفِي الْجَنَّةِ âyetidir. Şu âyetin şeddeli م ve şeddeli ل ve şeddeli ن ikişer sayılmak ve الْجَنَّةَ deki ت vakıfta olduğundan ه olmak cihetiyle makam-ı cifrîsi bin üç yüz elli iki (1352) olmakla, tam tamına Resâili’n-Nur şakirtlerinin en meyusiyetli ve musibetli zamanları olan bin üç yüz elli iki (1352) tarihine tam tamına tevafukla, o acınacak hallerinde kudsî ve semâvî bir teselli, bir beşarettir. Ve âyetin münasebet-i mâneviyesi bir iki risalede, yani Keramât-ı Aleviyede ve Gavsiyede beyan edilmiştir. [4] وَأَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا deki سُعِدُوا kelimesi [5] فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ deki سَعِيدٌ kelimesine Kur’ân sahifesinde tam müvâzi ve mukàbil gelmesi, bu tevafuka bir letafet daha katar. Bu âyetin küllî ve çok geniş mânâ-yı kudsîsinin cüz’iyatından Risale-i Nur şakirtleri gibi teselliye çok muhtaç bir cüz’îsi bu asırda bin üç yüz elli iki (1352)’de bulunduğuna tam tamına tevafukla işaret ederek başına parmak basıyor.

1. Üstad Bediüzzaman’ın doğum tarihi: Hicrî, 1295; Milâdî, 1878.
2. “O gün insanlardan şakîler ve saidler vardır.” Hûd Sûresi, 11:105.
3. “Saidlere gelince, onlar da Cennette kalacaklardır.” Hûd Sûresi, 11:108.
4. “Saidlere gelince…” Hûd Sûresi, 11:108.
5. "O gün insanlardan şakîler ve saidler vardır." Hûd Sûresi, 11:105.

Eğer فَفِي الْجَنَّةِ kelimesinde vakfedilmezse ve خَالِدِينَ kelimesiyle raptedilse, o vakit ت, ه olmaz. Fakat daha lâtif tesellikâr bir tevafuk olur. Çünkü [1] وَأَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا kaide-i nahviyece müptedâdır. [2] فَفِي الْجَنَّةِ خَالِدِينَ onun haberidir. Bu haber ise, makam-ı cifrîsi olan bin üç yüz kırk dokuz (1349) adediyle, bin üç yüz kırk dokuz (1349) tarihinden beşaretle remzen haber verir. Ve o tarihte bulunan Kur’ân hizmetkârlarından bir taifenin ashab-ı Cennet ve ehl-i saadet olduğunu mânâ-yı işârîsiyle ve tevafuk-u cifrî ile ihbar eder ve bu tarihte Risale-i Nur şakirtleri Kur’ân hesabına fevkalâde hizmetleri ve tenevvürleri ve çok mühim risalelerin te’lifleri ve başlarına gelen şimdiki musibetin, düşmanları tarafından ihzarâtı tezahür ettiğinden, elbette bu tarihe müteveccih ve işârî, tesellikâr bir beşaret-i Kur’âniye en evvel onlara baktığını gösterir.

Evet فَفِي الْجَنَّةِ خَالِدِينَ de şeddeli ن, bir ن sayılmak cihetiyle ت dört yüz (400), خ altı yüz (600); bin (1000) eder. İki ن yüz (100); bir ى, iki ف, bir ل iki yüz (200); diğer ل otuz (30), ikinci ى on (10), iki *elif* (ا) iki (2), bir ج üç (3), bir د dört (4), kırk dokuz (49) eder ki; yekûnu bin üç yüz kırk dokuz (1349) eder.

1. "Saidlere gelince…" Hûd Sûresi, 11:108.
2. "Cennette sonsuza kadar kalacaklardır." Hûd Sûresi, 11:108.

Bu müjde-i Kur'âniyenin binden bir vechi bize teması, bin hazineden ziyade kıymettardır. Bu müjdenin bir müjdecisi bir sene evvel görülmüş bir rüya-yı sadıkadır. Şöyle ki:

Isparta'da başımıza gelen bu hâdiseden bir ay evvel bir zâta, rüyada ona deniliyor ki, "Resâili'n-Nur şakirtleri imanla kabre girecekler, imansız vefat etmezler."

Biz o vakit o rüyaya çok sevindik. Demek o müjde, bu müjde-i Kur'âniyenin bir müjdecisi imiş.[HAŞİYE-1]

YİRMİ YEDİNCİ ÂYET

Sûre-i Saf'ta

يُرِيدُونَ لِيُطْفِؤُا نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُورِهِ
وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ [1]

dur. Bu âyetteki نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُورِهِ [2] cümlesinin makam-ı cifrîsi, bin üç yüz on altı (1316) veya yedi (7)'dir. Ve bu tarih ise, sabıkan yirmi birinci âyetin hâtimesinde zikredilen inkılâb-ı fikrî sadedinde, Avrupa'nın bir müstemlekât nâzırı, Kur'ân'ın nurunu söndürmesine çalışması tarihine ve Resâili'n-Nur Müellifi dahi ona karşı o inkılâb-ı fikrî sayesinde o nuru parlatmaya çalışması aynı tarihe, hem yedi sûrede yedi defa [3] تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ aynı tarihe, hem [4] طٰسٓ تِلْكَ اٰيَاتُ الْقُرْاٰنِ dahi aynı tarihe, hem [5] هَدٰينِي رَبِّي اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيم dahi aynı tarihe, hem [6]

إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ dahi şeddeli ن, bir ن sayılmak ve tenvin sayılmamak

Haşiye-1 Cihan saltanatından daha ziyade kıymettar bir müjde-i Kur'âniye, bir beşaret-i semâviye bu sayfada vardır.
1. "Onlar Allah'ın nûrunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Fakat Allah nûrunutamamlayacaktır—kâfirler hoşlanmasa da..." Saf Sûresi, 61:8.
2. "Onlar Allah'ın nûrunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Fakat Allah nûrunu tamamlayacaktır…" Saf Sûresi, 61:8.
3. "Bu yüce kitabın âyetleridir." Hicr Sûresi, 15:1; Ra'd Sûresi, 13:1; Yusuf Sûresi, 12:1.
4. "Tâ sin. Bunlar yüce Kur'ân'ın âyetleridir." Neml Sûresi, 27:1.
5. "Rabbim beni dosdoğru bir yola eriştirdi." En'âm Sûresi, 6:161.
6. "Şüphesiz ki benim Rabbim hak ve adâlet üzeredir." Hûd Sûresi, 11:56.

cihetiyle aynı tarihe, hem [1] فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ fermanı dahi aynı tarihe, hem [2] نُورَ اللّٰهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُورِهِ dahi aynı tarihe bil'ittifak muvafakatları elbette remizden, işaretten, delâletten ziyade bir sarahattir ki, Risale-i Nur o nur-u İlâhînin bir lem'ası olacağını ve düşmanları tarafından gelen şübehat zulümatını dağıtacağını mânâ-yı işârîsiyle müjdeliyor. Hem bu cifrî ve müteaddit ve mânidar tevafuklar ise, kuvvetli bir münasebet-i mânevîyeye istinad ederler.

Evet, Resâili'n-Nur'un yüz yirmi dokuz (129) risaleleri, yüz yirmi dokuz (129) elektrik lâmbalarının şişeleri misillü, Kur'ân nur-u âzamından uzanan tellerin başlarına takılıp o nuru neşrettikleri meydandadır. Risale-i Nur'un yarı ismi iki defa bu cümle-i âyette bulunmasıyla o münasebeti pek letafetlendiriyor.

YİRMİ SEKİZİNCİ ÂYET

Sûre-i Tevbe'de

يُرِيدُونَ اَنْ يُطْفِؤُا نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَيَاْبَى اللّٰهُ اِلاَّ اَنْ يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ [3]

âyetindeki

نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَيَاْبَى اللّٰهُ اِلاَّ اَنْ يُتِمَّ نُورَهُ [4]

cümlesi, kuvvetli ve letafetli münasebet-i mâneviyesiyle beraber şeddeli *lâm*'lar, birer ل ve şeddeli م asıl kelimeden olduğundan, iki م sayılmak cihetiyle bin üç yüz yirmi dört (1324) ederek, Avrupa zâlimleri devlet-i İslâmiyenin nurunu söndürmek niyetiyle müthiş bir suikast plânı yaptıkları ve ona karşı Türkiye hamiyetperverleri, hürriyeti "yirmi dört (24)"te ilânıyla o plânı akîm bırakmaya çalıştıkları halde, maatteessüf, altı-yedi sene sonra, harb-i umumî neticesinde yine o suikast niyetiyle, Sevr Muahedesinde Kur'ân'ın zararına gayet ağır

şeraitle kâfirâne fikirlerini yine icrâ etmek olan plânlarını akîm bırakmak için Türk milliyetperverleri cumhuriyeti ilânla mukabeleye çalıştıkları tarihi olan bin üç yüz yirmi dört (1324)'e, tâ "dört (34)"te, tâ "elli dört (54)"te tam tamına tevâfukla, o herc ü merc içinde Kur'ân'ın nurunu muhafazaya çalışanlar içinde Resâili'n-Nur Müellifi "yirmi dört (24)"te ve Resâili'n-Nur'un mukaddematı "otuz dört (34)"te ve Resâili'n-Nur'un nuranî cüzleri ve fedakâr şakirtleri "elli dört (54)"te mukabeleye çalışmaları göze çarpıyor. Hattâ hakikat-i hali bilmeyen bir kısım ehl-i siyaseti telâşa sevk ettiler ve bu itfâ suikastine karşı tenvir vazifesini tam îfa ettiklerinden, bu âyetin mânâ-yı işârîsi cihetinde bir medâr-ı nazarı olduklarına kuvvetli bir emaredir. Şimdi İslâmlar içinde nur-u Kur'ân'a muhalif hâletlerin ekserîsi o suikastlerin ve Sevr Muahedesi gibi gaddarâne muahedelerin vahim neticeleridir.

1. "Onlardan yüz çevir." En'âm Sûresi, 6:68.
2. "Onlar Allah'ın nûrunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Fakat Allah nûrunu tamamlayacaktır…" Saf Sûresi, 61:8.
3. "Allah'ın nûrunu üflemekle söndürmek isterler. Allah nûrunu tamamlamaktan başkabirşeye râzı olmaz—kâfirler istemese de..." Tevbe Sûresi, 9:32.
4. "Allah'ın nûrunu üflemekle söndürmek isterler. Allah ise nûrunu tamamlamaktanbaşka birşeye râzı olmaz…" Tevbe Sûresi, 9:32.

Eğer şeddeli م dahi şeddeli *lâm*'lar gibi bir sayılsa, o vakit bin iki yüz seksen dört (1284) eder. O tarihte Avrupa kâfirleri devlet-i İslâmiyenin nurunu söndürmeye niyet ederek on sene sonra Rusları tahrik edip Rus'un "doksan üç (93)" muharebe-i meş'umesiyle âlem-i İslâmın parlak nuruna muvakkat bir bulut perde ettiler. Fakat bunda Resâili'n-Nur şakirtleri yerinde Mevlâna Halid'in (k.s.) şakirtleri o bulut zulümatını dağıttıklarından, bu âyet bu cihette onların başlarına remzen parmak basıyor. Şimdi hatıra geldi ki, eğer şeddeli *lâm*'lar ve

م ikişer sayılsa, bundan bir asır sonra zulümatı dağıtacak zâtlar ise, Hazret-i Mehdînin şakirtleri olabilir. Her ne ise... Bu nurlu âyetin çok nuranî nükteleri var.

[1] اَلْقَطْرَةُ تَدُلُّ عَلَى الْبَحْرِ sırrıyla kısa kestik.

1. Damla denize delâlet eder.

YİRMİ DOKUZUNCU ÂYET

Sûre-i İbrahim'in başında

الر كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ
الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ
الْحَمِيدِ [1]

âyetidir. Şu âyetin dört beş cümlesinde dört beş îma var. Mecmuu bir işaret

hükmüne geçer.

Birincisi: اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ[2] cümlesi ifade eder ki: “Kitab-ı Mübîn vasıtasıyla, on dördüncü asırdaki zulümattan, insanlar biiznillâh Kur’ân’dan gelen bir nura çıkarlar.” Bu meâl ve hususan نُورْ lâfzı, Resâili’n-Nur’a mutabık olduğu gibi, makam-ı cifrîsi şeddeli ن, iki ن olmak üzere bin üç yüz otuz sekiz (1338) veya dokuz (9) ederek, Harb-i Umumî zulümatında telif edilen Resâili’n-Nur’un fâtihası olan *İşârâtü’l-İ’câz* tefsiri, o zulmetler içindeki zuhuru tarihine tam tamına tevafuku ve âyetteki *nur* kelimesi, Risale-i Nur’daki *Nur* lâfzına îma ile bakıyor.

İkincisi: اِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ[3] cümlesi evvelki cümledeki Nuru târif ederek der: O nur Cenâb-ı Hakkın izzet ve mahmudiyetini gösteren yoldur. Bu cümlenin makam-ı ebcedîsi beş yüz kırk sekiz (548) veya elli (50) olarak, Resâili’n-Nur’un şeddeli ن, bir ن olmak üzere adedi olan beş yüz kırk sekiz (548)’e tam tamına tevafuk eder. Eğer okunmayan iki *elif* (ا) sayılsa, mertebesine işaret eden iki farkla yine tam tamına tevafuk eder. Bu îmayı teyid eden, hem letafetlendiren bir münasebet var. Şöyle ki:

1. “Elif lâm râ. Bu bir kitap ki, insanları Rablerinin izniyle zulümattan çıkarman; kudreti herşeye galip olan ve her türlü hamde lâyık Allah’ınyoluna kavuşturman için onu sana indirdik.” İbrahim Sûresi, 14:1.
2. “…İnsanları Rablerinin izniyle inkâr karanlıklarından îman nûruna…” İbrahim Sûresi, 14:1.
3. “…Kudreti herşeye galip olan ve her türlü hamde lâyık olan Allah’ın yoluna…” İbrahim Sûresi, 14:1.

Âlem-i İslâm için en dehşetli asır, altıncı asır ile Hülâgû fitnesi ve on üçüncü asrın âhiri ve on dördüncü asır ile Harb-i Umumî fitneleri ve neticeleri olduğu münasebetiyle, bu cümle makam-ı ebcedî ile altıncı asra ve evvelki cümle gibi الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ kelimeleri ile bu asra, Sultan Abdülazizve Sultan Abdülhamid devirlerine îma eder.

Hem, sabık âyetlerde ise, Resâili’n-Nur’un ikinci ismine tevafukla işaret eden umum o âyetler, dehşetli asır olan Hülâgu ve Cengiz asrına dahi îma ederler. Hattâ o âyetlerin hem o asra, hem bu asra îmaları içindir ki, Hazret-i Ali (r.a.) Ercûze’sinde ve Gavs-ı Âzam (k.s.) Kasîde’sinde Resâili’n-Nur’a kerametkârâne işaret ettikleri vakit hem o asra, hem şu asra bakıp hiddetle işaret etmişler.

Üçüncüsü: مِنَ الظُّلُمَاتِ kelimesindeki الظُّلُمَاتِ ’ın adedi bin üç yüz yetmiş iki (1372) ederek bu asrın zulümleri, zulmetleri ne vakte kadar devam edeceğini, o zulmetlerin içinde bir nur daima tenvire çalışacağını îma ile Risale-i Nur’un tenvirine remzen bakar.

Dördüncüsü: لِتُخْرِجَ النَّاسَ cümlesi diyor ki: “Bin üç yüz kırk beş (1345)’te Kur’ân’dan gelen bir nur ile insanlar karanlıklardan ışıklara çıkarılacak.” Bu meâl ise, bin üç yüz kırk beş (1345)’te fevkalâde tenvire başlayan Resâili’n-Nur’a tam tamına cifirce, hem mealce muvafık ve mutabık olmakla, Risale-i Nur’un makbuliyetine îma, belki remzediyor.

Beşincisi: الٓرٰ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ[1] ’deki اِلَيْكَ kelimesi Kur’ân’a has baktığı için hariç kalmak üzere, الٓرٰ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ cümlesinin makamı Risaletü’n-Nur’un birinci ismine tam tamına tevafuk etmesi, Risaletü’n-Nur’un, Kitab-ı Münzelin tam bir tefsiri ve mânâsı olduğunu ve ondan yabani olmadığını remzen ifade eder. Çünkü الٓرٰ üç yüz seksen iki (382), كِتَابٌ dört yüz yirmi üç (423), اَنْزَلْنَاهُ yüz kırk dört (144), yekûnu dokuz yüz kırk dokuz (949); eğer tenvin ن sayılsa dokuz yüz doksan dokuz (999) ederek Risaletü’n-Nur’un (eğer şeddeli نّ, bir ن sayılsa) adedi olan dokuz yüz kırk sekiz (948) (eğer şeddeli نّ, iki نٌ olsa) dokuz yüz doksan sekiz (998) sırlı, (yani vahiy olmadığını ifade için) birtek farkla tevafuk edip ona îma eder.

1. “Elif lâm râ. Bu bir kitap ki, onu sana indirdik…” İbrahim Sûresi, 14:1.

Elhâsıl: Bu birtek âyette mezkûr beş cümlenin münasebet-i mâneviyeyi gözeterek beş adet îmaları bir kuvvetli işaret, belki bir delâlet hükmüne geçebilir kanaati bana bunu yazdırdı. Hatâ etmişsem, Kitab-ı Mübîni şefaatçi edip Erhamürrahimînden kusurumun affını niyaz ederim.

سُبْحَانَكَ لاَعِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَاعَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ[1]

1. “Seni her türlü noksandan tenzih ederiz. Senin bize öğrettiğinden başkabilgimiz yoktur. Sen herşeyi hakkıyla bilir, her işi hikmetle yaparsın.” Bakara Sûresi, 2:32.

Yirmi dokuzuncu âyetin sehvine dair tafsilât

Küçük bir sehivden kuvvetli bir işaret-i gaybiye gördüm. Ondan bildim ki, o sehiv bunun içinmiş. Şöyle ki:

Birinci Şuâ olan İşârât-ı Kur’âniyenin, yirmi dokuzuncu âyet Sûre-i İbrahim’in başında,

الرٰ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ
اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ [1]

içinde [2] اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ cümlesine makam-ı cifrîsi sehven “Bin üç yüz otuz dört (1334) ederek Risale-i Nur’un fâtihası olan *İşârâtü’l-İ’câz* tefsirinin zuhuru ve tab’ı tarihine tevafukla bakar” denilmiş. Halbuki, melfuz harflerinin makamı bin üç yüz otuz dokuz (1339) olup o tefsirin fevkalâde iştiharı ve Dârü’l-Hikmet tarafından ekser müftülere gönderilen nüshalar, müteaddit ve maddî ve mânevî inkılâpların sarsıntılarından vikaye noktasında—çok emâreler ve müftülerin itirafıyla—birer kal’a ve ekser müftülerin ellerinde birer elmas kılıç hükmüne geçmeleri tarihine tevafukla takdirkârâne bakar. Okunmayan iki *elif* (ا) sayılsa, bin üç yüz kırk bir (1341) edip Risale-i Nur’un mebde’-i zuhuruna tam tamına tevafukla bakar.

1. “Elif lâm râ. Bu bir kitap ki, insanları Rablerinin izniyle zulümattan(karanlıklardan) nura çıkarman için onu sana indirdik.” İbrahim Sûresi,14:1.
2. “…İnsanları Rablerinin izniyle inkâr karanlıklarından îman nûruna…” İbrahim Sûresi, 14:1.

Bu küçük sehiv şöyle bir mânâyı birden kuvvetli ihtar etti ki: O Sûre-i İbrahim’in (a.s.) başındaki âyetin Risale-i Nur’a remzen bakan yalnız onun dört cümlesi değil, belki o birinci sahife âhirine kadar münasebât-ı mâneviye cihetinde bir mânâ-yı remziyle, efrad-ı kesiresi içinde Risale-i Nur’a gizli bir hususiyetle îma eder, remzen bakar. Ben şimdilik o hakikat-i remziyeyi beyan edemem. Yalnız kısa bir işaret edilecek.

Evet, Risale-i Nur’un mayası ve meşrebi tefekkür ve şefkat olduğu cihetle, Hazret-i İbrahim’in (a.s.) hususî meşrebi olan tefekkür ve şefkat noktasında tam

tevafuk etmek sırrıyla şu sûrede daha ziyade Risale-i Nur'u kucağına alıyor. Baştaki âyet, dört cümle ile en karanlık bir asrın kara kara içinde, zulmet zulmet içinde insanları nura çıkaran ve Kur'ân'dan çıkan bir nura parmak bastığı gibi, en karanlık içinde bulunan ve Risale-i Nur'un cereyanına muhalif gidenleri tarif eder.

ÜÇÜNCÜ ÂYET:

اَلَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ
وَيَصُدُّونَعَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا اُولٰئِكَ فِى
ضَلَالٍ بَعِيدٍ [1]

1. "Onlar dünya hayatını seve seve âhirete tercih ederler, halkı Allah yolundanalıkoyarlar ve doğru yolu eğri göstermeye çalışırlar. Öyleleri, haktanpek uzak bir sapıklık içindedirler." İbrahim Sûresi, 14:3.

Bu dahi, üç cümlesiyle bazı münasebât-ı mâneviye ve muvafakat-ı mefhumiye cihetinde ve hem Risale-i Nur'un mesleğine, hem mülhidlerin mesleğine îmaen bakar ve birinci cümlesiyle der ki: "O bedbahtlar, bazı ehl-i imanın (imanları beraber olduğu halde) ve bir kısım ehl-i ilmin (âhireti tam bildikleri halde) onlara iltihak delâletiyle, bilerek ve severek hayat-ı dünyeviyeyi dine ve âhirete, yani elması tanıdığı ve bulduğu halde beş paralık şişeyi ona tercih etmek gibi sefahet-i hayatı, dinî hissiyata muannidâne tercih edip dinsizlikle iftihar ederler."

Bu cümlenin bu asra bir hususiyeti var. Çünkü hiçbir asır böyle bir tarzı göstermemiş. Sair asırlarda o ehl-i dalâlet âhireti bilmiyor ve inkâr ediyor. Elması elmas bilmiyor, dünyayı tercih ediyor.

Ve ikinci cümlesi olan وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ ile der ki: "O bedbahtların dalâleti, muhabbet-i hayattan ve temerrüdden neş'et ettiği için kendi halleriyle durmuyorlar, tecavüz ediyorlar. Bildikleri ve onunla ecdatları bağlı olan dine, adavetkârâne, menbalarını kurutmak ve esasatını bozmak ve kapılarını ve yollarını kapatmak istiyorlar."

Ve üçüncü cümlesi olan وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ile der ki: "Onların dalâleti fenden, felsefeden geldiği için acip bir gurur ve garip bir firavunluk ve dehşetli bir enâniyet onlara verip nefislerini öyle şımartmış ki, kâinatı idare eden İlâhî kanunların şuâlarını ve insan âleminde o hakaikin düsturlarını süflî hevesatlarına ve müştehiyatlarına müsait görmediklerinden—hâşâ hâşâ!—eğri, yanlış, noksan bulmakistiyorlar." İşte bu âyet, üç cümlesiyle mânen bu asırda acip bir taife-i dâlleye tam bir tevafuk-u mânevî ile, mânâ-yı işârîsiyle çok efradı içinde hususî

baktığı gibi, tevafuk-u cifrîsiyle dahi başlarına parmak basıyor.

Evet, evvelki cümle olan اَلَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ ’nin makamı bin üç yüz yirmi yedi (1327); eğer şeddeli ل ve ب ikişer sayılsa Arabî tarihiyle bin üç yüz elli dokuz (1359) edip o tuğyanlı taifenin savletli zamanını göstererek tam tevafukla bakar. وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ’nin makamı; tenvin, ن olmak cihetiyle bin iki yüz dokuz (1209) ederek şeriat-ı İslâmiyeye suikast olarak ecnebî kanunlarını adliyeye sokmak fikri ve teşebbüsü tarihine tam tamına tevafukla bakar. Ve bu emareler gibi çok îmalarla baştaki âyetin kuvvetli işaret ettiği Risale-i Nur’un muarızlarına zâhir bir surette baktığı gibi, mefhum-u muhalifi delâletiyle dahi Risale-i Nur’a tam bakar. Hattâ dördüncü âyette Risale-i Nur’un Türkçe olmasını tahsin eder ve beşincide Arabî ve Türkçeyi tam bilmeyen ve mürşidleri ve âlimleri perişan olan vilayat-ı Şarkiyede Risale-i Nur imdatlarına ve her taifeden ziyade başlarına gelen hâdiseler ve âyette [1] بِاَيَّام اللّٰه tâbir edilen elîm vakıaları hatırlarına getirmekle ikaz ve irşad etmelerine bir mânâ-yı işârî ve remzî ile emrediyor. Bu âhirki ehemmiyetli işareti beyan etmeme şimdilik izin olmadığından, yalnız herbirinin birtek remzi gayet kısa beyan edilecek. Şöyle ki:

1. “Allah’ın geçmişteki azap günleri” İbrahim Sûresi, 14:5.

DÖRDÜNCÜ ÂYETİN:

وَمَا اَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ اِلاَّ بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ [1]

cümlesi makam-ı cifrîsiyle ve baştaki âyetin işaretleri karinesiyle, risalet ve nübüvvetin her asırda veraset noktasında naipleri, vekilleri bulunmak kaidesiyle, bir mânâ-yı remzî cihetinde, vazife-i ırsiyeti yapan Risale-i Nur’u efradı içine hususî bir iltifatla dahil edip lisan-ı Kur’ân olan Arabî olmayarak Türkçe olmasını takdir ediyor. Evet, bunun makamı رَسُول deki tenvin ن sayılmak ve şeddeli ل iki sayılsa ve şeddeli ى bir sayılsa bin üç yüz elli sekiz (1358), her ikisi bir ر sayılsa bin üç yüz yirmi sekiz (1328); şeddeliler iki sayılsa, tenvin sayılmazsa, bin üç yüz on sekiz (1318), hem tenvin, hem şeddeliler sayılsa bin üç yüz altmış sekiz (1368) ederek Risale-i Nur’un beş devresine ve beş vaziyetine remzen ve îmaen bakar.

BEŞİNCİ ÂYETTE:

اَنْ اَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِاَيَّام اللّٰهِ [2]

اِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِاَيَّام اللّٰهِ cümlesinde makam-ı cifrîsi, şeddeliler birer sayılmak cihetinde bin üç yüz elli bir (1351) ederek Risale-i Nur'un şimdilik beyanına iznim olmayan ehemmiyetli vazifesinin ve bu evâmir-i Kur'âniyeyi imtisalinin tarihine tam tamına tevafuk-u cifrî ve muvafakat-ı mâneviye karinesiyle ve kıssadan hisse almak münasebât-ı mefhumiye remzi ile Risale-i Nur'a îmaen bakar. Daha yazılacak çok gaybî işaretler var; fakat izin verilmedi, şimdilik kaldı.

1. "Hak dini onlara açıklasın diye, her peygamberi Biz ancak kendi kavminin lisanıyla gönderdik." İbrahim Sûresi, 14:4.
2. "Kavmini karanlıklardan nûra çıkar ve Allah'ın geçmişteki azap günlerini onlara hatırlat." İbrahim Sûresi, 14:5.

Sekizinci Şuâ

Üçüncü bir keramet-i Aleviye

BİR İFADE-İ MERAM

(Mâlum olsun ki, ben Risale-i Nur'un kıymetini ve ehemmiyetini beyan etmekle Kur'ân'ın hakikatlerini ve imanın rükünlerini ilân etmek ve zaaf-ı imana düşenleri onlara davet etmek ve onların kuvvetlerini ve hakkaniyetlerini göstermek istiyorum. Yoksa, hâşâ, kendimi ve hiçbir cihetle beğenmediğim nefs-i emmâremi beğendirmek ve medhetmek değildir.

Hem Risale-i Nur zâhiren benim eserim olmak haysiyetiyle senâ etmiyorum. Belki yalnız Kur'ân'ın bir tefsiri ve Kur'ân'dan mülhem bir tercüman-ı hakikîsi ve imanın hüccetleri ve dellâlı olmak haysiyetiyle meziyetlerini beyan ediyorum. Hattâ, bir kısım risaleleri ihtiyarım haricinde yazdığım gibi Risale-i Nur'un ehemmiyetini zikretmekte ihtiyarsız hükmündeyim. İmam-ı Ali'nin (radıyallahu anh) Âyetü'l-Kübrâ namını verdiği Yedinci Şuâ risalesini yazmakta çok zahmet çektiğime bir mükâfat-ı âcile ve bir alâmet-i makbuliyet ve bir medâr-ı teşvik olarak bu keramet-i Celcelûtiye, inayet-i İlâhiye tarafından verildiğine şüphem kalmamış. Tahdis-i nimet kàbilinden bunu Sekizinci Şuâ olarak yazdım. Yoksa haşre dair mühim bir âyetin mu'cizeli olan burhanlarını yazacaktım.)

(İmam-ı Ali'nin (radıyallahu anh) Risale-i Nur'a dair üçüncü bir kerametidir.)

Evet, On Sekizinci ve Yirmi Sekizinci Lem'alarda izah ve ispat edilen iki zâhir kerametini teyid ve takviye ederek Kaside-i Celcelûtiyesinde, Sirâcü'n-Nur'dan sarahat derecesinde haber verdiği gibi, yine o kasidede Sirâcü'n-Nur'un en namdar risalelerine parmak basıyor, âdetâ alkışlıyor; ve sekiz adet remizle meşhur bir kısım risalelerini gösteriyor.

BİRİNCİSİ

Risale-i Nur’a tasrih eden تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرًّا بَيَانَةً [1] fıkrasından sonra Süryanî lisanıyla Esmâ-i Hüsnâdan istimdat ve suver-i Kur’âniye ile bir münâcât yapıyor. Tam otuz üç sûrelerle öyle garip ve mânidar bir tarzda zikrediyor ki, bir kısım sırları ve gaybî haberleri dahi bildirmek istediği anlaşılıyor. Ben sıkıntılı bir zamanda İmam-ı Ali’nin (radıyallahu anh) *Âyetü’l-Kübrâ* namını verdiği Yedinci Şuâyı bitirdiğim aynı vakitte, itikadımca bana acele bir mükâfat ve bir ücret olarak, geceleyin Celcelûtiye’yi okudum. Birden bir ihtar-ı gaybî gibi kalbime denildi:

1. Siracü’n-Nur (Nur Kandili) gizliden gizliye yanıp intişar eder, yayılır.

İmam-ı Ali (radıyallahu anh), Risale-i Nur ile çok meşguldür. Mecmuundan haber verdiği gibi, kıymettar risalelerine de işaret derecesinde remzedip îma ediyor. Eğer sarîh bir surette gaybdan haber vermek (çok zararları bulunduğundan hikmete münâfi olduğu cihetle) hikmet-i İlâhiye tarafından yasak olmasaydı tasrih edecekti.

Meselâ, sûreleri tâdâd ederken, yirmi beşinciye geldiği vakit diyor ki:

حَقِّ تَبَارَكَ ثُمَّ نُونٍ وَسَائِلٍ وَبِسُورَةِ التَّهْمِيزِ
وَالشَّمْسُ كُوِّرَتْ
وَبِالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا وَالنَّجْمِ اِذَا هَوَى وَبِاِقْتَرَبَتْ لِيَ
الْأُمُورُ تَقَرَّبَتْ
وَبِسُوَرِ الْقُرْاٰنِ حِزْبًا وَاٰيَةً عَدَدَ مَاقَرَأَ الْقَارِى وَمَا قَدْ
تَنَزَّلَتْ
فَاَسْئَلُكَ يَا مَوْلَاىَ بِفَضْلِكَ الَّذِى عَلٰى كُلِّ مَا
اَنْزَلْتَ كُتُبًا تَفَضَّلَتْ [1]

İşte bu fıkralarda EskişehirAğırceza Mahkemesini hayrette bırakan ve üstünde gözle görünen bir kerametiyle ve kıyamet ve haşri ispat eden harika hüccetleriyle iştihar eden Yirmi Dokuzuncu Söze Hazret-i İmam-ı Ali (radıyallahu anh), zikir ve tâdâd ettiği sûrelerin yirmi dokuzuncu mertebesinde وَالشَّمْسِ كُوِّرَتْ ile ona işaret eder. Çünkü, kıyamet kopmasından gayet

dehşetli haber veren [2] اِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ sûresine tam mutabık bir surette, o Yirmi Dokuzuncu Söz, kıyametin ve harab-ı âlemin ve mevt-i dünyanın ve hayat-ı âhiretin ve ihyâ-yı emvâtın kat'î hüccetlerini beyan ederken, bu sûrenin dehşetli tasvirini zikretmesi, hem mânâda, hem yirmi dokuzuncu mertebede tetabukları o işareti ispat eder.

Hem, tahavvülât-ı zerratta boğulan maddiyyunları susturan ve zerrâtın tahavvülâtı ve harekâtını, vazife ve intizamlarını emsalsiz bir tarzda ispat eden "Otuzuncu Söz" nâmındaki Zerrat Risalesine Hazret-i İmam-ı Ali (radıyallahu anh), otuzuncu mertebede وَبِالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا kasemiyle ona işaret eder. Evet, bu işarette lâfzan ve sureten sûre-i [3] وَالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا ve Risale-i Zerrat, birbirine müşabehetle beraber, mânâ cihetiyle dahi münasebet var. Çünkü, sûre-i وَالذَّارِيَاتِ'ın başında, tesadüfî ve intizamsız zannedilen temevvücat-ı havâiye, gayet hikmetli ve vazifedar olarak rububiyetin tekvînî emirlerini etrafa yetiştirir diye ifade ettiği gibi, Risale-i Zerrat dahi, maddiyyunlar tarafından tesadüfî ve intizamsız telâkki edilen harekât-ı zerrat dahi, gayet hikmetli ve o zerreler muntazam vazifelerle vazifedar olduklarını gayet kuvvetli ve kat'î burhanlarla ispat ediyor.

1. Tebareke, Nûn, Mearic, Hümeze, Tekvir, Zariyat ve Necm Sûrelerinin hakkı için velkterabet (Kamer) Sûresinin hakkı için, bütün işler bana yaklaşmış oldu. Hizb hizb, âyet âyet Kur'ân sûrelerinin hakkı için, bunları okuyanınokumaları adedince ve nazil olan âyet ve sûreler sayısınca, indirdiğinbütün faziletli kitapların faziletleri hakkı için ey Rabbim, Sendenyardım diliyorum.
2. "Güneş dürülüp toplandığında." Tekvir Sûresi, 81:1.
3. "Yemin olsun esip savuran rüzgâra." Zâriyât Sûresi, 51:1.

Hem Mi'rac-ı MuhammedîAleyhissalâtü Vesselâmı delâil-i akliye ile gayet mâkul ve kat'î bir surette ispat eden ve "Otuz Birinci Söz" nâmında ve mertebesinde bulunan Risale-i Mi'raca, Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) otuz birinci mertebede Mi'rac-ı Ahmedî (a.s.m.) ve Kab-ı Kavseyndeki müşahede ve mükâlemeyi sarîh bir surette başlayan sûre-i وَالنَّجْمِ اِذَا هَوٰى [1] nın başında bulunan وَالنَّجْمِ اِذَا هَوٰى cümlesi ile sarahate yakın bir tarzda o risaleye işaret eder ve sûre-i وَالطُّورِ yi bırakarak وَالذَّارِيَاتِ den sonra وَالنَّجْمِ sûresini zikretmesi bu işareti kuvvetlendirir.

Hem Şakk-ı Kamer Mu'cizesini münkirlere karşı kuvvetli delillerle ispat eden Mi'rac Risalesinin zeyli bulunan "Şakk-ı Kamer Risalesi" nâmında, otuz birinci mertebenin âhirinde olan o risaleye, Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) şakk-ı kameri

nass-ı sarîhle zikreden sûre-i اِقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ [2] den iktibas ederek otuz birinci mertebenin akabinde zikredilen وَبِاِقْتَرَبَتْ لِيَ الْاُمُورُ تَقَرَّبَتْ [3] fıkrasıyla sarahate yakın işaret eder.

1. "Battığı zaman yıldıza andolsun." Necm Sûresi, 53:1.
2. "Kıyâmet yaklaştı, ay yarıldı." Kamer Sûresi, 54:1.
3. Ve İkterabet (Kamer) Sûresiyle bütün işler bana yaklaşmış oldu.

Malûmdur ki, Risale-i Nur, başta otuz üç adet Sözlerdir ve "Sözler" nâmıyla yâd edilir. Fakat, Otuz Üçüncü Söz müstakil değil, belki otuz üç adet Mektubattan ibarettir. Ve "Mektubat" namıyla zikredilir. Sonra Otuz Birinci Mektup dahi müstakil değil, belki otuz bir adet Lem'alardan mürekkeptir ve "Lem'alar" adıyla müştehirdir. Sonra Otuz Birinci Lem'a dahi müstakil olmamış; o da inşaallah otuz bir adet Şuâlardan mürekkep olacak. El-Âyetü'l-Kübrâ Yedinci ve bu risale Sekizinci Şuâlardır. Demek Sözlerin hâtimesi Otuz İkinci Sözdür.

Hem Risale-i Nur'un yıldızları içinde bir güneş hükmünde şakirtlerince telâkki edilen Otuz İkinci Söz nâmındaki üç mevkıflı risale-i harika ve câmia ve Sözler'in bir cihette hâtimesi ve cemiyetli neticesi olan o risaleye Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) onun fevkalâde ehemmiyetini ve câmiiyetini göstermek için Kur'ân'ın çok sûreleriyle birden otuz ikinci mertebede وَبِسُوَرِ الْقُرْاٰنِ حِزْبًا وَاٰيَةً [1] kasemiyle otuz ikinci mertebede bulunan o câmi' risaleye işaret eder.

Risale-i Nur'un Otuz Üçüncü Sözü ise, bundan evvel beyan ettiğimiz gibi otuz üç adet mektuplardan ibaret ve "Mektubat" namında otuz üç kitap ve yüzden ziyade risalelerdir.

İşte Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) otuz üçüncü mertebede ve kaseminde Otuz Üçüncü Sözün eczaları olan o yüz on kitap ve Mektubat'a birden işaret etmek için yüz on semâvî suhuf nâmında yüz on muhtasar kitaplar ve o büyük mukaddes kitaplardan istimdat mânâsında olan şu

فَاَسْئَلُكَ يَا مَوْلَاىَ بِفَضْلِكَ الَّذِى عَلٰى كُلِّ
مَااَنْزَلْتَ كُتُبًا تَفَضَّلْتَ [2]

kelâmıyla işaret eder. Malûmdur ki, ilm-i belâğatte ve fenn-i beyanda uzak ve gizli mânâlara delâlet etmek için "karine" tabir ettikleri emarelerden ve münasebetlerden birisi bulunsa, uzak bir mânâ ve gizli ve işârî olan bir mefhum, karinenin kuvvetine göre sarîh ve zâhir mânâsı gibi kabul edilir. İşte bu kaideye

binaen, bu işârî mânâların herbirisine müteaddit karineler, emareler bulunduğu gibi, sair arkadaşları da ona karineler olur. Risale-i Nur'un mecmuundan haber veren sarîh fıkralar dahi herbirisine kuvvetli bir karinedir.

1. Hizb hizb, âyet âyet Kur'ân sûrelerinin hakkı için.
2. Ey Mevlâm, lütfunla indirdiğin bütün faziletli kitaplarının hakkı için Senden yardım diliyorum.

İKİNCİ REMİZ

Kur'ân'ın el-âyetü'l-kübrası olan

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمٰوَاتُ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ [1]

nin hakikat-ı kübrâsını ve tefsir-i ekberini gösteren ve Ramazan-ı Şerifin ilhâmî bir hediyesi bulunan Yedinci Şuâ risalesine Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) Mektubat'a işaretten sonra Lem'alar'a işaret içinde Şuâlar'a bakarak وَبِالْاٰيَةِ الْكُبْرٰى اَمِنِّى مِنَ الْفَجَتْ [2HAŞİYE-1] deyip ilm-i belâğatçe "müstetbeatü't-terakîb" ve "maarîzü'l-kelâm" denilen mânâ-yı zâhirinin tebaiyetiyle ve perdesinin arkasıyla müteaddit karinelerin kuvvetine göre işaret eder. Ve o acip ve yüksek ve tevhidin hüccetü'l-kübrâsı ve el-âyetü'l-kübrânın bir alâmet-i kübrâsı ve bir tefsir-i âzamı olan risaleye "Âyetü'l-Kübrâ" namı veriyor. Ve o namla, hem menbaı olan âyetü'l-kübrânın azametini, hem bu Yedinci Şuâ olan vahdâniyetin ve tevhidin burhan-ı âzamının fevkalâde kuvvetini ilân eder, haber verir. Hazret-i İmam-ı Ali'nin (r.a.) bu büyük iltifatına, bu risalenin liyakatine her kimin bir şüphesi varsa, gelsin, bir defa o risaleyi okusun. Eğer "Evet, lâyıktır" demezse, bana tuh desin!

1. "Yedi gökle yer ve onların içindekiler Onu tesbih eder. Hiçbir şey yoktur ki Onu övüp tesbih etmesin." İsrâ Sûresi, 17:44.
2. Ey Mevlâm! Âyetü'l-Kübrâ hürmetine, beni bütün sıkıntılardan kurtar.
Haşiye-1 İmam-ı Ali bu fıkra ile işaret eder ki, Âyetü'l-Kübrâ risalesi yüzünden şakirtleri bir musibete düşecekler ve onun kerameti ve bereketiyle emniyete ve selâmete çıkacaklar. Evet, bu keramet-i Aleviye tam tamına çıktı ki, o risale için hapse düşüp ve onun kuvvetli hakikatleriyle kurtuldular.

Evet Kur'ân'ın aleyhinde bin seneden beri müntakimâne hazırlanan dinsizlerin itirazlarını ve kâfir feylesofların terâküm edip şimdi yol bularak intişar eden şüphelerini ve Kur'ân'ın dehşetli darbelerinden intikam besleyen muannid Yahudilerin ve mağrur bir kısım Hıristiyanların hücumlarını def edip mukabele eden ve her asırda Kur'ân'ın pek çok kahramanları ve mânevî kal'aları vardı. Şimdi ihtiyaç bir-ikiden, yüze çıkmış. Ve müdafîler yüzden, iki-üçe inmiş.

Hem, hakaik-i imaniyeyi, ilm-i kelâmdan ve medreseden öğrenmek çok zamana muhtaç bulunduğundan, bu zamanda o kapı dahikapandı. Hem çabuk, hem herkes anlayacak bir tarzda en derin hakikatleri talim eden Risale-i Nur, elbette İmam-ı Ali Radıyallahu Anhın bu iltifatına lâyıktır.

Hem İmam-ı Ali (r.a.) onuncu mertebe-i tâdâdında onuncu sûre olarak ve

kıyamet ve Leyle-i Berâta bakan

وَبِسُورَةِ الدُّخَانِ فِيهَا سِرّاً قَدْ اُحْكِمَتْ [1]

deyip mânâ-yı işârîsiyle “Onuncu Söz” namında ve mertebesinde olan Haşir Risalesine işaretle beraber, o risalenin fevkalâde ehemmiyetini ve gayet muhkem olduğunu ve o zamanın dumanlı karanlıklarını izale eden bir Leyle-i Berâtın bir kandili hükmünde bulunmasına ve haşir ve kıyametin bir alâmeti olan duhan, hem Leyle-i Berâtın senevî olarak hikmetli tefrik ve taksim-i umûr noktalarıyla ve başka karineler ile îmaen ve remzen haber veriyor.

Evet, Onuncu Söz, çok ehemmiyetli bir belâyı def etti. Hürriyet-i efkâr serbestiyeti ve harb-i umumî sarsıntısı vaktinde haşri inkâr eden münafıklar, fırsat bulup çok yerlerde zehirli fikirlerini izhara başladıkları bir zamanda Onuncu Söz çıktı ve tab edildi. Bin nüshası etrafa yayıldı, onu gören herkes kemâl-i iştiyak ve merakla okudu. Zındıkların kâfirâne fikirlerini tam kırdı ve onları susturdu.

1. İçine muhkem (sağlam) bir şekilde sırların yerleştirildiği Duhan Sûresinin hakkı için.

İmam-ı Ali Radıyallahu Anhın bu takdirine liyakatini ispat etti. Kimin şüphesi varsa, gelsin, onu dikkatle okusun, haşrin ne kadar kuvvetli bir burhanı olduğunu görsün.

Hem Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) on dokuzuncu sûre olarak Sûretü’n-Nur’u

بِسِرِّ حَوَامِيم الْكِتَابِ جَمِيعِهَا عَلَيْكَ بِفَضْلِ النُّورِ
يَانُورُ اُقْسِمَتْ [1]

fıkrasıyla zikrederek pek muhtasar olan On Dokuzuncu Söze ve pek mükemmel bulunan On Dokuzuncu Mektuba işaret için *nur* lâfzını tekrar etmekle mektupların mertebesi, yani On Dördüncü Mektup noksan kalmasına îmaen Sûre-i Nur’u on beşincide yine zikretmesiyle gayet lâtif ve müdakkikane haber veriyor. Ve o iki risaleleri, Risale-i Nur’un büyük nurları olduklarını bildiriyor.

1. Kur’ân’da geçen bütün “Hâ, Mîm”lerde bulunan sırların hakkı için ve risalelere bölünmüş Nur’un hakkı için beni koru ey Nur!..

Evet, risalet-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâma dair olan On Dokuzuncu Söz, hem üç cihetle kerametli ve harika olan On Dokuzuncu Mektup, elhak, Risale-i Nur’un en parlak birer nurudurlar. Ve Âişe-i Sıddîka Radıyallahu Anhânın beraati münasebetiyle, âyet-i Nur’un مَثَلُ نُورِهِ kelimesindeki zamir, üç vecihten birisiyle Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâma râci olmak haysiyetiyle, Sûre-i Nur, zât-ı Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm

ile ziyade alâkadar bulunduğundan, o sûre ile risalet-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâmı ispat eden o iki risaleye iki *nur* lâfzıyla, belki üç *nur* kelimeleriyle yine aynen risalet-i Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâmı ispat eden Mi'rac Risalesine dahi işaret etmiş.

Ben itiraf ediyorum ki, On Dördüncü Mektup noksan kaldığını unutmuştum. Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) aynı sûreyi iki defa tekrar etmesiyle tahattur ettim ve işârâtındaki dikkatine hayran oldum. Fakat o tekrar, yalnız On Dokuzuncu Söz veMektup için sayılır; ondan sonrakilere nisbeten sayılmaz.

ÜÇÜNCÜ REMİZ

Yirmi Sekizinci Lem'ada izah ve ispat edilen

تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرّاً بَيَانَةً تُقَادُ سِرَاجُ السُّرْجِ سِرّاً تَنَوَّرَتْ [1]

بِنُورِ جَلَالِ بَازِخٍ وَشَرَنْطَخٍ بِقُدُّوسِ بَرْكُوتٍ بِهِ النَّارُ أُخْمِدَتْ [2]

fıkralarıyla Risale-i Nur'un üç ehemmiyetli vaziyetini haber veriyor. Bu fıkraların sarahate yakın bir surette hem cifir, hem mânâ cihetiyle Risale-i Nur'a işaretini On Sekizinci Lem'ada izahına binaen, burada ise orada zikredilmeyen ve İmam-ı Ali Radıyallahu Anhın nazar-ı dikkatini celb eden yalnız üç sırrı beyan edilecek.

Birincisi: İslâmlar içinde, dellâllar elinde teşhir suretinde gezdirmeye lâyık olan Risale-i Nur, maatteessüf, gayet gizli perde altında intişar ve istitara mecbur olmasına işareten, İmam-ı Ali Radıyallahu Anh, iki defa سِرّاً بَيَانَةً ve سِرًّا تَنَوَّرَتْ kelimeleriyle سِرّاً yani "Gizli intişar edebilir" müteaccibâne haber veriyor.

İkincisi: Risale-i Nur, İsm-i Âzam cilvesiyle ve ism-i Rahîm ve Hakîmin tecellisiyle zuhur ettiğinden, imtiyazlı hassası اَللّٰهُ اَكْبَرُ den iktibasen celâl ve kibriya, [3] بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ den istifâzaten merhamet ve şefkat, [4]

وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ den istifadeten hikmet ve intizamın esasları üzerine gidiyor. Onun ruhu ve hayatı onlardır. Sair meşreplerdeki aşk yerinde, Risale-i Nur'un meşrebinde müştakane şefkattir. Ve re'fetkârane muhabbettir. Nasıl ki Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) sarîh bir surette Siracü'n-Nur'un tarih-i telifini ve tekemmül zamanını ve meşhur ismini تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ [5] fıkrasıyla haber vermiş. Öyle de, بِنُورِ جَلَالٍ بَازِخ وَشَرَنْطَخ (ilâ âhir) fıkrasıyla da Siracü'n-Nur'un esaslarından haber veriyor. Çünkü جَلَالٍ بَازِخ izzet, azamet ve celâl ve kibriyadır. شَرَنْطَخ Süryanice Rauf ve بَرْكُوت Rahîmdir. Demek Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahu Anh Siracü'n-Nur'u tarif ediyor "Hayatını ve nurunu, kibriya ve azamet ve refet ve rahîmiyetten alıyor" diye mümtaz hasiyetini beyan eder.

1. Nur kandili, gizliden gizliye yanıp yayılır. Sirâcü's-Sürc (Kandiller Kandili), gizliden gizliye yanıp aydınlanır.
2. Rahîm, Celâl, Raûf, Münezzeh, Kuddûs ve Rahîm isimlerinin nuruyla fitne ve dalâlet ateşi söndürülecek.
3. Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.
4. "Onun kuvveti herşeye galiptir ve O herşeyi hikmetle yapar." İbrahim Sûresi, 14:4.
5. Siracü'n-Nur (nur kandili) yanıp parlıyor.

Üçüncüsü: Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahu Anh, bu fıkrada بِهِ النَّارُ أُخْمِدَتْ cümlesiyle diyor ki: 1354'te Siracü'n-Nur (yani, *Risale-i Nur*'un nuru) ile dalâletin tecavüz eden nârı inşaallah sönecek. Yani, fitne-i diniye ateşini ya tahribattan vazgeçirecek veya ileri tecavüzatını kıracak.

Eğer hicrî tarihi olsa, bundan iki sene evvel, dini dünyadan tefrik fırsatından istifade ile, dinin ve Kur'ân'ın zararına olarak ilerleyen dehşetli tasavvuratın tecavüzatı tevakkuf etmesi, elbette karşılarında kuvvetli bir seddin bulunmasındandır. O sed ise, bu zamanda çok intişar eden Risale-i Nur'un keskin hüccetleri ve kuvvetli burhanları olduğu çok emarelerle hissediliyor. Ve bu ikinci ihtimaldeki işaret-i Aleviye dahi onu teyid ediyor.[HAŞİYE-1]

اِنَّا اَعْطَيْنَا

Haşiye-1 Hem de nın sırrı kısmen tahakkuk etmiş. Çünkü, süfyaniyetin dört rüknünden en kuvvetlisi ve dehşetlisi bütün bütün çekildi. Kabir altında azap çekiyor. Ve en büyüğü dahi alâkası bilfiil çekilmiş, Mason komitesinin mahkûmu ve âleti olup azabıyla meşguldür. Yalnız onun gölgesi hükmediyor. İleri tecavüz etmemekle beraber kısmen geriliyor. Bâkî kalan iki şahıs ise ellerinden gelse tamire çalışacaklar.

Evet, cifirce بِهِ النَّارُ أُخْمِدَتْ[1]: خ altı yüz (600), ت dört yüz (400), ر iki yüz (200), şeddeli ن yüz (100), م kırk (40), د ve üç ا yedi (7), بِهِ deki ب

iki, ه beş, yekûnu bin üç yüz elli dört (1354) eder. Lillâhilhamd, Siracü'n-Nur'un el-Âyetü'l-Kübrâsı gibi çok risaleleri var. Herbiri kuvvetli birer lâmba hükmünde sırat-ı müstakimi gösterip İmam-ı Ali Radıyallahu Anhın haberini tasdik ediyorlar.

Bu üçüncü sırrın münasebetiyle aynen بِهِ النَّارُ أُخْمِدَتْ gibi bin üç yüz elli dört (1354) tarihine makam-ı cifrîsiyle bakan ve Said'in (r.a.) iki mâruf lâkabına remzen ve ismen îma eden ve "Kendini muhafaza et" emrini veren ve o tarihte herkesten ziyade müteaddit tehlikelere mâruz bulunacağını telvih eden Ercûze'nin âhirlerindeki

فَاسْئَلْ لِمَوْلاَكَ الْعَظِيمِ الشَّانِ يَا مُدْرِكًا لِذَلِكَ الزَّمَانِ
بِاَنْ يَقِيكَ شَرَّ تِلْكَ الْفِتْنَةِ وَشَرَّ كُلِّ كُرْبَةٍ وَمِحْنَةٍ [2]

fıkrasıyla diyor: "Yâ Said el-Kürdî! 1354 tarihine yetişirsen, Mevlâ-yı Azîminden, o zamanın ve o asrın fitne ve şerlerinden muhafazanı iste ve yalvar."

1. Onunla fitne ve dalâlet ateşi söndürülecek.

2. Ey fitne ve felâket asrına yetişen kişi! Şanı yüce Mevlâ'dan, her türlü fitne, belâ ب ve musibetin şerrinden korunmayı iste ve yalvar ki o fitne, sıkıntı ve azabın şerrinden seni korusun.

Evet, On Sekizinci Lem'ada birinci keramet-i Aleviyenin izahında, Kaside-i Ercûziyenin Risale-i Nur ve müellifine dair işârât-ı gaybiyesi beyan edilmiş. İsm-i Âzam ve "sekîne" tabir ettiği esmâ-i sitte-i meşhuruyla daima meşgul olan bir şakirdiyle konuştuğu ve teselli verdiği ve çok emareler ve karinelerle o şakirt, Said olduğu ispat edilmiş. Ve orada o şakirdine demiş:

اَحْرُفُ عُجْم سُطِّرَتْ تَسْطِيرًا بِتَّ بِهَا الْاَمِيرُ وَالْفَقِيرَا

Yani, "ecnebi hurufları bin üç yüz kırk sekiz (1348)'de tâmim edilecek, çoluk-çocuk emirler ve fakirler icbar suretinde, gece dersleriyle öğrenmeye çalışacaklar."

Evet, سُطِّرَتْ تَسْطِيرًا cümlesi tam tamına iki ت sekiz yüz (800), iki س yüz yirmi (120), iki ر dört yüz (400), iki ط on sekiz (18), bir ى on (10), mecmuu bin üç yüz kırk sekiz (1348)'dir. Aynı tarihte Lâtinî huruflarına gece dersleriyle cebren çalıştırıldı.

Sonra İmam-ı Ali (r.a.) Sekîne ile meşgul olan Said'e (r.a.) bakar, konuşur.

Akabinde يَا مُدْرِكًا لِذَلِكَ الزَّمَانِ der. İki-üç yerde kuvvetli işaretle Said (r.a.) ismini verdiği şakirdine hitaben, “Kendini Sekîne ile dua edip muhafazaya çalış” *Yâ*-i nidâî’den sonra müteaddit karineler ve emarelerle Said var. Demek يَاسَعِيدُ مُدْرِكًا لِذَلِكَ الزَّمَانِ[1] olur. Bu fıkra nasıl ki مُدْرِكًا kelimesiyle “el-Kürdî” lâkabına hem lâfzan, hem cifren bakar. Çünkü *mim*’siz دَرْكًا “Kürd” kalbidir.[2] م ise ل, ve ى ye tam muvafıktır. Öyle de, diğer bir ismi olan “Bediüzzaman” lâkabına dahi “ez-zaman” kelimesiyle îma etmekle beraber, bin üç yüz elli dört (1354) veya bin üç yüz elli beş (1355) makam-ı cifrîsiyle Said’in (r.a.) hakikat-i halini ve hilâf-ı âdet vaziyetini ve hıfz u vikaye için kesretli duasını ve halvet ve inzivasını tamamiyle tabir ve ifade ettiğinden, sarahate yakın bir surette parmağını onun başına o kasidede teselli için basıyor. Burada da بِهِ النَّارُ أُخْمِدَتْ[3] sırrına mazhar olan Risale-i Nur’u alkışlıyor.

1. Ey o fitne ve felâket asrına yetişen Said!
2. Yani tersinden okunuşudur.
3. Onunla fitne ve dalâlet ateşi söndürülecek.

Malûm olsun ki, Celcelûtiye’nin esası ve ruhu olan اَلْقَسَمُ الْجَامِعُ وَالدَّعْوَةُ الشَّرِيفَةُ وَالْاِسْمُ الْاَعْظَمُ[1] İmam-ı Ali Radıyallahu Anhın en mühim ve en müdakkik üveysî bir şakirdi ve İslâmiyetin en meşhur ve parlak bir hücceti olan Hüccetü’l-İslâm İmam-ı Gazâlî (r.a.) diyor ki: “Onlar vahiyle Peygambere (a.s.m.) nazil olduğu vakit, İmam-ı Ali’ye (r.a.) emretti, ‘Yaz’; o da yazdı, sonra nazmetti.”

İmam-ı Gazâlî(r.a.) diyor:

اِنَّ هٰذِهِ الدَّعْوَةَ الشَّرِيفَةَ وَالْوَفْقَ الْعَظِيمَ
وَالْقَسَمَالْجَامِعَ وَالْاِسْمَ الْاَعْظَمَ وَالسِّرَّ الْمَكْنُونَ
الْمُعَظَّمَبِلَا شَكٍّ كَنْزٌ مِنْ كُنُوزِ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ[2]

İmam-ı Gazâlî, İmam-ı Nureddin’den ders alarak bu Celcelûtiye’nin hem Süryanîkelimelerini, hem kıymetini ve hâsiyetini şerh etmiş.

DÖRDÜNCÜ REMİZ

İmam-ı Ali (r.a.) Siracü’n-Nur’dan haber verdikten sonra, yine otuz üç ve bir

cihetle otuz iki adet Süryanîce esmâyı tâdâd ederken, Risale-i Nur'un en kuvvetli, en kıymettar olan Mu'cizat-ı Kur'âniye Risalesine ve Otuz İkinci Söze kuvvetli işaret ettiği gibi, sair risalelere de remzen veya imâen veya telvihen bakar.

Evet, Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) Risale-i Nur'a bakarak, Süryanî isimleri derc ederek diyor:

تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرّاً بَيَانَةً تُقَادُ سِرَاجُ السُّرْجِ سِرّاً
تَنَوَّرَتْ [3]

1. Geniş mânâları içeren kasem, kıymetli dua ve İsm-i Âzam…
3. Hiç şüphesiz bu kıymetli münacat ve muazzam dua ve geniş mânâlar ihtivâeden kasem ve İsm-i Âzam ve bu büyük gizli sır, dünya ve âhirethazinelerinden bir hazinedir.
4. Sirâcü'n-Nur gizliden gizliye yanıp yayılıyor; Sirâcü's-Sürc (Kandiller Kandili), gizliden gizliye yanıp aydınlanıyor.

بنُورِ جَلَالِ بَازِخ وَشَرَنْطَخ بِقُدُّوسِ بَرْكُوتٍ بِهِ
النَّارُ أُخْمِدَتْ [1]

بيَاهٍ وَيَايُوهٍ نَمُوهٍ اَصَالِيًا بِطَمْطَام مِهْرَاشٍ لِنَارِ
الْعِدَاسَمَتْ [2]

بهَال اَهِيلٍ شَلْعٍ شَلْعُوبٍ شَالِع طَهِيٍّ طَهُوبٍ
طَيْطَهُوبٍ طَيَطَّهَتْ [3]

اَنُوخ بِيَمْلُوخ وَاَبْرُوخ أُقْسِمَتْ >بِتَمْلِيخ اٰيَاتٍ
شَمُوخ تَشَمَّخَتْ

اَبَاذِيخَ بَيْذُوخ وَذَيْمُوخ بَعْدَهَا خَمَارُوخ يَشْرُوخ
بِشَرْخ تَشَمَّخَتْ (HAŞİYE-1)

بِبَلْخ وَسِمْيَانٍ وَبَازُوخ بَعْدَهَا بِذَيْمُوخ اَشْمُوخ بِهِ
الْكَوْنُ عُمِّرَتْ

...بِشَلْمَحَتِ اقْبَلْ دُعَائِي

diye dua ile hatmeder. Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) başta sarahatle haber verdiği

Risale-i Nur’u, Siracü’n-Nur ve Siracü’s-Sürc namıyla birinci mertebede âşikâr onu gösterip tâdâd ederken, tâ yirmi beşe geldiği vakit بِتَمْلِيخ اٰيَاتٍ شَمُوخ تَشَمَّخَتْ der. Âyât-ı Kur’âniyenin i’cazlarını beyan ve Kur’ân’ın kırk vech ile mu’cize olduğunu yedi adet küllî vecihlerde ispat eden Risale-i Nur’un en meşhur ve parlak risalesi olan Yirmi Beşinci Söz namındaki Mu’cizat-ı Kur’âniye Risalesine işaret eder. Çünkü başta Siracü’n-Nur’un birinci mertebede sayılması, hem بِتَمْلِيخ اٰيَاتٍ fıkrasında اٰيَاتٍ kelimesinin bulunması, hem yirmi beşinci mertebede zikretmesi, kuvvetli bir karinedir ki, pek çok âyetleri zikredip i’cazları ve sırları beyan eden Yirmi Beşinci Söze mânâ-yı mecazî ile bakar. Ve sûrelerin tâdâdında dahi yine yirmi beşinci mertebede ibareyi değiştirip, baştan başlar gibi بِحَقِّ تَبَارَكَ diyerek Risale-i Nur’un en mübarek ve bereketli olan Yirmi Beşinci Sözün ehemmiyetini gösteriyor. Sonra yirmi altı ve yedide اَبَاذِيخَ بَيْذُوخ وَذَيْمُوخ بَعْدَهَا der.

1. Sonsuz izzet, azamet, celâl ve kibriya sahibi, bütün kusur ve noksanlıklardanmünezzeh olan Zât-ı Rahîm’in nuruyla küfrün ateşi söndürülür.
2. Ma’bûd-u bilhak (el-Îlâh) Hû, Samed, Zü’l-Batş (Düşmanlarını kıskıvrakyakalayan), Cebbar (Hükmüne karşı konulmaz) ve Halîm olan Zâtınyardımıyla (o nûr) düşmanlarının ateşini bastıracak.
3. Gerçek ma’bûd, Hak olan ve hakkı gerçekleştiren, Cemîl, Vedûd ve Mucîb olanZâtın yardımıyla insanlara kendisini sevdirecektir.
Haşiye-1 (*)Haşre dair meşhur Yirmi Dokuzuncu Söz’e, sonra Mi’rac ve zeyli Şakk-ı Kamere bakar.

Sonra otuz ve otuz birincide بِبَلْخ وَسِمْيَانٍ وَبَازُوخ بَعْدَهَا deyip yine ibareyi değiştirip بَعْدَهَا kelimesini zikreder. Gayet zâhir ve kuvvetli bir karine ile, içtihada dair Yirmi Yedinci Sözün Sahabeler hakkındaki çok mühim ve kıymettar zeylini ve Mi’raca dair Otuz Birinci Sözün şakk-ı kamere dair ve ona çok ihtiyaç bulunan ehemmiyetli zeylini بَعْدَهَا kelimesiyle gösterir gibi, kuvvetli işaret eder. Ben itiraf ediyorum ki, ben bu zeyilleri unutmuştum. İmam-ı Ali’nin (r.a.) bu ihtarıyla tahattur ettim. Şakk-ı kameri sabıkan yazdım. Şimdi bu anda Sahabeler hakkındaki zeyli hatırladım. İşte madem ilm-i belâğat ve fenn-i beyanda birtek karine ile mecazî bir mânâ murad olunabilir ve birtek münasebetle, bir mefhuma işaret bulunsa, o mefhum bir mânâ-yı işârî olarak kabul edilir. Elbette zâhir ve çok karinelerden ve emârelerden kat-ı nazar, yalnız bu iki yerde tam zeyillerin bulunduğu aynı makamda ve zeyl mânâsında olan بَعْدَهَا kelimesini tekrar suretinde ifadeyi değiştirerek söylemesi tam bir karinedir ki, Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) mânâ-yı hakikîsinden başka, bir mânâ-yı

mecazî ve işârîyi dahi ifade etmek istiyor.

Sonra yirmi dokuzuncu mertebede, heybetli bir tarzda خَمَارُوخ يَشْرُوخَ بِشَرْخ تَشَمَّخَتْ der. Yirmi beşte geçen ve sırları bilmek mânâsında olan تَشَمَّخَتْ kelimesini tekrarla sabıkan beyan ettiğimiz harikalı Yirmi Dokuzuncu Söze kuvvetli bir karine ile işaret eder.

Sonra otuz ikinci mertebede, sûrelerin tâdâdında ehemmiyetle işaret ettiği risale-i câmia olan Otuz İkinci Söze yine nazar-ı dikkati kuvvetli celb etmek için ذَيْمُوخ اَشْمُوخ بِهِ الْكَوْنُ عُمِّرَتْ ve bir nüshada بِهِ الْكَوْنُ عُطِّرَتْ yani "ism-i Adl ve ism-i Hakemin tecellîsiyle ve adalet ve mizanıyla ve intizam ve hikmetiyle dünya tamir edilir, tahripten kurtulur." İkinci nüsha ile, "O iki ismin râyiha-i tayyibesiyle ve çok hoş kokularıyla, dünya güzel kokular alır, attar dükkânı gibi râyiha-i tayyibe verir."

İşte, ism-i Adl ve ism-i Hakemin parlak bir âyineleri ve bir tefsirleri hükmünde olan Otuz İkinci Söze parmak basıyor ve mânâ-yı mecazî suretinde ifade eder. ذَيْمُوخ kelimesinin tekrarıyla, Sözler otuz üç iken bir mertebesi mektuplardan ibaretolduğuna ve Otuz İkinci Söz, son mertebesi bulunduğuna îma eder. Ben Süryanî kelimelerinin mânâlarını tamamıyla bilemediğimden ve İmam-ı Gazâlî (r.a.) dahi tamamıyla izah etmediğinden, Hazret-i İmam-ı Ali'nin (r.a.) o kelimelerle sair risalelere işârâtını şimdilik bırakıyorum.

BEŞİNCİ REMİZ

Madem Celcelûtiyevahiyle Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâma nazil olmuş ve Allâmü'l-Guyûbun ilmiyle ifade-i mânâ eder. Hem madem Celcelûtiye اَقِدْ كَوْكَبِى[1] ve تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ[2] fıkralarında mânâ-yı mecazî ile o kasidenin hakikatini ispat eden Risale-i Nur'a sarîhan ve onun on üç ehemmiyetli risalelerine işareten haber vermekle beraber فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ[3] de dahi o kasidenin bir esası olan اَلْاِسْمُ الْمُعَظَّمْ ile çok iştigal ve istimdat eden Risale-i Nur Müellifine ve bunun on üç ehemmiyetli vâkıât-ı hayatına îmaen, remzen, işareten, mânâ-yı mecazî ile haber veriyor. Hem madem mânâ-yı mecazî ile ve mefhum-u işârînin

murad olmasına bir zayıf karine ve bir gizli emare ve birtek münasebet kâfi geliyor. Hem madem Risale-i Nur ve risalelerine ve müellifi ve ahvâline olan işaretler birbirine karine olur. Belki meselenin vahdeti itibarıyla umum işaretler, karineleriyle beraber herbirisine kuvvetli bir karine ve kavî bir emare hükmündedir. Elbette diyebiliriz ki, Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) nasıl ki başta

بَدَئْتُ بِبِسْمِ اللّٰهِ رُوحِي بِهِ اهْتَدَتْ اِلٰى كَشْفِ اَسْرَارٍ
بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ

1. Yıldızımı parlat.
2. Siracü'n-Nur (nur kandili) yanıp parlıyor.
3. Ey kadri yüce olan ismin taşıyıcısı!

yani, "Hazine-i esrar olan بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ile başladım. Ruhum, onunla o hazineyi keşfetti" diyerek sâir işarâtın karinesiyle bir mânâ-yı işârî ve bir medlûl-ü mecazî suretinde Risale-i Nur'un *Bismillâh*'ı hükmünde ve fâtihası ve besmelesi ve *Bismillâh*'daki büyük sırrın hakikatini beyan eden ve kısa ve gayet kuvvetli Birinci Söz namında olan *Bismillâh* Risalesine îma, belki remiz, belki işaret ediyor. Aynen öyle de, sair işârâtın karine ve münasebetiyle ve huruf-u Kur'âniyenin esrarından bahseden ve Rumuzât-ı Semaniye namında bulunan sekiz küçük risalelerin mahiyetlerini andırır bir tarzda, ibareyi değiştirerek hurufların esrarıyla istimdat etmeye başlaması, karine-i lâtifesiyle muazzam dua ve münâcât ve câmi kasem-i istimdadînin âhirlerinde ve Sözlere ve Mektuplara işaretten sonra بِوَاحِ الْوَحَا بِالْفَتْحِ وَالنَّصْرِ اَسْرَعَتْ fıkrasıyla Yirmi Dokuzuncu Mektubun bir kısım esrar-ı huruf-u Kur'âniyeyi beyan eden Rumuzât-ı Semaniye namında sekiz küçük risalelerin en mühimleri ve feth-i Mekke ve feth-i Şam ve feth-i Kudüs ve feth-i İstanbul gibi çok fütuhat-ı İslâmiyeden gaybî haber veren sûre-i [1] اِذَا جَاءَ نَصْرُ اللّٰهِ وَالْفَتْحُ nun esrarını beyan ile, fütuhat-ı İslâmiyenin pehlivanı olan Hazret-i İmam-ı Ali'nin (r.a.) nazar-ı dikkatini celb eden Feth ve Nasr risalesine, hem sûre-i Feth'in en mühim ve en âhir âyetin beş vecihle i'câzını beyan ve ispat ile, kahraman-ı İslâm Hazret-i İmam-ı Ali'nin (r.a.) nazar-ı dikkatini celb eden gayet kıymetli olan âyet-i Feth risalesi namındaki küçük bir risaleye îma, belki işaret eder itikadındayım. Böyle itikada iştirak edilmezse de itiraz edilmemeli.

ALTINCI REMİZ

Madem Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.), üstad-ı kudsîsinden aldığı derse binaen, Kur'ân'a taallûk eden gelecek hâdisattan haber veriyor. Ve "Benden sorunuz"

diye müteaddit ve doğru haberleri verip bir şah-ı velâyet olduğunu öyle kerametlerle ispat etmiş. Ve madem bu asırda Avrupa dinsizleri ve ehl-i dalâlet münâfıkları, dehşetli bir surette Kur’ân’a hücumu hengâmında Risale-i Nur o seyl-i dalâlete karşı mukavemet edip, Kur’ân’ın tılsımlarını keşfederek hakikatini muhafaza ediyor. Ve madem

اَقِدْ كَوْكَبِى بِالْاِسْم نُورًا وَبَهْجَةً مَدَى الدَّهرِ وَالْاَيَّام
يَانُورُ جَلْجَلَتْ [2]

1. “Allah’ın yardımı ve fetih geldiği zaman.” Nasr Sûresi, 110:1.
2. Yâ Rab! Nur isminle ve cemâlinle parlat yıldızımı,
Günler ve asırlar boyunca Sensin buna kàdir olan ey Nur.

fıkrasıyla, Yirmi Sekizinci Lem’ada ispat edildiği gibi sarahata yakın bir surette Risale-i Nur’a işaret etmekle beraber, Sûre-i Nur’daki Âyetü’n-Nur’un Risale-i Nur’a işaretine işaret eder. Ve madem اَقِدْ كَوْكَبِى بِالْاِسْم نُورًا mânâ ve cifirce tam tamına Risale-i Nur’a tevafuk ediyor. Elbette diyebiliriz ki, bu fıkranın akabinde

باْج اَهُوج جَلْمَهُوج جَلَالَةٍ جَلِيلٍ جَلْجَلَيُّوتٍ جَمَاهٍ
تَمَهْرَجَتْ
بِتَعْدَادِ اَبْرُوم وَسِمْرَازٍ اَبْرَم وَبَهْرَةِ تِبْرِيزٍ وَاُمّ تَبَرَّكَتْ

fıkrasıyla Risale-i Nur’un bidayette On İki Söz namında iştihar ve intişar eden on iki küçük risalelerine اَقِدْ كَوْكَبِى [1] karinesiyle, bu fıkradaki on iki Süryanî kelimeler onlara birer işarettir. Gerçi elimde bulunan Celcelûtiye nüshası en sahih ve en mutemeddir. İmam-ı Gazâli (r.a.) gibi çok imamlar Celcelûtiye’yi şerh etmişler. Fakat bu Süryanî kelimelerin mânâsını tam bilmediğimden ve nüshalarda ihtilâf bulunduğundan, herbirisinin vech-i işaretini ve münasebetini şimdilik bilmediğimden bırakıyorum.

Elhasıl: Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) bir defa اَقِدْ كَوْكَبِى fıkrasıyla âhirzamanda Risale-i Nur’u dua ile Allah’tan niyaz eder, ister ve bidayette on iki risaleden ibaret bulunduğundan, yalnız on iki risalesine işaret ediyor. İkinci defada تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ [2]fıkrasıyla daha sarîh bir surette Risale-i Nur’u medh ü senâ ile göstererek, tekemmülüne işareten, umum Sözleri ve Mektupları ve

Lem’aları remzen haber verir.

1. Yıldızımı parlat.
2. Siracü’n-Nur (nur kandili) yanıp parlıyor.

Hem On İki Söz namıyla çok intişar eden o küçücük risaleler bu fıkradaki kelimeler gibi birbirine ismen ve sureten benzedikleri gibi, “bedi” mânâsında olan Celcelûtiye kelimesine mutabık olarak, herbiri gayet bedi’ bir tarzda, güzel bir temsille, büyük ve derin bir hakikat-i Kur’âniyeyi tefsir ve ispat eder.

Eğer bir muannid tarafından denilse, “Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) bu umum mecazî mânâları irade etmemiş.” Biz de deriz ki:

Faraza Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) irade etmezse, fakat kelâm delâlet eder. Ve karinelerin kuvvetiyle işârî ve zımnî delâletle mânâları içine dahil eder.

Hem madem o mecazî mânâlar ve işârî mefhumlar haktır, doğrudur ve vâkıa mutabıktır; ve bu iltifata lâyıktırlar ve karineleri kuvvetlidir. Elbette Hazret-i İmam-ı Ali’nin (r.a.) böyle bütün işârî mânâları irade edecek küllî bir teveccühü faraza bulunmazsa—Celcelûtiye vahiy olmak cihetiyle—hakikî sahibi, Hazret-i İmam-ı Ali’nin (r.a.) üstadı olan Peygamber-i Zîşanın (a.s.m.) küllî teveccühü ve üstadının Üstad-ı Zülcelâlinin ihâtalı ilmi onlara bakar, irade dairesine alır. Bu hususta benim hususi ve kat’î ve yakîn derecesindeki kanaatimin bir sebebi şudur ki:

Müşkülât-ı azîme içinde el-Âyetü’l-Kübrânın tefsir-i ekberi olan Yedinci Şuâyı yazmakta çok zahmet çektiğimden, bir kudsî teselli ve teşvike cidden çok muhtaçtım. Şimdiye kadar mükerrer tecrübelerle bu gibi haletlerimde inâyet-i İlâhiye imdadıma yetişiyordu. Risaleyi bitirdiğim aynı vakitte, hiç hatırıma gelmediği halde, birden bu keramet-i Aleviyenin zuhuru bende hiçbir şüphe bırakmadı ki, bu dahi benim imdadıma gelen sair inâyet-i İlâhiye gibi Rabb-i Rahîmin bir inâyetidir. İnâyet ise aldatmaz, hakikatsiz olmaz.

YEDİNCİ REMİZ

Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) nasıl ki,

وَبِالْاٰيَةِ الْكُبْرٰى اَمِنِّى مِنَ الْفَجَتْ

.....

وَبِحَقِّ فَقَجَ مَعَ مَخْمَةٍ يَا اِلٰـهَنَا وَبِاَسْمَائِكَ الْحُسْنٰى

اَجِرْنِى مِنَ الشَّتَتْ حُرُوفٌ لِبَهْرَام عَلَتْ وَتَشَامَخَتْ

وَاسْمُ عَصَا مُوسَى بِهِ الظُّلْمَةُ انْجَلَتْ [1]

1. Yâ Rab! Âyetü’l-Kübrâ hakkı için beni bütün sıkıntılardan kurtar, eman ve emniyet ver.
Güzel isimlerin ile beni sıkıntı ve perişaniyetten koru.
Öyle nurlu harfler ki Mars yıldızı gibi yücedir. Asâ-yı Mûsa ismiyle karanlıklar dağılır.

diye birinci fıkrasıyla Yedinci Şuâya işaret etmiş. Öyle de, aynı fıkra ile “âlî bir tefekkürnâme ve tevhide dair yüksek bir mârifetname” namında olan Yirmi Dokuzuncu Arabî Lem’aya dahi işaret eder. İkinci fıkrasıyla İsm-i Âzam ve Sekîne denilen esmâ-i sitte-i meşhurenin hakikatlerini gayet âlî bir tarzda beyan ve ispat eden ve Yirmi Dokuzuncu Lem’ayı takip eyleyen Otuzuncu Lem’a namında altı nükte-i esmâ risalesine وَبِاَسْمَائِكَ الْحُسْنٰى اَجِرْنِى مِنَ الشَّتَتْ cümlesiyle işaret ettiğinden, sonra akabinde risale-i esmâyı tâkip eden Otuz Birinci Lem’anın Birinci Şuâı olarak otuz üç âyet-i Kur’âniyenin Risale-i Nur’a işârâtını kaydedip hesab-ı cifrî münasebetiyle baştan başa ilm-i huruf risalesi gibi görünen ve bir mu’cize-i Kur’âniye hükmünde bulunan risaleye حُرُوفٌ لِبَهْرَام عَلَتْ وَتَشَامَخَتْ وَاسْمُ عَصَا مُوسىَ بِهِ الظُّلْمَةُ انْجَلَتْ kelimesiyle işaret edip, der’akap [1]kelâmıyla dahi risale-i hurufiyeyi takip eden ve el-Âyetü’l-Kübrâ’dan ve başka Resâil-i Nuriyeden terekküp eden ve Asâ-yı Mûsâ namını alan ve Asâ-yı Mûsâ gibi, dalâletin ve şirkin sihirlerini iptal eden Risale-i Nur’un şimdilik en son ve âhir risalesine Âsâ-yı Mûsâ nâmını vererek işaretle beraber mânevî karanlıkları dağıtacağını müjde ediyor.

Evet, وَبِالْاٰيَةِ الْكُبْرٰى kelimesiyle Yedinci Şuâya işareti kuvvetli karinelerle ispat edildiği gibi, aynı kelime, diğer bir mânâ ile elhak Risale-i Nur’un Âyetü’l-Kübrâsı hükmünde ve ekser risalelerin ruhlarını cem eden ve Arabî bulunan Yirmi Dokuzuncu Lem’aya bu kelâm “müstetbeâtü’t-terâkib” kaidesiyle ona bakıyor, efradına dahil ediyor. Öyle ise; Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) dahi bu fıkradan ona bakıp işaret eder diyebiliriz.

1. Asâ-yı Mûsa ismi ki, mânevî karanlıklar onunla dağılır.

Hem sair işârâtın karinesiyle, hem Mektubat’tan sonra Lem’alar’a, başka bir tarz-ı ibare ile îma ederek Lem’alar’ın en parlağının telifi dehşetli bir zamanda ve hapis ve idamdan kurtulmak ve emniyet ve selâmet bulmak için mânâ-yı mecazî ve mefhum-u işârî ile Hazret-i Ali (r.a.) kendi lisanını büyük tehlikelerde bulunan müellifin hesabına istimal ederek وَبِالْاٰيَةِ الْكُبْرٰى اَمِنِّى مِنَ الْفَجَتْ [1] yani, “Yâ Rab, beni kurtar, emân ve emniyet ver” diye dua etmesiyle, tam tamına Eskişehir Hapishanesinde idam ve uzun hapis tehlikesi içinde telif edilen Yirmi Dokuzuncu Lem’anın ve sahibinin vaziyetine tevafuk karinesiyle kelâm, zimnî ve işârî delâlet ettiğinden diyebiliriz

ki, Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) dahi bundan, ona işaret eder.

Hem Otuzuncu Lem’a namında ve altı nükte olan risale-i esmâya bakarak بِاَسْمَائِكَ الْحُسْنٰى [2] deyip sair işârâtın karinesiyle, hem Yirmi Dokuzuncu Lem’aya takip karinesiyle, hem ikisinin isimde ve esmâ lâfzında tevafuk karinesiyle, hem teşettüt-ü hale ve sıkıntılı bir gurbete ve perişaniyete düşen müellifi onun telifi bereketiyle teselli ve tahammül bulmasına ve mânâ-yı mecazî cihetinde Hazret-i İmam-ı Ali’nin (r.a.) lisanıyla kendine dua olan وَبِاَسْمَائِكَ الْحُسْنٰى اَجِرْنِى مِنَ الشَّتَّتْ [3] yani “İsm-i Âzam olan o esmâ risalesinin bereketiyle beni teşettütten, perişaniyetten hıfz eyle yâ Rabbi” meâli, tam tamına o risale ve sahibinin vaziyetine tevafuk karinesiyle kelâm, mecazî delâlet ve İmam-ı Ali’nin (r.a.) ise gaybî işaret eder diyebiliriz.

1. Ey Mevlâm! Âyetü’l-Kübrâ hürmetine, beni bütün sıkıntılardan kurtar.
2. Güzel isimlerin ile…
3. Güzel isimlerin ile beni sıkıntı ve perişaniyetten koru.

Hem madem Celcelûtiye’nin aslı vahiydir ve esrarlıdır ve gelecek zamana bakıyor ve gaybî umûr-u istikbaliyeden haber veriyor.

Ve madem Kur’ân itibarıyla bu asır dehşetlidir ve Kur’ân hesabıyla Risale-i Nur bu karanlık asırda ehemmiyetli bir hâdisedir.

Ve madem sarahat derecesinde çok karine ve emarelerle Risale-i Nur Celcelûtiye’nin içine girmiş, en mühim yerinde yerleşmiş.

Ve madem Risale-i Nur ve eczaları bu mevkie lâyıktırlar ve Hazret-i İmam-ı Ali’nin (r.a.) nazar-ı takdirine ve tahsinine ve onlardan haber vermesine liyakatleri ve kıymetleri var.

Ve madem Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) Siracü’n-Nur’dan, zâhir bir surette haber verdikten sonra, ikinci derecede perdeli bir tarzda Sözlerden sonra Mektuplardan, sonra Lem’alardan, risalelerdeki gibi aynı tertip, aynı makam, aynı numara tahtında, kuvvetli karinelerin sevkiyle kelâm delâlet ve Hazret-i İmam-ı Ali’nin (r.a.) işaret ettiğini ispat eylemiş.

Ve madem başta,

بَدَئْتُ بِبِسْمِ اللّٰهِ رُوحِى بِهِ اهْتَدَتْ اِلٰى كَشْفِ اَسْرَارٍ
بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ [1]

risalelerin başı ve Birinci Söz olan *Bismillâh* Risalesine baktığı gibi, kasem-i câmi’-i muazzamın âhirinde, risalelerin kısm-ı âhirleri olan son Lem’alara ve Şuâlara, hususan bir âyetü’l-kübra-yı tevhid olan Yirmi Dokuzuncu Lem’a-i

harika-i Arabiye ve risale-i esmâ-i sitte ve risale-i işarât-ı huruf-u Kur’âniye ve bilhassa şimdilik en âhir Şuâ ve Asâ-yı Mûsâ gibi, dalâletlerin bütün mânevî sihirlerini iptal edebilen bir mahiyette bulunan ve bir mânâda Âyetü’l-Kübrâ namını alan risale-i harikaya bakıyor gibi bir tarz-ı ifade görünüyor.

1. Sırlar hazinesi olan بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ile başladım. Ruhum, onunla o hazineyi keşfetti.

Ve madem, birtek meselede bulunan emâreler ve karineler, meselenin vahdeti haysiyetiyle, emareler birbirine kuvvet verir, zayıf bir münasebetle bir tereşşuh dahi menbaına ilhak edilir.

Elbette, bu yedi adet esaslara istinaden deriz: Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) nasıl ki meşhur Sözlere tertipleri üzerine işaret etmiş ve Mektubat’tan bir kısmına ve Lem’alardan en mühimlerine tertiple bakmış. Öyle de, وَبِاَسْمَائِكَ الْحُسْنٰى اَجِرْنِى مِنَ الشَّتَتْ[1] cümlesiyle Otuzuncu Lem’aya, yani müstakil Lem’alardan en son olan Esmâ-i Sitte Risalesine tahsin ederek bakıyor ve حُرُوفٌ لِبَهْرَام عَلَتْ وَتَشَامَخَتْ[2] kelâmıyla dahi Otuzuncu Lem’ayı takip eden İşarât-ı Huruf-u Kur’âniye Risalesine takdir edip işaretle tasdik ediyor.

وَاسْمُ عَصَا مُوسىَ بِهِ الظُّلْمَةُ انْجَلَتْ[3] kelimesiyle dahi şimdilik en âhir risale ve tevhid ve imanın elinde Âsâ-yı Mûsâ gibi harikalı en kuvvetli burhan olan mecmua risalesini senâkârâne remzen gösteriyor gibi bir tarz-ı ifadeden bilâperva hükmediyoruz ki, Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) hem Risale-i Nur’dan, hem çok ehemmiyetli risalelerinden mânâ-yı hakikî ve mecazî ile işârî ve remzî ve îmâî ve telvihî bir surette haber veriyor. Kimin şüphesi varsa, işaret olunan risalelere bir kere dikkatle baksın. İnsafı varsa şüphesi kalmaz zannediyorum. Buradaki mânâ-yı işârî ve medlûl-u mecazîlere karinelerin en güzeli ve lâtifi, aynı tertibi muhafaza ile verilen isimlerin münasebetidir. Meselâ, yirmi dokuz, otuz ve otuz bir ve otuz iki mertebe-i tâdâdda Yirmi Dokuz ve Otuz ve Otuz Bir ve Otuz İkinci Sözlere gayet münasip isimlerle ve başta Sözlerin başı olan Birinci Söze, aynı besmele sırrıyla ve âhirde şimdilik risalelerin âhirine, mâhiyetini gösterir lâyık birer isim vererek işaret etmesi gerçi gizli ise de, fakat çok güzeldir ve letafetlidir.

1. Güzel isimlerin ile beni sıkıntı ve perişaniyetten koru.
2. Öyle harfler ki Mars yıldızı gibi yücedir.
3. Asâ-yı Mûsa ismiyle karanlıklar dağılır.

Ben itiraf ediyorum ki, böyle makbul bir eserin mazharı olmak, hiçbir vech ile o makama liyakatim yoktur. Fakat küçük, ehemmiyetsiz bir çekirdekten koca

dağ gibi bir ağacı halk etmek, kudret-i İlâhiyenin şe’nindendir ve âdetidir ve azametine delildir.

Ben kasemle temin ederim ki, Risale-i Nur’u senâdan maksadım, Kur’ânın hakikatlerini ve imanın rükünlerini teyid ve ispat ve neşirdir. Hâlık-ı Rahîmime yüz binler şükrolsun ki, kendimi kendime beğendirmemiş. Nefsiminayıplarını ve kusurlarını bana göstermiş. Ve o nefs-i emmâreyi başkalara beğendirmek arzusu kalmamış. Kabir kapısında bekleyen bir adam, arkasındaki fâni dünyaya riyakârâne bakması, acınacak bir hamakattir ve dehşetli bir hasârettir. İşte bu hâlet-i ruhiye ile yalnız hakaik-i imaniyenin tercümanı olan Risale-i Nur’un doğru ve hak olduğuna lâtif bir münasebet söyleyeceğim. Şöyle ki:

Celcelûtiye, Süryanice “bedi” demektir. Ve bedi’ mânâsındadır. İbareleri bedi’ olan Risale-i Nur, Celcelûtiye’de mühim bir mevki tutup ekser yerlerinde tereşşuhatı göründüğünden, kasidenin ismi ona bakıyor gibi verilmiş. Hem şimdi anlıyorum ki, eskiden beri benim liyakatim olmadığı halde, bana verilen “Bediüzzaman” lâkabı benim değildi. Belki Risale-i Nur’un mânevî bir ismiydi; zâhir bir tercümanına âriyeten ve emaneten takılmış. Şimdi o emanet isim, hakikî sahibine iade edilmiş. Demek, Süryanice bedi’ mânâsında ve kasidede tekerrürüne binaen kasideye verilen Celcelûtiye ismi, işârî bir tarzda, bid’at zamanında çıkan Bediülbeyan ve Bediüzzaman olan Risale-i Nur’un hem ibare, hem mânâ, hem isim noktalarıyla bedîliğine münasebetdarlığını ihsas etmesine ve bu isim bir parça ona da bakmasına ve bu ismin müsemmâsında Risale-i Nur çok yer işgal ettiği için hak kazanmış olmasına tahmin ediyorum.

رَبَّنَا لاَ تُؤَاخِذْنَا اِنْ نَسِينَا اَوْ اَخْطَأْنَا [1]

1. “Ey Rabbimiz! Unutur veya hatâya düşer de bir kusur işlediysek bizi onunla hesaba çekme.” Bakara Sûresi, 2:286.

SEKİZİNCİ REMİZ

Bu remzin beyanından evvel en mühim, iki suale cevap yazılacak.

Birinci sual: Bütün kıymettar kitaplar içinde Risale-i Nur, Kur’ân’ın işaretine ve iltifatına ve Hazret-i İmam-ı Ali’nin (r.a.) takdir ve tahsinine ve Gavs-ı Âzamın teveccüh ve tebşirine vech-i ihtisası nedir? O iki zâtın kerametle Risale-i Nur’a bu kadar kıymet ve ehemmiyet vermesinin hikmeti nedir?

Elcevap: Malûmdur ki, bazı vakit olur, bir dakika, bir saat; ve belki bir gün, belkiseneler kadar; ve bir saat, bir sene, belki bir ömür kadar netice verirve ehemmiyetli olur. Meselâ, bir dakikada şehid olan bir adam, bir velâyet kazanır. Ve soğuğun şiddetinden incimad etmek zamanında ve düşmanın dehşet-i hücumunda bir saat nöbet, bir sene ibadet hükmüne geçebilir.

İşte, aynen öyle de, Risale-i Nur’a verilen ehemmiyet dahi, zamanın

ehemmiyetinden, hem bu asrın şeriat-ı Muhammediyeye (a.s.m.) ve şeâir-i Ahmediyeye (a.s.m.) ettiği tahribatın dehşetinden, hem bu âhirzamanın fitnesinden eski zamandan beri bütün ümmet istiâze etmesi cihetinden, hem o fitnelerin savletinden mü’minlerin imanlarını kurtarması noktasından, Risale-i Nur öyle bir ehemmiyet kesb etmiş ki; Kur’ân ona kuvvetli işaretle iltifat etmiş. Ve Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) üç kerametle ona beşaret vermiş. Ve Gavs-ı Âzam (r.a.) kerametkârâne ondan haber verip tercümanını teşci etmiş.

Evet, bu asrın dehşetine karşı taklidî olan itikadın istinad kal’aları sarsılmış ve uzaklaşmış ve perdelenmiş olduğundan, her mü’min, tek başıyla dalâletin cemaatle hücumuna mukavemet ettirecek gayet kuvvetli bir iman-ı tahkikî lâzımdır ki dayanabilsin. Risale-i Nur, bu vazifeyi en dehşetli birzamanda ve en lüzumlu ve nazik bir vakitte, herkesin anlayacağı birtarzda, hakaik-i Kur’âniye ve imaniyenin en derin ve en gizlilerini gayet kuvvetli burhanlarla ispat ederek, o iman-ı tahkikîyi taşıyan hâlis ve sadık şakirtleri dahi, bulundukları kasaba, karye ve şehirlerde, hizmet-i imaniye itibarıyla âdetâ birer gizli kutup gibi, mü’minlerin mânevî birer nokta-i istinadı olarak, bilinmedikleri ve görünmedikleri ve görüşülmedikleri halde, kuvve-i mâneviye-i itikadları cesur birer zâbit gibi kuvve-i mâneviyeyi ehl-i imanın kalblerine verip mü’minlere mânen mukavemet ve cesaret veriyorlar.

İkinci sual: Keramet izhar edilmezse daha evlâ olduğu halde, neden sen ilân edersin?

Elcevap: Bu, bana ait bir keramet değildir. Belki, Kur’ân’ın i’câz-ı mânevîsinden tereşşuh ederek has bir tefsirinden keramet suretinde bizlere ve ehl-i imana bir ikram-ı Rabbânî ve in’âm-ı İlâhîdir. Elbette mu’cize-i Kur’âniye ve onun lem’aları izhar edilir. Ve nimet ise, şükür niyetiyle ilân etmek, bir tahdis-i nimettir.

وَاَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ[1] âyeti izharına emreder.

1. “Rabbinin nimetini de yâd et.” Duhâ Sûresi, 93:11.

Benim için medâr-ı fahr ve gurur olacak bir liyakatim ve istihkakım olmadığını kasemle itiraf ediyorum. Ben çekirdek gibi çürüdüm ve kurudum. Bütün kıymet ve hayat ve şeref, o çekirdekten çıkan şecere-i Risale-i Nur ve mu’cize-i mâneviye-i Kur’âniyeye geçmiş biliyorum. Ve öyle itikad ettiğimden, i’câz-ı Kur’ânî hesabına izhar ederim. Bütün kıymet, bir mu’cize-i Kur’âniye olan Risale-i Nur’dadır. Hattâ, eskiden beri taşıdığım Bediüzzaman ismi onun imiş, yine ona iade edildi. Risale-i Nur ise, Kur’ân’ın malıdır ve mânâsıdır.

Bu remizde hususî kanaatimi teyid eden ve kendime mahsus çok emare ve karineler var. Fakat başkalara ispat edemediğimden yazamıyorum. Yalnız iki-

üçüne işaret etmeye münasebet gelmiş.

Birincisi: Ben Celcelûtiye'yi okuduğum vakit, sâir münâcâtlara muhalif olarak, kendim bizzat hissiyatımla münâcât ediyorum diye hissederdim. Ve başkasının lisanıyla taklitkârâne olmuyordu. Benim için gayet fıtrî ve dertlerime alâkadar ve tefekkürat-ı ruhiyeme hoş bir zemin oluyordu. Birkaç sene sonra kerametini ve Risale-i Nur ile münasebetini gördüm ve anladım ki, o hâlet, bu münasebetten ileri gelmiş.

İkincisi: Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) başta

رُوحِي بِهِ اهْتَدَتْ اِلٰى كَشْفِ اَسْرَارٍ بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ.... [1]

وَاَمْنِحْنِي يَا ذَا الْجَلَالِ كَرَامَةً بِاَسْرَارِ عِلْمٍ يَاحَلِيمُ

بِكَ انْجَلَتْ [2]

ve ortalarında

مَقَالُ عَلِيٍّ وَابْنِ عَمِّ مُحَمَّدٍ وَسِرٌّ عُلُوم لِلْخَلاَئِقِ

جُمِّعَتْ [3]

ve âhirde bir hazine-i ulûm olarak gösteriyor. Halbuki, zâhirinde yalnız bir münâcâttır. Hattâ İmam-ı Ali'nin (r.a.) hakikat-feşan sair kasideleri ve ilmî başka münâcâtları gibi, esrar-ı ilmiye ile tam münasebeti görünmüyor. Benim hususî kanaatım şudur ki: Celcelûtiye, madem Risale-i Nur'u içine almış ve sinesine

وَسِرٌّ عُلُوم لِلْخَلاَئِقِ جُمِّعَتْ [4]

basıp mânevî veled gibi kabul etmiş, elbette fıkrası ile kendi hazinesinin bir kısım pırlantalarını âhirzamanda neşreden Risale-i Nur'u şahit gösterip Celcelûtiye'yi bir hazine-i ulûm ve bir define-i ilmiyedir diye bihakkın medh ü senâ edebilir.

Üçüncüsü: Malûmdur ki, bazan gayet küçük bir emare, bazı şerait dahilinde gayet kuvvetli bir delil hükmüne geçer, yakîn derecesinde kanaat verir. Bana böyle kanaat veren çok misallerinden yalnız sabık beyan ettiğim birtek misal bana kâfi geliyor. Şöyle ki:

Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ [5] fıkrasıyla Risale-i Nur'u tarihiyle ve ismiyle ve mahiyetiyle ve esaslarıyla ve hizmetiyle ve vazifesiyle gösterdikten sonra, Süryanîce isimleri tâdâd ederek münâcât eder. Otuz iki veya

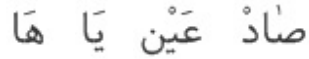
otuz üç adet isimlerde iki defa بَعْدَهَا kelimesini tekrar eder. Biri, yirmi yedincide وذَيْمُوخ بَعْدَهَا diğeri, otuz birde وَبَازُوخ بَعْدَهَا der.

1. İçinde sırların dürülü olduğu hazinelerin keşfine ruhum onunla ulaştı.
2. Ey celâl sahibi Allah'ım, bana ilmin sırlarını lütfunla bildir, seninle anlaşılır onlar ya Halîm!
3. Bu sözler Muhammedin (a.s.m.) amcasının oğlu Ali'nindir (r.a.) veyaratılmış olan herşey hakkındaki ilimlerin sırlarını toplamıştır.
4. Yaratılmış olan herşey hakkındaki ilimlerin sırlarını toplamıştır.
5. Nurun kandili tutuşturulur.

İşte Risale-i Nur'un Sözleri otuz üç ve bir cihette otuz iki ve Mektubat namındaki risalelerin dahi bir cihette otuz iki ve bir cihette otuz üç olup bu münâcâtla mutabık olması ve yalnız risale şeklinde iki adet zeyilleri bulunması ve o zeyillerin birisi Yirmi Yedinci Sözün ehemmiyetli zeyli ve diğeri Otuz Birinci Sözün kıymettar zeyli olması ve o iki zeyl risalesinin müstakil mertebe ve numaraları bulunmaması ve بَعْدَهَا kelimesi dahi aynı yerde, aynı mânâda tevafuk etmesi bana iki kere iki dört eder derecesinde kanaat veriyor ki, Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) tebeî bir mânâ ile ve işârî bir mefhumla Risale-i Nur'a, hattâ zeyillerine bakmak için öyle yapmış. Daha çok karineler ve birer Söze işaret eden münasebetler var. Fakat gizli ve ince olduklarından zikredilmedi.[HAŞİYE-1]

لَايَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِالصَّوَابِ اَسْتَغْفِرُ
اللّٰهَ مِنْ خَطَائِى وَخَطِيئَاتِى وَمِنْ سَهْوِى وَغَلَطَاتِى
وَالْحَمْدُ لِلّٰهِعَلٰى نِعْمَةِ الْاِيمَان وَالْقُرْاٰن بِعَدَدِ حَاصِلِ
ضَرْبِ حُرُوف رَسَائِلِ النُّورِ الْمَقْرُونَةِ وَالْمَكْتُوبَةِ
وَالْمُتَمَثِّلَةِفِى الْهَوَاءِ فِى عَاشِرَات دَقَائِقِ حَيَاتِى فِى
الدُّنْيَاوَالْبَرْزَخ وَالْاٰخِرَةِ اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلٰى مُحَمَّدٍ
وَعَلٰى اٰلِهِوَاَصْحَابِهِ بِعَدَدِهَا وَارْحَمْنَا وَارْحَمْ طَلَبَةَ
رَسَائِلِالنُّورِ بِعَدَدِهَا اٰمِينَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ [1]
سُبْحَانَكَ لَاعِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَاعَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ
الْحَكِيمُ [2]

Haşiye-1 Meselâ, yirmi sekizinci mertebede وَبِسُورَةِ التَّهْمِيزِ kelimesiyle Yirmi Sekizinci Sözün âhiri olan Cehennem meselesinin çok kuvvetli bir burhanına işaret

edip baştaki Cennet meselesinin yalnız iki üç sual ve cevabadair bahsi ise, başka yerde işaret ettiğinden münasebet gizlenmiş. Hemmeselâ, ikinci mertebede kelimesiyle, hem İkinci Söze, hem İkinci Mektuba, hem İkinci Lem'aya, hem İkinci Şuâya baktığından münasebet genişlendiğinden gizlenmiş. Hem meselâ yani, ve ve ve ve beşinci mertebede bulunması, hem Beşinci Söze, hem Beşinci Mektuba, hem Beşinci Lem'aya ve Dördüncü Şuâ olan Âyet-i Hasbiye Risalesine, hem Üçüncü Şuâ olan Münâcâta baktığı cihetle münasebet genişlenmiş, gizlenmiş. Buna başkaları kıyas edilsin.

1. Gaybı Allah'tan başka kimse bilmez. Doğrusunu Allah bilir. Hatâ vegünahlarımdan, yanılgı ve yanlışlıklarımdan dolayı Allah'tan mağfiretdiliyorum. Risale-i Nur'un okunan, yazılan ve havada temessül eden harflerinin dünyada, berzahta ve âhiretteki hayatımın dakikalarının âşireleriyle çarpımından çıkan netice kadar,iman ve Kur'ân nimetinden dolayı Allah'a hamd olsun. Allah'ım MuhammedAleyhisselâtü Vesselâma, onun âl ve ashabına da o kadar salât ve selamet. Bize ve Nur talebelerine de o kadar rahmet eyle. Âmin. HamdÂlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.

2. "Seni her türlü noksandan tenzih ederiz. Senin bize öğrettiğinden başkabilgimiz yoktur. Sen herşeyi hakkıyla bilir, her işi hikmetle yaparsın." Bakara Sûresi, 2:32.

Otuz Birinci Mektubun Otuz Birinci Lem’asının otuz bir meselesinden bir meseledir

Bir tek cümle olan kısacık bu hadisin beş lem’a-i i’caziyesine dair bir nüktedir. Buraya bir münasebetle girmiş. [1] اِنَّ الْخِلاَفَةَ بَعْدِى ثَلاَثُونَ سَنَةً hadis-i şerifin ihbar-ı gaybî nev’inden tarihçe musaddak beş lem’a-i i’caziyesi vardır.

Birincisi: Hulefâ-yı Râşidînin hilâfetleri ile Hazret-i Hasan Radıyallahü Anhın altı aylık hilâfetinin müddeti otuz sene olacağını ihbardır. Aynen çıkmış.

İkincisi: Otuz senelik halifeleri olan Hazret-i Ebu Bekir Radıyallahu Anh, Hazret-i Ömer Radıyallahu Anh, Hazret-i Osman Radıyallahu Anh ve Hazret-i Ali Radıyallahu Anh’ın ebcedî ve cifrî hesapları bin üç yüz yirmi altı eder ki, o tarihten sonra şerait-i hilafet daha takarrür etmedi. Hilâfet-i Âliye-i Osmaniye bitti.

Üçüncüsü: ثَلاَثُونَ kelimesi, cifirhesabı bin seksen yedi eder ki, tarihçe-i hilâfet-i Abbasiyenin inkıraziyle hilâfet-i Osmaniyenin takarrürüne kadar olan zaman-ı fetret tayyedilse bin seksen küsur kalır. Eğer nâkıs hilâfetler sayılsa ثَلاَثُونَ سَنَةً [2] ’deki “sene” lâfzı ilâve olur. O halde bin iki yüz iki eder ki, Rumuzat-ı Semâniye-i Kur’âniye Risalelerinde hem اِنَّا فَتَحْنَا لَكَ [3] hem Fâtiha, hem Sûre-i Nasr, hem Sûre-i Alâk gibi çok yerlerde aynen hilâfetle beraber Devlet-i İslâmiyenin hem terakki, hem galibiyet devresi olan bin iki yüz iki tarihini gösterir. Hem nâkıs hilâfetle beraber bütün müddet-i hilâfet-i İslâmiye bin iki yüz ikidir ki, tam tamına tevafukla haber verir.

1. “Benden sonra hilâfet otuz sene devam edecektir.” *Müsned*, 5:220, 221, 273; *Ebu Davud*, Sünnet: 8; *Tirmizi*, Fiten: 48.
2. Otuz sene.
3. “Biz sana (fetih yolu) açtık.” Fetih Sûresi, 48:1.

وَاِنِ اسْتَقَامَتْ اُمَّتِى فَلَهَا يَوْمٌ وَاِلاَّ فَنِصْفُ يَوْم [1] hadisinin mu’cizane ihbar-ı gaybîsini izah eder. Yâni, bu hadîs, kıyametten değil, belki galibane

hâkimiyet-i İslâmiyeden haber veren On Sekizinci Lem’ada ve başka yerde bu hadisin üç lem’a-i i’caziyesini beyan ettiğimden burada kısa kesiyoruz.

Dördüncüsü: اِنَّ الْخِلاَفَةَ بَعْدِى[2] ilâ âhir, şeddeli اِنَّ yüz bir, اَلْخِلاَفَة bin yüz kırk bir, بَعْدِى seksen altı eder. Yekûnu: Arabîce bin üç yüz yirmi sekiz olur ve Rumîce bin üç yüz yirmi altıdır ki Hulefâ-yı Râşidînin isimleri ikinci vecihte gösterdiği aynı tarihe ve hürriyetin üçüncü senesindeki inkıta-i hilâfetin tarihine tam tamına tevafuku, elbette o lisanü’l-gayb olan zâtın lisanında tesadüfî olamaz; belki onu da görmüş, ona da işaret etmiş.

Beşincisi: اِنَّ الْخِلاَفَةَ şeddeli *nun* bir *nun* sayılsa bin yüz doksan iki eder ki, aynen ثَلاَثُونَ سَنَةً cümlesinin gösterdiği gibi bin iki yüz iki tarihine on farkla tam tevafuk ederek tam ve nâkıs bütün müddet-i hilâfeti göstermesi ve yalnız “hilâfet” kelimesi bin yüz on bir edip tam hilâfetin müddetine tam tevafukla beraber o müddete işaret eder. ثَلاَثُونَ kelimesinin cifrî hesabı olan bin seksen yedi adedine, yirmi dört gibi cüz’i bir farkla muvafakat etmesi, elbette ve herhalde o Muhbir-i Gaybînin bir işaret-i gaybiyesidir ve bir nevi mu’cizat-ı gaybiyesinin bir lem’asıdır.

İşte bu kısacık hadisin câmiiyetine, sair cevâmiü’l-kelim olan hadisler kıyas edilsin.

سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ[3]

1. Eğer ümmetim istikamet üzere olursa ömrü (İslâmiyetin hakimiyeti) bir gün(bin sene), aksi halde yarım gün (beş yüz sene) olacaktır.
2. Benden sonra hilâfet…
3. “Seni her türlü noksandan tenzih ederiz. Senin bize öğrettiğinden başkabilgimiz yoktur. Muhakkak ki, Sen, ilmi ve hikmeti herşeyi kuşatanAlîm-i Hakîmsin.” Bakara Sûresi, 2:32.

İkinci Keramet-i Aleviye
Yirmi Sekizinci Lem’anın Birinci Meselesi

Eskişehir Hapishanesinde ihtilattan ve konuşmaktan memnû olduğum zamanda karşımdaki kardeşlerime teselli için yazdığım kısacık fıkraların bir kısmıdır.

Hapsin bir latif hatırasıdır ki: Risale-i Nur gizlenir, fakat sönmez ve söndürülmez. Bir âlem-i mânâda Hazret-i İmam-ı Ali’nin (r.a.) ilminden sordum:

اَحْرُفُ عُجْم سُطِّرَتْ تَسْطِيرًا [1] demişsin, muradın nedir? Dedi:

عُجْم [2] yani hecevâri terkipsiz ve vakflarda rakamvâri, şekilsiz harflerdir ki “Latinî hurufudur.” Lâ-dini zamanında taammüm eder. Sonra sordum, “Ercüzende benden bahs ile ‘kendini muhafaza et’ demişsin. Hem tam vaktinde emrinizi gördük, fakat maatteessüf kendimizi muhafaza edemedik. Bu belaya düştük. Şahsımdan binler defa daha ehemmiyetli olan Risale-i Nur’dan bahs ve işaretin yok mu?” dedim.

Dedi, “Yalnız işaret değil, belki Celcelûtiyemde tasrih ediyorum.”

Ben bu cevaptan sonra kasâid-i Aleviyeden en meşhur ve en ziyade esrarlı olan Celcelûtiye kasidesinde bu fıkrayı gördüm.

تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرّاً بَيَانَةً تُقَادُ سِرَاجُ السُّرْجِ سِرّاً تَنَوَّرَتْ [3]

1. Lâtin harfleri tamim edilip, umuma öğretilip yazdırılacak.
2. Lâtin harfleri.
3. Sirâcü’n-Nur gizliden gizliye yanıp yayılıyor; Sirâcü’s-Sürc (Kandiller Kandili), gizliden gizliye yanıp aydınlanıyor.

Dikkat ettim, sarahat derecesinde Risale-i Nur’a bakar. Ezcümle: Siraci’n-Nur

bir tek fark ile tam ve aynen Risale-i Nur'dur. Çünkü Siraci'n-Nur'da ج ا ل ile ج, ال beraber otuz dört (34) eder. Risalede ل ve ها otuz beş (35) eder ki, bir tek fark var. O tek fark *elif*'dir. O da bine işaret eder. Hem birinci fıkra cifir ve ebced hesabıyla (şedde sayılmaz) bin üç yüz elli iki (1352) veya elli (1350) eder ki, bu tarih Risale-i Nur'un gizlenmesine ve gizli parlamasına ve iştiâline tam tevafuk eder. Eğer بَيَانَةً [1] kelimesi sayılmazsa[HAŞİYE-1] o vakit [2] سِرّاً kelimesinin ahirindeki tenvin, *nun* sayılır. Bin üç yüz otuz üç (1333) veya otuz beş (1335) olur ki, bu tarih Risale-i Nur'un mebde-i intişarıdır.

İkinci fıkra olan [3] تُقَادُ سِرَاجُ السُّرْج سِرًّا yine on farkla Risaletü'n-Nur'a ve farksız "Risale-i Nur"a tevafuk etmekle beraber, tamam fıkra cifir ve ebced hesabıyla (şedde sayılmaz) bin iki yüz doksan üç (1293)[4] eder ki, Risale-i Nur müellifinin tarih-i veladetidir. Ve سِرًّا [5] deki tenvin, *nun* olsa bin üç yüz kırk üç (1343) olur ki, Risale-i Nur'dan Onuncu Söz'ün intişarı ile parlaması zamanıdır. Eğer اَلسُّرْج [6] deki şeddeli س iki س sayılsa, tenvin ن sayılmazsa bin üç yüz elli üç (1353) eder ki, bu tarih Risale-i Nur'un bir musibet neticesinde muvakkat gizlenmesine ve gizli perde altında parlamasına ve tenvirine tam tevafuk eder.

1. Açıktan.
Haşiye-1 "Beyâneten" kelimesindeki "te" vakfa rastgeldiğinden "he" olur.
2. Gizlice.
3. Sirâcü's-Sürc (Kandiller Kandili), gizliden gizliye yanar.
4. Üstad Bediüzzaman'ın doğum tarihi: Hicrî, 1295; Milâdî, 1878.
5. Gizliden gizliye.
6. Kandiller.

Acaba Hz. Ali (r.a.) gibi esrar-ı huruf ve cifir ilminde üstad-ı mutlak ve Celcelûtiye gibi cifirli, ebcedli, sırlı bir kasidesinde bu mânâ cihetiyle ve cifir itibariyle ve hakikat noktasında ve vakıa mutabık haysiyetiyle ve mukteza-yı hale muvafık olan müteaddit ve mânidar tevafukat-ı acibesi tesadüf olabilir mi? Hâşâ olamaz. Belki, Hz. Ali'nin (r.a.) bir kerametidir. Ercüze'deki çok zahir olan meşhur kerametini teyid ve onunla teeyyüd eder.

Celcelûtiye'nin Risale-i Nur'a işaretini teyid eden cay-ı dikkat bir tevafuk var. Şöyle ki: Bu sırlı ve cifirli kasidenin cifrî, hesabî rakamları her satırın altında matbu olarak yazılmış o rakamlar ayrı ayrıdırlar. Fakat Risale-i Nur'dan bahsettiği yerde o cifrî rakamlar resmen kabul edilen miladî tarihine tevafuk ediyor. Ve o tarihin tarih-i kabulünü ve Risale-i Nur'un perde altında tenvirinin

tarihini gösteriyor. Bin dokuz yüz yirmi dokuzdan (1929) tâ otuz dokuza (39) tâ kırk dörde (1944) kadar gösterir. Otuz iki sayfadan ibaret olan o kasidenin yalnız bir iki yerinde bu zamanın miladî tarihini gösterir. Zannederim ki öteki yerde dahi bu zamandan bahsediyor. Daha tam anlamamışım. Hem başta Sûre-i İhlâs ile işaret edilen vefk-i müselles bin üç yüz elli bir (1351) eder. Hem bu işaret-i Aleviyeye bu da ima eder ki, o kasidenin nısf-ı evvelinde yetmiş fıkrada on yedi defa Nur kelimesini[HAŞİYE-1] tekrar ediyor. Ve müteaddit defa Süryanice bedî mânâsında olan Celcelûtiye kelimesini öyle ehemmiyetle zikreder ki, kasidenin ismi Celcelûtiye olmuştur. Risale-i Nur, Esma-i Hüsna içinde ism-i Nur, ism-i Hakîm ve ism-i Bedi'in mazharıdır. Zahirinde, tarz-ı beyanında ism-i Bedi'in cilvesi görünüyor. Hem تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ [1] fıkrasından iki satır evvel bu fıkra-ı râ'na belki en ehemmiyetli ve en parlak fıkra olan

اَقِدْ كَوْكَبِى بِالْاِسْم نُورًا وَبَهْجَةً مَدَى الدَّهْرِ وَالْاَيَّام
يَانُورُ جَلْجَلَتْ

yani, "Ya Rab! Benim yıldızımı nur eyle. Âhirzamana kadar bedi' bir surette ışıklandır, şûlelendir…" Evet İmam-ı Ali'nin (r.a.) şu duası bu zamanda Risale-i Nur ile kabul olduğunu ve Risale-i Nur'u irade ettiğini şu bedî, acip tevafukat ispat eder. Şöyle ki: اَقِدْ كَوْكَبِى بِالْاِسْم نُورًا [2] tam tamına aynen cifir ve ebced hesabıyla Risale-i Nur oluyor. Çünkü nur kelimesi her ikisinde de var.

Haşiye-1 Risale-i Nur'un sebeb-i tesmiyesi on yedi cihetle nur ile alâkadar olduğundan ve on adetten ziyade Risale-i Kader'in mesail-i müteferrikasının ahirinde zikredilmiştir. Elbette bu latif tevafuk mânâsız olamaz.
1. Nurun kandili tutuşturulur.
2. Ya Rab! İsminle yıldızımı nur eyle.

اَقِدْ كَوْكَبِى بِالْاِسْم İki yüz doksan altı (296) eder. Risale-i Nur'daki "risale" kelimesi aynen iki yüz doksan altıdır (296). Demek İmam-ı Ali (r.a.) bütün ulumunun hazinesi olan Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyanın bir şûle-i i'cazı olan Risale-i Nur'u Cenâb-ı Haktan âhirzamanda Kur'ân'a çelik bir sur ve parlak bir yıldız olarak istemiş.[HAŞİYE-1] Ve duası kabul olmuş. Daha Celcelûtiye'de bu zamana ve Risale-i Nur'a ima eden müteaddit emareler var. Hattâ hayretimi mucib bir rüya Eskişehirhapsinde istintâkımdan bir gece evvel görüyorum ki: "Celcelûtiye'nin Süryanî şu fıkrası

بِهَال اَهِيل شَلْع شَلْعُوبٍ شَالِع طَهِيٍّ طَهُوبٍ
طَيْطَهُوبٍ طَيَطَّهَتْ [1]

imdadıma yetişmiş. Beni sıkıntıdan kurtarmış. Ben birkaç defa tekrar edipokuyorum.” Uyandım. Yattım. Yine onunla meşgulüm. Sabahleyin fevka’l-me’mul istintâka çağırıldım. Hem fevkalade cevap verdim. Müdafaatımın en mühim ve memurları hayrette bırakan parçası tekellüfsüz tezahür etti. Fakat o parçayı ben kaleme alamadım. Onlar yazdılar. Her ne ise... Bundan bu Celcelûtiye bize bakar. Bir hâtıra geldi. Baktım ki: O Süryanî fıkranın tam arkasında bir satır evvel Hz. İmam-ı Ali’nin (r.a.) Risale-i Nur’u tasrih etmişim, diye başta yazdığım تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرّاً بَيَانَةً [2] ve iki satır evvel اَقِدْ كَوْكَبِى بِالْاِسْم نُورًا [3] manidar, müjdeli, kerametkâr fıkraları bulunuyor. Anladım ki: Gecedeki meşguliyet kısmen bunun için imiş. Elhasıl, Celcelûtiye bu işaretiyle kaside-i Ercüziye’deki zahir keramât-ı Aleviyeyi hem teyid eder, hem onunla teeyyüd edip, işaretten sarahat derecesine takarrub ediyor.

Haşiye-1 تُقَادُ سِرَاجُ السُّرْجِ سِرًّا تَنَوَّرَتْ ’den sonra muttasıl olarak gelen şu satır بِنُورِ جَلَالٍ بِآزِخٍ وَشَرَنْطَخٍ بِقُدُّوسِ بَرْكُوتٍ بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ yine Risale-i Nur’a pek zahir bir surette شَرَنْطَخٍ بِقُدُّوسِ بَرْكُوتٍ bakar. Çünkü mânâsı şudur; Risale-i Nur, âhirzamanda perde altında gizlice tenevvür edip, Nurlu isim yani Rauf ve Rahîm’den, İsm-i Âzam’ın tesiri altında Celâl ve Kibriya’nın azametli nurundan iktibas ederek dalâlet ve ilhad ateşini söndürecek. Evet, bu mânâ Risale-i Nur’a tam tamına mutabıktır. Çünkü Risale-i Nur’u mütalaa edenler bilirler ki, onun iki menbâı var. Biri İsm-i Âzam’ın kibriyalı ve azametli cilvesi, diğeri İsm-i Rahîmin şefkatli ve re’fetli tecellisidir. Ve onun nuruyla fitne-i diniye nârı ve zındıka ateşi sönüyor ve sönecek.

1. Kendisine bütün yaratıkların ibadet ettiği Ma'bud, varlığında hiçbir şüphe bulunmayan ve varlıkların dayandıkları hakikat, Zâtının sıfât, isim ve fiillerinin tecellisi olan Hak,sıfatlarının ve isimlerinin tecellisinde güzelliğin sonsuz mertebeleribulunan ve bu kâinat bütün güzellikleriyle Onun güzelliğinin bir aynasıolan Cemîl, yarattığı varlıkları çok seven ve onlara da Kendisini hervesileyle sevdiren Vedûd, duâ ve ihtiyaçlara cevap veren Mucîb olanZâtın yardımıyla insanlara kendisini sevdirecektir.

2. Sirâcü’n-Nur gizliden ve açıktan yanıp parlıyor.

3. Yâ Rab! Nur isminle ve cemâlinle parlat yıldızımı.

Cay-ı dikkattir ki: Ben üveysî bir tarzda bir kısım ilm-i hakikatı Hüccetü’l-İslâm olan İmam-ı Gazali’den (k.s.) almıştım. Şimdi anlıyorum ki, İmam-ı Gazali (k.s.) aynı dersi üveysî bir tarzda İmam-ı Ali’den (r.a.) almıştır. Demek Hz. İmam-ı Ali’nin (r.a.) mühim bir şakirdi olan İmam-ı Gazali’nin (k.s.) başı üstünde bu biçare talebesine şefkatkârâne, tesellidarâne en sıkıntılı bir zamanda bakması acip değil, belki lâzımdır ve öyle olmak gerektir. Risale-i Nur’a üç fıkrasında kuvvetli işaret eden Hz. Ali’nin (r.a.) kaside-i Celcelûtiyesinin hiçbir cihetle tesadüfe hamledilmez. Tevafuklu bir kerametini beyan etmeye mecbur oldum.

Şöyle ki: Üç aydan beri hergün o kasideyi okuyorum. Yalnız sekiz sahifeyi halledemediğim bir vefka dair olduğu cihetle okumuyordum. Fakat ahirinde وَصَلِّ اِلٰهِى [1] den başlayan ahirki iki sahifeyi ötekilerle beraber okurdum. Yetmiş defa kat’î, belki tahminime göre yüze yakın defalarda her defa istisnasız ne vakit elime alıp baştan okuduktan sonra ahirini açarken

فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ[2] ile başlayan sahife açılıyordu. Ben hayret ediyordum. Onu okumayarak iki sahife sonra وَصَلِّ اِلٰهِى ile başlayan iki sahife ahirini okuduklarıma zammederdim. Her ne vakitbaştan okuduğum ve terkettiğim sekiz sahifeye gelirken kitabın bâkikalan yüze yakın sahifeleri içinde açtıkça yine فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ[3] sahifesi açılıyordu. Hayret içinde hayret ediyordum. Elli defadan sonra dedim: “Acaba bu sahife neden açılıyor? Onu da okusam ne olur?” Baktımki, Kaside-i Celcelûtiyeyi okuduğum maksadın neticesini o sahife gösteriyor. Ben de terkettiğimden hatâ ettiğimi bildim. Ondan sonra okumaya başladım. Ondansonra belki kırk defadan fazla ele aldıkça yine o sahife açılıyordu.Nihayet arkadaşlarıma hikâye ettim. Onlar da hayret içinde hayrettekaldılar. Dedim: “Bu Celcelûtiyenin bir kerametidir. Sizleri değil, başkalarını ikna edecek maddî bir delil elimde yok. Yalnız benim müşahedatım var. Benim müşahedatım başkasına hüccet olamaz. Ben de şimdiye kadar delilsiz dâvâları yazmak adetim değildi. Fakat madem bu tevafuk aciptir. Elbette işarettir ki, “Beni yaz.” İnanmayana kendini inandıracak ki yazdırmak istiyor.

1. İlâhi ona salât eyle.
2. Ey kadri yüce olan ismin taşıyıcısı!
3. Ey ismin taşıyıcısı!

Cenâb-ı Hakka yüz bin şükür ediyorum ki, bana hem büyük bir teselli, hem dâvâma büyük bir delil gösterdi. Ve tevafukun beş altı nev’i bize ve mesleğimize medar-ı imtiyaz ve vesile-i teşvik olarak verilmiş. Ve her me’yusiyet ve gevşeklik zamanımızda bir kamçı-yı teşvik ve bir keramet-i hizmet-i Kur’ânîyeye, medar bir tevafuk-u lâtife imdadımıza yetiştiği gibi bu defa da yetişti. Evet, kalben gayet alâkadar olduğum kardeşlerimin müfarakat zamanının pek yakın olduğu bir zamanda ve hapiste yalnız kalacağım bir anda ve üç ayda yetmiş defa acip bir tarzda bana açılan bir sahifenin kerametini dâvâ ettiğim ve delilsiz kaldığım bir hengamda Hz. Ali’nin (r.a.) Celcelûtiye kasidesinin yetmiş defa bilâ-istisna bana açılan فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ[1] dan başlayan üç-dört satırda üç-dört kuvvetli emare ve delil vardır ki, فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ[2] hitab-ı umumisinde bize hususî bakıyor.

BİRİNCİ EMARE: فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ fıkrası hem makam, hem mânâ, hem cifir ve ebced hesabıyla bu nidâ-i umumi-i Alevî de hususi bir tarzda bu zamana ve Risale-i Nur’a ve Risale-i Nur’un müellifine

bakıyor. Çünkü فَيَا حَامِلَ الْاِسْم الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ cifir ve ebced hesabıyla bin üç yüz elli üç (1353) senesi zamanını tam gösterdiği ve o zamanda da Risale-i Nur ve şakirtlerinin en korkulu bir zamanıdır ki, altı satırda yedi defa لَاتَخْشَ[3] kelimelerini tekrar ediyor فَيَا حَامِلَ الْاِسْم fıkrasındaki حَامِلَ الْاِسْم[4] Molla Said فَيَا حَامِلَ الْاِسْم Molla Kürd ve Molla Said Bedi’ yalnız üç farkla tevafuk sırrıyla gösteriyor. Ve bu isim sahibi bu hitapta hususi murad olduğuna işaret ediyor. Ve mânâsıyla da, “Ey bin üç yüz elli üç (1353) senesinin tarihinde bu İsm-i Âzamın hamili” yani “İsm-i Âzamı kendine muhafız ittihaz eden şahıs” demekle, o umumi hitapta böyle hususi bize bakıyor. Çünkü lillahilhamd bin üç yüz elli üç (1353) tarihinde her yirmi dört saatte yüz yetmiş bir defa اَلْاِسْم الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ[5]olan İsm-i Âzamı okuyordum ve kendimi onunla muhafazaya çalışıyorum. Evet kaside-i Ercüziye’sinde Sekinetabir ettiği ism-i Âzam ve Celcelûtiye’sinde Süryanî ve Arabî olarak yine müteaddit tarzda اَلْاِسْمُ الْمُعَظَّمُ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ[6]gibi tabirlerle beyan ettiği Esma-i Sitte-i Meşhure ki, ism-i Âzamdır. Gösterdiği bin üç yüz elli üç (1353) tarihinde[HAŞİYE-1] yüz yetmiş bir defa Esma-i Sittesi Risale-i Nur müellifinin daimi virdidir. Ve o yüz yetmiş bir (171) defa okuduğum Esma-i Sitte ile beraber yetmiş bir (71) âyeti yirmi dört saatte on dokuz defa okuyarak yekûnü bin üç yüz elli üçe (1353), hem bir cihette bin üç yüz kırk bir (1341) eder ki, bu ism-i Âzama bin üç yüz kırktan (1340) beri devam ettiğimin tarihine tevafuk ediyor. Hem bir defasında on dokuz âyet ism-i Âzam ile beraber on dokuz defa daimî okunur. Ve âyetlerin tekrârâtının hurufatının adedi altı bin altı yüz altmış altı (6666). Ayât-ı Kur’âniyeye tevafuk ediyor. Sûre-i İhlasın üç ve Fâtiha-i Şerifenin tekerrür-ü nuzûlü için, iki olsa yine tam tamına tevafuk ediyor.

1. Ey kadri yüce olan ismin taşıyıcısı!
2. Ey ismin taşıyıcısı (sahibi)!
3. Korkma!
4. İsmi taşıyan.
5. Kadri yüce olan isim.
6. Onun kadri İsmi'l-Muazzamla yüce kılındı.

حَامِلَ الْاِسْم الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ

Haşiye-1 Belki "feyâ" nida ile çağırdığı hesab-ı ebced ve cifir ile bin üç yüz elli dört (1354) eder ki, bu Arabî tarihte Risale-i Nur'un kırktan fazla şakirtlerini ve müellifini imha etmek plânı ile hapishaneye attıkları zamandır ve tevkif ettikleri tarihtir.Bu tarihte bu hitaba tam muhatap olacak yalnız bunlar

تَوَقَّى بِهِ كُلَّ الْأُمُورِ تَسَلَّمَتْ

görünüyorlar.Çünkü vaziyetleri gayet korkulu idi. Halbuki harika olarak selamete çıktılar. Bu fıkrada Hz. Ali (r.a.) diyor:

اَلَّذِى جَلَّ

Yani ism-i Âzamın bereketiyle herbir tehlikeden selametle kurtulacaksınız. Evet, şükür kurtulduk. Eğer 'deki iki şeddeli lâm'lar birer "lâm" sayılsa bin iki yüz doksan dört (1294) eder ki, o zaman Risale-i Nur müellifinin dünyaya geldiği tarihtir. Ve doksan üç müthiş harbinden tâ harb-i umumiye kadar ve bin üç yüz elli dörde (1354) kadar olan tehlikeli bir zamandayaşayacaksın. Ve çok tehlikelere düşeceksin fakat korkma, kurtulacaksındiye işaret ediyor.

İKİNCİ EMARE: فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ الَّذِى [1] satırından sonra فَقَاتِلْ وَلَاتَخْشَ وَحَارِبْ وَلَاتَخَفْ [2] fıkrası pek zahir ve kat'i bir surette harb-i umumiyi gösterdiği gibi, harb-i umumide gayet tehlikeli bir surette harbe iştirak eden bu fakirin en korkunç zamanına bakar ve teselli eder ve "korkma" der. Ve bu umumi hitapta hususi Risale-i Nur'un başlangıcı olan İşârâtü'l-İ'câz'ın mebde-i telifiyle ve âlem-i İslâmın en müthiş ve korkulu musibet zamanını mânâsıyla gösterdiği gibi cifir ve ebced hesabıyla da gösterir. Mânâ ile cifir hesabı ittifak ettiği yerde ima kuvvetlenip işaret derecesine çıkar. Çünkü وَلَاتَخْشَ [3] Hicri bin üç yüz otuz yedi (1337), Rumî iki küsür fark eder. O halde bin üç yüz otuz dörde (1334) iniyor, o tarihte yalnız tek başımla Rusya'nın şimalinde en korkulu bir vaziyette, esaretten firar ettiğimin zamanıdır. فَقَاتِلْ وَلَاتَخْشَ [4] beraber olsa bin dokuz yüz kırk (1940) küsur oluyor ki, bunda Allahü âlem o tarihte diğer bir harb-i umumi çıkmasına ve iştirakimize işaret etmekle beraber, böyle büyük yekunlerde üç dört farkın ehemmiyeti olmadığından hem Rumî yerine Arabî bu Miladi tarihine girse beş altı sene fark ediyor. Yine otuz yedi (37) tarihievvelki hesaba tevafuk edip en korkulu vaziyetimizde teselli veriyor. وَحَارِبْ وَلَاتَخَفْ [5] ise pek sarih bir surette harb-i umumiyi gösteriyor. Çünkü وَحَارِبْ وَلَاتَخَفْ mânâsı "dehşetli bir harb-i ahir zamandan korkma" demekle beraber cifir ve ebced hesabıyla bin üç yüz otuz bir (1331) veyahut bin üç yüz otuz üç (1333) ettiğinden ve umumi hitaptan hususi bize baktığı sair emarelerle göründüğü gibi o tarihte harb-i umumide en müthiş bir vaziyete giriftar olmuştum. İşârâtü'l-İ'câz'ın müsvedde-i evveliyesi düşmanın elindeparça parça olmuştu. Ben de bir defada dört mermi vücuduma isabet ederek birisinde yaralı ayağım kırık, su ve çamur içinde otuz dört saat ölüme muntazır ve etrafımda düşman askerleri muhasara ettiği bir hengamdır ki; en korkulu ve en me'yusiyetli zamanıma bakıyor. Öyleyse, o umum içinde hususî bize işaret ediyor[HAŞİYE-1] denilebilir.

1. Ey öyle bir ismi taşıyan!
2. Savaş ve korkma!, Harbet ve çekinme!
3. Korkma!
4. Savaş ve korkma!
5. Harbet, çekinme!

Haşiye-1 فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ الَّذِى ...ilh. Dört satırda beş altı vecihle Risale-i Nur'a ve müellifine işaret ettiği gibi hayatındaki vukuat-ı mühimmeye parmak

فَلاَ حَيَّةٌ تَخْشَى basıyor. Ezcümle: Dördüncü satırda fıkrasıyla bin üç yüz kırk sekiz (1348) raddelerinde ve Rûmi ise bin üç yüz kırk beş (1345)'te Hocam, dağdaki cesim bir karaağacadayandığı esnada yarım saat bir gürültü işitip bakmadı. Sonra baktı ki,gayet müthiş ejderha gibi bir yılan arkasında ağzını açmış, bekliyor.Hücum edemiyor. Birden Hocam o yılanın önünden tarla içine çekildi,yılan ise çöreklenmiş ve bir metre de ayağa kalkmış vaziyette iken onunhücumuna intizar ediyordu. Halbuki harika olarak o müthiş hayvankımıldanamadı, çünkü Hocamın o gün çok defa okuduğu Âyete'l-Kürsîhimayeti o hayvana gem vurmuş gibi üç metre mesafede durdurdu. En nihayet çekildi, gitti. Bu mânâyı teyid eden cifirce حَيَّةٌ ة ’de müennes alâmeti olduğu için sayılmaz. Çünkü o yılan dehşetine göre müzekker imiş. Tabir-i hakkı حَيٌّ حَيٌّ ’dur. olsa o vakit فَلاَ حَيٌّ تَخْشَى [Ne bir yılandan korkar] Arabîbin üç yüz kırk sekiz (1348) eder ki aynı tarihte bu hâdise vâki olmuştur. Hem üçüncü satırda مَنْ تَشَاءُ وَخَاصِمْ مَنْ تَشَاء [Dilediğin düşmanla mücadele et!] fıkrasında cifirce Hocamın husumet ettiği bu adamların aynı isimlerinin adedine muvafıkgeliyor. İzahata izin vermediği için bu kadar yazdırıldı.

دُسْ كُلَّ اَرْضٍ وَحَارِبْ وَلاَ تَخَفْ [Korkma, (âhirzamanda olacak Birinci Dünya Savaşı) savaş!] ’den sonra [Her yere git, ayak bas!] [(HAŞİYECİK): Yani arza bastığın zaman ki: Cifirce bin iki yüz doksan beş (1295) Arabî ve doksan üç (93) Rumî tarihidir ki, tarih-i veladetine ve Rus harb-i müthişine tevafukla beraber بِالْوُحُوشِ تَعَمَّرَتْ fıkrası işaret ediyor ki, yere bastığın zaman yer vahşilerle şenleniyor. Yani vahşi Ruslar Âlem-i İslâmı hırpalıyor, kırk sene sonra o vahşilerin elinde esir olup onların en vahşi memleketine gideceksin, haber veriyor. Elhasıl دُسْ كُلَّ اَرْضٍ بِالْوُحُوشِ تَعَمَّرَتْ [Vahşîlerle dolu her yere git!] ve فَقَاتِلْ وَلاَ تَخْشَ وَ حَارِبْ وَلاَ تَخَفْ [Savaş, korkma! Harbet, çekinme!] bu satırda dört kelime ile başına gelen dört vukuat-ı mühimmeyi sarahata yakın işaret ediyor.)]

HAŞİYECİK: كُلَّ اَرْضٍ ’daki tenvin, *nun*sayılır. *(Hafız Tevfik).*

ÜÇÜNCÜ EMARE: Bu üç güz mevsimidir aynı zamanda medar-ı teselli üç kerameti görüyoruz.

Birincisi: Gavs-ı Âzam(r.a.) يَا مُرِيدِى كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ [1] لِلّٰهِ مُخْلِصًا تَعِيشُ سَعِيدًا [2]tabiri ile on beş emare-i kaviye ile bize baktığı ve teselli verdiği فَقُلْ وَلاَ تَخَفْ [3] emriyle korkumuzu izale etmiş.

1. Ey mürîdim (Said)! Zamanın Abdülkâdirîsi ol!
2. İhlâs-ı tâmmı kazan ki, maîşette dahi (ismin gibi) mes'ud olasın.
3. Sözlerini söyle ve korkma!

İkinci güzde: Aynı mevsimde Hz. Ali (r.a.) aynen o kudsî hafidinin başı üstünde bize bakıp korkulu, me'yusiyetli vaziyetimizden ve yakında başımıza gelecek musibete karşı tahaffuz için ism-i Âzamı ders verip وَيَا مُدْرِكًا لِذٰلِكَ الزَّمَانِ [1]tabiriyle beş kuvvetli delillerle o umumi hitaptan bize hususi baktığını gördük.

Bu Üçüncü güzde: Bizi ikaz ettiği musibet başımıza geldiği ve hapse düştüğümüz ve bütün ruhumla ünsiyet ettiğim arkadaşlarımın müfarakat zamanında yine فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ [2]diye kerametkârâne

bize teselli ve korkumuzu izale eder bir tarzda beyanatı görüldü.

Latif tevafuktandır ki, üç güz mevsiminde aynı zamanda Sekizinci ve On Sekizinci ve Yirmi Sekizinci Lem'alarda bu üç keramat-ı azîmeye dair olduğundan ihtiyarımız olmadan onar fasıla ile; sekiz, on sekiz, yirmi sekize tevafuk ediyor. Bu altı satırda yedi defa Hz. İmam-ı Ali'nin (r.a.) لاَ تَخْشَ [3] diyerek bin üç yüz otuz yediden (1337) sonraki senelere, korkulu seneler olduğundan en ziyade Kur'ân hesabına perişaniyet ve havfa düşmüş olanlara teselli ve teşci' etmesi bu umumi hitapta herbir seneye bir لاَ تَخْشَ kelimesiyle bakıp kırk ikiye ve daha sonrasına kadar. Risale-i Nur'un mebde-i intişarı ve telifi ve bu fakir arkadaşlarımla beraber zamanın en dehşetli darbesine maruz olduğumuzdan bu umumi hitapta bize hususi baktığına kuvvetli bir emaredir. Eğer لاَ تَخْشَ mânâsında bulunan لاَ تَخَفْ، لاَ تَهْرَبْ، وَخَاصِمْ مَنْ تَشَاءُ [4] gibi dört-beş kelime daha ilave olsa bizim ve Risale-i Nur'un intişariyle beraber en korkulu bir zamanda olduğumuzdan yine sair emaratın işârâtıyla bu fıkralar umumi hitap içinde hususi bir surette Risale-i Nur şakirtlerine bakar. Ve bilhassa "Birbirine mukabil meliklerin ve reislerin tecavüzünden ve tevkifinden ve ihatasından korkma!" meâlinde olan

1. Ey o zamana yetişen ve âlimlerden olan insan!
2. Ey kadri yüce olan ismin taşıyıcısı!
3. Korkma!
4. Korkma, ve (sözlerini söylemekten) kaçma! Dilediğinle mücadele et!

وَلاَ تَخْشَ مِنْ بَأْسِ الْمُلُوكِ وَلَوْ طَغَتْ وَلاَ تَخْشَ بَأْسًا لِلْمُلُوكِ وَلَوْ حَوَتْ [1]

iki fıkrayı şimdi tam izah edemediğim müteaddit emareler ile "Hakimler, padişahlar, reislerin sana karşı hücumlarından ve esaretlerinden ve yakalamalarından korkma!" diye olan hitab-ı umumisinde hususi bize bakıyor. Hem mânâca, hem cifirce hakiki ve layık muhatap olacak musibetzedeler içinde tam bizim gibi bu zamanda hiçbir kimse görülmüyor. Demek hususi bu iki fıkra bize bakar. Hem فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ [2] ilh. fıkrasının altındaki fıkra olan تَوَقَّى بِهِ كُلَّ الْاُمُورِ تَسَلَّمَتْ [3] mânâsıyla yine cifir ve ebced hesabıyla [4]

بِهِ كُلُّ الْاُمُورِ تَسَلَّمَتْ bin üç yüz elli dört (1354) Arabî tarihinde en sevdiğim kardeşlerimle hapiste me’yusiyetli bir vakitte, günde yüz yetmiş bir defa اَلْاِسْمُ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ [5] tabir edilen ism-i Âzamı okuduğum bir zamanda elbette bu teselli-i selamet Celcelûtiye’nin umumi müjdesinde hususi bize baktığına ehl-i insaf tereddüt etmemeli. Çünkü hakkımızdaki düşman planından selamete çıkmak harikadır ki, onu gösteriyor. Kasidenin ortasında en mühim ve en parlak yerde en mühim duasının neticesinde üç fıkrasının herbirinde sarahata yakın Risale-i Nur’u mânâsıyla ve cifirle göstermesi burada فَيَا حَامِلَ الْاِسْم fıkrasında dahi Risale-i Nur şakirtlerine teselli ve teminat vermekle hususi bir surette baktığını kuvvetli teyid ediyor. Bu emareleri teyid eden şu noktadır ki, kaside-i Celcelûtiye umumiyeti itibariyle Süryanî, İbranî, esma-i İlâhiyeyi ve süver-i Kur’âniyeyi şefaatçı yapıp hususi münacat olduğu halde başta

1. Sana zulmetseler de, dört bir yanını kuşatmış da olsalar hiçbir kralın gücünden korkma!
2. Ey (kadri yüce) ismin sahibi (taşıyıcısı)!
3. Bütün zararlı işlerden muhafaza olundu.
4. بِهِ كُلُّ الْاُمُورِ تَسَلَّمَتْ [*] bin üç yüz yirmi beştir (1325). Bu tarihte o حَامِلَ الْاِسْم Divan-ı Harbin darağacına asılmaktan me’mulün hilafına olarak selâmetle kurtulduğu gibi حَامِلَ الْاِسْمِ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ [**] bin üç yüz elli dörttür (1354). Bu tarihte bu müthiş musibetten harika olarak selâmetle çıktık.
*
Bütün zararlı işlerden muhafaza olundu.
**
Ey kadri yüce ismin taşıyıcısı.
5. Kadri yüce isim.

بَدَئْتُ بِبِسْمِ اللّٰهِ رُوحِى بِهِ اهْتَدَتْ اِلٰى كَشْفِ
اَسْرَارِ بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ [1]

fıkrasıyla gösteriyor ki, bazı esrar-ı gaybiyenin keşfinden bahsedecek yalnız bir-iki yerde hususi münacât ve duadan istikbale bakar tarzı var ki, birisi;

اَقِدْ كَوْكَبِى بِالْاِسْمِ نُورًا [2]’den başlıyor, o üç satırda üç defa kuvvetli işaretle mânâ ve cifirle Risale-i Nur’u gösteriyor. İkinci yer ise;

فَيَا حَامِلَ الْاِسْمِ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ [3] ile başlayan üç satırında üç kuvvetli işaretle Risale-i Nur şakirtlerine bakıyor. Yetmiş defa yüz ihtimal içinde bir sahifenin açılması tesadüf olmadığı gibi bu tarzdaki îmalar, emareler, işaretler elbette tesadüfî olamaz. Belki bir keramet-i gaybiyedir, Kur’ân-ı Hakîmin

hizmetkârlarına bir ikramdır.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

1. Hazine-i esrar olan ile başladım. Ruhum, onunla, içinde gizli olan sırları keşfetti.
2. Yâ Rab! Nur isminle ve cemâlinle parlat yıldızımı.
3. Ey kadri yüce olan ismin taşıyıcısı!

Hafız Tevfik’in fıkrasının tetimmesi

Re’fet, Hüsrev, Rüştü’ye hediyedir.

فَيَا حاَمِلَ اْلاِسْم الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ[1] ilh. Bu beş altı satırda yedi fıkrasıyla, yedi cihetle Risale-i Nur müellifine işaret ettiği gibi, diğer üç fıkra da gerçi öteki fıkralar gibi kavi bir işaret değil, fakat bir hafî îmadan hâlî değildir. Madem bütün fıkralar işaret ediyorlar, bu üç fıkra dahi onlar gibi işaret etmek gerektir. Ezcümle: اَقْبِلْ وَلاَ تَهْرَبْ[2] fıkrası belki altı satırdaki on üç fıkrada istikbalde gelen ve müthiş korkulara düşen birisine hitap ediyor ki, “Karşıla... Kaçma!” deyip teşci’ ediyorlar. Sair fıkraların delaletiyle bu umumi hitapta hususi bir muhatap “Said Nursî”dir. O halde يَا سَعِيدَ النُّورْسِى[3] zammiyle bin üç yüz yirmi beş (1325) eder. Çünkü şeddeli *nun* iki *nun* ve اَلنُّورْسِى deki şeddeli ى iki ى dır. İşte o tarihte 31 Mart hâdisesi münasebetiyle İstanbul’dan kaçarak muvakkat bir zaman mücahede-i maneviyeyi bırakmak niyetiyle Hareket Ordusundan firar edip İzmit’e geldiği tarihe tevafuk ediyor. وَلاَ عَقْرَبٌ تَرَى[4] fıkrasında dahi muhatap, hususi o “Nursî” olduğundan يَا نُورْسِى izhar edilerek ilave edilse bin üç yüz kırk bir (1341) eder. İşte o tarihte ben Barla’da menfî olarak insan suretindeki akreplerin tacizleri altında azap çekerken harap ve hususi, küçük mescidimde otururken seccademin altında yeri bulunan ve emsalini görmediğim büyük bir akrep çıktı. Bir zât onu öldürdü. Daha ondan sonra on senedir dağlarda akrepli yerlerde kaldığım halde hiçbir akrebigörmedim. Bu fıkranın tam mânâsına mazhar oldum. Eğer يَانُورْسِى ’deki ى şeddeli olsa o vakit bin üç yüz elli bir (1351) eder ki o tarihte insan akreplerinin, o نُورْسِى ’nin mahvına ve idamına çalıştıkları ve fakat muvaffak

olamadıkları zamanına tam tevafuk eder.

1. Ey kadri yüce olan ismin taşıyıcısı!
2. Karşıla, kaçma!
3. Ey Said Nursî.
4. Ne, gördüğün bir akrep...!

وَلاَ اَسَدٌ يَاْتِى اِلَيْكَ بِهَمْهَمَةٍ [1] fıkrasının muhatabı müteaddit emarelerle يَاكُرْدِى dir. Çünkü Hz. İmam-ı Ali (r.a.) Kaside-i Ercüzesinde يَا مُدْرِكًا لِذٰلِكَ الزَّمَانِ [2] fıkrasında lafzen ve mânen “Kürdî” namını veriyor. O halde يَاكُرْدِى ’deki ى şeddesiz olsa o vakit bin üç yüz yirmi bir (1321) eder. O tarihte o “Kürdî,” Başît namındaki meşhur dağın başında bir taş üstünde akşam namazını kıldıktan sonra yalnız olarak otururken o dağın esedi ve arslanı hükmünde olan bir canavar kurt yanına geldi. Bir arkadaş gibi ona ilişmedi. Eğer يَاكُرْدِى ’deki ى şeddeli olsa o vakit bin üç yüz otuz bir (1331) eder ki, o tarihte Ermeni, Rus komitesinin canavarları her tarafta o “Kürdî”yi sardıkları ve katline çalıştıkları ve fakat muvaffak olamadıkları tarihe tam tamına tevafukeder. İşte bin üç yüz otuz bir tarihine (1331) ve o dehşetli harb-i umuminin şiddetli zamanına ve Said Kürdî’nin en musibetli ve en korkulu zamanına Hz. İmam-ı Ali (r.a.) bu altı satırda altı defa لاَ تَخْشَ، لاَ تَخْشَ، لاَ تَخْشَ [3] diye mükerreren o tarihe işaret etmek elbette hiçbir cihetle tesadüf olmaz. Ve ilm-i esrar ve cifirde allâme-i ümmet olan Hz. Ali (r.a.) sırlı ve kerametli olan meşhur Kaside-i Celcelûtiye’sinde istikbale bakan altı satırda altı defa mükerreren aynı tarihe ve aynı korkulu vaktine لاَ تَخْشَ kelimesinde cifirhesabıyla ve mânâsıyla göstermesi şeksiz, şüphesiz bir keramet-i gaybiyesidir. Resul-i Ekremden (a.s.m.) ders almış, ümmete ders vermiş. Evet لاَ تَخْشَ [4] cifir ve ebced hesabıyla bin üç yüz otuz bir (1331) eder. Çünkü لاَ تَخْشَ deki خ altı yüz ت dört yüz ‘ ش üç yüz لا otuz bir eder, mecmuu bin üç yüz otuz bir (1331) eder لاَ تَخْشَ مِنْ سَيْفٍ وَلاَ طَعْنِ خَنْجَرٍ [5] fıkrasındaki

مِنْ سَيْفٍ وَلاَ طَعْنِ خَنْجَرٍ [6] cümlesi سَيْفٍ ahirindeki tenvin *nun* sayılmak şartıyla bin üç yüz dokuz eder (1309). İşte o tarih ise لاَ تَخْشَ hitabına mazhar olan Risale-i Nur müellifini adet-i mahalliye ve silah-ı millî olan seyf ve hançerin hücumuna hedef olduğu, seyf ve hançeri beraberinde taşımaya mecbur olduğu ve kıskançlık sebebiyle Siirt'te âlimler ve talebelerin büyük bir münazaa ve kavgalarına maruz bulunduğu hengama tam tamına tevafuk eder. Bu tevafuk ise sair fıkraların ittifakıyla kuvvetleniyor. Îmadan, işaret belki delalet derecesine çıkıyor. وَلاَ تَخْشَ مِنْ رُمْحٍ وَلاَ شَرِّ اَسْهَمَتْ [7] fıkrasındaki وَلاَ شَرِّ اَسْهَمَتْ [8] cümlesinde şeddeli *"re"* iki *"re"* ve üstündeki tenvin *"nun"* sayılmak şartıyla bin iki yüz doksan üç (1293)[9] eder. İşte bu tarih Rus'un Âlem-i İslâmın felaketine sebep olan doksan üç dehşetli harbin zamanına ve Risale-i Nur müellifinin tarih-i veladetine tam tamına tevafuku şüphesiz kasdi bir işaret-i gaybiyedir. Eğer şeddeli *"re"* bir sayılsa ve tenvin sayılmazsa o vakit وَلاَ تَخْشَ مِنْ رُمْحٍ وَلاَ شَرِّ اَسْهَمَتْ satırındaki رُمْحٍ وَلاَ شَرِّ اَسْهَمَتْ [10] fıkrası bin iki yüz doksan bir (1291) eder.

1. Sana kükreyerek gelen bir arslan da yoktur.
2. Ey o zamana yetişen ve âlimlerden olan insan!
3. Korkma! Korkma! Korkma!
4. Korkma!
5. Ne bir kılıç ve ne de bir hançerin yaralamasından kork!
6. Kılıçtan ve hançer yaralamasından..
7. Ne bir mızrak ve ne de seni hedef alan bir tehlike ve kötülükten kork!
8. Seni hedef alan bir tehlike ve kötülük.
9. Üstad Bediüzzaman'ın doğum tarihi: Hicrî, 1295; Milâdî, 1878.
10. Mızrak ve gelecek tehlike ve kötülük.

Yalnız iki fark ile aynı tarihi gösterir. Bu fıkranın cifrî işaretine mânâsı kuvvet verdiği gibi sûret-i mânâ dahi letafetlendiriyor. Çünkü رُمْحٍ mızrak سَهْم oktur. Mızrak ve oku harpte istimal eden Arap ile eski zaman bedevi adamlarıdır. Doksan Üç (93) Harbi ise asr-ı bedeviyete yakın olmakla beraber mıntıka-i harre ehli olan mızraklı ve oklu Araplar o dehşetli harpte memalik-i bâridede kışta çarpıştıkları halde devlet-i İslâmiyenin mağlûbiyetiyle neticelenmesi ve o harpte Arabın acınacak vaziyetlerini Seyyid-i Arap olan Hz. İmam-ı Ali (r.a.) görmüş gibi ifade ediyor. Evet, Üstad-ı Kudsisi ona göstermiş o da görmüş. Ve kahramanlık damarına dokunmuş, şiddetle korkma diye teşci' etmiş.

Keramet-i Aleviyenin neticesi

Madem Hz. Ali (r.a.) اَنَا مَدِينَةُ الْعِلْم وَعَلِيٌّ بَابُهَا [1] hadîsine mazhardır. Hem madem Şah-ı Velayet ünvanını alarak harika kerametleri göstermiştir. Hem madem âhirzamanda gelen hadiselere karşı Kur'ân ve Âl-i Beyt cihetinde herkesten ziyade alâkadardır. Hem madem esrarlı Kaside-i Ercüze'de ve meşhur Kaside-i Celcelûtiye'sinde vâkıat-ı istikbaliyeden haber veriyor. Ve "esrar-ı gaybiyeyi benden sorunuz" diye iddia ederek kısmen dâvâsını ihbarat-ı sadıka-ıgaybiye ile ispat etmiştir. Hem madem o iki kasidesinde takip ettiği enmühim esas ve en büyük ders İsm-i Âzamdır. Ve ism-i Âzam ile meşgul olanlar ile konuşur, teselli ve teşci' eder. Hem madem o kasideler istikbale baktıkları vakit çok emareler ve işaretler ile, hem mânâları ile, hem cifri hesabıyla şu zamanımızı ve şu zamandaki hadisat-ı acibeye parmak basıyor. Ve aynı hadiseyi mükerreren işaretle gösteriyor. Hem madem Risale-i Nur bu zamanda iman ve Kur'ân hizmetinde Hz. Ali'nin (r.a.) nazarına çarpacak en ehemmiyetli bir hâdisedir. Ve Hz. Ali (r.a.) tesisinde harika ilmiyle ve harikulâde şecaatiyle cihanpesendane hizmet ettiği ve üstünde titrediği hakaik-i imaniye ve Kur'âniyeyi harika bir tarzda kat'i burhanlarıyla ispat eden Risale-i Nur, o kudsi hakikatları güneş gibi göstermiştir. Hem madem Hz. Ali'nin (r.a.) kudsi Üstadından aldığı ve bu ümmete verdiği en mühim dersi ve bu iki kaside-i gaybiyesinin mevzuu ve esası ve ruhu olan Sekine'yi ve İsm-i Âzamı bu zamanda herkesten ziyade kendine vird eden ve on üç seneden beri İsm-i Âzamla beraber binbir esma-i İlâhiye içinde bulunan Cevşenü'l-Kebîr ile ve o esma ile ulûm-u Kur'âniyenin hazinesini açan yüz yirmi risaleyi o esmanın feyzi ile Kur'ân'a tefsir yapan ve yirmi dört saatte yüz yetmiş bir defa Sekineve İsm-i Âzam denilen Esma-i Sitte-i Meşhureyi bin üç yüz mükerrer âyetle okuyan ve Âl-i Beytin mânevî ve gayet mühim bir mirası ve bir maden-i feyzi olan Cevşenü'l-Kebîr'i kendine üstad eden ve bidayette her günde bir defa bazan iki-üç defa tamamını okuyan ve talebelerine tavsiye eden adam, Risale-i Nur müellifidir. Hem madem iki kasidenin sarahata yakın altı yerinde ondan haber veriyor. Hattâ yalnız فَيَا حَامِلَ الْاِسْم الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ [2] makamında dahi altı satırda altı defa لاَ تَخْشَ [3] ile bu zamanın en müthiş hâdisesi olan Harb-i Umumiyi gösterip o harpte ilimce ve şeriatça ve şahısça korkulara düşen bir

şakirdini teşci’ eden bu altı satır bilâistisna on üç cümlesiyle on üç defa aynı şakirdinin başına parmak basıyor. Ve on üç seneden beri İsm-i Âzama devam eden o şakirdin tarih-i hayatının on üç vakıat-ı mühimmesine on üç surette işaret ve umum işaretler birbirine kuvvet verip ittifak ettikleri adam, Risale-i Nur müellifidir. Elbette bu mezkur dokuz hakikat gayet kat’i bir surette netice verir ki Hz. Ali (r.a.) Ercüze ve Celcelûtiye’sinde Risale-i Nur’u alkışlıyor, haber veriyor ve müellifi ile konuşuyor, teselli ediyor.

اَلعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ، وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِالصَّوَابِ [4] HAŞİYE-1

1. “Ben ilmin şehriyim, Ali ise onun kapısıdır.” *Tirmizî*, Menâkıb: 20; el-Hakim, *el-Müstedrek*, 3:126.
2. Ey kadri yüce olan ismin taşıyıcısı!
3. Korkma!
4. Gerçek Allah katındadır, ancak O bilir. Doğrusunu en iyi bilen Allah’tır.
Haşiye-1 Bu keramet-i Aleviye ya tafsilatıyla ona gösterilmiş, o da ihbar etmiştir ki, zahir de budur. Veyahut icmali bildirilmiş, tafsilatı bildirilmemiş. Belki intak-ı bil-hak nev’inden Cenâb-ı Hak ona söylettirmiş. O halde ona bir keramet ve Risale-i Nur’a bir ikram-ı İlâhi olarak kelâmında bu ihbar-ı gaybi bulunmuş. Evet keramet iki kısımdır. Elinde zahir olan zât bazen bilir, bazen tafsilen bildirilmez. İkisi de kerametttir, belki bildirilmezse daha selametlidir.

اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلٰى مَنْ قَالَ: اَنَا مَدِينَةُ الْعِلْمِ وَعَلِيٌّ بَابُهَا

وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ اٰمِينَ وَعَلٰى اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِينَ

. (Allah’ım, salât ve selâm “Ben ilmin şehriyim. Ali ise onun kapısıdır”diyen zâtın ve onun bütün âl ve ashabının üzerine olsun. Âmin. Bütünhamd, övgü ve senâlar Âlemlerin Rabbi olan Allah’a mahsustur.)

On Sekizinci Lem’a

Mahremdir, herkese gösterilmez

Otuz Birinci Mektubun On Sekizinci Lem’ası

Risale-i Nur şakirtlerine işaret eden Hazret-i Ali’nin (r.a.) bir keramet-i gaybiyesidir.

Cay-ı dikkat: Şu acip lem’anın ehemmiyeti üç noktadan geliyor.

Birincisi ve en mühimi: Gizli kalmış gaybî mühim bir mu’cize-i Ahmediyeyi (a.s.m.)[HAŞİYE-1] *beyan eder ki, cevamiu’l-kelim nev’inden iki cümleden ibaret bir hadis-i şerifi iki sayfa kadar hakaik-i tarihiyeyi ve iki devlet-i azime-i İslâmiyenin hatimelerini ifade ediyor.*

İkincisi: Keramet-i evliya hak olduğuna kat’i bir burhan gösteren Hazret-i Ali’nin (r.a.), latin hurufunun kabulünü tam tarihiyle ve tarz-ı tatbikini iki kelimeyle göstermesidir.

Üçüncüsü: Risale-i Nur şakirtlerine ve naşirlerine karşı Hazret-i Ali’nin (r.a.) irşadkârane ve teveccühkârane bakması ve işaret etmesidir.

Haşiye-1 Mu’cizat-ı Ahmediyeye (a.s.m.) dair olan On Dokuzuncu Mektubun cüz-ü evvelinde zikredilen hadsiz ihbarat-ı gaybiye-i Ahmediye (a.s.m.) nev’inden seksen mu’cize-i Ahmediye (a.s.m.) bununla seksen bir olur.

Hazret-i Gavs-ı Âzam Şeyh-i Geylanî’nin (r.a.), sarahat derecesindeki keramet-i gaybiyesini teyid ve takviye eden Hazreti Esedullahü’l-Galib Ali İbni Ebu Talib (r.a.) ve kerremallahu vechehû kaside-i ercüze-i meşhuresinde aynen ihbarat-ı gavsiyeyi tasdik edip işaret ediyor.

Mecmuatü’l-Ahzab’ın beş yüz seksen ikinci sahifesinden, beş yüz doksan yedinci sahifesine kadar o Ercüzedir. O Ercüze’nin mevzuu ve içinde maksad-ı aslı İsm-i Âzamı tazammum eden altı ismin ehemiyetini beyan etmek, hem o münasebetle istikbaldeki bir kısım umur-u gaybiyeye ve tesis-i İslâmiyette bir kısım mücahedatına işaret etmektir.

Evet, Hz. İmam (r.a.), üstadı olan Habibullah Aleyhisselatü Vesselamdan aldığı dersin bir kısmını işarî bir surette zikrediyor. Feth-i Hayber’deki hem mu’cize-i Nebeviye, hem keramet-i Aleviye olan harika vakıayı bahsettiği gibi, tesis-i İslâmiyete temas eden mühim noktaları da bahsediyor. Sonra istikbale

bakıyor. Peygamber-i Zişandan (a.s.m.) aldığı dersle bir kısım Arabın ona karşı isyanlarından hiddet ederek demiş:

فِي عِلْمِ تِسْعِينَ حِسَابِ الْفَارِسِي مِنْ بَعْدِ قَرْنٍ
تَاسِعِ الْمَعَاصِي
سَتَظْهَرُ الْفُرْسُ عَلَى الْاَعْرَابِ تَقْتُلُهُمْ كَقَتْلَةِ الدَّوَابِّ
تَكُونُ مَبْدَاُ فِتَنٍ عَوَابِسَ مُظْلِمَةً كَظُلْمَةِ الْحَنَادِيسِ

Yani, “Dokuz karn sonra Furs, yani akvam-ı Şarkiye, Arap üzerine hücum edecek, galebe edip hayvan gibi Arabı kesecek. Öyle müthiş fitneler, karanlıklı musibetler ki, en karanlıklı gecelerden daha ziyade karanlık olacak.”

İşte Hz. Ali’nin(r.a.) bir keramet-i bahiresi ki kendinden beş yüz sene sonra gelen ve Arap Devlet-i Abbasiyesini mahveden ve hadsiz kütüb-ü İslâmiyeyi nehr-i Fırat’a döken ve Arabı gayet zalimane katleden Hülâgu vakıa-i meşhuresini haber veriyor. Çünkü, meşhur olan karn kırk sene değil o zaman istilahınca ağleb-i ömür olan altmış seneden ibarettir. Çünkü bir devir altmış senede değişir. Bu suretle İmam-ı Ali’nin (r.a.) hicretten otuz sene sonra Kûfe’de yazdığı bu Ercüze’deki dokuz defa altmış, otuza ilâve edilse beş yüz yetmiş oluyor ki, Cengiz’in ve Hülâgu’nun hücum ve tahribat zamanıdır. Sonra Hazret-i Cebrail’in, Âlâ Nebiyyina ve Aleyhisselatü Vesselam huzur-u Nebevîde getirip Hz. Ali’ye Sekine namıyla bir sahifede yazılı İsm-i Âzam, Hz. Ali’nin (r.a.) kucağına düşmüş. Hz. Ali diyor: “Ben Cebrail’in şahsını yalnız alâimü’s-sema suretinde gördüm. Sesini işittim, sahifeyi aldım, bu isimleri içinde buldum” diyerek bu İsm-i Âzamdan bahs ile bazı hadisatı zikirden sonra tahdis-i nimet suretinde diyor ki:

فَكُلُّ مَعْنًى مِنْ عُلُوم فَاخِرَةٍ مِنْ مَبْدَإِ الدُّنْيَا لِيَوْمِ
اْلاٰخِرَةِ
قَدْ صَارَ كَشْفًا عِنْدَنَا عَيَانًا وَكُلُّ ذِي شَكٍّ غَدَا مُهَانًا

yani “Evvel-i dünyadan kıyamete kadar ulum ve esrar-ı mühimme bize meşhud derecesinde inkişaf etmiş, kim ne isterse sorsun, sözümüze şüphe edenler zelil olur.” Sonra yine İsm-i Âzam içinde bulunan o altı Esma-i Hüsna’dan bahsedip birdenbire aynen Gavs-ı Geylanî’nin ihbar-ı gaybisi gibi Hülâgu asrından bu

asrımıza bakıyor. İkinci bir keramet-i gaybiyeyi izhar ediyor. Ve diyor ki:

اَحْرُفُ عُجْم سُطِّرَتْ تَسْطِيرَا بِتَّ بِهَا الْاَمِيرُ وَالْفَقِيرَا HAŞİYE-1

Haşiye-1 Hz. Ali'nin (r.a.) şu kerameti pek zahirdir. Çünkü: Huruf-u ecnebiyenin İslâm içinde cebren kabul ettirildiği zamanı سُطِّرَتْ تَسْطِيرَا cümlesiyle tam tamına aynı tarihini gösteriyor. Cifirle ve hesab-ı ebcedle fıkranın mânâsını takviye ediyor. Şöyle ki: İki س yüz yirmi (120), iki ط on sekiz (18), iki ت sekiz yüz (800), iki ر dört yüz (400), bir ى on (10), bir "Elif" ا bir (1), bin üç yüz kırk dokuzdur (1349). Şimdi Arabî bin üç yüz elli üçtür (1353). Bu hurufun cebren kabulü ve Ramazan gecelerinde çoluk ve çocuk ve kadınlara okutturulması dört sene evveldi.

Yani, "On dördüncü asr-ı Muhammedîde (a.s.m.) bin üç yüz kırk dokuz (1349) ve Rûmice bin üç yüz kırk yedide (1347) Arabî hurufunu terk edip, ecnebî ve acemî hurufuna İslâm içinde başlanacak. Hem umum, hem fakir ve zengin emir ve işçi, çoluk ve çocuk gece dersleri ile o hurufu cebren öğrenecekler." Çünkü bir nüshada بَاتَ 'dir. بَاتَ ise gece çalışmasıdır. بِتَّ ise kat'i ve cebri ifade ediyor:

اَحْرُفُ عُجْم fıkrasındaki عُجْم ise o zamanın ıstılahınca Arabın gayri, Lâtince ve Frengî huruf demektir. Sonra diyor:

فَمَنْ اَرَادَ اللّٰهُ اَنْ يُعِينَهُ اَتْحَفَهُ بِهٰذِهِ السَّكِينَةِ

Yani, "Kim inayet-i İlâhiyeye mazhar ise Hz. Cebrail'in tabiri ile bu Sekine-i Kudsiye olan İsm-i Âzamı Cenâb-ı Hak ona hediye eder. Onunla o zamanın şer ve fitnelerinden kurtarır." Bu sözden dört sahife evvel yine demiş:

فَكُلُّ مَنْ لاَحَتْ لَهُ السَّعَادَةُ كَانَ لَهُ فِي الْجِيدِ كَالْقِلاَدَةِ

Yani, "Kim saadete mazhar ise... said ise... şaki değilse... o İsm-i Âzam onun boynunda mübarek bir gerdanlık hükmünde bir nüsha olur." Sonra diyor:

ثُمَّ اعْلَمُوا مَعَاشِرَ الْاَخْوَانِ اَنَّ غُوَاةَ اٰخِرِ الزَّمَانِ
هُمْ عُلَمَاءٌ زَوَّقُوا اَفْوَاهَهُمْ ثُمَّ انْثَنَوْا وَاتَّبَعُوا اَهْوَائَهُمْ

Yani, "O bid'alar ve acemî ve ecnebî hurufunun intişarı zamanı olan o âhirzamanın fena adamları bir kısım ulemaü's-su'dur ki; hırs sebebiyle batınlarını haramla doldurmak için bid'alara yardım ve fetva verenlerdir." Sonra bir kısım ülemaü's-su'u tokatlamak için de birisiyle konuşuyor. Der:

فَاسْئَلْ لِمَوْلاَكَ الْعَظِيم الشَّانِ يَا مُدْرِكًا لِذٰلِكَ الزَّمَانِ
بِاَنْ يَقِيكَ شَرَّ تِلْكَ الْفِتْنَةِ وَشَرَّ كُلِّ كُرْبَةٍ وَمِحْنَةِ

yani, “Ey o zamana yetişen ve âlimlerden olan insan! Cenâb-ı Haktan o fitnenin şerrinden muhafaza için sana ders verdiğim İsm-i Âzam ile dua et.”

فَاِنَّمَا نَحْنُ عَلَى التَّحْقِيقِ غَوْثٌ لِكُلِّ كُرْبَةٍ وَضِيقِ

yani “Biz Âl-i Beyt’ten her kûrbet ve şiddet zamanında birer Gavs çıkıp imdat ediyoruz.” Esedullahü’l-Galib Hz. Ali (r.a.), İbn-i Ebu Talib kerremallahü vechehü ihbarat-ı gaybiyeye ait şu kasidesinin bir kısmında Risale-i Nur şakirtlerine bilhassa baktığına müteaddit emareler var. O da Gavs-ı Geylanî gibi Risale-i Nur’un makbuliyetini imza ediyor ve alkışlıyor.

Birinci emare: Latin hurufunun İslâmlar içinde cebren kabul ettirildiğini teessüfle bahsedip ve ulemaü’s-su’u tokatladığı yerde birdenbire birisiyle irşadkârane konuşuyor ve diyor ki: يَامُدْرِكًالِذٰلِكَالزَّمَانِ “Sana verdiğim ders ile hıfz duasını et.” İşte bu “müdrik” aynen Hz. Gavs’ın kaside-i meşhuresinde “mürîdî” dediği adamın aynıdır. Çünkü ikisi de aynı fitneden bahsedip umum içinde hususi bir adama iltifat gösteriyorlar. Kaside-i Gavsiyede “mürîdî” ilm-i cifr ve on yedi emare ile “Molla Said”dir. Hem “el-Kürdî” olduğu tahakkuk etmiş. Risale-i Nur’un bir vasıta-i naşiri olan Üstadımızın hem ismi hem lakabı “mürîdî” lafzında olduğu gibi aynen Hz. Ali’nin (r.a.) يَامُدْرِكًالِذٰلِكَالزَّمَانِ [1], [HAŞİYE-1] ilm-i cifirle ve hesab-ı ebcedle aynen hem مُلاَّسَعِيدْ hem اَلْكُرْدِى oluyor. Her birisi iki yüz altmış beş (265) ediyor. مُدْرِكًا üstündeki tenvin vakfta *elif*’e inkılap ettiği için اَلْفٌ oluyor. مُدْرِكًا lafzı *mim*’siz yukarıdan okunmasıyla “kürd” olduğu gibi اَلزَّمَانْ lafzı da بَدِيعُالزَّمَانْ ’ın bir parçasını okumakla bu emareyi letafetlendiriyor. Demek o zamana yetişenlerin arasında ve Hz. Ali’nin (r.a.) hitabına mazhar çok efrad içinde Risale-i Nur naşirine hususi bir iltifatı var.

İkinci emare: Hz. Ali (r.a.) hırs ve tama’ yolunda bid’alara tâbi olan bir kısım

ulemaü’s-su’u tokatladığı vakit ulema içinde birisiyle merhametkârane konuşmaya başladı. Üstadımızı bilenlere malumdur ki Ankara rüesası İstanbul’da onun İngilizlere karşı mücahedatını takdir ederek onu istediler. Ankara’ya gitti. Van’da Medresetü’z-Zehra namında kendi darü’l-fununa yüz elli bin banknot, iki yüz meb’ustan yüz altmış üçünün imzasıyla i’tası kararlaştırılan layiha-ı kanuniye kabul edilmekle beraber Şeyh Sinûsî makamında vilayat-ı Şarkiyeye vaiz-i umumiliği ve hem Darü’l-Hikmetin azaları orada Diyanet Riyasetinin azaları olmakla, o da içinde bulunmakla beraber meb’us olmak ve daha ne isterse yapılacak diye teklif ettikleri halde sırf sünnet-i seniyeye muhalif hareket etmemek için o teklifleri kabul etmeyip—şimdi—yirmi beş sene işkenceli bir esareti kabul eden Üstadımıza elbette Hz. Ali’nin (r.a.) ulemaü’s-su’a hiddet ettiği zaman ona karşı hususi iltifatı olacak ve o mânevî mecliste onu okşayacak. Onun için bu hal bir emaredir ki Hz. Ali (r.a.), Hz. Gavs-ı Geylanî (r.a.) gibi umum muhatapları içinde bu Risale-i Nur’un bir vasıtası olan Hocamıza işareten iltifat ediyor.

1. Ey o zamana yetişen ve âlimlerden olan insan!

يَا مُدْرِكًا

Haşiye-1 tenvin, *nun* sayılmak şartıyla üç yüz yirmi beş (325) olup “Nursî” bir fark ile üç yüz yirmi altı (326) ediyor. O fazla *elif* bine işaret ettiği için üç yüz yirmi beş (325) kalıp, hem يَامُدْرِكًا ’ne tam tevafuk ediyor. Hem fitnelerin başlangıcı ve o “Nursî”nin mücahedesinin başlangıcı tarihini gösteriyor.

نَحْنُ عَلَى التَّحْقِيقِ غَوْثٌ لِكُلِّ كُرْبَةٍ [1] fıkrasında gavs lafzıyla Gavs-ı Geylanî’nin müridine şefkatle bakmasına, Hz. Ali’nin (r.a.) baktığını ima ediyor.

Üçüncü emare: Ulema bahsinin evvelki satırında diyor.

فَمَنْ اَرَادَ اللّٰهُ اَنْ يُعِينَهُ HAŞİYE-1 (اَتْحَفَهُ بِهٰذِهِ السَّكِينَةِ) 2, HAŞİYE-2

1. Biz Al-i Beyt’ten, her kurbet ve şiddet zamanında birer Gavs çıkıp imdat eder.

اَلسَّكِينَةِ يُعِينَهُ سَعِيداً تَعِيشُ سَعِيداً

Haşiye-1 Bu satırda Gavs’ın fıkrasındaki lafzı, dahi aynen yine aynen gösteriyorlar. Her birisi سَعِيداً ه oluyor. Demek Gavs gibi bu fıkra Said ile konuşuyor. harfi beştir. Dördü “Dal”dır. Biri “Dal” üstündeki tenvinden gelen vakf için *elif*’e mukabildir.

2. (Kim inayet-i İlâhiyeye mazhar ise Hz. Cebrail’in tabiri ile bu Sekine-i Kudsiye olan İsm-i Âzamı Cenâb-ı Hak ona hediye eder. Onunla o zamanın şer ve fitnelerinden kurtarır.)

Haşiye-2 Cay-ı dikkattir ki: Bu iki satır mânâ itibariyle doğrudan doğruya Risale-i Nur naşirine baktığı gibi cifir ve ebced hesabıyla yine bakıyor. Çünkü اَتْحَفَهُ بِهٰذِهِ السَّكِينَةِ cifir ve ebced hesabıyla bin üç yüz kırk dokuz (1349) tarihini gösteriyor ki, Risale-i Nur’un galibane intişar ve tekemmül tarihidir. İkinci satır فَكُلُّ مَنْ لاَحَتْ لَهُ السَّعَادَةُ كَانَ لَهُ فِي الْجِيدِ كَالْقِلاَدَةِ yine cifir ve ebced hesabıyla bin üç yüz yirmi dokuz (1329) ediyor ki, Risale-i Nur naşirinin hakiki mebde-i mücahedesi tarihidir. Yalnız bu اَلْقِلاَدَةِ ة اَلسَّعَادَةُ ve ’deki iki vakfa rastgeldikleri için kaideten sayılırlar. Elhasıl bu iki satır üç cihet ile Risale-i Nur naşirine bakıyor. *Birincisi:* İsm-i Âzamı tazammun eden altı ismin ona hediye edildiğini ve onunla muhafaza edilmesi aynen vaki olmuş اَلسَّعَادَةُ اَلسَّكِينَةِ يُعِينَهُ ve olmaktadır. *İkincisi:* cifirce Said, cifirce yine Said mânen ve lafızca yine Said oluyor. *Üçüncüsü:* Evvelki satır Risale-i Nur’la mücahedenin bugününü, ikinci satır mücahedeninmebdeini tam tamına tarihiyle gösteriyor. İşte bu iki satır Risale-i Nur naşirinin yirmi senelik mücahedatının biri mebdei, diğeri müntehasını göstermesielbette tesadüf olamaz. Belki mücahedenin makbuliyetine bir işaret-igaybiyedir. Ve Hz. Ali’nin (r.a.) bir sikke-i tasdikidir.

Süleyman Rüştü, Hüsrev

İsm-i Âzam bahsinde

فَكُلٌّ مَنْ لاَحَتْ لَهُ السَّعَادَةُ كَانَ لَهُ فِي الْجِيدِ كَالْقِلاَدَةِ

Yani, “Kim inayete ve saadete mazhar ise o âhirzaman fitnelerinden bu altı ismi verdiğim ders tarzında vird edenler mahfuz kalır.”

Hz. Ali(r.a.) huruf-u ecnebiyi İslâmlar içinde cebren kabul ettirmek hadisesi ile ulemaü’s-su’un bid’alara yardımlarından teessüfle bahsedip o iki hâdise ortasında irşadkârane bazılarından bahsediyor ki, o Sekine olan İsm-i Âzamla ecnebi hurufuna karşı mukabele ediyor ve hem ulemaü’s-su’a muhalefet ediyor. İşte bu zamanda o adamların, Risale-i Nur şakirtleri ve naşirleri oldukları şüphesizdir. Çünkü onlardır ki hatt-ı Kur’ân’ı muhafaza ediyorlar ve bid’akâr bir kısım ulemalara karşı da mukavemet ediyorlar.

Evet biz Hocamızdan anlamışız ki, On üç sene evvel Hz. Ali’nin(r.a.) bu kasidesinin sırrını bilmeden yedi sene evvel bu altı ismi İmam-ı Gazali’den ders alarak ve kendine daima vird ederek bütün evradları tebeddül ve tahavvül ettiği halde bu Sekine tabir edilen altı isme Hz. Ali’nin (r.a.) verdiği ders tarzında mütemadiyen terk ve tebdil etmeden devam etmiş. Bu tarzda devam edenleri işitmemişiz. Hem hilaf-ı âdet bir tarzda yirmi sene zarfında yirmi fitne-i azimeye düştüğü gibi ve tesirli bir surette hayat-ı içtimaiye-i İslâmiyeye karıştığı halde harika bir mahfuziyet altında olduğunu gözümüzle gördüğümüzden Hz. Ali’nin (r.a.) âhirzamandaki hitap ettiği dostları içinde bilhassa ona ruy-i iltifatı olduğunu hissediyoruz.

Hem لاَحَتْلَهُالسَّعَادَةُ [1] lafzıyla, yani, Said olmak ve ulema bahsine muttasıl birisine inayete mazhar olduğunu ve يَامُدْرِكًالِذٰلِكَالزَّمَانِ [2] fıkrası hesab-ı ebcedle on üçüncü asrı gösterip o asırda dünyaya gelen ulemadan Said (r.a.) isminde birisine lâtifane bir îma bu emareyi zînetlendiriyor.[HAŞİYE-1]

Dördüncü emare: Hz. Gavs-ı Geylani fitne-i âhirzamanda sünnet-i seniyeyi ve esrar-ı Kur’âniyeyi muhafazaya ve neşre çalışan bir mürîdine on beş emare ile iltifat eder. Ve onunla konuşursa, elbette İslâmiyetin tesisinde Esedullah ünvanını alan ve ulûm-u esrariyede اَنَامَدِينَةُالْعِلْمِوَعَلِيٌّبَابُهَا [3] hadîsine mazhar bulunan ve keramat-ı harika ile iştihar eden ve Vehhabilerin ecdadı olan Haricileri kılıçtan geçiren ve Gavs-ı Âzam’ın ceddi ve üstadı olan Hz. Ali (r.a.) elbette Al-i Beytine bir cihette düşman olan Vehhabilerin Haremeyn-i Şerifeyni istilası hengâmında ve Haricilerden daha berbat bir tarzda sünnet-i seniyeye

muhalefet eden bir kısım ulemaü’s-su’ ve zalimlerin istilası zamanında Risale-i Nur vasıtası ile Risale-i Nur şakirtleri bütün kuvvetleriyle sünnet-i seniyenin muhafazasına ve Al-i Beytin hürmetine ve meveddetine çalışmaları ve o müthiş mehalike karşı sarsılmadıkları halde imdad-ı ruhaniye ve kuvve-i maneviyenin takviyesine pek çok muhtaç oldukları bir zamanda o ulûm-u evvelîn ve ahirîni bildiğini müftehirane iddia eden Hz. Ali (r.a.) hiç mümkün müdür ki, evladından olan Gavs-ı Geylânî’den geri kalsın. Şeceat-ı Haydaranesiyle Risale-i Nur şakirtlerinin imdadına yetişmesin. Elbette bu suretle yetişir ve yetişti.

1. Saadete mazhar ise.
2. Ey o zamana yetişen ve âlimlerden olan insan!

يَا مُدْرِكًا

Haşiye-1 tenvin *nun* sayılmak şartıyla bin üç yüz yirmi beş (1325) tarihi olan hürriyetin ikinci ve üçüncü senelerinde hilafet-i İslâmiyeyi kaldırmaya teşebbüsle o hilafetin kırılmasından fitnelerin kapısı açıldığının zamanıdır ki, Hz. Ali (r.a.) o zamana dehşetli bakıyor.
3. “Ben ilmin şehriyim. Ali ise, onun kapısıdır.” *Tirmizî*,Menâkıb: 20; el-Hakim, *el-Müstedrek*, 3:126.

Malumdur ki: Meselâ, umum bir cemaat içinde biri hareket etse, biri dese: “Ey insan bana bak.” O insan lafz-ı umumisinde karine-i hal ile o muayyen adama hitaptır. Madem mukteza-yı hal ve karine-i hal ile Hz. Ali’nin (r.a.) umum muhatapları içinde en ziyade muhtaç ve en ziyade Hz. Ali’nin (r.a.) maksadı lehinde hareket eden Risale-i Nur şakirtleridir. Elbette o zât istikbale bakıp ve يَاأَيُّهَاالْاِخْوَانُ[1] tabiriyle konuştuğu cemaat içinde en ziyade müteharrik ve kuvve-i maneviyenin takviyesine muhtaç olanlara hususiyetle bakar.

1. Ey kardeşler!

Beşinci emare: Ecnebi hurufatını ehl-i İslâmın en mühim hükümeti resmi bir surette kabul ve neşir ve cebrettiği halde Risale-i Nur şakirtleri bütün kuvvetleriyle hatt-ı Kur’âniyeyi harika bir surette neşir ve tamim ile ve muhafazasına çalıştıkları bir zamanda Hz. Ali (r.a.) aynı tarihiyle ondan haber vermekle gaybî kerametini beyan ettiği yerde ulema içinde birisine iltifat gösteriyor. Elbette bu iltifatın gerçi çok efradı olabilir. Fakat bu karine-i hal gösteriyor ki Risale-i Nur şakirtleri bir hususiyet kesbetmiş ki Hz. Ali (r.a.) iltifatıyla Risale-i Nur’u alkışlıyor.

Altıncı emare: ... Kuvvetlidir, fakat yazamayız.

Yedinci emare: ... Zahirdir, fakat gösteremiyoruz.

Elhasıl: Hz. Ali (r.a.) kerremallahü vechehü ecnebi hurufuna karşı şiddetli teessüf ve hiddet ettiği ve bid’aya taraftarlık eden bir kısım ulemaü’s-su’a karşı şiddetli nefret ve hiddet ettiği yerde irşadkârâne bazılarla konuşuyor. Ve Hz. Cibril’in tabiriyle Sekine ismi verilen ve İsm-i Âzam sandukçası olan Esma-ı Sitteye devam edeni irşad ediyor, taltif ediyor. İşte o Esma-i Sittenin devamından tereşşüh eden ve o Esmanın lemeatı olan Risale-i Nur, ve o Risale-i Nur kendi şakirtleri ile lâakal yüzer kalemle yüz parça Risale-i Nur’un eczalarıyla ve intişar

eden yirmi bin nüshasıyla lâakal yüz bin adamı huruf-u Kur’âniye lehine ve sünnet-i seniyeye ittibaa ve imanlarının takviyesine ve Hz. Ali’nin (r.a.) hiddet ettiği iki cereyana karşı tamamıyla mukavemet ettiklerinden elbette Hz. Ali’nin (r.a.) يَا اَيُّهَا الْاِخْوَانُ[1] tabir ettiği ihvanları içinde hususî bir surette onlara bakıyor.

Evet, Hz. Ali’nin (r.a.) bu zahir keramet-i gaybiyesi Hz. Peygamberin (a.s.m.) irşadıyla olduğu için başka şekilde bir mu’cize-i Peygamberiye olduğu münasebetiyle aynı keramet-i Gavsiye ve işarat-ı harika-i Aleviye gibi beşinci asırla, on dördüncü asrın fitnelerine işaret eden ve gizli kalıp mânâsı anlaşılmayan bir mu’cize-i gaybiye-i Nebeviyeyi beyan etmeye münasebet geliyor.

Şöyle ki: Hadis-i sahihte vardır ki Resul-i Ekrem (a.s.m.) ferman etmiş:

اِنِ اسْتَقَامَتْ اُمَّتِى فَلَهَا يَوْمٌ وَاِلاَّ فَنِصْفُ يَوْم[2] evkemakâl...

Şu hadis-i şerife her nasılsa kıyamete işaret suretinde mânâ verilmiş, mu’cize-i Nebeviye gizlenmiş, anlaşılmamış. Hem Şeyh-i Geylânî, hem Hz. Ali’nin (r.a.) irşad-ı Nebevî ile beşinci ve altıncı ve on dördüncü asırların fitnelerinden kerametkârane bahisleri gösteriyor ki, bu hadis-i şerif onların bu zamana bakmak için bir teleskoplarıdır ki bu iki asra bakıyorlar.

Evet hadiste يَوْمٌ[3] tabiri[4] اِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَاَلْفِ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ âyetinin delaletiyle bin seneden ibarettir. Hilafet-i İslamiye ve hükümet-i Arabiye hadîs mûcibince tam istikâmetle gitmediği için tam nısf-ı yevm olan beş yüz küsur senede[HAŞİYE-1] Hülâgu hücumuyla hâtime verildi. Üç-dört asır zaman-ı fetretten sonra[5] يَاْتِ اللّٰهُ بِقَوْم يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ âyetinin sırrına mazhar olan Osmanlı âdil padişahları hadis-i şerifteki istikâmeti yerine getirmeye çalıştıklarından hadîsin hükmüyle ümmet için bin sene hilafet-i İslâmiyeyi ve şer’i şerif üzerinde giden hükümetin idamesine vasıta oldular.

1. Ey kardeşler!
2. “Eğer ümmetim istikamet üzere olursa ömrü (İslâmiyet’in hâkimiyeti) bir tam gündür (bin sene), aksi halde ancak yarım gündür (beş yüz yıl).” bk. *İbni Kesir*, 1:13; Mu’cemü’t-Taberânî, *el-Kebîr*, 22:573, 576.
3. Gün.
4. “Lâkin Rabbinin katında bir gün, sizin hesabınıza göre bin yıl gibidir.” Hac Sûresi, 22:47.
Haşiye-1 Hadîsin hükmüyle hükümet-i Arabiye beş yüz sene yaşayacak. Halbuki beş yüzden bir miktar geçer. Bunun sırrı şudur ki: Yezid, Velid, Haccâc-ı Zâlim gibi zalemenin ve Ebu Müslim-i Horasâni’nin tahakkümü ve Emevilerin inkirazından sonra Abbâsilerin tam takarruruna kadar olan zaman hükümet-i Arabiyenin fetret zamanı sayıldığından bu fetret zamanı tayyedilmekle tam beş yüz kalır.
1. "Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı sever." Mâide Sûresi, 5:54.

Hadîsin ikinci ciheti ki فَلَهُمْ يَوْمٌ[1] de tahakkuk ediyor. Ve İstanbul’un fethinden takriben yirmi sene evvel yine hilafet-i İslâmiyeye zemin ihzar ve tam

umum âlem-i İslâmın merkez-i hükümeti olacak bir vaziyet almaya ve müjde ve sena-i Nebevîye mazhar olan Sultan Fatih'in vasıtasıyla İstanbul'un fethi tarihinden fetret zamanını tayyedip, Abbasiler nereden bırakmışlarsa oradan başlayarak âlem-i İslâmın bil-istihkak başına geçtiler. Yine hadis-i şerifin hükmüyle, eğer istikâmetle gitse bin seneden ibaret olan bir gün, yoksa yarım gün devam edecek. İşte aynen Abbasiler gibi tam yarım gün, yani beş yüz sene devam etti.

1. Onlar için bir gündür.

Bu mu'cize-i Nebeviye pek parlak bir surette tezahür ediyor. İşte hilafet-i Arabiye tam istikâmete mazhar olmadığından yalnız yarım günü aldı. Osmanlı Devleti dahi tek başıyla ahirlerinde ecnebilerin ve münafıkların müdahaleleri yüzünden tam istikameti muhafaza edemediği için o da yarım gün olan beş yüz seneyi aldı. Bu iki kardeş olan iki unsurun ittihadlarından tam istikâmete mazhariyet sırrı vardır ki, bin sene olan bir günü tamam aldılar.

Sual: Rüya-yı sadıka vasıtasıyla veya hakikî keşif cihetiyle, Hz. Ali (r.a.) ve Gavs-ı Âzam (r.a.) gibi zevat-ı kudsiye cüz'î işlere dair âmi adamlarla da temas edebilirler ve bazı şeyleri haber veriyorlar. Nedendir ki bunların bir işaret-i gaybiyelerini gayet ehemmiyetle bin keşif ve binler rüya-yı sadıka kadar tutuyorsunuz, ehemmiyet veriyorsunuz?

Elcevap: Sekiz yüz ve bin üç yüz sene mesafede veraset-i Nübüvvet makamında âlem-i İslâmın istikbali nokta-i nazarında küllî bir nazara o uzun mesafede görünen hadisatın elbette çok ehemmiyeti olacak. Dağ gibi bir büyüklüğü olacak ki o uzun mesafede ve o küllî nazarda âlem-i İslâmın menfaati nokta-i nazarında uzakta görünsün ve ona dikkat edilsin ve vücuda gelmeden evvel ondan haber verilsin. Rüya-yı sadıka ve keşif ise cüz'î ve hususîdir. Vücuda geldikten sonra yakından bakmaktır. Elbette böyle keşif cihetinde ruhanî temessül itibariyle yakından bakıldığı vakit zerreler dahi görünebilir. Âmî adamlar da onların ruhanî misalleri ile görüşebilirler. Ve gayet ehemmiyetsiz şeyler de medar-ı nazar olabilir.

Evet, bir âyinede misâlî güneşle münasebettar olmak ve sohbet etmek nerede, hakikî semadaki güneşle münasebettar olmak nerede? Âyinedeki güneşi herkes eline alabilir. İltifatına mazhar olabilir. Konuşabilse belki konuşturabilir. Fakat semadaki güneşin iltifatını celbeden ve kendisi ile konuşturan kimse kamere çıkmalı veya makamı kamerde olmalı veya kamer gibi bir vazife görmeli, yoksa o Sultan-ı Semâvînin haşmetli nazarı altında hiç görünmeyecek derecede gizlenecektir.

Risale-i Nur Şakirtleri namına

Hüsrev, Hâfız Ali, Galip, Re'fet, Süleyman, Sabri, Hulûsi, Mes'ud, Zekâi,

Küçük Zühtü, Süleyman Rüştü, Keçeci Mustafa, Mustafa, Küçük Ali, Kürd Bekir, Şamlı Tevfik, Asım, Babacan, Yakup Cemal, Hüseyin, Küçük Lütfi, Abdülbaki.

Sekizinci Lem’a

Gavs-ı Âzamın Hizbü’l-Kur’ân’a dair keramet-i gaybiyesidir[HAŞİYE-1]

Şu risale içindeki imzalarla gösterildiği gibi, hizmet-i Kur’âniyedeki arkadaşlarıma iştirakim var. Bir kısmı, benim imzam iledir. Bir kısmı onların tasvip ve istihracıyla ve tasdikleriyle olduğundan, bana ait hizmetten fazla hisseyi, onların hatırı için sükût ile kabul ettim. Yoksa, bu risalenin başında söylediğim gibi, bunda öyle bir hisse-i şerefe hakkım yoktur. On sene mukaddem, o kaside-i gaybiyeyi gördükçe bana mânevi bir ihtar gibi “Dikkat et!” diye kalbime geliyordu. O hatırayı iki cihetle dinlemiyordum:

Birincisi: Benim gibi, ehemmiyetli ömrü şan ve şeref perdesi altında hubb-u cah zehiriyle zehirlenip öldüğü için yeniden bu suretle nefs-i emmareye diğer bir şeref kapısı açmak istememekti.

İkinci cihet: Bu muannid zamanda, bedihî dâvâları ve zâhirî hüccetleri kabul etmeyenlere karşı, böyle işârât-ı gaybiye nev’inden hodfuruşâne bir tarzda izhar etmek hoşuma gitmemekti.

En nihayet, esaretimin sekizinci senesinde, en işkenceli ve en sıkıntılı bir zamanda, gayetkuvvetli bir teselli ve teşvike muhtaç olduğumuzdan bana ihtar edildi ki: Bunu, tahdis-i nimet ve bir şükr-ü mânevî nev’inden izhar et. Hem korkma, kanaat verecek derecede kuvvetlidir. Bu izharda en mühim maksadım, esrar-ı Kur’âniyeye ait olan risalelerin makbuliyetine Gavs-ı Âzamın imza basması nev’inden olduğudur. İkinci maksadım, o kudsî Üstadımın kerametini izhar etmekle, keramat-ı evliyayı inkâr eden mülhidleri iskât edip, hizmet-i Kur’âniyeye fütur verecek çok esbaba mâruz ve çok avâika hedef olan arkadaşlarımın kuvve-i mâneviyesini takviye ve şevklerini tezyid ve füturlarını izale etmek idi.

Benim için bir nevi hodfuruşluk nev’inden olduğu için ehemmiyetli zarardır. Fakat o zararımı, o kudsî Üstadım ve arkadaşlarım hatırı için kabul ettim. Şu “Keramet-i Gavsiye Risalesi” tedricen istihraç edildiği için, birkaç parça ve tetimmelere inkısam etti. Gittikçe, birbirini tenvir ve teyid ettikçe vuzuh peyda ediyor. İşaretin bazısında zaaf varsa da, sair arkadaşlarının ittifakından aldığı kuvvet o zaafı izale eder.

Haşiye-1 Üstadımızın şahsına sarihan işaret eden bu gibi gaybî keramet ve işârâtın neşrini Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri arzu etmiyor. Fakat bizler düşündük ki, bu gibi delâlet derecesinde olan gaybî işaretlerin ehl-i imanca bilinmesine bu zamanda kat’i lüzum ve ihtiyaç var. Buna binaen neşrediyoruz.
Naşirler

Şayan-ı hayret bir tefe’ül ve mühim bir ihbar-ı gaybî

Sabri, Süleyman, Bekir, Galipve Tevfik’in fıkrasıdır. Hem Hüsrev, Hafız Ali ve Re’fet ve Âsım’ın ve Kuleönünden Mustafa’ların fıkrasıdır.

Lâtif ve müjdeli bir tefe’ül: Üstad, Galip ve Süleyman, “Ümmî Sinan Divanı”nda mesleğimize ve Sözler’e dair tefe’ül edildi, şu beyitler çıktı. Baktık, “Sözler” lâfzı, bütün divanında yalnız bu kafiyelerde görünüyor. Demek Sözler “hak söz,” hem “nur söz” oluyor.

Derim ki yardımcım Allah,
Şefaatçım Resulullah.
Ki burhanım kitabullah,
Budur bendeki hak söz.

Senin kapında kul çoktur,
Hesabı, haddi hiç yoktur.
Ve lâkin bir dahi yoktur.
Sinan-ı Ümmîgibi nur söz.

Mühim bir ihbar-ı gaybî

Şeyh-i Geylânî'nin kendinden sekiz yüz sene sonra gayb-âşinâ gözüyle haber verdiği bir hâdise-i Kur'âniyedir.

Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyânın hizmetindeki kudsiyete, kerametkârane sekiz yüz küsur sene evvel "Gavs-ı Âzam" ünvanıyla bihakkın iştihar eden Kutb-u Âzam Şeyh-i Geylânî,

نَظَرْتُ بِعَيْنِ الْفِكْرِ فِى حَانِ حَضْرَتِى حَبِيبًا تَجَلّٰى لِلْقُلُوبِ فَجَنَّتِ [1]

fıkrasıyla başlayan kasidesinin âhirinde, *Mecmuatü'l-Ahzâb*'ın birinci cildinin beş yüz altmış ikinci sahifesinde, beş satırla, şu zamanda hizmet-i Kur'âniyedeki heyete ve başında bulunan Üstadımıza beş vecihle bakıyor ve gösteriyor. İşte o beş satır şudur:

تَوَسَّلْ بِنَا فِى كُلِّ هَوْلٍ وَشِدَّةٍ اَغِيثُكَ فِى الْاَشْيَاءِ دَهْرًا بِهِمَّتِى

اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا مَا يَخَافُهُ وَاَحْرُسُهُ فِى كُلِّ شَرٍّ وَفِتْنَةِ

مُرِيدِى اِذَا مَا كَانَ شَرْقًا وَمَغْرِبًا اَغِثْهُ اِذَا مَا سَارَ فِى اَىِّ بَلْدَةِ

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ فَاِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ

وَكُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ لِلّٰهِ مُخْلِصًا تَعِيشُ سَعِيدًا صَادِقًا بِمَحَبَّتِى [2]

1. Huzur ânımda fikren gittim, kalplerde tecelli eden ve bütün zamanları dahi kaplayacak bir sevgili gördüm.
2. Âhirzamanın fitnelerine yetişip düştüğün zaman, benim dua ve himmetimi kendinevesile ve şefaatçi yap. Allah'ın izniyle ve kuvvetiyle senin imdadınayetişeceğim. Doğuda, batıda ve

hangi belde de olursa olsun, o fitne vebelâ asrının her şer ve fitnesinden, Allah’ın izniyle ve havl-ikuvvetiyle onun koruyucusuyum. Ey benim şiirimi, meslek ve meşrebimi vemücahedelerimi dile getiren müridim, “Sözler”ini söylemekten korkma.Muhakkak ki sen, inâyet gözüyle gözetilip korunmaktasın. ZamanınAbdülkâdir’i ol. Muhabbetimde sâdık olduğundan ve ihlâsa çalıştığından,geçiminde dahi ismin gibi mes’ud olasın.

Beşinci satırdan sonra gelen hâtime-i kaside:

وَجَدِّی رَسُولُ اللّٰهِ اَعْنِی مُحَمَّدًا اَنَا عَبْدُ الْقَادِرِ
دَامَ عِزِّی وَرِفْعَتِی [1]

İşte evvelki beş satırda, beş vecihle ve beş tevafukla şimdi hizmet-i Kur’âniyenin başında bulunanı gösteriyor.

Birinci vecih: Âhirdeki satırda تَعِيشُ سَعِيداً [2] ismini sarahetle haber vermekle beraber, maişet hususunda izzet ve saadetle geçineceğini haber veriyor. Evet, hocamız, küçüklüğünden beri fakr-i haliyle istiğnâ-yı tam ile beraber maişet hususunda en mes’ud bir zâttır.

İkinci vecih: Aynı satırın başında وَكُنْ قَادِرِیَّ الْوَقْتِ fıkrasıyla o müridine diyor ki: “Vaktin Abdülkadirî’si ol.” Bu قَادِرِی kelimatı, hesab-ı ebcedî ile üç yüz yirmi beş eder. Üstadımızın lâkabı “Nursî” olduğu cihetle, Nursî’nin makam-ı ebcedîsi üç yüz yirmi altı ediyor. Bir tek fark var. O tek *elif*’tir. Bin mânâsında *elf*’e remzeder. Demek bin üç yüz yirmi beşte Şeyh-i Geylânî’ye mensup bir zât, Şeyh-i Geylânî tarzında hakikat-ı Kur’âniyeyi müdafaa etmeye çalışacak, hakikaten Üstadımız, bin üç yüz yirmi altı senesinde —Hürriyetin ikinci senesi—mücahede-i mâneviyeye atılmıştır.

Üçüncü vecih: Onun iki ismi var: Said, Bediüzzaman. Bu iki ismin mecmuunun makam-ı ebcedîsi “ez-zaman”daki şedde sayılmazsa üç yüz yirmi dokuz ediyor. İki *dal* bir sayılsa, üç yüz yirmi beş, aynen كُنْ قَادِرِیَّ الْوَقْتِ ’deki muhatap o olmasına işaret ediyor, belki delâlet ediyor. Eğer ez-zaman’daki okunmayan *elif-lâm* sayılsa, kaideten قَادِرِی ’ye dahi bir *elif-lâm* dahil olmak lâzım gelir. Çünkü tarif için, muzafun ileyh kalktıktan sonra *elif-lâm* lâzım gelir, o halde dahi müsavi olurlar.

1. Ben Abdülkadir-i Geylâni’yim. Ceddim Allah’ın Resûlu Muhammed-i Arabidir. Şeref ve hükümranlığım mânen devam edecek.
2. Geçiminde mesud olacaksın.

Dördüncü vecih: Bu beş satırda Hazret-i Şeyh, istikbalde bir müridine teminat veriyor, قُلْ وَلاَ تَخَفْ “Korkma, sözlerini söyle” diyor. Sen şark ve garba

gideceksin; çok fitnelere ve şerlere girip, umumunda esbab-ı âdiyenin fevkinde bir tarzla kurtularak mahfuz kalacaksın. Evet, bu hizmet-i Kur’âniye içindeki zât, hakikaten esaretle şarka gitti. Ve yine acip bir esaretle Asya’nın garbında on dokuz sene kaldı. Hazret-i Şeyhin dediği gibi, çok şehirleri gezdi. Mücahedesi Sözlerledir. قُلْ وَلاَ تَخَفْ hükmüyle, çekinmeyerek, Hazret-i Şeyhin dediği gibi yapmış. Yirmi sene zarfında yirmi fitne ve mehâlik-i azîmeye düştüğü halde, bir hıfz-ı gaybî ile Hazret-i Şeyhin dediği gibi mahfuz kalmış. Hem fevkalme’mûl, bir gurbet diyarında fevkalâde inayete mazhariyeti o dereceye gelmiş ki, bir risale sırf o inâyâtın tâdâdında yazılmıştır. Hazret-i Gavs’ın dediği gibi, biz onun etrafında مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ[1] fıkrasının meâlini gözümüzle görüyoruz.

1. Sen, inâyet gözüyle gözetilip korunmaktasın.

Beşinci vecih: Üstadımız kendisi söylüyor ki: “Ben sekiz-dokuz yaşında iken, bütün nahiyemizde ve etrafında ahali Nakşî tarikatında, ve oraca meşhur Gavs-ı Hizan namıyla bir zâttan istimdat ederken, ben akrabama ve umum ahaliye muhalif olarak ‘Yâ Gavs-ı Geylânî’ derdim. Çocukluk itibarıyla elimden bir ceviz gibi ehemmiyetsiz birşey kaybolsa, ‘Yâ Şeyh! Sana bir Fatiha, sen benim bu şeyimi buldur.’ Acîptir ve yemin ediyorum ki, bin defa böyle Hazret-i Şeyh, himmet ve duasıyla imdadıma yetişmiş. Onun için bütün hayatımda umumiyetle Fâtiha ve ezkâr ne kadar okumuşsam, Zât-ı Risaletten (a.s.m.) sonra Şeyh-i Geylânî’ye hediye ediliyordu. Ben üç-dört cihetle Nakşî iken, Kadirî meşrebi ve muhabbeti bende ihtiyarsız hükmediyordu. Fakat tarikatla iştigale ilmin meşguliyeti mâni oluyordu.

“Sonra bir inayet-i İlâhiye imdadıma yetişip gafleti dağıttığı bir zamanda, Hazret-i Şeyhin *Fütuhu’l-Gayb* namındaki kitabı hüsn-ü tesadüfle elime geçmiş. Yirmi Sekizinci Mektupta beyan edildiği gibi, Hazret-i Şeyhin himmet ve irşadıyla Eski Said (r.a.) Yeni Said’e inkılâp etmiş. O *Fütuhu’l-Gayb*’ın tefe’ülünde en evvel şu fıkra çıktı: اَنْتَفِيدَارِالْحِكْمَةِفَاطْلُبْطَبِيبًايُدَاوِيقَلْبَكَ
Yani, ‘Ey biçare! Sen Darü’l-Hikmeti’l-İslâmiyede bir âzâ olmak cihetiyle güya bir hekimsin, ehl-i İslâmın mânevi hastalıklarını tedavi ediyorsun. Halbuki, en ziyade hasta sensin. Sen, evvel kendine tabib ara, şifa bul; sonra başkasının şifasına çalış.’ İşte o vakit, o tefe’ül sırrıyla, maddî hastalığım gibi mânevî hastalığımı da kat’iyen anladım. O şeyhime dedim: ‘Sen tabibim ol.’ Elhak, o tabibim oldu. Fakat pek şiddetli ameliyat-ı cerrahiye yaptı. *Fütuhu’l-Gayb* kitabında ‘Yâ gulâm!’ tâbir ettiği bir talebesine pek müthiş ameliyat-ı cerrahiye

yapıyor. Ben kendimi o gulâm yerine vaz ettim. Fakat pek şiddetli hitap ediyordu: ‘Eyyühe’l-münafık,’ ‘Ey dinini dünyaya satan riyakâr’ diye, diye... Yarısını ancak okuyabildim. Sonra o risaleyi terk ettim. Bir hafta bakamadım. Fakat ameliyat-ı cerrahiyenin arkasından bir lezzet geldi; iştiyakla o mübarek eseri acı tiryak gibi veya sulfato gibi içtim. Elhamdü lillâh, kabahatlerimi anladım, yaralarımı hissettim, gurur bir derece kırıldı.” Hocamızın sözü bitti.

İşte hocamızın bu macera-yı hayatiyesi gösteriyor ki, Hazret-i Şeyhin müteveccih olduğu ve ehemmiyetle bahsettiği ve istikbalde gelecek müridi bu olmak için kuvvetli bir ihtimaldir. Hazret-i Şeyhin vefatından sonra hayatta oldukları gibi tasarrufu ehl-i velâyetçe kabul edilen üç evliya-yı azimenin en âzamı o Hazret-i Gavs-ı Geylânî’dir. Ve demiş:

اَفَلَتْ شُمُوسُ الْاَوَّلِينَ وَشَمْسُنَا اَبَدًا عَلٰى فَلَكِ الْعُلٰى لاَتَغْرُبُ[1]

fıkrasıyla ba’delmemat dua ve himmetiyle müridlerinin arkasında ve önünde bulunmasıyla, böyle harika keramet-i acibe ile meşhur bir zât, elbette böyle bir zamanda kıymettar bir hizmet-i Kur’âniye bir müridinin vasıtasıyla olacağını onun görmesi ve göstermesi şe’nindendir. Şeyhin bahsettiği ehemmiyetli müridi ve talebesi ve himayegerdesi olan şahıs, binden sonra, on dördüncü asırda geleceğine bir imadır.

Süleyman, Sabri, Zekâi, Âsım, Re’fet, Ali, Ahmed, Hüsrev, Mustafa Efendi, Rüşdü, Lütfü, Şamlı Tevfik, Ahmed Galib, Zühtü, Bekir Bey, Lütfi, Mustafa, Mustafa, Mesud, Mustafa Çavuş, Hafız Ahmed, Hacı Hafız, Mehmed Efendi, Ali Rıza

(Rahmetullâhi Aleyhim ecmaîn)

1. Bizden öncekilerin güneşleri battı, bizim güneşimiz ise ebediyete kadar batmayacaktır.

Şeyh-i Geylânî'nin, fıkrasıyla kerametkârane verdiği haber-i gaybînin tetimmesidir

اَنَا لِمُرِيدِى[1] fıkrasında مُرِيدِى[2] "Molla Said" kelimesine tam tevafuk ediyor. Yalnız bir *elif* fark var. *Elif* ise, kaide-i sarfiyece "elfün" okunur. Elfün ise, bindir. Demek bin iki yüz doksan dörtte dünyaya gelecek bir müridi, bu "müridi" lâfzında muraddır. Çünkü لِمُرِيدِى[3] de *lâm* sayılsa iki yüz doksan dört eder ki, bir tek fark ile Said'in tarih-i velâdetine tevafuk eder. Esas Arabî sayılsa fark yoktur. *Lâm*'sız مُرِيدِى ise iki yüz altmış dört eder. "Molla Said" dahi iki yüz altmış beş eder. "Molla"daki *elif* bine işaret olduğu için mütebakisi iki yüz altmış dört kalır.

Elhasıl: Şu zamanda dellâl-ı Kur'ân ve hâdim-i Furkan olan o adamın iki ismi ve iki lâkabı var. "Elkürdî" lâkabı ile "Molla Said" ismi, اَنَا لِمُرِيدِى fıkrasında zâhir görünüyor. "Nursî" lakabıyla "Bediüzzaman Said" ismi كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ[4] fıkrasında âşikâr görünüyor. Hattâ hizmet-i Kur'âniyede en mühim bir arkadaşı ve hâlis bir talebesi olan Hulusi Beye لِلّٰهِ مُخْلِصًا تَعِيشُ سَعِيدًا صَادِقًا بِمَحَبَّتِى[5] fıkrasında işaret olduğu gibi, diğer bir kısım talebelerine işaretler var.

Risale-i Nur talebeleri namına

Rüşdü, Hüsrev

1. Ben müridime…
2. Müridim.
3. Müridime.
4. Vaktin Abdülkadir'i ol.
5. Muhabbetimde sadık olduğundan ve ihlâsa çalıştığından, geçiminde dahi ismin gibi mes'ud olasın.

Said kendi söylüyor:

Hazret-i Şeyh-i Geylânî, hizmet-i Kur’âniyeye nazar-ı dikkati celb etmek ve o hizmet-i Kur’âniye, âhirzamanda dağ gibi büyük bir hâdise olduğuna işaret için, kerametkârane şu hizmette istidat ve liyakatimin pek fevkinde bulunması ve fedakâr, çalışkan kardeşlerimle çalıştığımıza fazilet noktasından değil, belki sebkatiyet noktasından ismimi bir derece göstermesi beni epey zamandır düşündürüyordu. Acaba bunun izharında mânevî bir zarar bana terettüp eder, bir gurur, bir hodfuruşluk getirir diye sekiz-on senedir tevakkuf ettim. Bugünlerde izhara bir ihtar hissettim.

Hem kalbime geldi ki: Hazret-i Şeyh bana bir pâye vermedi. Belki Said isminde bir müridim mühim bir hizmette bulunacak, fitne ve belâlardan izn-i İlâhî ile ve Şeyhin duasıyla ve himmetiyle mahfuz kalacak.

Hem uzak yerde taşlar görünmez, dağlar görünür. Demek, sekiz yüz sene bir mesafede görünen, hizmet-i Kur’âniyenin şâhikasıdır; yoksa Said gibi karıncalar değil. Madem bu keramet-i Gavsiyeyi ilân ve izharından, Kur’ân şakirtlerinin ve hizmetkârlarının şevki artıyor; elbette arkalarında Şeyh-i Geylânî gibi kahramanlar kahramanı zâtlar himmet ve dualarıyla ve izn-i İlâhî ile himaye ettiklerini bilseler, şevk ve gayretleri daha artar.

Elhasıl: Bunu, kardeşlerimi fazla şevke ve ziyade gayrete getirmek için izhar ettim. Eğer kusur etmişsem, Cenâb-ı Hak affetsin.

اِنَّمَا الْاَعْمَالُ بِالنِّيَاتِ [1]

1. "Ameller niyetlere göredir." *Buharî*,Bed'ü'l-Vahy: 1, Îmân: 41, Nikâh: 5, Talâk: 11, Menâkıbu'l-Ensâr: 45, Itk: 6, Eymân: 33, Hıyel: 1; *Müslim*, İmâre: 155; *Ebu Davud*, Talâk: 11; *Tirmizî*, Fedâilü'l-Cihâd: 16; *Nesâî*, Tahâra: 59, Talâk: 24, Eymân: 19; *İbn-i Mâce*, Zühd: 26; *Müsned*, 1:25, 43.

Şu âhirki beyit,[HAŞİYE-1]

وَكُنْ قَادِرِيَّ الْوَقْتِ لِلّٰهِ مُخْلِصًا تَعِيشُ سَعِيدًا
صَادِقًا بِمَحَبَّتِي [1]

Said Nursî’yi iki üç vecihle gösterdiği gibi, medâr-ı imtiyazı olan ihlâsı imâ

ederek ve hizmette ikinci olmak cihetiyle iki farkla مُخْلِصًا kelimesi Hulûsi Beye tevâfukla işaret ediyor. قَادِرِىِّ الْوَقْتِ ’de قَادِرِى kelimesi üç fark ile üçüncü arkadaşı, takdir ve istihsan ile Hulûsi-i Sânî olan Sabri’ye[HAŞİYE-2] tevâfukla işaret ediyor. صَادِقًا kelimesiyle hârika bir sadâkatle mümtaz dördüncü arkadaşı olan Süleyman’a dört fark ile tevâfuk cihetiyle işaret ediyor. صَادِقًا kelimesindeki tenvin dahil edilse, hizmet-i sâdıkanede mümtaz olan Bekir Ağa’ya Bekir Bey ünvânıyla bir fark ile işaret eder. Mâdem bu beyt-i âhir, bu heyetin efrâdına bakar, bâzılarına sarâhate yakın işaret var; ötekilere ednâ bir imâ dahi kanaat verir ki, onlar dahi muraddır.

Elhâsıl: Bu dört zât, bu fakirle beraber hizmette sebkat edip Hulûsi ihlâsıyla, Sabri takdiriyle, Süleyman sadâkatıyla, Bekir hizmet ve gayretiyle, hizmet-i Kur’âniyede bulundular. Hem mertebelerine imâ sûretinde, bu beyit ihbar ediyor. Elbette denilebilir ki, Hazret-i Şeyh onları izn-i İlâhî ile Said’in etrafında görmüş, haber vermiş. Daha sâir arkadaşlara işaretler var.[HAŞİYE-3] Şimdi izhâra me’zun olmadığımdan, bana tam görünmüyor.

لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ [2]

صَادِقِينَ بِمَحَبَّتِى بِمَحَبَّتِى

Haşiye-1 fıkrasında nasıl ki sâdık iki kardeşimize işaret ediyor; öyle de kelimesiyle de Said'in birinci ve en mühim talebesi ve İşârâtü'l-İ'câz'ın telifinde muhatap, müsevvid, mübeyyiz olan şehid merhum Mollah Habib'e (r.h.) imâdan hâlî değildir.
1. Zamanın Abdülkadirî'si ol. Muhabbetimde sâdık olduğundan ve ihlâsa çalıştığından, geçiminde dahi ismin gibi mes'ud olasın.
Haşiye-2 Sabri'nin hakiki ismi Muhammed Sabri'dir. Bu isim hesab-ı ebcedle tek bir fark ile *Abdülkâdirî* olur. Demek ikinci Hulûsi, birinci Hulûsi gibi birincidir. Hem Hâfız Ali (r.h.) ve Kuleönü'ndeki Mustafa'lar, hem de Zekâi ve Küçük Lütfü, onlar gibi işârât-ı Gavsiyede zâhirdir.
Haşiye-3 Süleymanüç fark ile “Said”e dahil olduğu gibi, Abdullah* isminde birkaç mühim kardeşlerimiz ve Mes’ud ile beraber “Said”in içindedirler.
* Bilhassa İslâmköylü ve Atabeyli Abdullah’lar. [Gaybı Allah’tan başka hiç kimse bilemez. (Neml Sûresi, 65’ten müktebes.)]
2. “Gaybı Allah’tan başka hiç kimse bilmez.” bk. Neml Sûresi, 27:65.

فَيَا مُنْشِداً نَظْمِى [1] fıkrasında dahi Hazret-i Şeyhin (r.a.) muhatabı şüphesiz Bediüzzaman Molla Said’dir (r.a.).

Elhasıl: Şu acip kasidesinin âhirindeki şu beş beyitte beş kelime, medar-ı nazar-ı Şeyh ve mahall-i hitab-ı Gavsîdir. Ve o beş kelime ise,

وَسَعِيداً... [2] ve وَقَادِيرِىِّ ve وَمُرِيدِى ve وَمُنْشِداً ve لِمُرِيدِى

lâfızlarıdır. Said’in dahi iki lâkabı olan “Nursî”, “el-Kürdî”; iki ismi “Molla Said”, “Bediüzzaman” bu beş kelimede bulunur. Hazret-i Gavs’ın medar-ı teveccüh ve hitabı olan şu beş kelimesinde, âşikâr bir surette, mezkûr iki isim ve

lâkab, ilm-i cifir kaidesinde makam-ı ebced ile görünmesi şüphe bırakmıyor ki, Hazret-i Şeyh kasidesinin âhirinde onunla konuşuyor, ona teselli verip teşci ediyor, [3] وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ sırrıyla muvaffakıyetine teminat veriyor.

وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِالصَّوَابِ [4] لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ [5]

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِي fıkrasında, نَظْمِي kelimesi, makam-ı ebcedîsi bin olup, رِسَالَةِ النُّورِ iki farkla رَسَائِلُ كِتَابِ النُّورِ ’un—iki medde sayılmazsa ve şedde de *lâm* sayılsa,—makam-ı ebcedîsi yine bindir. Demek فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِي فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ fıkrasının meal-i gaybîsi şudur ki:

1. Ey benim nazmımı, meslek ve meşrebimi ve makalâtımı söyleyen…
2. Müridim için…, müridime…, müridim…, söyleyen…, Kadirî (Abdülkadiri Geylânî (k.s.)…, mesud…
3. “Âkibet ise, Allah’ın emir ve yasaklarına karşı gelmekten sakınanlarındır.” A’raf Sûresi, 7:128, Hûd Sûresi, 11:49, Kasas Sûresi, 28:89.
4. “Gaybı Allah’tan başka hiç kimse bilmez.” bk. Neml Sûresi, 27:65.
5. En doğrusunu Allah bilir.

يَامُؤَلِّفَ رِسَالَةِ النُّورِ جَاهِدْ بِهَا فَقُلْ وَلاَ تَخَفْ [1]

yani, “Korkma, sözlerini söyle, neşrine çalış.” وَالْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ [2]

Amma فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ [3] fıkrasında şâyân-ı hayret bir tevafuk var ki, ilm-i cifir kaidesiyle makam-ı ebcedîsi bin üç yüz otuz iki eder. Şu halde فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِي فَقُلْهُ وَلاَتَخَفْ meâl-i gaybîsi “Yâ Risaletü’n-Nur ve Sözler sahibi! Bana bak. Gafil davranma! Bin üç yüz otuz ikide mücahedeye başla. Sözleri korkma yaz, söyle.” Filhakika Said (r.a.) Hürriyetten sonra az bir zamanda mücahedesinde tevakkuf etmiş ise, bin üç yüz otuz ikide *İşârâtü’l-İ’câz*’ı telif ile beraber Eski Said’den sıyrılmak niyet edip yeni Said suretinde bütün kuvvetiyle mücahede-i mâneviyeye başlayıp, iki-üç sene sonra da Dârü’l-Hikmet-i İslâmiyede bir-iki sene Hazret-i Gavs-ı Geylânî’nin şu vasiyetini ve emrini imtisal ederek envâr-ı Kur’âniyeyi neşretmiş. Lillâhilhamd, şimdiye kadar devam ediyor.

Bu şâyân-ı hayret fıkrada câ-yı dikkat şu nokta var ki, Hazret-i Gavs, doğrudan doğruya altıncı asırdan şu asrımıza bakıyor. O altıncı asrın âhirlerinde Hülâgu felâketi gibi feci, dehşetli meşhur fitnenin çok elîm ve feci ve kuburdaki emvatı ağlattıracak derecede dehşetli bir nev’i, şu on dördüncü asırda bulunuyor.

Bu iki asır birbirine tevafuk ediyor ki, Hazret-i Şeyh ondan buna bakıyor.

Risale-i Nur talebeleri namına

Re’fet, Hüsrev, Hafız Ali, Sabri

1. Ey Risaletü’n-Nur’un müellifi, mücahede et, korkma sözlerini söyle!
2. Gerçek bilgi Allah katındadır.
3. Onu söyle! Korkma!

Şu keramet-i Gavsiye münasebetiyle üç nokta beyan edilecek.

Birinci nokta: Hazret-i Gavs'ın kasidesinin başında bu beş satırdan evvel, acip, pek garip, çok beliğ, nazdârâne tahdis-i nimet suretinde bir dâvâ-yı iftiharkârâne ifade eden iki sahifelik kasidesindeki harika dâvâsına delil olarak bir keramet-i bâhireyi âdetâ mucizeye yakın bir harikayı göstermek lâzım geliyordu. İşte oakılları hayrette bırakan mertebeye lâyık olduğunu gösterir bir keramet izhar etti ki, sekiz yüz sene bir mesafede Cenâb-ı Hakkın izniyle, ilâmıyla zamanımızı tasfilâtıyla görür tarzında, bizim gibi âciz, zayıftalebelerine ders verip teşvik eder. İşte Hazret-i Gavs'ın dâvâsına bu ihbar-ı gaybîsi en bâhir burhan olduğu gibi, Risale-i Nur'un eczalarının hakkaniyet ve ulviyetine bir hüccet-i katıa hükmündedir. Evet, Hazret-i Şeyh, bu kasidesiyle Sözlerin hakkaniyetini imza ediyor.

İkinci nokta: Ehl-i tarikat ve hakikatçe müttefekun aleyh bir esas var ki; tarik-i hakta sülûk eden bir insan, nefs-i emmaresinin enaniyetini ve serkeşliğini kırmak için lâzım gelir ki, nazarını nefsinden kaldırıp şeyhine hasr-ı nazar ede ede tâ fenâfişşeyh hükmüne gelir. "Ben" dediği vakit, şeyhinin hissiyatıyla konuşur. Ve hâkeza, tâ fenâfirresûl, fenâfillâha kadar gider. Meselâ, nasıl ki, gayet fedakâr ve sadık bir hizmetkâr, bir yaver, efendisinin hissiyatıyla güya kendisi kendisinin efendisidir ve padişahıdır gibi konuşur. "Ben böyle istiyorum" der; yani "Benim seyyidim, üstadım, sultanım böyle istiyor." Çünkü kendini unutmuş, yalnız onu düşünüyor."Böyle emrediyor," der. Öyle de Gavs-ı Geylânî, o harika kasidesinin tazammun ettiği ezvâk-ı fevkalâde Hazret-i Şeyhin sırr-ı azîm-i Ehl-i Beytin irsiyetiyle Âl-i Beytin şahs-ı mânevîsinin makamı noktasında ve zât-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâmın verasetiyle hakikat-ı Muhammediyesinde (a.s.m.) kendini gördüğü gibi, fenâ-yı mutlak ile Cenâb-ı Hakkın tecelli-i Zâtîsine mazhariyet noktasında, kasidesinde o sözleri söylemiş. Onun gibi olmayan ve o makama yetişmeyen onu söyleyemez; söylese mes'uldür.

Hazret-i Şeyh, veraset-i mutlaka noktasında, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın kadem-i mübarekini omuzunda gördüğü için, kendi kademini evliyanın omuzuna o sırdan bırakıyor. Kasidesinde zahir görünen, temeddüh ve iftihar değil, belki tahdis-i nimet ve âli bir şükürdür. Yalnız bu kadar var ki, muhibbiyet makamı olan makam-ı niyazdan mahbubiyet makamı olan nazdarlık makamına çıkmış. Yani tarik-i acz ve fakrdan, meşreb-i aşk ve istiğraka girmiş.

Ve kendine olan niam-ı azime-i İlâhiyeyi yâd edip, bihakkın müftehirane şükretmiştir.

Üçüncü nokta: Keramet, mu'cize gibi Cenâb-ı Hakkın fiilidir, hediyesidir, ihsanıdır ve ikramıdır; beşerin fiili değildir. O keramete mazhar olan zât ise, bazan biliyor, bazan bilmiyor, vukuundan sonra bilir. Keramete mazhariyetini kablelvuku bilen ve ikram-ı İlâhîye ihtiyariyle tevfik-i hareket eden kısım, eğer enaniyetten bütün bütün tecerrüd etmişse ve Hazret-i Gavs gibi kudsiyet kesb etmişse, Cenâb-ı Hakkın izniyle, o kerametin her tarafını bilerek kendisi sahip çıkar, bilir ve bildirir. Fakat bununla beraber, madem o keramet ikramdır; bütün tafsilatıyla keramet sahibine de meşhud olmak lâzım değildir. Bu sırra binaen, Hazret-i Şeyh, ilâm-ı Rabbanî ve izn-i İlâhî ile bu asrı görmüş ve hizmet-i Kur'âniyenin etrafında bizleri müşahede edip nazar-ı şefkatiyle bakmış. O beş satır, sırf bir keramet ve intak-ı bilhak ve bir ikram-ı İlâhî ve veraset-i Nebeviye itibarıyla zuhur ettiğinden, mucizevârî, kudret-i beşer fevkinde bir şekil almış. Sun'î, irade-i şeyh ile olduğu değildir. Çünkü intaktır. Ruh-u kudsîsi hissetmiş, görmüş. İrade ve ihtiyar yetişemiyor. Akıl ise ruhun harekâtını ihâta edemez. Lisan, ne kadar aklın dekaik-i tasavvuratının tercümesinde âciz ise, ihtiyar dahi ruhun dekaik-ı harekâtının derkinde o derece âcizdir.

Hazret-i Gavs, o derece yüksek bir mertebeye mâlik ve o derece harika bir keramete mazhardır ki, kâfirlerin bir kısmı demiş: "Biz İslâmiyeti kabul edemiyoruz; fakat Abdülkadir-i Geylânî'yi de inkâr edemiyoruz." Hem evliyayı inkâr eden Vahhâbînin müfrit kısmı dahi Hazret-i Şeyhi inkâr edemiyorlar. Evliya, onun derece-i celâletine yetişmediği bütün ehl-i tarikatça teslim edilmiştir.

İşte böyle güneş gibi bir mu'cize-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm, yüksek ve sönmez bir bârika-i İslâmiyet olan bir zât-ı nuranînin, gayb-âşinâ nazarıyla asrımızı görüp, böyle bir keramet izhariyle teselli verip teşci etmek şe'nindendir. Acaba hiç mümkün müdür ki, "Sultanü'l-Evliya" makamını ihraz etmiş ve hamiyet-i İslâmiye ile zamanındaki padişahları titretmiş ve kuvve-i kudsiye ile mazi ve müstakbeli hazır gibi izn-i İlâhî ile görmüş ve mematında dahi hayatındaki gibi dâimî tasarrufu bulunduğu tasdik edilmiş olan bir kahraman-ı velâyet, bu asrımıza ve bu asır içindeki kemal-i acz ve zaaf ile Kur'ân'ın hizmetinde çalışan ve insafsız düşmanların hücumuna mâruz ve teselli ve temine muhtaç biçare, Kur'ân'ın hâdimlerine ve talebelerine lâkayt kalabilir mi? Hiç mümkün müdür ki, bizimle münasebettar olmasın? Sekiz, dokuz, belki on beş kuvvetli delilden kat-ı nazar, ednâ bir işaret kelâmında bulunsa, bize baktığına delâlet eder; hafî bir işaret etse kâfidir. Çünkü, makam iktiza ediyor, mutabık-ı mukteza-yı hâldir ve münasebet kavîdir.

Ey benimle beraber Hazret-i Şeyhin teveccüh ve duasına mazhar kardeşlerim! Şu Üstadımız, bizi istikbalde adem zulümatı içinde düşünüp bizimle meşgul olurken, biz o mâzide mevcud ve nur perdeleri içinde üstadımızı ve üstadımızın üstadı ve ceddi olan Fahrü'l-Âlemin Aleyhissalâtü Vesselâm Efendimizin teveccühlerinden gaflet etmek, onlara istinad etmemek lâyık mıdır? Madem onlar bizidüşünüyorlar; biz de bütün kuvvet ve ruhumuzla onlara itimad edip veemirlerine bilâ kayd ü şart itâat etmeliyiz.

Ehl-i dünyanın telsiz, telgraf ve telefonları şarktan garba gittiği gibi, işte ehl-i hakikatin de mâziden, dokuz yüz sene mesafe-i azîmeden müstakbele böyle mânevi telefonları işleyebilir ve mânevi teleskopları görebilir. Malûmdur ki, zayıf emareler, içtima ettikçe kuvvet bulur, delil hükmüne geçer. İncecik ipler, içtima ettikçe kopmaz, halat olur. Küllî, umumî kayıtlar, içtima ettikçe hususiyet peyda edip taayyün eder. Bu sırra binaen, Hazret-i Şeyhin bu beş satırında sekiz-dokuz kuvvetli işaretin içtimaında hiç şek ve şüphe bırakmadı ki, Hazret-i Şeyh, şimdiki Kur'ân-ı Hakîmin şakirtlerine biiznillâh üstadlık ediyor, bihavlillâh şefkati altında himaye ediyor.

Cem-i kutbiyet ve ferdiyet ve gavsiyet
İle üç sütun üzerinde durur.
Râyet-i ulviyet-i Şeyh-i hakkanîdir hitab-ı Abdülkadir.
İlham-ı Hüdâ, kitab-ı Abdülkadir.
Bâzü'l-eşheb ferd-i ferîd-i deveran.
Gavs-ı Âzam Cenâb-ı Abdülkadir.

Said Nursî

Risale-i Nur şakirtlerinin bir fıkrasıdır.

وَكُنْ قَادِرِيَّ الْوَقْتِ لِلّٰهِ مُخْلِصًا تَعِيشُ سَعِيدًا
صَادِقًا بِمَحَبَّتِي

İlm-i cifirle mânâsı:

“Ey Said! Sen, zamanın Abdülkadiri ol, ihlâs-ı tâmmı kazan, fakrınla beraber maişetini düşünme, nâstan minnet alma; ismin ‘Said’ olduğu gibi maişette de mes’ud olacaksın. Muhabbetimde sadık olduğundan ve ihlâsa çalıştığından, Hulusi gibi muhlis talebeler ve yardımcılar ve Süleyman, Bekir gibi sadık hizmetkârlar ve Sabri gibi tam takdir edici ve ciddi müştak talebeler size verilmiş.” Evet, lillahilhamd, Gavsın sarahat derecesinde ihbar ettiği hal vuku bulmuştur. Gavs-ı Âzam, “Said” namıyla tesmiye ettiği müridinin tarihçe-i hayatında en mühim noktaları beyan etmekle beraber, ilm-i cifir esrarıyla sekiz-dokuz cihette, Said’in başına parmağını basıyor. Beyitlerin mânâ-yı zâhirîsi ile maani-i cifriyesi birbirine çok yakın olmakla dokuz vecihteki işaretler birbirini teyid ettiğinden, sarahat derecesine çıkmış.

اَنَا لِمُرِيدِي حَافِظًا مَا يَخَافُهُ وَاَحْرُسُهُ فِي كُلِّ شَرٍّ
وَفِتْنَةِ

İlm-i cifirle mânâsı:

“On dördüncü asırda ‘el-Kürdî’ lakabıyla yâdedilen Molla Said, benim müridimdir. O fitne ve belâ asrının her şer ve fitnesinden, Allah’ın izniyle ve havl-i kuvvetiyle onun muhafızıyım.” Evet, Hürriyetten yirmi-otuz sene sonraya kadar, yirmi fitne-i azîme içinde fevkalâde bir surette Gavsın o müridi mahfuz kalmıştır. Korktuğu şer ve mehâlikten bir hıfz-ı gaybî ile kurtulmuştur.

مُرِيدِي اِذَا مَا كَانَ شَرْقًا وَمَغْرِبًا اَغِثْهُ اِذَا مَا سَارَ
فِي اَيِّ بَلْدَةِ

İlm-i cifirle mânâsı:

“O Gavs’ın müridi olan Said el-Kürdî, Rusya’da esaretle Asya’nın şark-ı şimalîsinde ve ehl-i bid’anın eliyle Asya’nın garbına nefyolunarak kaldığı

miktarca ve Sibirya taraflarından firar edip fevkalâde çok bilâdı seyr ü seyahat etmeye mecbur olduğu zaman, Allah’ın izniyle, havl ve kuvvet-i Rabbânî ile ona imdat etmişim ve istimdadına yetişmişim.” Evet, Hazret-i Gavs’ın müridi ünvanıyla irade ettiği Said (r.a.), üç sene esaretle Asya’nın şark-ı şimâlîsinde mehâlik içinde mahfuz kalıp, üç-dört aylık mesafeyi firar suretiyle kat ederek çok şehirleri gezip Gavs’ın dediği gibi mahfuz kalmıştır.

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ فَاِنَّكَ مَحْرُوسٌ
بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ

İlm-i cifirle mânâsı:

“Bediüzzaman Molla Said” namıyla yâd olunan ve evrad-ı muntazamasını okuyan müridine der ki: “Benim nazmımı, yani meslek ve meşrebimi ve mücahedatımı gösteren makalâtımı söyle. Yani, nazmımdan murad, senin risalelerin ve Sözlerin ve Mektubatındır.”

فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ “Bin üç yüz otuz ikide o Sözler ile mücahedeye başla. Sen inayet-i İlâhiyenin hıfzındasın.”

Evet, مُنْشِدًا ilm-i cifirle “Molla Said”i gösterdiği gibi, نَظْمِى *zı* ile Risaletü’n-Nur’u gösterir. Ve *mî* ile hem Mektubatı, hem كَلِمَاتُ سَعِيدِ الْكُرْدِى gösterir. “Kelimat” Sözler demektir. فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ bin üç yüz otuz ikiyi gösterir. O tarih, mebde-i cihadıdır. O tarihte *İşârâtü’l-İ’câz* tefsirinin neşriyle mücahedeye başlamış.

Keramet-i Gaybiye-i Gavsiyenin işârâtını teyid eden üç remiz

Birinci remiz: اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا [1] ilm-i cifir itibarıyla, makam-ı ebcedî hesabıyla, bin üç yüz otuz altıyı gösterir. Demek Hazret-i Gavs, “Bu tarihte, istikbalde gelecek müridini emr-i İlâhî ile muhafaza edecek” diyor. Evet, bu biçare Said dahi diyor: Nev-i beşere gelen en büyük bir musibet, Harb-i Umumî hengâmında, çok tehlikelere mâruz kaldım. Hazret-i Gavs’ın gösterdiği Arabî tarihte veya az evvel harika bir surette kurtuldum. Hattâ bir defa, bir dakikada üç

gülle öldürecek yere mukabil bana isabet ettiği halde tesir etmediler. Bitlis'in sukutunda, bir miktar talebelerimle Rus askerlerinin bir taburu içine düştük. Bizi sardılar, her tarafta el ele ateş edildi. Dört tanesi müstesna, bütün arkadaşlarım şehid olduktan sonra, taburun dört sıralarını yardık; yine onların içinde bir yere girdik. Onlar,üstümüzde, etrafımızda sesimizi, öksürüğümüzü işittikleri halde bizigörmüyordular. Otuz saat, o halde çamur içinde, ben yaralı iken hıfz-ı İlâhî ile istirahat-i kalb içinde muhafaza edildim.

Bunun gibi müteaddit tehlikede Hazret-i Gavs'ın gösterdiği tarih-i Arabî itibarıyla, hakikaten bir hıfz-ı İlâhî içinde bulunduğumu hissediyordum. Demek Cenâb-ı Hak o kudsî üstadımı, bir melâike-i sıyanet gibi bana muhafız kılmış.

İşte bu اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا fıkrası, bu fakirin mühim sergüzeştlerine işaret ettiği gibi, bu fakirin etrafında hizmet-i Kur'âniye işinde toplanan arkadaşlarımdan dokuz talebesini حَافِظْ ismi ile işaret ediyor.

وَاَحْرُسُهُ فِى كُلِّ شَرٍّ وَفِتْنَةٍ[2] fıkrasında iki hüküm var. Biri şerden, diğeri fitnedendir.

1. Allah'ın izniyle ve havl-i kuvvetiyle müridimin muhafızıyım.
2. O fitne ve belâ asrının her şer ve fitnesinden, Allah'ın izniyle ve havl-i kuvvetiyle onun muhafızıyım.

Demek ikincisi وَاَحْرُسُهُ فِى كُلِّ فِتْنَةٍ[1] ve bu cümle كُلِّ[2] şedde sayılmazsa bin üç yüz kırk dört eder. Evet, bu tarihten şimdiye kadar çok fitne-i mühimmeden bir himayet-i gaybî ile mahfuz kaldığımı تَحْدِيثًا لِلنِّعْمَةِ[3] ilân ediyorum.

İkinci remiz:

مُرِيدِى اِذَا مَا كَانَ شَرْقًا وَمَغْرِبًا اَغِثْهُ اِذَا مَا سَارَ فِى اَىِّ بَلْدَةٍ[4]

fıkrasında bahsettiği ve konuştuğu müridi ise, şarka esareten gittiği tarihi gösterdiği gibi, garba nefyolduğu tarihi de gösterir. Şöyle ki:

Şu fıkranın hakikî tâbiri اِذَا مَا كَانَ مُرِيدِى اَسِيرًا فِى شَرْقٍ[5] oluyor. Demek zaman-ı esaret مَا كَانَ مُرِيدِى اَسِيرًا فِى شَرْقٍ de çıkıyor. Ve bin

üç yüz otuz yedi ediyor. İşte bu fakir, o tarih-i Arabîde Rus esaretinde, tek başımla Petroğra'dan bir ay şimal-i şark tarafından firar edip, çok enva-ı mehâlik varken, Rusça bilemediğim halde, bir muhafaza-i gaybiye altında pek çok bilâdı seyr ü seyahat ettim. Tâ Varşova, Avusturya tarikiyle İstanbul'a gelip uzun bir daire-i arzda seyahat ettim. Hazret-i Gavs'ın dediği gibi, o esaret-i şarkiye ve o seyr-i bilâd-ı kesîre içinde izn-i İlâhî ile istigaseme medet görüyordum. Demek izn-i İlâhî ile Hazret-i Gavs, melek gibi bu vazifeyi duasıyla yapmış.

Amma مَا كَانَ ... وَمَغْرِبًا [6]kaydı, tarih-i Arabî olarak bin üç yüz elli bir, meşhur Rumî tarihiyle iki sene fark var. İşte, Hazret-i Gavs'ın dediği gibi, bu fakir, tarih-i Arabî ile bin üç yüz elli birde, şeâir-i İslâm içinde mühim tahavvülât zamanında bütün kuvvetimle şeairin muhafazasına hizmetle mükellef olduğum halde, o mânevî hercümerçteki fırtınalar bizi sarsmadı.

1. O fitne ve belâ asrının her şer ve fitnesinden, Allah'ın izniyle onu korurum.
2. Her (türlü).
3. Mazhar ettiği nimete karşı Cenâb-ı Hakka şükrü eda etmek için…
4. Doğuda, batıda ve hangi beldede olursa olsun, Allah'ın izniyle ve kuvvetiyle müridimin imdadına yetişirim.
5. Müridim, şarkta (doğuda, Rusya'da) esarette olduğu zaman…
6. Batıda iken.

Hem مَغْرِبًا [1]kelimesi, âhirdeki tenvin ile beraber bin iki yüz doksan iki eder ki, bu fakirin dünyaya gelmesinden bir sene evvel; veyahut rahm-ı maderdeki tarihe işaretle beraber, مَا كَانَ ... مَغْرِبًا [2] bin üç yüz on dört eder. Bin üç yüz on dört senelerinde mevzu-u bahis olan müridi, mühim vartadan kurtulmasına Gavs (r.a.) işaret ediyor, onun imdadına yetiştim diyor.Hayatta olan eski talebelerim biliyorlar ki, bin üç yüz on dört, bin üçyüz on beş-on altı senelerinde, Van kalesi ki, iki minare yüksekliğinde sırf dağ gibi bir taştan ibarettir,eskiden kalma oda gibi bir in kapısına gidiyorduk. Ayağımdan kunduralarkaydı, iki ayağım birden kaydı. Tehlike yüzde yüz... Başkaca nokta-i istinad kalmadığı halde, büyük bir istinada basmış gibi üç metrelik bir kavisle o mağaranın kapısına atılmıştım.Hem ben, hem beraberimdeki orada hazır arkadaşlarım, ecel gelmediği için sırf bir hıfz-ı İlâhî, harika bir imdad-ı gaybî telâkki ettik.

İşte Hazret-i Gavs, madem bu kasidesinde sergüzeşt-i hayatımın mühim noktalarına işaret ediyor; elbette bu acip ve en tehlikeli bir sergüzeşt-i hayatıma şu cümlesiyle işaret ediyor denilebilir.

Elhasıl: Hazret-i Gavs'ın mezkûr kelimatları, bu fakirin tarih-i hayatımda geçen en mühim noktaları mânâsıyla ifade ettikleri gibi, hesab-ı ebced makamıyla mühim noktaların tarih-i vukularına tevafukları, elbette tesadüfî ve tesadüf işi olamaz. Sair işârâtın kuvvet-i kat'iyeti, tesadüfü muhal derecesine getirmiştir. Madem bu beş satır kasidesi bir keramettir; keramet ise, mu'cize

gibi, Cenâb-ı Hak tarafındandır, intak-ı bilhak nev'indendir, daha beyan etmediğimiz çok esrarı hâvidir; ihtiyar-ı beşer yetişemez.

SaidNursî

1. Batı.
2. Batıda iken.

Üçüncü Remiz: Hizmet-i Kur'âniyedeki arkadaşların bir kısmı "hâfız" lâkabıyla, bir kısmı "muhlis" kelimesiyle işaret edildiği gibi, "sâdık" kelimesinde Süleyman ve Bekir'e işaret olunmakla beraber, aynen onlar gibi sadâkatte mümtaz ve kalemi bir elmas kılınç gibi Âsım'a dahi işaret ediyor. Hem makamıyla beraber fedâkâr arkadaşların altıncı olduğuna işaret ediyor. Âsım gibi elmas kalemli Ahmed Hüsrev'i تَعِيطُ سَعِيداً [1] cümlesi beşinci gösteriyor. Re'fet Bey صَادِقًا بِمَحَبَّتِي [2] cümlesiyle makamına işaretle Âsım gibi altıncı arkadaş olduğunu altı fark ile göstermiştir. Ve hâkezâ, sâir has arkdaşalar da içinde mündericdir. Hatta تَعِيشُ سَعِيداً 'deki "saîd" kelimesinde beş-altı kardeşlerim dahil olduğu bence kat'î bir sûrette tahakkuk etmiştir.

Said Nursî

1. Geçiminde de mes'ud olacaksın.
2. Benim muhabbetimde de sâdık olacaksın.

Lâtif bir tefe’ül

Şeyh Sa’di-i Şirâzî’nin *Bostan*’ından Sözler hakkında ben, Hafız Hâlid, Galib, Süleyman niyet edip açtık, tefe’ül bu çıktı:

نَکَرْ تَا گُلِسْتَان مَعْنَا شُکُفْت بَرُو هِیچْ بُلْبُلْ چُنِینْ خُوشْ نَکُفْت

عَجَبْ کَرْ بِمِیدَرْ چُنِینْ بُلْبُلْ کِه اَزْ اُسْتُخْوَا نَشْ نَشْ نَرُو یَدْ کُلِی

Meâli: Yani, “Gel, bak, güller bağı şeklinde hakikat gülleri açılmış. Böyle hakikat bahçesinde hiçbir bülbül, böyle şirin, hoş nağme etmemiştir. Nasıl oluyor ki, böyle bir bülbül öldükten sonra onun kemiklerinden güller açılmasın.”

Bu meâl, maksadımıza o kadar yakındır ki tâbire lüzum yoktur. Yalnız gülistanımız, ebedî Kur’ân cennetindendir, ondan gelmiştir.

Mehmed, Tevfik, Galip, Süleyman, Hafız Hâlid, Said (r.a.)

Gavs, meşhur kasidesinde, sarahat derecesinde bizlerden, yani hizbü’l-Kur’ân’dan haber verdiği gibi, daha birkaç yerde, yine işârî bir tarzda haber veriyor. Ezcümle, o kasidenin arkasında *Mecmuatü’l-Ahzab*’ın 563’üncü sahifesinde, yine o mâlûm müridinden bahsediyor ve beytinde diyor ki:

فَمُرِیدِی اِذَا دَعَانِی بِشَرْقٍ اَوْ بِغَرْبٍ اَوْ غَارٍ فِی بَحْرِ طَامِی اَغِثْهُ

“Garpta beni çağırdığı vakit onun imdadına yetişeceğim.” Evet, doğrudur. Arabî tarihle bin üç yüz otuz dokuzda, müthiş bir buhran-ı ruhî ve dehşetli bir heyecan-ı kalbî ve dağdağalı bir teşevvüş-ü fikrî geçirdiğim sıralarda, pek şiddetli bir surette Hazret-i Gavs’tan istimdat eyledim. Bir-iki yerde bahsettiğim gibi, *Fütuhü’l-Gayb* kitabı ile ve dua ve himmetiyle imdadıma yetişti ve o buhranı geçirdim. İşte o müridi ise, biçare Saidü’l-Kürdî olduğunu meşhur

kasidesinde kat’î gösterdiği gibi, bu kasidede de فَمُرِيدِى [1] ’den murad odur. Çünkü دَعَانِى بِغَرْبٍ [2] ebced hesabıyla bin üç yüz otuz dokuz eder. O zaman memleketime nisbeten garb sayılan İstanbul’da idim. دَعَانِى بِغَرْبٍ makam-ı ebcedîsi zaman-ı istimdadıma tevafuk ediyor. Hesapta [3] اِذَا lâfzı dahil olmaz. Çünkü اِذَا zamanı gösteriyor. دَعَانِى بِغَرْبٍ cümlesi o müphem zamanı tayin ediyor.

Hem ezcümle, *Mecmuatü’l-Ahzab*’ın ikinci cildinin 379’uncu sahifesinde Hazret-i Gavs’ın “Virdü’l-İşâ” namındaki münâcâtında şu fıkra var.

اِلَى السَّاحِلِ السَّلاَمَةِ هُوَ السَّعِيدُ الْمُقَرَّبُ فَالْوَاصِلُ HAŞİYE-1 4, HAŞİYE-2

وَذُو الْهَلاَكِ هُوَ الشَّقِيُّ الْمُبَعَّدُ وَالْمُعَذَّبُ 5

1. Müridim.
2. Batıda beni çağırdı.
3. Zaman.

Haşiye-1 فَالْوَاصِلُ kelimesi—müteaddi olmak cihetiyle—”Sözleriyle selâmete isal edici” demektir.

4. Kurtuluşa eren ve başkasını da selâmet sahiline ulaştıran kimse, Allah’ın kendine yakın kıldığı mutlu (sâîd) kimsedir.

Haşiye-2 الْمُقَرَّبُ müşedded *râ*, bir sayılsa, Üstadımızın lâkabı olan “en-Nursî” kelimesinin aynıdır. Yalnız atf için *vav* var. Tam tevafukla mukarrebden murad Nurslu olduğunu gösteriyor. اَلْمُقَرَّبُ ’da şeddeli *râ* iki sayılsa, “Bediüzzaman Nursî” *yâ*-i muhaffefle aynıdır. Yalnız iki fark var. İki *hemze*-i vasl sayılsa tam tamına tevafukla doğrudan doğruya ona işaret ediyor. اَلْمُقَرَّبُ

Şamlı Tevfik, Süleyman, Ali

5. Helâk olanlar ise, Allah’ın hayırdan uzaklaştırdığı azaba atılacak olan bedbaht (şâki) kimselerdir.

İşte Gavs’ın şu fıkrası, فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ سَعِيدٌ [1] âyetinin bir nev’i tefsiridir. Şu küllî âyetin bir kısım efradını, altıncı asır ve on dördüncü asırda âyetin külliyetinde dahil bir kısım efrad-ı mahsusayı irae ettiğine müteaddit emareler var. Âyetin külliyetinde[HAŞİYE-1] tevafuk sırrıyla فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ [2] kelimesinde bu zamanının en büyük şakîlerinden üçüne cifirce tevafuk etmesi, o küllî âyette bunlar dahi kasten murad olduklarına emaredir, belki işarettir. İşte Hazret-i Gavs, bu âyetteki bu emareden, bu zamana bakmış. Mezkûr fıkrasını küllî âyete bir nevi hususî tefsir yaparak, kasidesinde kerametkârane bahsettiği fitne-i âhirzaman içindeki şakirtlerini görüp, o zamanın şakîlerinin şerrinden muhafaza edildiği ve burada münâcâtında dahi o kasidenin meâline bakıyor.

Şu fıkra-i Gavsiyede bir ima var. Buradaki “Said” lâfzında, meşhur kasidesindeki تَعِيشُ سَعِيداً [3] kelimesine hafî bir işaret olduğu gibi, ذُو الْهَلاَكِ هُوَ الشَّقِيُّ الْمُبَعَّدُ [4] fıkrasıyla, kendisinden sonra vuku bulan ve ulûm-u İslâmiyeyi mahvetmek niyetiyle kütüphaneleri Dicle ve Fırat nehrine atan Hülâgu felâketini haber vermekle beraber, Hülâgu gibi ulûm-u İslâmiyeye perde çeken şakîleri dahi mezkûr âyete istinaden haber veriyor.

1. “O gün onlardan bedbaht (şakî) da, mutlu (saîd) olan da vardır.” Hûd Sûresi, 11:105
Haşiye-1 Âyetin külliyetinde, saadet noktasında mazhariyetine mâsadak olmak için, milyarlar dereceden yalnız bir derece murad olduğumuzu anlasak, ebede kadar şükretsek, o nimetlerin hakkını eda edemeyiz. Hazret-i Gavs’ın işaretinden anlaşılıyor ki, o muhit âyetin denizinden bir katre kadar hissemiz var. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي (Allah’a hamd olsun ki bu Rabbimin fazlındandır.)
2. Onlardan bedbaht (şakî) olan.
3. İzzetli ve mesud yaşarsın.
4. Helâk olanlar ise, Allah’ın hayırdan uzaklaştırdığı azaba atılacak olan bedbaht (şâki) kimselerdir.

Evet, فَالْوَاصِلُ اِلَى السَّاحِلِ السَّلاَمَةِ [1] fıkrasıyla hizbü’l-Kur’ân’a işaret ettiği gibi, ذُو الْهَلاَكِ هُوَ الشَّقِيُّ الْمُبَعَّدُ وَالْمُعَذَّبُ [2] fıkrasıyla ulûm-u İslâmiyeyi imha niyetiyle Hülâgu ve vüzerası gibi davranan bazı malûm insanların isimleri ilm-i cifirce dahi mezkûr âyetin işaretine istinaden tam tevafuk ediyor, gösteriyor.

1. Kurtuluşa eren ve başkasını da selâmet sahiline ulaştıran kimse.
2. Helâk olanlar ise, Allah’ın hayırdan uzaklaştırdığı, azaba atılacak olan bedbaht (şakî) kimselerdir.

Malûmdur ki tevafuk, ilm-i cifrin anahtarlarından mühim bir anahtardır. Eğer bir tevafuk ise, delâlet denilmez; fakat hafî bir imâ olur. Eğer, iki cihet ile aynı meseleyi tevafuk gelse, imâdan remiz derecesine çıkar. Eğer, iki-üç cihetle aynı meseleye gelse işaret olur. Eğer, meâni-i elfaz işârât-ı harfiyeye münasip gelse ve işaretle bahsedilen insanların ahvali o mânâya mutabık ve muvafık olsa, o işaret o vakit delâlet derecesine çıkar. Eğer altı-yedi vecihle tevafukla beraber, mânâ-yı kelimat, işaret-i harfiyeye muvafık gelse ve mukteza-yı hâle de mutabık olsa o delâlet o vakit sarahat derecesine çıkar. İşte bu düstura binaen, Şeyh-i Geylânî o meşhur kasidesinde sarahat derecesinde Hizbü’l-Kur’ân’dan bahsettiği gibi, *Virdü’l-İşâ* münâcâtında dahi mezkûr âyete istinaden hizbü’l-Kur’ân’ın bir hâdimini tasrihen ve arkadaşlarını da işaret derecesinde haber veriyor.

Gavs-ı Âzamın istikbalden haber verdiği nev’inden, meşhur Şeyhülislâm Ahmed Câmi dahi İmam-ı Rabbânî (r.a.) olan Ahmed-i Farukî’den haber verdiği gibi, Celâleddin-i Rumî Nakşibendîlerden haber vermiş. Daha bu neviden çok evliyalar, vâkıa mutabık haber vermişler; fakat onların bir kısmı sarahate yakın haber vermişler. Diğer bir kısmı haberleri çendan bir derece müphem mutlaktır; fakat bahsettikleri zâtlar makam sahibi ve büyük olduklarından, büyüklükleri ve

taayyünleri cihetiyle o müphem ihbar-ı gaybîyi, bil'istihkak kendilerine almışlar.

Meselâ, Ahmed Câmi(k.s.) demiş ki: "Her dört yüz sene başında mühim bir Ahmed gelir. Bin tarihi başındaki Ahmed en mühimmidir." Yani o elfin müceddididir. İşte böyle mutlak bir surette söylediği halde, İmam-ı Rabbânî'nin (k.s.) büyüklüğü ve taşahhusu, o haber-i gaybîyi kat'iyen kendine almış. Hazret-i Mevlâna Celâleddin-i Rumî de (k.s.) Nakşibendîden müphem bir surette bahsetmiş; fakat Nakşîlerin büyüklüğü ve yüksekliği ve teşahhusları o haberi de bil'istihkak kendilerine almışlar.

İşte bu kerametkârâne ihbar-ı gaybî nev'inden Gavs-ı Âzam (k.s.) dahi, Hizbü'l-Kur'ân'dan işârî bir surette haber verdiği gibi, hizbü'l-Kur'ân'ın bir hadimi olan bu biçare Said'i (r.a.) iki yerde sarahaten haber veriyor. Müphem ve mutlak bırakmadığının sırrı budur ki: Bu biçare Said, makam sahibi olmamışken ve büyük değilken ve mutlak tâbiri teşhis edecek bir teşahhus yokken, lütf-u İlâhî ile, büyük bir makamın hizmetinde bulunmasıdır. Adeta bir nefer iken, müşîriyet makamı hizmetinde bulunmasıdır. İşte küçüklüğü ve ehemmiyetsizliği içindir ki, Hazret-i Gavs, öteki evliyaya muhalif olarak yalnız işaretle kalmayıp, sarahat derecesinde parmağını onun başına basıyor.

Sergüzeşt-i hayatımda geçen ve çoğunu gizlediğim çok harika vakıalar vardı. Kendimi hiçbir vecihle keramete lâyık görmediğim için onları bazan tesadüfe, bazan da başka esbaba isnad ediyordum. Şimdi kanaatim geliyor ki, o harikalar, Gavs-ı Âzamın bir silsile-i kerametini teşkil ederler. Demek onun duasıyla, himmetiyle, ona kerameten ve bize ikram nev'inden, bir nev'i inayet-i İlâhiyeye mazhar olmuşuz.

Ezcümle: Ben menfî olarak İstanbul'a getirildiğim vakit bir zaman Meşihat-ı İslâmiye dairesinde bulunan Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiyedeki hizmet-i Kur'âniyeye çalıştığım için, o alâkadarlık cihetinde, "Meşihat dairesi ne haldedir?" diye sordum. Eyvah! Öyle bir cevap aldım ki, ruhum,kalbim ve fikrim titrediler ve ağladılar. Sorduğum adam dedi ki: "Yüzersene envar-ı şeriatın mazharı olmuş olan o daire, şimdi büyük kızların lisesi ve mel'abegâhıdır." İşte o vakit öyle bir hâlet-i ruhiyeye giriftar oldum ki, dünya başıma yıkılmış gibi oldu. Kuvvetim yok, kerametim yok; kemal-i me'yusiyetle ah vah diyerek dergâh-ı İlâhiyeye müteveccih oldum. Ve bizim gibi kalbleri yanan çok zâtların hararetli ahları, benim âhıma iltihak ettiler. Hatırıma gelmiyor ki, acaba Şeyh-i Geylânî'nin duasını ve himmetini, duamıza yardım için istedim mi, istemedim mi? Bilmiyorum. Fakat her halde o eskiden beri nurlar yeri olmuş bir yeri zulmetten kurtarmak için, bizim gibilerin ahlarını ateşlendiren onun duasıdır ve himmetidir. İşte o gece Meşihat kısmen yandı. Herkes "Vâ esefâ" dedi; ben ve benim gibi yananlar, "Elhamdü lillâh" dedik. Zannederim ki, bu

fakir millete iki yüz milyon zarar verenAdliye dairesindeki yangında böyle bir mânâ var. İnşaallah bu da bir ikaz ve intibahı verecektir. Ateş bazan sudan ziyade temizlik yapar.

Hakikatli bir lâtife: Sultan Süleyman Kanunî, kesretli kırk çeşme sularını İstanbul'a getirdiği vakit, Şeyhülislâm Zenbilli Ali Efendi ona demiş: "Hilâf-ı şeriat kanunları Avrupa'dan getirdiğin cihetle, İstanbul'a öyle bir bok sıçtın ki, o getirdiğin suların cümlesi üzerinden akıp geçse yüz senede temizleyemez."

Sual: Gavs-ı Âzam gibi büyük veliler, bazı evkatta, mâzi ve müstakbeli hazır gibi müşahede ederler. Neden mâziye ait cihette sarahat suretinde haber veriyorlar da, istikbalden hafî remizlerle, gizli işaretlerle bahsediyorlar?

Elcevap: [1] لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ (...) âyetiyle,

عَالِمُ الْغَيْبِ فَلاَ يُظْهِرُ عَلٰى غَيْبِهِ اَحَدًا اِلاَّ مَنِ ارْتَضٰى مِنْ رَسُولٍ [2]

âyeti ifade ettikleri kudsî yasağa karşı ubudiyetkârâne bir hüsn-ü edep takınmak için, tasrihten işaret mesleğine girmişler. Tâ ki işaretlerle, remizle anlaşılsın ki, ihtiyarsız, niyetsiz bir surette tâlim-i İlâhî olmuştur. Çünkü istikbalî olan gaybiyat, niyet ve ihtiyar ile verilmediği gibi, niyetle de müdahale etmek, o yasağa karşı adem-i itaati işmam ediyor.

1. "Gaybı hiç kimse bilemez; onu ancak Allah bilir." Neml Sûresi, 27:65.
2. "Görünmeyen âlemleri bilen Odur. O hiç kimseyi gaybdan açıkça haberdar etmez. Ancak peygamberlerden bildirmek istediği müstesnâdır." Cin Sûresi, 72:26-27.

Hazret-i Gavs'ın Keramet-i Gaybiyesini teyid eden bir âyetin işârâtındaki bir nükte-i i'câziyedir.

Kur'ân'dan tereşşuh eden o Sözler ve risaleler, Kur'ân-ı Hakîmin bir nevi müstakim tefsiri ve hakaik-i imâniyenin istikametli ve kuvvetli delilleri olduğundan, o risaleler ve Sözlere gelen şeref ve takdir ve tahsin, Kur'ân'a ve hakaik-i imâna aittir. Madem öyledir; bilâ-perva derim ki:

وَلاَ رَطْبٍ وَلاَ يَابِسٍ اِلاَّ فِى كِتَابٍ مُبِينٍ [4] sırrıyla, Kur'ân'da elbette bu istikametli tefsirinin istikametine işaret var. Evet var. Kur'ân o tefsirine hususî bakıyor. Çünkü, âyât-ı mühimmeden Sûre-i Hûd'daki[HAŞİYE-12] فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ âyeti bulunan sahifenin karşısında [3] فَاسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ âyeti, *fâ*-yı atıf hariç olarak اِسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ [1]makam-ı ebcedîsi bin üç yüz ikidir. Demek اِسْتَقِمْ deki emr-i has içinde bulunan hitab-ı âmmın hadsiz müstakim efradları içinde, o bin üç yüz iki tarihinde bir ferdin bir cihette istikamet emrinin imtisali bir hususiyet kazanacak. Demek on dördüncü asırda Kur'ân'dan iktibas edip, istikametsiz sakim yollar içinde sırat-ı müstakîmi gösterecek âsârı neşreden bir adamı, o hadsiz efrad içinde dahil ediyor.

1. "Yaş ve kuru ne varsa ap açık bir kitapta yazılmıştır." En'âm Sûresi, 6:59.

فَاسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ شَيَّبَتْنِى سُورَةُ هُودٍ

Haşiye-1 Hattâ Resul-i Ekrem (aleyhissalâtü vesselâm) ferman etmiş ki: yani, sûre-i Hûd'daki [Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!] âyeti beni ihtiyarlattırdı. Çünkü, ehemmiyeti azimdir; istikamet-i tâmmeyi emrediyor. (*Tirmizî*, Tefsîru Sûre 56:6.)
2. "O gün insanlardan şakîler ve saidler vardır." Hûd Sûresi, 11:105.
3. "Emrolunduğun gibi dosdoğru ol." Hûd Sûresi, 11:112.
4. "Emrolunduğun gibi dosdoğru ol." Hûd Sûresi, 11:112.

Hem o istikametin bir hususiyeti var ki, tarihiyle işaret ediyor. Halbuki, o asırda şahsen istikamette mümtaz bir hususiyet kesb etmek çok uzaktır. Demek, şahsî istikamet değil. Öyleyse, o adamın teşebbüsüyle neşredilen esrar-ı Kur'âniye, o asırda istikamette imtiyaz kesb edecek. O adam şahsen gayr-ı müstakim olduğu halde, müstakimler içine ithali, o imtiyaza remzeder. Madem hakikat budur, ben kat'î bir surette itiraf ediyorum ki, hayatım istikametsiz gitmiş, kalbim sakametten kurtulmamış, o kudsî emrin imtisalinden belki yüz derece uzağım. Fakat [1] وَاَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ sırrıyla o nimete bir şükür

olarak derim ki: O bin üç yüz iki tarihi ise—Arabî tarih itibariyle olsa—Kur'ân okumaya başladığım aynı tarihe tevafuk eder. Ve—Rumî tarihi hesabıyla—ilme başladığım tarihe tevafuk eder. Öyleyse, o ima edilen ferd olabiliriz. Halbuki şahsen bütün hayatı sakim ve istikametsiz olan bir ferde istikametle imâ edilse ve gayr-ı müstakim iken müstakimler içine ithal edilse, elbette o ferdin mazhar olacağı âsârın istikametine imâdır. Ve o âsârın istikameti, o tarihte başlayıp dalalet yolları ve zulümat tarikleri içinde sırat-ı müstakîmi gösterecek, اِسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ emrini imtisal edecek demektir. Evet, lillâhilhamd Risale-i Nur eczaları Kur'ân'ın bu mu'cizane imâ-i gaybîsini bilfiil göstermiş, meydandadır.

1. "Rabbinin nimetini de yâd et." Duhâ Sûresi, 93:11.

Şu âyetin gizli imâsına [1] اِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْغَالِبُونَ âyeti teyid ediyor. Çünkü اِنَّ'deki şeddeli *nun* bir sayılsa, tam evvelki âyete tevafuk ile, hizbü'l-Kur'ân'ın faaliyetine vasıta olan bir hâdiminin Kur'ân okumaya başladığı bin üç yüz iki tarihine, iki fark ile tevafuk etmekle beraber, şeddeli *nun* iki *nun* sayılsa, bin üç yüz elli eder ki, bu tarihte Kur'ân'dan muktebes olan Risale-i Nur etrafında toplanan, bütün kuvvetleriyle Kur'ân'ın hizmetlerine çalışan, hizbü'l-Kur'ân'ın faaliyeti ve dalâlet ve zındıkaya mânen galebe ettikleri bir zamana tevafuku ise, istikbalde tam galebelerine bir ima-i gaybîdir.

Sual: Sen bu zamanın hâdisâtına, fitne-i âhirzaman diyorsun. Halbuki hadîste vârid olmuş ki, âhirzamanda Allah Allah (c.c.) denilmeyecek; sonra kıyamet kopacak.

Elcevap:

Evvelâ: Fitne-i âhirzamanın müddeti uzundur; biz bir faslındayız.

Saniyen: Yerde Allah Allah (c.c.) denilmeyecekten murad, Allah'a iman kalkacak demek değildir;[HAŞİYE-1] belki Allah'ın namını değiştirecekler demektir. Nasıl ki yerde Allah Allah (c.c.) denilmezse kıyamet-i kübrâ kopacak. Bir memlekette de Allah Allah (c.c.) denilmezse bir nevi kıyamet kopmasına işarettir.[HAŞİYE-2]

1. "Şüphesiz Allah'a tâbi olan topluluk gerçek galiplerin tâ kendisidir." Mâide sûresi, 5:56.

Haşiye-1 Çünkü hadiste vardır ki, لاَتَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ إِلٰى قِيَامِ السَّاعَةِ Bu hadîs

diğer hadîsi takyid ediyor.
(Mânâsı: “Ümmetimden bir taife kıyamet gününe kadar galibâne hak üzerine olacaktır.” Bu hadis-i şerif, hadîs kaynaklarında bu lâfızlarla rivayet edildiği gibi, aynı mânâyı ifade eden farklı lâfızlarla da rivayet edilmiştir. *Buharî*, İ'tisam: 10; *Müslim*, İman: 247, İmâre: 170, 173, 174; *Ebu Davud*, Fiten: 1; *Tirmizî*, Fiten: 27, 51; *İbni Mâce*, Mukaddime: 1, Fiten: 9; *Müsned*, 5:34, 269, 278, 279; el-Hâkim, *el-Müstedrek*, 4:449-450, 550.)
Haşiye-2 Yedi sene evvel yazılan bu işâret-i gaybiye aynen vukua geldi. Herkes gördü. Evet bu geçen zelzele, kıyametin zelzele-i kübrasından haber verir gibi sarstı, fakat akılları başlarına gelmedi.

تَوَسَّلْ بِنَا فِى كُلِّ هَوْلٍ وَشِدَّةٍ اَغِيثُكَ فِى الْاَشْيَاءِ
دَهْرًا بِهِمَّتِى

İlm-i cifirle mânâsı: “Yâ Said! Âhirzamanın fitnelerine yetişip düştüğün zaman, benim dua ve himmetimi kendine vesile veşefaatçi yap. İnşaallah, senin herşeyinde ve her işinde uzun birzamanda, yani tufûliyet zamanından, tâ ihtiyarlığın vaktinde işkenceli esaretine kadar, yani bin iki yüz doksan dörtten, tâ bin üç yüz kırk beş, belkialtmış dörde, daha ziyade bir zamana kadar Allah’ın izniyle vekuvvetiyle senin imdadına yetişeceğim.”

رَبَّنَا لاَ تُؤَاخِذْنَا اِنْ نَسِينَا اَوْ اَخْطَاْنَا [1]

Said Nursî

1. “Ey Rabbimiz! Unutur veya hatâya düşer de bir kusur işlediysek bizi onunla hesaba çekme.” Bakara Sûresi, 2:286.

Risale-i Nur’dan Parlak Fıkralar veBir Kısım Güzel Mektuplar

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Lâtif ve mânidar ve beşaretli iki hâdiseyi beyan ediyorum.

Birincisi: Meyusâne bir hatıradan müjdeli bir ihtar:

Bugünlerde hatırıma geldi ki, hayat-ı içtimaiyeye giren hangi şeye temas etse, ekseriyetle günahlara mâruz kalıyor. Her cihette günahlar serbestçe insanı sarıyorlar. “Bu kadar günahlara karşı insanların hususî ibadeti ve takvâsı nasıl mukabele edebilir?” diye meyusâne düşündüm.

Hayat-ı içtimaiyedeki Risaletü’n-Nur talebelerinin vaziyetlerini tahattur ettim. Risale-i Nur şakirtleri hakkında necatlarına ve ehl-i saadet olduklarına dair kuvvetli işaret-i Kur’âniyeyi ve beşaret-i Aleviye ve Gavsiyeyi düşündüm. Kalben dedim ki: “Herbiri bin yerden gelen günahlara karşı bir dille nasıl mukabele eder, galebe eder, necat bulur?” diye mütehayyir kaldım. Bu tahayyürüme mukabil ihtar edildi ki:

Risaletü’n-Nur’un hakikî ve sadık şakirtlerinin mâbeynlerindeki düstur-u esasiye olan iştirak-i a’mâl-i uhreviye kanunuyla ve samimî ve sâdık tesanüd sırrıyla herbir hâlis, hakikî şakirt, bir dille değil, belki kardeşleri adedince dillerle ibadet edip istiğfar eder. Bin taraftan hücum eden günahlara karşı bin dille mukabele eder. İhlâs ve sadâkat ve sünnet-i seniyyeye mütâbaat ve hizmet derecesine göre o küllî ubûdiyete sahip olur.

Bu büyük kazancı elden kaçırmamak gerektir. Bazı melâikenin kırk bin dille zikrettikleri gibi, hâlis, hakikî, müttakî bir şakirt dahi kırk bin kardeşinin dilleriyle ibadet eder, necata müstehak olur inşaallah.

İkincisi: Eski zamanda, on dört yaşında iken icâzet almanın alâmeti olan üstad tarafından bir cübbe bana giydirmek vaziyetine mâniler bulundu. Yaşımın küçüklüğüyle, memleketimizde büyük hocalara mahsus kisve giymek yakışmadığı...

Saniyen: O zamanda büyük âlimler, bana karşı üstadlık vaziyeti değil, ya rakip veyahut teslimiyet derecesine girdikleri için bana cübbe giydirecek ve üstadlık vaziyetini alacak kendilerine güvenenlerbulunmadı. Ve evliya-yı azimeden dört-beş zâtın da vefat etmelericihetiyle, elli altı senedir icazetin zahir alâmeti olan

cübbeyi giymek ve bir üstadın elini öpmek, üstadlığını kabul etmek hakkımıbugünlerde, yüz senelik bir mesafede Hazret-i Mevlânâ Zülcenâheyn Hâlid Ziyâeddin kendi cübbesini, pek garip bir tarzda bana giydirmek için gönderdiğini bazı emarelerle bana kanaat geldi. Ben de o mübarek ve yüz yaşında[HAŞİYE-1] cübbeyi giyiyorum. Cenâb-ı Hakka şükrediyorum.

Said Nursî

Haşiye-1 *Risale-i Nur*şakirtlerinden ve âhiret hemşiremizden Âsiye namında bir hanımın eliyle o mübarek emaneti aldım.

Emin ve Feyzi'nin Isparta'daki kardeşlerine Üstadlarının hastalığı hakkında bir mektuplarıdır

Ramazan-ı Şerifte beş gün savm-ı visal içinde gıda olarak ekmeksiz muhallebi, üçve beş-altı kaşık yoğurt; üçüncü gece, yarım kaşık muhallebi ve dördüncü gece iftarda sulu şehriyeden beş kaşık ve beş kaşık da yine oşehriyeden sahurda ve yoğurt keza üç-dört kaşık, beşinci gece, tanesizgibi gayet hafif şehriye beş-altı kaşık, sahurda ise yine beş-altıkaşık. İşte beş günde pirinç çorbası su sayılmamak şartiyle şehriyedenbeş dirhem, yoğurt süzülse on dirhem, muhallebi susuz altı-yedi dirhem, mecmuu otuz dirhem gıda ile beş gün savm-ı visâl, yalnız teravih noksan olarak sair vazifelerin yapılması, Risaletü'n-Nur şâkirdlerine ihata edilen inâyâtın hârikalarından bir kerametini gördük.

Hem Üstadımızdan hiç görmediğimiz ikimiz—yani Feyzi, Emin—Barla-Isparta Süleymanları gibi inceden inceye hastalık hiddetlerini tahrik etmemek için ihtiyat edemediğimizden, şiddetli hiddetini gördük. Bu hastalığında yine eser-i rahmettir ki, hiç hayal ve hâtıra gelmeyen aşr-ı âhirin gayet mühim gecelerinde Üstadımızın tam îfa edemediği vazife yerinde bu havalide herbir şâkird kendi hususî çalışmasından başka, bir saati Üstad hesabına Risaletü'n-Nurun şâkirdlerinin mücahede-i mâneviyelerine iştirâk ve onları hedef edip onların defter-i a'mâline geçmeye aynı Üstad gibi çalışmaya başladılar. Hattâ Üstadımız diyordu: "Ehemmiyetsizliğimle beraber Isparta ve havalisindeki kardeşlerimizi a'mâl-i uhreviyesine bir medar-ı müheyyiç hükmünde benim kusurlu çalışmam kâfi gelmiyordu." Demek Üstad yerindeonun birkaç saat çalışmasına bedel pek çok saatler aynı vazifeyi görmeye başladılar. Cenâb-ı Hak, rahmetiyle, bu hastalık vesilesiyle, bir şahs-ı mânevî ve kuvvetli bir medar olacak bu tedbiri ihsan eyledi, cüz'iyetten külliyete çıkardı.

Hem bu hastalık letâifindendir ki, Üstadımızın hiç sesi çıkmıyordu, konuşamıyordu, hiç beklenilmedenbirden iftar vaktinde bir doktor geldi, elini tuttu, Üstadımız dedi ki: "Ben hastalığımı muayene ettirmem, ben hekimlere muhtaç değilim, hekim Cenâb-ı Haktır." Birden canlandı, sesi çıkmağa başladı. Güya kendisi bir doktor şeklini aldı, doktor ise bir hasta hükmüne geçti. Doktoraehemmiyetli bir mektubu okudu, doktorun derdine deva olacak bir ilâçoldu. Sonra top atıldı.

Doktora dedi: "Burada iftar et!"

Doktor dedi: "Bugün kusur etmişim, oruç tutamadım" demesiyle çok

hayretettiğimiz Üstadımızın vaziyeti, orucu bozmuş bir doktorun tıp noktasında hâkimane vaziyetini kabul etmedi ki, o vaziyet ona verildi.

Evet, Risale-i Nurun şahs-ı mânevisinden gelen şifa duası, öyle yüz bin doktora mukabil gelir, diye biz de tasdik ettik. Hem bu hastalığın, Leyle-i Kadir'de Risaletü'n-Nur talebeleri—hususan mâsumlar—ettikleri şifa duaları öyle bir derecede hârika bir surette te'sirini gösterdi ki, Üstadımıza sıhhat halinden daha ileri bir surette bir vaziyet verildi. Leyle-i Kadir'e lâyık bir tarzda çalışmaya başladı. Risale-i Nur şâkirdlerinden gelen bu dua-i şifa, hârika bir mu'cize gibi bir keramet olduğunu biz gözümüzle gördük.

Risale-i Nur Şâkirdlerinden

Emin, Feyzi

Bizden bir ay uzakta bulunan Risaletü'n-Nur şakirtleri, Üstadımızın hastalığının aynı zamanında hastalığının vaziyetini rüyada aynen gördükleri gibi, Sabri ve Hafız Ali'nin taifeleri de aynı vakitte burada, yani Kastamonu'da olduğu gibi hasta olan Üstadımızın hesabına daha mühim bir tarzda çalışmışlar. Şöyle ki:

(Sabri'nin mektubunun bir parçasıdır.)

Üstadım efendim,

Rahatsızlığınız anında oradaki menba-ı Nurun mücahidleri, bir saat mesai-i mâneviyelerini hâdim-i Kur'ân hesabına yaptıkları gibi, bu havalide de bu seneye mahsus ifa edilen mesai-i diniye, tahdîs-i nimet zımnında zikre vesile olduğu fakire bu sene leyle-i Kadirden bir gün evvel ihtar edildi ki: "Bu sene leyle-i Kadri iki gece yap." Bendeleri de cemaate şöyle söyledim ki: "Üstadım (Sellemehullah ve âfâhu) bazı bu gibi mübarek geceleri bazı maksatlara binaen o leyle-i mübarekeyi ihya için bir gece evvel, hattâ mâhut geceden bir gece sonra daha ihyaya sa'y ederlerdi. Biz de o isre ittibaan onun hesabına leyle-i Kadri iki gece yapacağız diye niyet ve karar ettik. Birinci gecede Evrad-ı Bahaiye ve Tesbihat ve Sekîne ve Delâil-i Hayrat ve Cevşenü'l-Kebîr gibi ders ve virdlerimize çalıştık. İkinci gece keza; hem nasihat... Demek, ittibâ cihetiyle Üstadımızın hesabına yüz cemaatle—tekabbellah—çalıştırılmışız. Sonra Isparta, Atabey, İslâmköy, Kuleönü, ve saire gibi mahallerde de sair vezaiften mâadâ hergün Kur'ân'ın cüzlerini taksim suretiyle hatm-i Kur'ân, Üstad hesabına bütün Ramazan'da ve Âyetü'l-Kürsî hatimleri kezâ... Şu halde, bu seneye mahsus yapılan ibâdât-ı mâruzaların bir hikmeti varmış ki, bilmediğimiz halde Kastamonulu kardeşlerimiz gibi Üstad hesabına çalıştırılmışız. Fîmâba'd, Rabbim uzun ömürler ihsan etsin, muammer, ebedî şifa ve deva ve inayetler ihsan buyursun. Âmin!

Talebeniz

Sabri

Namaz tesbihatının faziletine ait Isparta'ya gönderilen bir mektuptur

Bugünlerde ince bir mesele kalbime geldi, vaktinde kaleme alamadım. Vakit geçtikten sonra o ehemmiyetli hakikate bir işaret ederiz.

Kardeşlerimizden birisinin namaz tesbihatında tekâsülüne binaen dedim:

Namazdan sonraki tesbihatlar tarikat-ı Muhammediyedir (a.s.m.) ve Velâyet-i Ahmediyenin (a.s.m.) bir evradıdır. O nokta-i nazarda ehemmiyeti büyüktür. Sonra, bu kelimenin hakikati böyle inkişaf etti:

Nasıl ki, risalete inkılâp eden velâyet-i Ahmediye (a.s.m.) bütün velâyetlerin fevkindedir. Öyle de, o velâyetin tarikatı ve o velâyet-i kübranın evrad-ı mahsusası olan farz namazların akabindeki tesbihat, o derece sair tarikatların ve evradların fevkindedir. Bu sır dahi şöyle inkişaf etti:

Nasıl zikirdairesinde bir mecliste veyahut hatme-i Nakşiyede bir mescidde birbiriyle alâkadar heyet-i mecmuada nuranî bir vaziyet hissediliyor. Öyle de kalbi hüşyar bir zât namazdan sonra سُبْحَانَ اللّٰهِ، سُبْحَانَ اللّٰهِ [1] deyip tesbihi çekerken, o daire-i zikrin reisi olan zât-ı Ahmediyenin Aleyhissalâtü Vesselâmın müvacehesinde, tesbih elinde yüz milyon adam tesbih çektiklerini mânen hisseder. O azamet ve ulviyetle سُبْحَانَ اللّٰهِ، سُبْحَانَ اللّٰهِ der. Sonra o serzâkirin emr-i mânevîsiyle, ona ittibaen اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ، اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ [2] dediği vakit, o halka-i zikrin ve o geniş dâiresi bulunan hatme-i Ahmediyenin (aleyhissalâtü vesselâm) dairesinde yüz milyon müridlerin اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ، اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ'larından tezahür eden azametli bir hamdi düşünüp içinde اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ, اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ ile iştirak eder, ve hâkezâ اَللّٰهُ اَكْبَرُ، اَللّٰهُ اَكْبَرُ [3] ve duadan sonra لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ، لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ [4] otuz üç defa o tarikat-ı Ahmediyenin Aleyhissalâtü Vesselâm halka-i zikrinde ve hatme-i kübrasında o sabık mânâyla o ihvan-ı tarikatı nazara alıp o halkanın serzâkiri olan zât-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâma müteveccih olup

اَلْفُ اَلْفِ صَلاَةٍ وَاَلْفُ اَلْفِ سَلاَم عَلَيْكَ يَارَسُولَ اللّٰهِ [5]der, diye anladım ve hissettim ve hayalen gördüm. Demek tesbihat-ı salâtiyenin çok ehemmiyeti var.

Said Nursî

1. Allah bütün kusurlardan, noksan sıfatlardan, aczden ve şerikten münezzehtir.
2. Bütün hamd, minnet ve şükürler Allah'a aittir.
3. Allah en büyüktür (Akla gelebilecek her şeyden daha büyüktür).
4. Allah'tan başka ilâh yoktur.
5. Milyon kere salât ile milyon kere selâm Senin üzerine olsun ey Allah'ın Resûlü.

Hafız Ali’nin bu defaki mektubunda çok mübarek ve yüksek duası bizi en derin ruhumuzdan mesrur edip şükre sevk etti. Ve her musibetzedeye ve hüzün ve kederlere düşenlere, mânâ-yı işârîsiyle mededres ve halaskâr ve şifadar ve medar-ı sürur olan [1] اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ve [2] اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا her musibetzedeye baktığı gibi, bu geçen hastalık cihetiyle bize de baktığını yazıyor.

1. “Biz senin göğsüne genişlik vermedik mi?” İnşirah Sûresi, 94:1.
2. “Gerçekten zorlukla beraber bir kolaylık vardır.” İnşirah Sûresi, 94:6.

Evet, Hafız Ali(r.h.) o noktayı tam görmüş. Ben de tasdiken derim ki: Eğer o hastalık yirmi derece tezâuf etseydi, bizlere kazandırdığı neticeye nispeten yine ucuz düşerdi ve rahmet olurdu. Fakat Hafız Ali’nin (r.h.) üstadı hakkında, benim haddimden çok fazla isnat ettiği meziyet ve mâsumiyeti, onun mâsum lisanıyla hakkımda medih olarak değil, belki bir nevi dua olarak tasavvur ediyoruz.

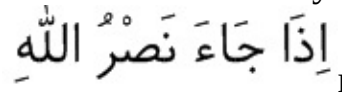
Hem Hafız Ali’nin, Sava gibi yerler, karyeler ve Isparta bir medrese-i Nuriye hükmüne geçmesi ve Risale-i Nur’un sadık şakirtleri harikulâde olarak günden güne yükselmeleri ve tenevvür etmeleri, bizleri, belki Anadolu’yu, belki âlem-i İslâmı mesrur ve müferrah eden bir hakikatli haber telâkki ediyoruz.

Âhir fıkrasında, Muhbir-i Sâdıkın haber verdiği “Mânevî fütuhat yapmak ve zulümatı dağıtmak zaman ve zemini hemen hemen gelmiş” diye fıkrasına, bütün ruh u canımızla rahmet-i İlâhiyeden niyaz ve temenni ediyoruz. Fakat biz Risaletü’n-Nur şakirtleri ise, vazifemiz hizmettir; vazife-i İlâhiyeye karışmamak ve hizmetimizi onun vazifesine bina etmekle bir nevi tecrübe yapmamak olmakla beraber, kemiyete değil, keyfiyete bakmak, hem çoktan beri sukut-u ahlâka ve hayat-ı dünyeviyeyi her cihetle hayat-ı uhreviyeye tercih ettirmeye sevk eden dehşetli esbap altında Risaletü’n-Nur’un şimdiye kadar fütuhatı ve zındıkaların ve dalâletlerin savletlerinin kırılması ve yüz binler biçarelerin imanlarını kurtarması ve herbiri yüze mukabil binler hakikî mü’min talebeleri yetiştirmesi, Muhbir-i Sâdıkın ihbarını aynen tasdik etmiş ve vukuat ispat etmiş ve ediyor, inşaallah daha edecek. Ve öyle kökleşmiş ki, inşaallah hiçbir kuvvet Anadolu’nun sinesinden onu çıkaramaz. Tâ âhir zamanda, hayatın geniş dairesinde, asıl sahipleri, yani Mehdî ve şakirtleri Cenâb-ı Hakkın izniyle gelir, o daireyi genişlendirir ve o tohumlar sümbüllenir. Bizler de kabrimizde seyredip Allah’a şükrederiz.

Said Nursî

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bugünlerde Rumuzat-ı Semaniyeye ait iki risaleyi ehemmiyetli talebelere bir yere gönderdim. Yol kapandı, gitmedi. O iki risaleyi tekrar dikkatle mütalâa ettim. Fikren dedim ki: “Bu zevkli, güzel, meraklı, şirin bir maksada giden bu tevafuklu yolda ne için sevk edilmeden perde indi, başka yolda sevk edildik, çalıştırıldık?”

Birden ihtar edildi ki: O gaybî esrarı açacak olan meslekten yüz derece daha ehemmiyetli ve kıymetli ve umumî ihtiyaca medar ve herkes bu zamanda ona şiddetle muhtaç ve İslâmiyetin temel taşları olan hakaik-i imaniye hazinesine hizmet etmeye ve istifadeye zarar gelecekti. Çünkü, o esrar-ı gaybiye, zevkli ve meraklı olduğu için, nazarı kendine çekecekti. En büyük ve en yüksek maksat olan hakaik-i imaniyeyi, ikinci derecede bırakacaktı. Onun için idi ki, sûre-i [1] remzinde, esrar-ı gaybiye gösterildi, birden kapandı, perde indi.

Hem bu sır içindir ki, o yolda istihdam edilmedik. Yalnız o meslek-i tevafukiyenin tereşşuhatından Risale-i Nur’un hakkaniyetine bir imza ve cezaletine bir ziynet ve huruf-u Kur’âniyenin intizamından ve vaziyetinden tezahür eden bir nevi i’câz çıktı. Daha o yolda çalıştırılmadık.

Said Nursî

1. “Allah’ın yardımı ve fetih geldiği zaman.” Nasr Sûresi, 110:1.

Rüya Hakkında Isparta’ya Gönderilen Bir Fıkradır

Azîz, sıddık kardeşlerim,

Hediyeniz, Kastamonu’ya geleceği anında rüyada gördüm ki, bizlere bir ferman-ı şâhâne mânevî bir cânipten geliyor, kemâl-i hürmetle ellerinden tutup bize getiriyorlar. Biz baktık ki, o ferman-ı âli Kur’ân-ı Azîmüşşân olarak çıktı. O halde bu mânâ kalbe geldi: Kur’ân yüzünden Risaletü’n-Nur’un şahs-ı mânevîsi ve biz şakirtleri, bir terfi ve terakki fermanını âlem-i gayptan alacağız.

Şimdi tâbiri ise, o fermanı temsil eden mâsumların kalemiyle mânevî tefsir-i Kur’ânîyi aldığımızdır. Bu rüyanın şimdiki tâbiri çıkmadan bir iki saat evvel Feyzi ile Emin’in gösterdikleri tâbir dahi haktır, ehemmiyetlidir.

Hem bu medâr-ı sürur ve ferah olan hediye-i nuriyeyi bir hiss-i kablelvukuyla benim ruhum tam hissetmiş, akla haber vermemişti ki, o gelmeden iki gün evvel, Feyzi ve Emin’in fıkrasında beyan edilen, rüyayı gördüğüm gecenin gününde, sabahtan akşama kadar veikinci gününde kısmen hiç görmediğim bir tarzda bir sevinç, bir sürur hissedip mütemadiyen bir bahaneyle ferahımı izhar edip, otuz-kırk defa tebessümle güldüm.

Hem ben ve hem Feyzi, taaccüp ve hayret ettik. Otuz günde bir defa gülmeyen, bir günde otuz defa gülmek bizleri hayrette bıraktı. Şimdi anlaşıldı ki, o sürur, o sevinç mezkûr mânevî fermanı temsil eden mâsumların ve ümmîlerin kalemlerinin yazıları, nesl-i âtînin sahaif-i hayatlarına, âlem-i İslâmın sahife-i mukadderatına ve ehl-i imanın istikbalinin defterlerine neşr-i envar edeceklerinin ve o mâsumların hâlis ve sâfi amelleri ve hizmetleriyle sahife-i a’mâlimizde hasenatlarını yazıp kaydetmesinin ve Risale-i Nur şakirtlerinin istikbalinin mukadderatını mes’udâne idamesinin haberini veren, o hediyeden daha gelmeyen geliyordu. Ben, o azîm yekûndan hisseme düşen binden bir cüz’ünü ruhen hissetmiş idim ki, beni mesrurâne heyecana getirmişti.

Evet, böyle yüzer mâsumların makbul amelleri ve reddedilmez duaları sair kardeşlerimin defterlerine geçmesi misilli, benim gibi günahkârın sahife-i a’mâline dahi girmesi, binler sürur ve sevinç verebilir. Böyle karanlık bir zamanda, bu ağır şerait altında böyle mâsumâne ve kahramanâne çalışmak için, biz, hem o mâsumları, hem o ümmîleri ve hem onların muallimlerini, hem peder ve validelerini, hem köylülerini, hem Anadolu’yu, hem memleketlerini tebrik ederiz.

O mübarek mâsumların ve ümmîlerin herbirisine birer hususî teşekkür ve

tebriknâme yazmak elimden gelseydi yazacaktım.

Said Nursî

Eminve Feyzi’nin Ispartalı kardeşlerine gönderilmiş bir fıkrasıdır

Isparta’da bulunan kardeşlerimize,

Lâtif bir rüyanın kadere ait bir meseleyi, şuhud derecesinde bize kanaat verdiği gibi, o lâtif rüyanın ikinci parçası bizlere mânevî bir müjde ve beşaret verdiği cihetle, siz kardeşlerimize beyan ediyoruz. Şöyle ki:

Üstadımız rüyada görüyor ki: Ben—yani Feyzi ile—beraber gezmeye çıkıyoruz. Giderken, birden Üstadımıza söylüyorumki: “Burada ben ayının tesbihini toplayacağım.” Üstadımız da bakıyor ki, beyaz ipler gibi dolaşmış bir şey görüyor. Bu acip güldürecek sözümden ve ayıya tesbih isnat etmek vaziyetimden çok şiddetli gülerek uyanmış. Uyandıktan sonra dagülmüş. Akşama kadar hiç görülmemiş bir tarzda, yirmi-otuz defa ohâdisat-ı nevmiyeyi gülerek benimle mülâtefe etti. Münasebet olmayan bazı şeylerle tâbire çalıştıksa da münasebet tutmadı.

Sonra aynı ikinci günün aynı saatinde, bana benzeyen bir dost—ki, rüyadaÜstadıma benim suretimde görünmüş—Üstadımızın yanına geldi. Dedi ki:

“Ayının yağını toplayanlardan alıp, müezzin ve tesbih yapan bir adam tavsiyesiyle mühim bir adama, her sabah hastalık için yutmasını nasıl görüyorsun?”

Üstadımız da, rüyada güldüğü gibi aynen öyle gülmüş. Birden rüya hatırına gelip bu acip ve aynı aynına tâbiri kemâl-i taaccüp ve hayretle karşılayıp ona demiş: “Sakın istimal etmesin.”

Yirmi Sekizinci Mektubun birinci risalesinin altıncı nüktesinde rüya-yı sadıka, kader-i İlâhi her şeyi ihata ettiğine bir hüccet-i katıa hükmünde Üstadımızın binler tecrübeyle gördüğü gibi, aynen bu vâkıa dahi bizlere şuhud derecesinde kat’î ispat etti ki, hâdisat, vücuda gelmezden evvel mukadderdir, malûmdur, muayyendir, kader-i İlâhinin mizanlarıyla geliyor diye, bu rükn-ü imaniye bize gayet kat’î bir nümune oldu.

Hem rüyanın ikinci tabakasında Üstadımız diyor ki, ona ve Risale-i Nur’un heyetine bir ferman geliyor. Birden geldi, o kudsî ferman Kur’ân çıktı. Bunun tâbiri, aynı günün aynı tecrübe saatinde, Hizbü’l-Ekber-i Kur’ânî ümit edilmediği o vakitte, Âsiye Hanımın hanesinde tezyin için gönderilen Hizbü’l-

Ekber yüz senelik güzel bir kap içerisinde, o kabın, üzerinde sırmayla padişahın mühim fermanlardaki tuğra-i şâhâne işlenmiş gördük.

Üstadımız dedi ki: Ferman geldi diye Kur'ân çıktı. Şimdi de, Kur'ân'ın Hizbü'l-Ekberi geldi. Üstünde ferman turrası bulunduğundan, Risale-i Nur'un heyetine beşaretli ve medâr-ı feyiz ve terakki bir ferman-ı Rabbanî hükmüne geçeceğini rahmet-i İlâhiyeden bekleriz. Hem bu tâbirden az sonra sizlerin kıymettar hediyelerinizi aldık ki, rüyanın tam tabiri çıktı. Orada bulunan umum kardeşlerimize selâm, arz-ı hürmet eder, dualarınızı isteriz.

Risale-i Nur şakirtlerinden

Emin ve Feyzi

Isparta’yagönderilen bir mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Namaz tesbihatının sırrına göre, nasıl ki namazdan sonra tesbih ve zikir ve tehlille hatme-i muazzama-i Muhammediye (a.s.m.) ve zikir ve tesbih eden ve rû-yi zemin kadar geniş bir halka-i tahmidat-ı Ahmediye (a.s.m.) dairesine tasavvuran ve niyeten girmek medâr-ı füyuzat olduğu gibi, biz dahi, Risaletü’n-Nur’un geniş dairesine ve halka-i envarında ders alan ve çalışan binler mâsum lisanların ve mübarek ihtiyarların dualarına ve a’mâl-i salihalarına hissedar olmak ve âmin demek hükmünde olan tayy-ı mekân ederek, gıyaben omuz omuza, diz dize bulunmak hayaliyle ve niyetiyle ve tasavvuruyla kendimizi fevkalhad bahtiyar biliyoruz. Hususan âhir ömrümde böyle kıymettar, mâsum mânevî evlatları ve yüzer Abdurrahman’ları bulmak, benim için dünyada bir cennet hayatı hükmüne geçiyor.

Geçen Ramazan-ı Şerifte, hastalık münasebetiyle, herbir kardeşim benim hesabıma bir saat çalışmasının büyük neticesini aynelhak ve hakkalyakîn gördüğümden, böyle duaları reddedilmez mâsumların ve mübarek ihtiyarların ve üstadlarının, benim hesabıma olan duaları ve çalışmaları, benim Risale-i Nur’a hizmetimin uhrevî bir netice-i bâkiyesini dünyada gösterdi.

اَلْبَاقِی هُوَ الْبَاقِی [1]

Kardeşiniz

Said Nursî

1. Bâkî olan sadece Odur.

Risale-i Nur’un küçük ve masum şâkirtleri

Risale-i Nur’un küçük ve mâsum şakirtlerinden elli altmış talebenin yazdıkları nüshaları bize de gönderilmiş, biz de o parçaları üç cilt içinde cem ettik, hem o mâsum şakirdlerin bazılarını isimleriyle kaydettik. Meselâ: Ömer (onbeş yaşında), Bekir (dokuz yaşında), Hüseyin (on bir yaşında), HâfızNebi (on iki yaşında), Mustafa (on dört yaşında), Mustafa (on üçyaşında), Ahmed Zeki (on üç yaşında), Ali (on iki yaşında), Hâfız Ahmed(on iki yaşında). Bu yaşta daha çok çocuklar var, uzun olmasın diyeyazılmadı.

İşte bu mâsum çocukların Risaletü’n-Nurdan aldıkları derslerinin veyazdıklarının bir kısmını bize göndermişler biz de onların isimlerinibir cetvelde dercettik. Bunların bu zamanda bu ciddî çalışmalarıgösteriyor ki, Risaletü’n-Nur’da öyle mânevî bir zevk ve câzibedar bir nur var ki, mekteplerdeki çocukları okumaya şevkle sevk etmek için icad ettikleri her nevi eğlence ve teşviklere galebe edecek bir lezzet, bir sürur, bir şevk, Risaletü’n-Nur veriyor ki, çocuklar böyle hareket ediyorlar.Hem bu hal gösteriyor ki, Risaletü’n-Nur kökleşiyor. İnşaallah, dahahiçbir şey onu koparamayacak; ensâl-i âtiyede devam edecek.

Aynen bu mâsum küçük şakirtler gibi, Risaletü’n-Nur’un câzibedar dairesine giren ümmî ihtiyarların dahi kırk-elli yaşından sonra Risaletü’n-Nur’un hatırı için yazıya başlayıp yazdıkları kırk elli parçayı, iki üç mecmua içinde derc ettik. Bu ümmî ihtiyarların ve kısmen çoban ve efelerin, bu zamanda, bu acip şerait içinde, herşeye tercihan Risale-i Nur’a bu suretle çalışmaları gösteriyor ki, bu zamanda Risaletü’n-Nur’a ekmekten ziyadeihtiyaç var ki, harmancılar, çiftçiler, çobanlar, yörük efeleri, hâcât-ı zaruriyeden ziyade Risalei’n-Nur’a çalışmaları, Risaletü’n-Nur’un hakkaniyetini gösteriyorlar.

Bu ciltte az, sâir altı cild-i âherde mâsumların ve ihtiyar ümmîlerin yazılarının tashihinde çok zahmet çektim. Vakit müsaade etmiyordu. Hatırıma geldi ve mânendenildi ki: Sıkılma! Bunların yazıları çabuk okunmadığından, acelecileri yavaş yavaş okumaya mecbur ettiğinden, Risale-i Nur’un gıda ve taam hükmündeki hakikatlerinden hem akıl, hem kalb, hem ruh, hem nefis, hem his, hisselerini alabilirler. Yoksa, yalnız akıl cüz’î bir hisse alır, ötekiler gıdasız kalabilirler.

Risale-i Nur, sair ilimler ve kitaplar gibi okunmamalı. Çünkü ondaki iman-ı tahkikî ilimleri, başka ilimlere ve maarifetlere benzemez. Akıldan başka çok

letâif-i insaniyenin de kut ve nurlarıdır.

Elhasıl: Mâsumların ve ümmî ihtiyarların noksan yazılarında iki fâide var:

Birincisi: Teennî ve dikkatle okumaya mecbur etmektir.

İkincisi: O mâsumâne ve hâlisâne ve samimî ve tatlı dillerinden, derslerinden Risale-i Nur'un şirin vederin meselelerini lezzetli bir hayretle dinlemek ve ders almaktır.

Said Nursî

Isparta’ya gönderilen bir fıkradır

Risaletü’n-Nur, kendi sadık ve sebatkâr şakirtlerine kazandırdığı çok büyük kâr ve kazanç ve pek çok kıymettar neticeye mukabil fiyat olarak, o şakirtlerden tam ve hâlis bir sadakat ve dâimî, sarsılmaz bir sebat ister. Evet, Risaletü’n-Nur on beş senede medresede kazanılan kuvvetli iman-ı tahkikîyi on beş haftada ve bazılara on beş günde kazandırdığını, yirmi senede, yirmi bin zât tecrübeleriyle şehadet ederler.

Hem, iştirak-i a’mâl-i uhreviye düsturuyla, herbir şakirdinin, herbir günde binler hâlis lisanlarıyla edilen makbul duaları ve binler ehl-i salâhatin işledikleri a’mâl-i salihanın misil sevaplarını kazandırıp, herbir hakikî sadık ve sebatkâr şakirdlerini amelce binler adam hükmüne getirdiğini... kerametkârâne ve takdirkârâne İmam-ı Ali’nin üç ihbarı ve keramet-i gaybiye-i Gavs-ı Âzamdaki tahsinkârâne ve teşvikkârâne beşareti ve Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın kuvvetli işaretle o hâlis şakirtler, ehl-i saadet ve ehl-i Cennet olacaklarını müjdesi pek kat’î ispat ederler. Elbette böyle bir kazanç, öyle bir fiyat ister.

Madem hakikat budur, Risale-i Nur dairesinin yakınında bulunan ehl-i ilim ve ehl-i tarikat ve sofî meşrep zâtlar onun cereyanına girmek ve ilim ve tarikattan gelen sermayeleriyle ona kuvvet vermek ve genişlenmesine çalışmak ve şakirtlerini teşvik etmek ve bir buz parçası olan enaniyetini,—tam bir havuzu kazanmak için—o dairedeki âb-ı hayat havuzuna atıp eritmek gerektir ve elzemdir. Yoksa, başka bir çığır açmakla hem o zarar eder, hem bu müstakim ve metin cadde-i Kur’âniyeye bilmeyerek zarar verir, belki zındıkaya bilmeyerek bir nevi yardım hesabına geçer.

Said Nursî

Lâtif bir tevafuka işaret eden bir fıkradır.

Otuz altı yapraktan ibaret ve İmam-ı Ali'nin fevkalâde takdirine mazhar olan Otuz İkinci Sözün kendi kendine gelen beş bin yedi yüz on beş tevafuku, Risaletü'n-Nur'un bu havalideki gayet mühim bir talebesi olan Ahmed Nazif'in nüshasında çıkmıştır. Demek o risalenin hatt-ı hakîkisine rastgelmiş ki, bu harika kerameti göstermişler.

Hem iki Hüsrev'i Risale-i Nur dairesine ve Bekir Sıdkı'ya kerametini gösterip, iman getiren ve tılsım-ı kâinatın üçte birisini halleden, on beş yapraktan ibaret olan Otuzuncu Söz'üne kahraman Nazif'in nüshasında tekellüfsüz üç bin sekiz yüz otuz beş tevafuku... Biz, gözümüzle bu keramet-i tevafukıye-i Nuriyeyi gördük.[HAŞİYE-1]

Halil, Hilmi, Salâhaddin, Emin, Feyzi

Said Nursî

Haşiye-1 Bu risalede *elif*'lerin mecmuu yüz kırk dört çıkmış; tam tamına Said olup müellifinin imzasını gösteriyor.

Hafız Mustafa'nınbir fıkrasıdır.

Aziz Üstadım,

O cereyanın hücumu ânında köyümüzde nahiye müdürü ve daha zahiren mühim memurlar bulunduğu halde, şifahen isimlerimizle ihbar edip taharri ettirmek istedikleri halde, Hazret-i Esadullah Ali Kerremallahu Vechehu ve Gavs-ı Âzam gibi çok mânevi üstadlarımızın mânevi yardımlarıyla akim kalıp, hattâ o memurları aleyhimize değil, lehimize mânevî darbeleriyle çevirdiler.

اَلْفُ اَلْفِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى [1]

Mektubu mütalâa ettik. Aciptir ki, bizim kusurumuzdan ve ufacık ihtiyatsızlığımızdan gelen o tesirsiz cereyanı haber veriyor gördük. Çünkü, "Bir kısım avâm-ı nâs ve bid'alara tâbi bir kısım ulemâ-i zâhir, hakikaten kendilerinin pis ve dalâlet bataklığından giden yollarında arkadaşlık etmeyen ve bir cadde-i kübrâyı bulan Risaletü'n-Nur şakirtlerini zemmediyor" diye sizden gelen o mektup haber veriyordu. Hakikaten öyle oldu. Mektuptan birgün sonra, merakı mucip üzerimizde hiçbir tesir kalmadı.

Talebeniz
Hafız Mustafa

Emin ve Feyzi’nin Isparta’daki kardeşlerine yazdığı bir fıkradır.

Evet, Isparta’da bulunan kardeşlerimizin haber verdikleri bu ehemmiyetli hadise-i taarruziyeye teşebbüs vukuu zamanında muhaberemiz kesildiği halde, mütemadiyen her vakit Üstadımız, aynı taarruza mâruz bulunuyoruz gibi bizi (yani Feyzi ve Emin’i) ikaz ediyordu. “Dikkat ediniz, dört cihetle bize taarruz var. Demir gibi sebat ediniz; bir halt edemezler.” Biz de bakıyorduk ki, bizde birşey yok, hissetmiyorduk. Hem o gaybî hâdiseyi bertaraf etmek için mutabık bir mektup bize yazdırdı; size gönderildi.

Risale-i Nur şakirtlerinden

Emin, Feyzi

1. Allah’a milyonlarca kez hamd olsun ki, bu Rabbimin bir ihsânıdır.

HulusiBey’in bir fıkrasıdır.

*Lâhika’*nın bu defa irsal buyurulan kısmını aldım. Lehülhamd kudsî vazifede istihdamımız devam ediyor. Hakikaten insan, seyyidinin mütenevvi hizmetleri arasında böyle nurlu ve nuranî hizmette bulundurulmasını hissedince, zaten ücretini peşin alan bir köle olduğunu da nazar-ı dikkate alınca, bütün zerrat-ı kâinat kadar dil ile hamdetmek istiyor. Yani kalbinde yanan Elhamdü lillâh kandili, herşeyi müsebbih ve hâmid gösteriyor ve güzel bir niyetle, o hâmidlerin hamdini ve müsebbihlerin tesbihini ve o şâkirlerin şükrünü beraberce seyyidine takdime bir iştiyak hissediyor.

Nurlu ve kudsî mektuplarınız yekdiğerini takip ettikçe, hakikaten tahkikî imanın kemâle doğru seyran ettiği görülüyor. Bu aciz kardeşiniz şüphesiz bir surette iman ettim ki: Şeriat-ı Garra-i Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâmın hakaikine, ruhuna nüfuz etmenin en kısa, en hatarsız, en zevkli tariki, Risalei’n-Nur’a intisapladır.

Evet, bahtiyar odur ve ona derler ki: Risaletü’n-Nur’a intisap etmiş, bütün mü’minleri kendisine tam hakiki kardeş bilip bu zulmetli asırda imân-ı tahkikî nuruyla cadde-i kübrâ-yı Ahmediyeyi (a.s.m.) buluyor. Nihayetsiz şekillere, karışıklıklara rağmen Bismillâh ile açılan Risaletü’n-Nur kapısından girince, tıfıl iken “Ümmetî” diyen Şefîini ciddi sevmek, yani sünnet-i seniyesine ittiba eylemenin muaccel mükâfatı olarak buluyor. Her emri işlerken, bu emri cânib-i Haktan bu ümmete getireni; her nehyi yapmamaya cebrederken, bu nehyi taraf-ı İlâhiden bu ümmete getireni düşüne düşüne, derslerde geçtiği gibi, bütün ömür dakikaları ibadet olabilir. Ve o Habib-i Hüda, o Şefî-i Rûz-i Cezâyı her işinde nümune etmek azminden mütevellid muhabbet, o Habîbin bulunduğu âleme göçmeyi sevdirecek hale getiriyor ve böylece [1] مُوتُوا قَبْلَ اَنْ تَمُوتُوا sırrı tezahür ediyor.

Tezekkür-ü mevt veya rabıta-i mevt

تَفَكُّرُ سَاعَةٍ خَيْرٌ مِنْ عِبَادَةِ سَنَةٍ [2]

1. “Ölüm gelip çatmadan evvel, şehvanî ve nefsanî hislerinizi terk etmek suretiyle bir nevi ölünüz.” el-Aclûnî, *Keşfü’l-Hafâ,* 2:29. (İbn-i Hâcer el-Askalânî: “Senedli, vesikalı bir hadis değil derim” demiş, Ali el-Karî ise “Mânâsı doğrudur” demiştir.)
2. “Bir saat tefekkür, bir sene nafile ibadetten daha hayırlıdır.” el-Aclûnî, *Keşfü’l-Hafâ,* 1:310; Gazâlî, *İhyâu Ulûmi’d-Dîn*, 4:409 (Kitâbu’t-Tefekkür); el-Heysemî, *Mecmau’z-Zevâid*,1:78.

Elhasıl: Ne ararsak, hep Risaletü’n-Nur’da güneş gibi görünüyor. Risaletü’n-Nur şakirtleri dikkat etseler, daha bu fâni âlemde iken livâü’l-Hamd-i Ahmedî (aleyhissalâtü vesselâm) altında bulunduklarını inayet-i Hakla anlarlar.

Acizane fehmedebildiğim, şu anda kalbime gelen hakikatlara istinaden diyeceğim ki: Bu dalâlet ve bid’aların ve dinsizliğin tâun ve vebâdan daha ziyade ve daha şiddetli sârî illetlerine karşı Risaletü’n-Nur’un getirdiği ve tâlim ve tefhim ettiği çok hakikatlerden Sünnet-i Ahmediyeye (a.s.m.) temessük dersini en hakikî olarak alan, Risaletü’n-Nur şakirtleridir. Onlar bu temessük ve intisaplarının, iki kere iki dört eder kat’iyetinde mazhar oldukları inayet-i Rabbaniye şehadetiyle, muaccel mükâfatlarını görüyorlar. Yani, burada sünneti ile, dalâlet ve bid’at ve dinsizlik ateşlerinden kurtaran mensup olduğumuz şeriatın mübelliği; burada halâs ve mukavemetle, âhir hayatımızda imân ile, haşr-i ekberde şefaatıyla inşaallah ebedî sevindirecektir diyorlar, diye biliyorlar.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى [1]

Madem ki böyle olmuştur; o halde şüphesiz Risaletü’n-Nur’un intişarındaki maksat, şu zamanın insanlarına tahkikî imanı ders vermek, mütehayyirlerini kurtarmak, müteharrîlerini takviye ve tarsin etmek, zındıka ve ehl-i ilhadı iskât ve ilzam etmektir. Amma fitne ateşleri âfet halini alan bu zamanda, cam ile elmasın beraber satıldığı bir çarşıda bu mübarek Nurları, yani şânında [2] اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَاِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ buyurulan Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın hakikî tefsirleri olan Risaletü’n-Nur’un hakaretten sıyaneti için, hem سِرّاً تَنَوَّرَتْ [3] sırr-ı tenvirini Rahîm ve Kerîm Rabbimiz irade ve takdir buyurmuş.

Risale-i Nur şakirtlerinden

Hulusi

1. Allah'a hamd olsun. Bu Rabbimin ihsânıdır.
2. "Şüphesiz ki Kur'ân'ı Biz indirdik ve onu koruyacak olan da Biziz." Hicr Sûresi, 15:9.
3. Gizlice nurlanma.

Halil İbrahim'inRisale-i Nur'a hitaben yazdığı bir fıkradır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلَى الرِّسَالَةِ النُّورِيَّةِ[1]Şümus-u Kur'ân'ın envarlarından in'ikâs eden ecram-ı ulviye, seyyarat ve sevabit-i kevkebiye ve ezhar-ı müzeyyene-i ravza-i safaiye ve hakaik-âşina ile memlû dürr-i meknune اَلْمُؤَيَّدُ بِالدَّلَائِلِ الْعَقْلِيَّةِ وَالتَّسْلِيمِيَّةِ[2]olan Risale-i Nuriye, esrar-ı kitabullah, âlemi ziyalandırdı ve inşaallah daimî ziyalandıracaktır. Ve öyle bir şaheserdir ki,

1. Kur'ân güneşinin nurları hükmünde olan Risale-i Nur'u ihsan eden Allah'a hamd olsun.
2. Akıl ve teslimiyetle ilgili delillerle desteklenmiş…

Selef-i Salihînin eserlerinin sonunda gelmekle hepsinden ileridedir. Öyle mebzul bir feyz var ki, en zulmetli kalbleri dahi nur-u imân ile nurlandırır. Ve öyle bir mârifet-i İlâhiyeyi serd ve beyan eyler ki, körlere bile gösterdi.

O, benim gözümün nuru, kalbimin süruru, gönlümün bülbülü, ruhumun gıdası, letâifimin incilâsı, canımın canı... Ben onun herbir hakikatine bin can versem, inşaallah bir cana mukabil bâkide bin can alacağım. O, benim kabirde enîsim, berzahta refikim, ve mizanda a'mâlim, Sıratta Burakım, Cennette yoldaşım...

Ben onun hakkında nasıl tarif edebilirim? Yirmi Sekizinci Mektupta serd edilen

وَمَا مَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِي وَلٰكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِي بِمُحَمَّدٍ [1]

fehvasınca ben de derim:

وَمَامَدَحْتُ رِسَالَةَ النُّورِ بِمَقَالَتِي وَلٰكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِي بِرِسَالَةِ النُّورِ [2]

Hem ne haddime düşmüş ki, o menşur-u Kur'ân'dan bahsedeyim! Olsa, olabilse bu fakir, ondan istişfa (اِسْتِشْفَاءْ) ve istişfa' (اِسْتِشْفَاعْ) ve istifaza

edebilir. Şöyle ki [3] اَکَرْ نَه خَواهِی دَادْ نَه دَادِی خَوَاهْ kaidesince rıza-yı Bârî'nin kendisinden hoşnud ve razı olmasını isteriz. Ve onun nuruyla dünyada bütün âlem-i İslâmın nurlanmasını isteriz. Ve talebelerinin dünyada birer arslan ve âhirette birer sultan olmasını ve livâü'l-hamd sancağının altında, önünde Üstadımızla, bütün talebeleriyle varmak isteriz.

Elhasıl: İstemesini bilmediğim için maddî ve mânevi bütün rızk ve ihtiyaçlarımızın verilmesini, Üstadımın istemesini isteriz. Orada kardeşlerimizin, başta Üstadımızolarak, cümlesine ayrı ayrı selâmlarla sıhhat ve afiyette berdevam olmasını isteriz.

اَلْبَاقِی هُوَ الْبَاقِی [4]

Talebeniz

Halil İbrahim

Risale-i Nur'un mühim erkânından bulunan ve bu aynı hakikat olan mektubunu bizlere gönderen Halil İbrahim kardeşimizin sözlerini âciz lisanım söylemeye ve âtıl kalemim yazmaya muktedir değilse de, her hususta bu mübarek kardeşimizin fikrine bütün ruh u canımla iştirak ediyorum. Hem kalbime bakıyordum, bu mektubu yazarken lisanıma tercüman olamayan kalbim de aynen bu medhe mânen iştirak edip, beraber o kardeşimle söyler gibi hissedip telezzüz ederim. Eğer söyleyebilseydim, ben de böyle söylerdim.

Feyzi

1. "Ben sözlerimle Muhammed'i (a.s.m.) övmüş olmadım; aslında sözlerimiMuhammed Aleyhissalâtü Vesselâmla övmüş ve güzelleştirmiş oldum." İmamRabbanî, Mektubat, 1:58.
2. Ben sözlerimle Risale-i Nur'u övmüş olmadım; aslında sözlerimi Risale-i Nur'la övmüş ve güzelleştirmiş oldum.
3. Eğer vermek istemeseydi, istemek vermezdi.
4. Bâkî olan sadece Odur.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [1]

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bu yeni hâdise-i taarruziyeden müteessir olmayınız. Çünkü mükerrer tecrübelerle Risaletü'n-Nur inayet altındadır. Hiçbir taife, şimdiye kadar böyle ehemmiyetli hizmette bizler kadar az meşakkatle kurtulan olmamış.

Hem geçen Ramazan'daki hastalığım ve Eskişehir'deki musibetimiz gibi çok vâkıalarla, zâhirî sıkıntılı, meşakkatli hâlât altında Risaletü'n-Nur'un fâidesine ait inkişâfâtı ve daha tesirli fütuhâtı görülmüş. İnşaallah, bu sıkıntılı hâdise dahi, münafıkların aks-i maksuduyla, Risaletü'n-Nur'un fütuhatını başka mecrâlarda teshile vesile olur.

Beşinci Şuaellerine geçmesi ehemmiyetlidir. Fakat bunda bir hikmet var. Belki onlara, kendi mesleklerini bildirmek ve Cehenneme gidenin mahiyetini bilmek için fevkalâde iktidarımız haricinde bir kazâ-i İlâhi diye Cenâb-ı Hakkın hikmetine ve inâyetine ve hıfzına itimad edip merak etmeyiniz.

Hem siz, hem onlar bilsinler ki, sadaka belâyı def ettiği gibi, Risaletü'n-Nur Anadolu'dan, hususan Isparta, Kastamonu'dan âfât-ı semaviye ve arziyeyi def ve ref'ine vesiledir. Evet, Sabri'nin يَا اَرْضُ ابْلَعِي [2] وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ الخ âyetinden istihraç ettiği mânâ, haktır ve mutabıktır.

Evet, Risale-i Nur, sefine-i Nuh gibi Anadolu'yu Cebel-i Cûdî hükmüne getirip, küre-i arzın yangınından ve tufanından kurtulmasına sebeptir. Çünkü, zaaf-ı imandan gelen tuğyan, ekseri musibet-i âmmeyi celb ettiği gibi, imanı fevkalâde kuvvetlendiren Risaletü'n-Nur, o musibet-i âmmeyi dairesinin haricine bırakmaya rahmet-i İlâhiye tarafından vesile oldu.

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
2. "Ey yer suyunu yut ... Gemi Cûdî dağına oturdu." Hûd Sûresi, 11:44.

Bu ehl-i dünya, bu Anadolu halkı Risale-i Nur'a girmeseler de ilişmesinler. Eğer ilişseler, yakında bekleyen yangınlar, tufanlar, tâunların istilâsına uğrayacaklarını düşünsünler, akıllarını başlarına alsınlar. Madem bizonların dünyalarına karışmıyoruz, onlar da bizim bu derece âhiretimize karışmaları onlara felâket getirmek ihtimali kavîdir.

İşte bu sekiz aydır, hususan bu heyecan veren bu hâdiselerle beraber; şimdi

yanımda bulunan Feyzi ile Emin ve bütün dostlar şahittir ki, bu sekiz ay zarfında bir tek defa ne Harb-i Umumîyi, ne de siyaseti sormamışım. Ve odamdan işitilen radyoyu da üç senedirdinlemedim. Halbuki ben, binler adam kadar dünyaya bakmak münasebetim var. Demek bize ilişen, doğrudan doğruya imana tecavüz eder. Onları Cenâb-ı Hakka havale ediyoruz.

Hem ehl-i siyasetle hiçbir münasebetimiz olmadığı halde, kat'î bilsinler ki, bu memlekette, bu asırda, bu milleti anarşilikten, tereddî ve tedennî-i mutlakdan kurtaracak yegâne çare, Risaletü'n-Nur'un esasatıdır. Bu hâdisede sıkıntı çeken mâsumlar ve üstadları bilsinler ki, ağır şerait altında bir saat nöbet, bir sene ibadet ve bir saat hakikî tefekkür-ü imanî, bir sene tâat hükmüne geçtiği gibi, inşaallah onların sıkıntıları da öyle sevaba medar olur. Onlar da, merak edip teessürle değil, ferah ve sürurla karşılamalı. Fakat Hazret-i İmam-ı Ali'nin (r.a.) iki kere سِرّاً بَيَانَةً، سِرّاً تَنَوَّرَتْ[1] demesine binaen, biz her vakit ihtiyatlı olmak ve tam sakınmak vaziyetini muhafaza etmeye mükellefiz.

1. Gizliden gizliye yanıp aydınlanıyor.

Risale-i Nur'un mensupları, şuur ve ihtiyarları haricinde birbiriyle münasebettar, birbirinin hâdiseleriyle alâkadar olduğuna bir delil de bugünlerde oldu. Şöyle ki:

Oradaki hâdisenin vukuundan bugüne kadar, buradaki muhtelif tabakalardaki talebelerin vaziyetleri ehemmiyetli bir hâdise yüzünden değişmiş gibi çekinmek ve münafıkların nazarını kendilerine ve bizlere celb etmemek için tevakkuf devresi geçti.

Hem, Nazifgibi bir çok zâtın rüyalarının tâbirleriyle, sizin hâdiseniz olduğunu anladık.

Umum kardeşlerimize birer birer ve hususan musibetzedelere selâm ve dua ediyoruz. Cenâb-ı Hak onları çabuk kurtarıp[HAŞİYE-1] vazifelerinin başlarına geçirsin. Âmin.

Kardeşiniz

Said Nursî

Haşiye-1 Bu dua harika bir surette kabul oldu, pek çabuk kurtuldular.

Risale-i Nur’un mühim bir rüknü olan Hafız Ali’nin(r.h.) bir fıkrasıdır.

Aziz Üstadım efendim,

“Bu acip zamanın en büyük tehlikesi, hadis-i şerifle sabit olan âhirzamanda çok ehl-i sefahet ve gaflet dünyadan imânsız çıkmak yarasını lisan-ı Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyanla, kabre, iman ile girmek ilâcıyla tedavi eden Risaletü’n-Nur şakirtlerine bir hüccet-i katıa bahşeden Risaletü’n-Nur’a hizmet, acaba âciz insanların cüz’î ve fazl-ı İlâhî ile hizmetleri nasıl mukabele eder; belki her iki cihetle bir fazl-ı İlâhidir” beyan buyurulduktan sonra, nasıl gecenin zulümatında yanan bir nur ve bir ziya lisan-ı hal-i şevkiyle bütün ruh sahiplerini, hattâ en küçük pervaneleri dahi zulümattan nura çağırıp çıkardığı gibi, Risaletü’n-Nur dahi lisan-ı hal ve kal ile şeriat kılıcıyla mânen idam olmamış ve zulümatta boğulup ölmemiş ehl-i ilim ve ehl-i tarikatı dâvet etmesi, onun Rahîm ismine mazhariyeti şe’nindendir.

İki hatıradan birincisi: İhtiyare hanımlar hakkında ve her zamanda nüfuzunu ve kat’î tesirini gördüğümüz hadis-i şerifin beyan buyurulması, bizleri ve çok alakadar kadınları sevindirdi. Cenâb-ı Hak, sizden ebeden razı olsun. Âmin.

İkinci hatıra: Gaflet saikasıyla veya gözsüz, el yardımıyla, bazıların elmas yerine cam parçası aldığı gibi, saadet-i ebediye dükkânı olan Risaletü’n-Nur’dan saadet-i dünyeviye aramaya gelenleri ikaz ve irşad fıkralarınız, gece-gündüz yol gözleyen umum Risaletü’n-Nur şakirtlerini mesrur eyledi.

Talebeniz

Hafız Ali(r.h.)

Mustafa’lar, Küçük Ali, mübarek ve münevver kardeşler,

Mektubunuz Büyük Ali’nin mektubu gibi acip bir hakikati beyan ediyor. O hakikat, Risaletü’n-Nur hakkında haktır. Fakat benim haddim değil ki, o hududa gireyim.

Evet, [1] عُلَمَاءُ أُمَّتِي كَأَنْبِيَاءِ بَنِي إِسْرَائِيلَ fermân etmiş. Gavs-ı Âzam

Şâh-ı Geylânî (k.s.), İmam-ı Gazâlî (k.s.), İmam-ı Rabbânî (k.s.) gibi hem şahsen, hem vazifeten büyük ve harika zâtlar, bu hadisi, kıymettar irşâdlarıyla ve eserleriyle fiilen tasdik etmişler. O zamanlar bir cihette ferdiyet zamanı olduğundan, hikmet-i Rabbaniye onlar gibi feridleri ve kudsî dâhileri ümmetin imdadına göndermiş.

1. "Ümmetimin âlimleri İsrâiloğullarının peygamberleri gibidir." Bu hadis-i şerif kaynaklarda haber-i meşhur olarak geçmektedir. el-Aclûnî, *Keşfü'l-Hafâ:* 2:64; *Tecrîd-i Sarîh Tercemesi*, 1:107.

Şimdi ise, aynı vazifeye, fakat müşkilâtlı ve dehşetli şerait içinde, bir şahs-ı mânevî hükmünde bulunan Risaletü'n-Nur'u ve sırr-ı tesanüdle bir ferd-i ferid mânâsında olan şakirtlerini bu cemaat zamanında o mühim vazifeye koşturmuş. Bu sırra binaen, benim gibi bir neferin ağırlaşmış müşiriyet makamında ancak dümdarlık vazifesi var.

Said Nursî

Evet, bu asrın ehemmiyetli ve mânevî ve ilmî bir mürşidi olan Risaletü'n-Nur'un heyet-i mecmuası, sair şahsî büyük mürşidler gibi kendine muvafık ve hakikat-i ilmiyesine münasip, birkaç nevide ve bilhassa hakaik-i imaniyenin izharında, intişarında azîm kerametleri olduğu gibi, üç keramet-i zâhiresi bulunan Mu'cizât-ı Ahmediye (a.s.m.), Onuncu Söz ve Yirmi Dokuzuncu Söz ve *Âyetü'l-Kübrâ* gibi çok risaleleri dahi herbiri kendine mahsus kerametleri bulunduğunu çok emâreler ve vâkıalar bana kat'î kanaat vermiş. Hattâ sekeratta bulunan talebelerine imanını kurtarmak için mürşid gibi yetiştiğine, müteaddit vâkıalar şüphe bırakmıyor. Hem "Bir saat tefekkür, bir sene ibadet-i nâfile hükmünde..." [1] Bir misal, Hizbü'l Ekberdir diye müşahede ettim ve kanaat getirdim.

1. el-Aclûnî, *Keşfü'l-Hafâ*,1:310; Gazâlî, *İhyâu Ulûmi'd-Dîn*, 4:409 (Kitâbu't-Tefekkür); el-Heysemî, *Mecmeu'z-Zevâid*, 1:78.

Bir sual-cevap olarak yazdığım bir fıkrayı, size de fâidesi olur ihtimaliyle beyan ediyorum:

Şöyle ki: Evliya divanlarını ve ulemanın kitaplarını çok mütalâa eden bir kısım zâtlar tarafından soruldu: “Risalei’n-Nur’un verdiği zevk ve şevk ve iman ve iz’ân onlardan çok kuvvetli olmasının sebebi nedir?”

Elcevap: Eski mübarek zâtların ekseri divanları ve ulemanın bir kısım risaleleri imanın ve mârifetin neticelerinden ve meyvelerinden ve feyizlerinden bahsederler. Onların zamanlarında imanın esasatına ve köklerine hücum yoktu ve erkân-ı iman sarsılmıyordu. Şimdi ise köklerine ve erkânına şiddetli ve cemaatli bir surette taarruz var. O divanlar ve risalelerin çoğu has mü’minlere ve fertlere hitap ederler; bu zamanın dehşetli taarruzunu def edemiyorlar.

Risale-i Nur ise, Kur’ân’ın bir mânevî mu’cizesi olarak imanın esasatını kurtarıyor ve mevcut imandan istifade cihetine değil, belki çok deliller ve parlak burhanlarla imanın ispatına ve tahakkukuna ve muhafazasına ve şübehattan kurtarmasına hizmet ettiğinden, herkese bu zamanda ekmek gibi, ilâçgibi lüzumu var olduğunu dikkatle bakanlar hükmediyorlar.

O divanlar derler ki: “Velî ol, gör; makamata çık, bak, nurları, feyizleri al.”

Risale-i Nur ise der: “Her kim olursan ol; bak, gör. Yalnız gözünü aç, hakikati müşahede et, saadet-i ebediyenin anahtarı olan imanını kurtar”.

Hem Risaletü’n-Nur, en evvel tercümanının nefsini iknaa çalışır, sonra başkalara bakar. Elbette nefs-i emmaresini tam ikna eden ve vesvesesini tamamen izale eden bir ders, gayet kuvvetli ve hâlistir ki, bu zamanda cemaat şekline girmiş dehşetli bir şahs-ı mânevî-i dalâlet karşısında tek başıyla galibâne mukabele eder.

Hem Risaletü’n-Nur, sair ulemanın eserleri gibi, yalnız aklın ayağı ve nazarıyla ders vermiyor; ve evliya misilli yalnız kalbin keşf ve zevkiyle hareket etmiyor. Belki aklın ve kalbin ittihad ve imtizacı ve ruh ve sair letâifin teavünü ayağıyla hareket ederek evc-i âlâya uçar. Taarruz eden felsefenin değil ayağı, belki gözü yetişemediği yerlere çıkar, hakaik-i imaniyeyi kör gözüne de gösterir

Said Nursî

Mânevî bir ihtarla bir iki ince meseleyi yazıyorum.

Birincisi

Geçen sene Ramazan-ı Şerifte, Ehl-i Sünnetin selâmeti ve necatı için edilen pek çok duaların şimdilik âşikâre kabulleri görünmemesine hususî iki sebep ihtar edildi.

Birinci sebep: Bu asrın acip hassasındandır ki: Elması elmas bildiği halde, camı ona tercih eder. Bu asırdaki ehl-i imanın fevkalâde safderunluğu ve dehşetli cânileri âlicenâbâne affetmesi; ve bir tek haseneyi, binler seyyiatı işleyen ve binler mânevî ve maddî hukuk-u ibâdı mahveden adamdan görse, ona bir nevi taraftar çıkmasıdır. Bu suretle, ekall-i kalîl olan ehl-i dalâlet ve tuğyan, safdil taraftarla ekseriyet teşkil ederek, ekseriyetin hatâsına terettüp eden musibet-i âmmenin devamına ve idamesine, belki teşdidine kader-i İlâhiyeye fetva verirler; “Biz buna müstehakız” derler.

Evet, elması bildiği halde, yalnız zaruret-i kat’iye suretinde şişeyi ona tercih etmeye ruhsat-ı şer’iye var. Yoksa, küçük bir ihtiyaçla veya tamâ’ veya hafif bir korkuyla tercih edilse, eblehâne bir cehalet ve hasârettir, tokata müstehak eder.

Hem âlicenâbâne affetmek ise, yalnız kendine karşı cinayeti affedebilir. Kendihakkından vazgeçse hakkı var; yoksa başkalarının hukukunu çiğneyen cânilere afüvkârâne bakmaya hakkı yoktur, zalemeye şerik olur.

İkinci sebep: İzin olmadığından yazılmadı.

İkinci Mesele

Kardeşlerim, Eskişehir hapishanesinde, âhirzamanın hâdisatı hakkında gelen rivayetlerin te’villeri mutabık ve doğru çıktıkları halde, ehl-i ilim ve ehl-i iman onları bilmemelerinin ve görmemelerinin sırrını ve hikmetini beyan etmek niyetiyle başladım. Bir iki sahife yazdım; perde kapandı, geri kaldı.

Bu beş senede, beş-altı defa aynı meseleye müteveccih olup muvaffak olamıyordum. Yalnız o meselenin teferruatından bana ait bir meseleyi beyan etmek ihtar edildi. Şöyle ki:

Hürriyetin bidayetinde, Risaletü’n-Nur’dan çok evvel, kuvvetli bir ümit ve itikatla, ehl-i imanın meyusiyetlerini izale için, “İstikbalde bir ışık var; bir nur görüyorum” diye müjdeler veriyordum. Hattâ, Hürriyetten evvel talebelerime beşaret ederdim. *Tarihçe-i Hayat*’ımda Abdurrahman’ın yazdığı gibi, *Sünuhat* misillu risalelerde dahi “Ben bir ışık görüyorum” diye, dehşetli hâdiselere karşı o

ümitledayanıp mukabele ederdim. Ben de herkes gibi o ışığı siyaset âleminde ve hayat-ı içtimaiye-i İslâmiyede ve çok geniş bir dairede tasavvur ediyordum. Halbuki, hâdisât-ı âlem iki harb-i umumî ile beni o gaybî ihbarda ve beşarette bir derece tekzip edip ümidimi kırdı.

Birden bir ihtar-ı gaybîyle kat'î kanaat verecek bir surette kalbime geldi ki:

"Ciddî bir alâkayla senin eskiden beri tekrar ettiğin 'ışık var, bir nur göreceğiz' diye müjdelerin tevili ve tefsiri ve tâbiri, sizin hakkınızda belki iman cihetiyle, âlem-i İslâm hakkında dahi ehemmiyetli Risaletü'n-Nur'dur. Bu bir ışıktır ki, seni şiddetle alâkadar etmişti. Ve bu nurdur ki, eskide de tahayyül ve tahmininle geniş dairede, belki siyaset âleminde gelecek mes'udâne ve dindarâne hâletlerin ve vaziyetlerin mukaddemesi ve müjdecisi iken, bu muaccel ışığı o müeccel saadet tasavvur ederek eski zamanda siyaset kapısıyla onu arıyordun.

"Evet, otuz-kırk sene evvel bir hiss-i kablelvukuyla hissettik. Fakat nasıl kırmızı bir perdeyle siyah bir yere bakılsakarayı kırmızı görür. Sen dahi doğru gördün, fakat yanlış tatbik ettin.Siyaset cazibesi seni aldattı."

S.N.

Emin ile Feyzi'nin Üstadlarının garip vaziyetine ve Risale-i Nur'un acip ehemmiyetine delâlet eden bir sualleri ve Üstadlarının onlara ve emsallerine verdiği bir cevaptır.

Sual: "Âlem-i İslâmın mukadderatıyla ciddî alakadar olan bu Cihan Harbinin dehşetli zamanlarında elli gün kadar (şimdi yedi seneden geçti; aynı hal devamediyor. Hem ne soruyor ve ne de merak eder) hergün hizmetinizde bulunanbizlerden bir defacık sormadınız. Acaba bu büyük hadiseden daha büyük diğer bir hakikat mi hükmediyor ki, bunu ehemmiyetten iskat ediyor? Yahut onunla meşgulolmanın bir zararı mı var?" diye Üstadımızdan sorduk. O da:

Elcevap: Diyor ki: Evet, bu Cihan Harbinden daha büyük bir hakikat ve daha âzam bir hâdise hükmettiği için, şu Cihan Harbi ona nisbeten çok ehemmiyetsiz düşüyor. Çünkü, bu Cihan Harbinde iki hükûmet küre-i arzın hakimiyeti için mürafaa ve muhakeme dâvâsında bulunmaları içinde iki muazzam dinin musalâha ve sulh mahkemesine barışmak dâvâsı açılarak ve dinsizliğin dehşetli cereyanı da semavî dinlerle mücahede-i azîmesi başladığı hengâmda, nev-i beşerin sosyalist tabakasıyla burjuvalar taifesinin mahkeme-i kübrâlarında açılan dâvâlarından çok mühim öyle bir dâvâ açılmış ve öyle muazzam bir hakikat meydana çıkmış ki, o dâvânın tek bir adama isabet eden miktarı bu Cihan Harbinden daha büyüktür. İşte o dâvâ da budur ki:

Şu zamanda herbir mü'min için, belki herkes için küre-i arz kadar bir bâkî tarla ve o tarla baştan başa bahçeler ve kasırlarla müzeyyen ebedî bir mülk almak veya o mülkü kaybetmek dâvâsı açılmış. Demek herbir tek adamın başına öyle bir dâvâ açılmış ki, eğer İngiliz, Alman kadar serveti ve kuvveti olsa ve aklı da varsa, yalnız o dâvâyıkazanmak için bütününü sarf edecek. Elbette bu dâvâyı kazanmadan evvel başka şeylere ehemmiyet veren, divanedir. Hattâ o dâvâ o derece tehlikeye düşmüş ki, bir ehl-i keşfin müşahedesiyle, bir yerde ecel elinden terhis tezkeresini alan kırk adamdan bir adam kazanabilmiş, otuz dokuzu kaybetmiş.

İşte bu ehemmiyetli, azîm dâvâyı kazandıracak ve yirmi seneden beri tecrübeler ile ondan sekizine o dâvâyı kazandıran bir dâvâ vekili bulunsa, elbette aklı başında her adam, o dâvâyı kazandıran öyle bir dâvâ vekilini vazifeye sevk edecek olan bir hizmete her hadisenin fevkinde ehemmiyet vermeye mükelleftir.

İşte o dâvâ vekilinin bu asırda birisi, belki birincisi Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın i’caz-ı mânevîsinden süzülen ve çıkan ve tevellüd eden Risale-i Nur olduğunu, binler onun ile o dâvâyı kazananlar şahittir.

Evet, bu küre-i arza memuriyetle gönderilen her insan, burada misafir ve fâni olduğu ve mahiyeti bir hayat-ı bâkiyeye müteveccih bulunduğu kat’iyen tahakkuk etmiştir. O her insan, bu zamanda hayat-ı ebediyesini kurtaracak olan istinad noktaları sarsıldığından, bu dünyasını ve içinde bütün alâkadar ahbabını ebedî terk etmekle beraber, bu dünyadan binler derece daha mükemmel bir bâkî mülkü de kaybetmek veya kazanmak dâvâsı başına açılmış. Eğer iman vesikası olmazsa ve berâtı ve senedi olan itikadı sağlam bir surette elde etmezse, o dâvâyı kaybeder. Acaba bu kaybettiği şeyin yerini hangi şey doldurabilir?

İşte bu hakikate binaen, benim ve kardeşlerimin herbirimizin yüz derece aklı ve fikri ziyadeleşse, bu muazzam vazife-i kudsiyenin hizmetine ancak kâfi gelebilir. Sair meselelere bakmak, bize fuzulî ve mâlâyâni olur. Yalnız bu kadar var ki, Risale-i Nur şakirtlerinin bir kısmı öteki dâvâlar içinde bulunduğu ve lüzumsuz ve sebepsiz bazan bize akılsızların tecavüzleri ve taarruzları zamanında, zaruret derecesinde, istemeyerek muvakkaten bakmışız. Hem bu hakikî ve pek büyük dâvânın haricindeki dâvâlara ve boğuşmalara alâkadarane fikren ve kalben karışmak zararlıdır. Çünkü böyle geniş ve siyasî ve heyecan verendairelere dikkat eden ve onlarla meşgul olan bir adam, kısa bir daireiçinde vazifedar olduğu ehemmiyetli hizmetlerinden geri kalır veya şevki kırılır. Hem o geniş ve câzibedar siyaset ve boğuşma dairelerine dikkat eden, bazan kapılır; vazifesini yapamadığı gibi, selâmet-i kalbini ve hüsn-ü niyetini ve istikamet-i fikrini ve hizmetindeki ihlâsı kaybetmese de o ittiham altında kalabilir. Hattâ mahkemede bana bu noktadan hücum ettiklerizaman dedim: “Güneş gibi hakikat-i imâniye ve Kur’âniye, yerdeki muvakkat ışıkların cazibesine tâbi ve âlet olmadığı gibi, o hakikati cidden tanıyan, değil küre-i arzdaki hâdisata, belki kâinata da âlet edemez” dedim, onları susturdum.

İşte Üstadımızın cevabı bitti. Biz de bütün kuvvetimizle tasdik ettik.

Risale-i Nur şakirtlerinden

Emin, Feyzi

[Bir mektubun parçasıdır. Bu makam münasebetine binaen yazıldı.]

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Sakın, dünya cereyanları, hususan siyaset cereyanları ve bilhassa harice bakan cereyanlar sizi tefrikaya atmasın. Karşınızda ittihad etmiş dalâlet fırkalarına karşı sizi perişan etmesin [1] اَلْحُبُّ فِي اللّٰهِ، وَالْبُغْضُ فِي اللّٰهِ düstur-u Rahmânî yerine (el-iyazü billâh) [2] اَلْحُبُّ فِي السِّيَاسَةِ، وَالْبُغْضُ لِلسِّيَاسَةِ düstur-u şeytanî hükmederek, melek gibi bir hakikat kardeşine adâvet ve “elhannâs” gibi bir siyaset arkadaşına muhabbet ve taraftarlıkla zulmüne rıza gösterip cinayetine mânen şerik eylemesin.

1. “Allah için sevmek, Allah için buğz etmek.” *Buharî*,Îmân: 1.
2. Siyaset için sevmek, siyaset için buğz etmek.

Evet, bu zamandaki siyaset, kalbleri ifsad edip ve asabî ruhları azap içinde bırakır. Selâmet-i kalb ve istirahat-i ruh isteyen adam, siyaseti bırakmalı.

Evet, şimdi küre-i arzda herkes ya kalben, ya ruhen, ya aklen, ya bedenen gelen musibetten hissedarlıktan, azap çekiyor, perişandır. Bilhassa ehl-i dalâlet ve ehl-i gaflet, merhamet-i umumiye-i İlâhiyeden ve hikmet-i tamme-i Sübhâniyeden habersiz olduğundan, nev-i beşere rikkat-i cinsiye, alâkadarlık cihetiyle, kendi eleminden başka nev-i beşerin şimdiki elîm ve dehşetli elemleriyle dahi müteellim olup azap çekiyor. Çünkü, lüzumsuz ve mâlâyâni bir surette vazife-i hakikiyelerini ve elzem işlerini bırakıp âfâkî ve siyasî boğuşmalara ve kâinatın hâdiselerini merakla dinleyerek, karışarak ruhlarını sersem ve akıllarını geveze etmişler “Zarara razı olana merhamet edilmez” mânâsında اَلرَّاضِي بِالضَّرَرِ لَايُنْظَرُلَهُ kaide-i esasiyesiyle şefkat hakkını ve merhamet liyakatını kendilerinden selb etmişler. Onlara acınmayacak ve şefkat edilmez. Ve lüzumsuz başlarına belâ getiriyorlar.

Ben tahmin ediyorum ki, bütün küre-i arzın bu yangınında ve fırtınalarında selâmet-i kalbini ve istirahat-ı ruhunu muhafaza eden ve kurtaran bu memlekette Risaletü’n-Nur dairesine sadakatle girenlerdir.

Çünkü onlar, Risaletü’n-Nur’dan aldıkları iman-ı tahkikî derslerinin nuruyla

ve gözüyle, herşeyde rahmet-i İlâhiyenin izini, özünü, yüzünü görüp herşeyde kemâl-i hikmetini, cemâl-i adaletini müşahede ettiklerinden, kemâl-i teslimiyet ve rızayla, rububiyet-i İlâhiyenin icraatından olan musibetlere karşı teslimiyetle, gülerek karşılıyorlar, rıza gösteriyorlar. Ve merhamet-i İlâhiyeden daha ileri şefkatlerini sürmüyorlar ki, elem ve azap çeksinler.

İşte bu hakikate binaen, değil yalnız hayat-ı uhreviyenin, belki dünyadaki hayatın dahi saadet ve lezzetini isteyenler, hadsiz tecrübelerle, Risaletü'n-Nur'un imanî ve Kur'ânî derslerinde bulabilir ve buluyorlar.

Said Nursî

Ehemmiyetli bir hocanın Üstad hakkında ziyade hüsn-ü zannını tadil etmek münasebetiyle Emin ve Feyzi'nin o hocaya gönderdikleri bir mektup.

Aziz, sadık, muhterem Hoca Haşmet Efendi,

Sizin, müceddid hakkındaki mektubunuzu hayretle okuduk ve Üstadımıza da söyledik. Üstadımız diyor ki:

"Evet, bu zamanda hem iman ve din, hem hayat-ı içtimaî ve şeriat, hem hukuk-u âmme ve siyaset-i İslâmiye için gayet ehemmiyetli bir müceddid ister.

Fakat en ehemmiyetlisi, hakaik-i imaniyeyi muhafaza noktasındaki tecdid, en mukaddes ve en büyüğüdür. Şeriat ve hayat-ı içtimaiye ve siyasiye daireleri ona nispeten ikinci, üçüncü, dördüncü derecede kalıyor. Rivâyât-ı hadîsiyede, tecdid-i din hakkındaki ziyade ehemmiyet ise, imanî hakaikteki tecdid itibarıyladır. Fakat efkâr-ı âmmede ve hayatperest insanların nazarında zâhiren geniş ve hâkimiyet noktasında cazibedar olan hayat-ı içtimaiye-i İslâmiye ve siyaset-i diniye cihetleri daha ziyade ehemmiyetli göründüğü için, o adese ile, o nokta-i nazardan bakıyorlar, mânâ veriyorlar.

"Hem bu üç vezâif birden bir şahısta, veyahut bir cemaatte bu zamanda bulunması ve mükemmel olması ve birbirini cerh etmemesi pek uzak, âdetâ kàbil görülmüyor. Âhirzamanda, Âl-i Beyt-i Nebevînin cemaat-i nuraniyesini temsil eden Mehdîde ve cemaatindeki şahs-ı mânevide ancak içtima edebilir. Cenâb-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, bu asırda Risaletü'n-Nur'un hakiki şakirtlerinin şahs-ı manevîsine, hakaik-i imaniye muhafazasında tecdid vazifesini yaptırmıştır. Yirmi seneden beri o vazife-i kudsiyede tesirli ve fatihâne neşriyatıyla gayet dehşetli ve kuvvetli zındıka ve dalâlet hücumuna karşı tam mukabele edip, yüz binler ehl-i imanın imanlarını kurtardığını kırk bin adam şehadet eder.

"Amma, benim gibi âciz ve zaif bir bîçarenin, böyle binler derece haddimden fazla bir yükü yüklenmek tarzında bîçâre şahsımı, medâr-ı nazar etmemeli" diyor. Ve size selâm ediyor. Biz de zâtıâlinize ve oradaki Risaletü'n-Nur'la alâkadar olanlara selâm ediyoruz.

Risale-i Nur şakirtlerinden

Emin, Feyzi

Üstadımızın ehemmiyetli bir mektubudur

Gayet ciddî bir ihtarla bir hakikati beyan etmeye lüzum var. Şöyle ki:

لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ [1] sırrıyla, ehl-i velâyet, gaybî olan şeyleri, bildirilmezse bilmezler. En büyük bir velî dahi, hasmının hakikî halini bilmedikleri için, haksız olarak mübareze etmesini Aşere-i Mübeşşerenin mabeynindeki muharebe gösteriyor. Demek, iki veli, iki ehl-i hakikat birbirini inkâr etmekle makamlarından sukut etmezler. Meğer, bütün bütün zâhir-i şeriate muhalif ve hatâ bir içtihadla hareket edilmiş ola.

Bu sırra binaen وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ [2] deki ulüvv-ü cenab düsturuna ittibaen ve avâm-ı mü'minînin şeyhlerine karşı hüsn-ü zanlarını kırmamakla, imanlarını sarsılmadan muhafaza etmek ve Risale-i Nur'un erkânlarının haksız itirazlara karşı haklı, fakat zararlı hiddetlerinden kurtarmak lüzumuna binaen; ve ehl-i ilhadın iki taife-i ehl-i hakikatin mabeynindeki husumetten istifade ederek, birinin silâhıyla, itirazıyla ötekini cerh edip ve ötekinin delilleriyle berikini çürütüp ikisini de yere vurmak ve çürütmekten içtinaben, Risale-i Nur şakirtleri, bu mezkûr beş esasa binaen, muarızlara hiddet ve tehevvürle ve mukabele-i bilmisille karşılamamalı. Yalnız kendilerini muhafaza için musalahakârâne, medâr-ı itiraz noktaları izah etmek ve cevap vermek gerektir.

1. Gaybı Allah'tan başkası bilmez.
2. "Öfkelerini yutanlar ve insanların kusurlarını affedenler..." Âl-i İmrân Sûresi, 3:134.

Çünkü bu zamanda enaniyet çok ileri gitmiş. Herkes, kameti miktarında bir buz parçası olan enaniyetini eritmiyor, bozmuyor, kendisini mazur biliyor; ondan nizâ çıkıyor. Ehl-i hak zarar eder; ehl-i dalâlet istifade ediyor.

İstanbul'da malûm itiraz hâdisesi îma ediyor ki, ileride, meşrebini çok beğenen bazı zâtlar ve hodgâm bazı sofi-meşrep ve nefs-i emmaresini tam öldürmeyen ve hubb-u cah vartasından kurtulmayan bazı ehl-i irşad ve ehl-i hak, Risaletü'n-Nur ve şakirtlerine karşı kendi meşreplerini ve mesleklerinin revacını ve etbâlarının hüsn-ü teveccühlerini muhafaza niyetiyle itiraz edecekler; belki dehşetli mukabele etmek ihtimali var. Böyle hadiselerin vukuunda, bizlere, itidâl-i dem ve sarsılmamak ve adavete girmemek ve o muarız taifenin de rüesalarını çürütmemek gerekir.

Fâş etmek hatırıma gelmeyen bir sırrı, fâş etmeye mecbur oldum. Şöyle ki:

Risale-i Nur’un şahs-ı mânevîsi ve o şahs-ı mânevîyi temsil eden has şakirtlerinin şahs-ı mânevîsi “Ferid” makamına mazhar oldukları için, değil hususî bir memleketin kutbu, belki ekseriyet-i mutlakayla Hicaz’da bulunan kutb-u âzamın tasarrufundan hariç olduğu ve onun hükmü altına girmeye mecbur değil. Her zamanda bulunan iki imam gibi, onu yani kutb-u âzamı tanımaya mecbur olmuyor. Ben, eskide, Risale-i Nur’un şahs-ı mânevîsini, o imamlardan birisini zannediyordum. Şimdi anlıyorum ki, Gavs-ı Âzam’da, kutbiyet ve gavsiyetle beraber, “Ferdiyet” dahi bulunduğundan, âhirzamandaki, şakirtlerinin bağlandığı Risaletü’n-Nur, o Ferdiyet makamının mazharıdır. Gizlenmeye lâyık olan bu sırr-ı azime binaen Mekke-i Mükerremede dahi—farz-ı muhal olarak—Risale-i Nur aleyhinde bir itiraz kutb-u âzamdan dahi gelse, Risalei’n-Nur şakirtleri sarsılmayıp, o mübarek kutb-u âzamın itirazını iltifat ve selâm suretinde telâkki edip, teveccühünü de kazanmak için, medâr-ı itiraz noktaları o büyük üstadlarına karşı izah ile, ellerini öpmektir.

Evet kardeşlerim; bu zamanda öyle dehşetli cereyanlar ve hayatı ve cihanı sarsacak hâdiseler içinde hadsiz bir metanet ve itidal-i dem ve nihayetsiz bir fedakârlık taşımak gerektir.

Evet, [1] يَسْتَحِبُّونَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ âyetinin sırr-ı işarîsiyle, âhireti bildikleri ve iman ettikleri halde dünyayı âhirete severek tercih etmek ve kırılacak şişeyi bâki elmasa bilerek rıza ve sevinçle tercih etmek ve âkıbeti görmeyen kör hissiyatın hükmüyle, hazır bir dirhem zehirli bir lezzeti, ileride bir batman sâfi lezzete tercih etmek, bu zamanın dehşetli bir marazı, bir musibetidir. O musibet sırrıyla, mü’minler dahi bazan ehl-i dalâlete taraftar olmak gibi dehşetli hatâda bulunuyorlar. Cenâb-ı Hak, ehl-i imanı ve Risale-i Nur şakirtlerini bu musibetlerin şerrinden muhafaza eylesin. Âmin.

Said Nursî

1. “Onlar dünya hayatını seve seve âhirete tercih ederler.” İbrahim Sûresi, 14:3.

Sual: İşârât-ı Kur’âniye risalesinde Fatiha’nın âhirinde sırat-ı müstakim ashabı ki, [1] اَلَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ âyetinin tarif eylediği taife içinde, hem [2] لاَ تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ اُمَّتِي حَتَّى يَاتِيَ اللّٰهُ بِاَمْرِهِ ... الخ ... (ilâ ahir) hadîsinin âhirzamanda gösterdiği mücahedeler içinde ve hem Ve’l-Asri Sûresinin

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ[3] ile başlayan üç cümlesinde mânâ-yı işâri ile hususî bir surette dahil bir ferdin, Risale-i Nur şakirtleri olduğuna sebep nedir ve veçh-i tahsisi nedir?

Elcevap: Sebebi ise, Risale-i Nur, yüze yakın din tılsımlarını ve hakaik-i Kur'âniye muammâlarını hal ve keşfetmiştir ki, her bir tılsımın bilinmemesinden, çok insanlar şübehata ve şükûke düşüp, tereddütlerden kurtulmayıp, bazan imanını kaybederdi. Şimdi, bütün dinsizler toplansa, o tılsımların keşfinden sonra galebe edemezler. Yirmi Sekizinci Mektuptaki İnâyât-ı Seb'ada bir kısmına işaret edilmiş. İnşaallah bir zaman o tılsımlar müstakil bir risalede cem edilecek.

Said Nursî

1. "Kendilerine nimet verdiklerinin…" Fâtihâ Sûresi, 1:7.
2. "Ümmetimden bir taife, Allah'ın emri gelinceye kadar (yani kıyâmetin kopmasına kadar) hak üzere galip olacaktır." Bu hadis-i şerif, hadis kaynaklarında bu lafızlarla rivayet edildiği gibi, aynı mânâyı ifade eden farklı lâfızlarla da rivayet edilmiştir. *Buhari*, İ'tisam: 10; *Müslim*, İman: 247, İmâre: 170, 173, 174; *Ebu Davud*, Fiten: 1; *Tirmizî*, Fiten: 27, 51; *İbni Mâce*, Mukaddime: 1, Fiten: 9; *Müsned*, 5:34,269, 278, 279; el-Hâkim, *el-Müstedrek*, 4:449-450, 550.
3. "İman edenler salih amel işleyenler müstesna." Asr Sûresi, 103:3.

Salâhaddin’in fıkrasından bir parçadır.

… Hem bir vakit Tosya’dan Kastamonu’ya gelirken, beraberimde Risale-i Nur’un *Lem’alar*’ı ve *Şualar*’ı vardı. Haşre dair bir mebhas okuyordum. Kamyon yokuşları tırmanıyordu. Havanın ve makinenin harareti bana ağırlık ve fikrime de “Bu Risale-i muazzam bir mu’cize-i Kur’âniyedir. Başka sahada mu’cize gösterebilir mi? Halbuki mu’cize, Enbiyalara mahsustur. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmdan sonra mu’cize gösterilmeyecektir” mülâhazası esnâsında kamyon müthiş sadmelerle üç taklada, yirmi beş-otuz metre yerden aşağıya yuvarlandı. Şehadetgetiriyordum. Yaralı mıyım diye kendimi yokladım. Yüz bin şükür, hiçbir yaram yok. Korkarak doğruldum. Şoförün kafası, parçalanmış, “ah, of” çekiyor. Etrafımı tetkik ettim; şoför tarafındaki camlar hurdahaş olmuş. Benim tarafımdaki ince cam bile kırılmamış. O anda bunun büyük bir keramet olduğunu, mu’cize olmadığını ve bir daha böyle maceralı şeyleri tefekkür etmemek için kerametkârâne Risale-i Nur’un bir tokadı olduğunu anladım.

Risale-i Nur şakirtlerinden

Salâhaddin Çelebi

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Risale-i Nur’un hakkaniyetine ve ehemmiyetine dair bir imza-yı gaybî hükmünde bu mecmuanın gösterdiği kıymet Risale-i’n-Nur’da bulunduğunu, bu zamanın dehşetli fırtınaları ispat ediyor.

Evet, kardeşlerim, Hazret-i İsâ Aleyhisselâm, İncil-i Şerifte demiş ki: “Ben gidiyorum, tâ size tesellîci gelsin. Yani Hazret-i Ahmed Aleyhissalâtü Vesselâm gelsin” demesiyle Kur’ân’ın beşere gayet büyük bir neticesi, bir gayesi, bir hediyesi, tesellîdir.

Evet, bu dehşetli kâinatın fırtınaları ve zeval ve tahribatları ve bu boşluk nihayetsiz fezada herşeyle alâkadar olan insan için tesellîyi ve istimdat noktalarını Kur’ân veriyor. En ziyade o tesellîye muhtaç bu zamandır. Ve en ziyade kuvvetli bir surette o tesellîyi ispat eden, gösteren Risale-i Nur’dur. Çünkü zulümat ve evhamın menbaı olan tabiatı, o delmiş geçmiş, hakikat nuruna girmiş.

Yirmi Dokuzuncu ve Otuzuncu ve On Altıncı Sözler gibi ekser parçalarında, hakaik-i imaniyenin yüzer tılsımlarını keşf ve izah edip, aklı inkârdan ve tereddütlerden kurtarmış. İşte bu hakikat içindir ki, bu çok usandırıcı zamanda, usandırmayacak bir tarzda, çoktekrarla, aklı başında olanları Risale-i Nur’la meşgul ediyor. Re’fetmektubunda demiş: “Ne vakit bir araya gelsek, Sözler’den birisini açıpokuruz, tatlı tatlı istifade edip Üstadımızla görüşürüz. Hem Risale-iNur’un en bâriz hâsiyeti, usandırmamaktır. Yüz defa okunsa, yüz birinci de yine zevkleokunabilir.” Demiş, doğru söylemiş. Yalnız, Risale-i Nur’un tercümanı, hakikî vazifesinin haricinde dünyadaki istikbaliyata nadiren ara sıra bakması, zâhirî bir müşevveşiyet verir. Meselâ, bundan otuz kırk sene evvel: “Bir nur gelecek, bir nurâlemi göreceğiz” demiş, o mânâyı geniş bir dairede ve siyasette tasavvur etmiş.

Hem bundan on dört, on beş sene evvel, “Dinsizliği çevirenler müthiş semavî tokatlar yiyecekler” diye büyük, geniş, küre-i arz dairesindeki hâdiseyi, dar bir memlekette ve mahdut insanlarda tasavvur etmiş. Halbuki istikbal, o iki ihbar-ı gaybiyeyi tasavvurun pek fevkinde tefsir ve tâbir eyledi.

Eski Said’in “Bir nur âlemi göreceğiz” demesi, Risale-i Nur’un dairesinin mânâsını hissetmiş, geniş bir dâire-i siyasiye tasavvur ettiği gibi; sırr-ı

إِنَّا أَعْطَيْنَا[1]’da, on üç, on dört sene sonra, “Dinsizliği, zındıkayı neşredenler,

müthiş tokatlar yiyecekler” deyip geniş bir hakikatı dar bir dairede tasavvur etmiş. İstikbâl, o iki hakikati tâbir ve tefsir eyledi.

1. “Biz sana verdik.” Kevser Sûresi, 108:1.

Başta Ispartaolarak Risale-i Nur dairesi evvelki hakikati pek parlak ve güzel bir surette gösterdiği gibi; ikinci hakikati de, medeniyet-i sefihenin tuğyanının ve maddiyunluk[HAŞİYE-1] tâununun aşılamasını çeviren ve idare eden ervah-ı habîsenin başlarına gelen bu dehşetli semavî tokatlar, geniş bir dairede, sırr-ı اِنَّا اَعْطَيْنَا[1]’nın hakikatini tam tamına ispat etmiş.

Sual: Risale-i Nur, kat’î burhanlara istinaden hükümleri, aynı aynına, tevilsiz, tâbirsiz hakikat çıkması ve yalnız işârât-ı tevafukiye ve sünuhat-ı kalbiyeye itimaden beyanatı, böyle dünyevî olan mesâil-i istikbaliyede neden tâbir ve tevile muhtaç oluyor diye hatırıma geldi.

Böyle bir cevap ihtar edildi ki: Gaybî istikbal-i dünyevîde, başa gelen hâdisâtı bildirmemekte Cenâb-ı Erhamürrâhimînin çok büyük bir rahmeti saklandığı ve gaybı gizlemekte çok ehemmiyetli bir hikmeti bulunduğu cihetiyle, gaybî şeyleri haber vermekten yasak edip, yalnız müphem ve mücmel bir surette, ya ilham veya ihtarla, bir emareyi vesile ederek, keşfiyatta ve rüya-yı sadıkada, bir kısım gaybî hakikatlerini ihsas eder ve hakikatlerin hususi suretleri vukuundan sonra bilinir.

Said Nursî

Haşiye-1 Evet, maddiyunluk tâununun hastalığı nev-i beşere bu dehşetli sıtmayı ve küre-i arza bu titremeyi vermiştir.
1. “Biz sana verdik.” Kevser Sûresi, 108:1.

Risale-i Nur şakirtlerinden Emin, Hilmi, Kâmil ve Feyzi'nin bir fıkrasıdır.

Risale-i Nur'un kasabalara ve cemaatlere berekete medar olması ve ona zarar verenlere tokat gelmesi gibi, şahıslara da pek zahir bir surette, hem bereket ve hüsn-ü maişet (ona çalışanlara) ve gaybî tokatlar, (onun aleyhinde çalışanlara) gelmesi, bu havalide pek çok hâdiseleri var. Biz, kendi nefsimizde; çalıştığımız zaman, pek zahirî bir surette bir hüsn-ü maişet, bir inayet gördüğümüz gibi; Risale-i Nur'un erkânından Nazif, kat'î bir surette haber veriyor ki, üç dört adam, dünya servetinin hatırı için Risale-i Nur aleyhinde toplanıp münâfıkane bir tedbir kurdukları hengâmda, üç gün sonra o üç adamın haneleri ve dükkânları yanıp, herbiri binler lira zayiatla tokat yediler.

Hem bir dessas ve casus adam, Risaletü'n-Nur şakirtleri aleyhinde çalışıyordu ki, onları hapse attırsın. Birgün, serbest olarak "Ben, bir ip ucu bulamadım ki bunları hapse sokayım. Eğer bir ipucubulsam onları hapse sokacağım" diye ilân ettiği vakitten iki gün sonrabir iş yapıp, Risale-i Nur şakirtleri yerinde o iki sene hapse girdi.

Hem bedbaht, muannid bir adam, şiddetli Risale-i Nur aleyhinde, hem şakirtlerinin bir rüknü aleyhinde bulunduğu hengâmda, bir iki gün sonra meyhaneye gidip içe içe çatlamış, orada ölmüş. Bu neviden çok hâdiseler var. Demek Risale-i Nur, dostlara tiryak olduğu gibi, düşmanlara da saika oluyor.

Hem Gavs-ı Âzamın, Üstadımız hakkında [1] فَاِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ fıkrasıyla, inayet ve teshile daima mazhar olduğuna ve tevafuk, Risale-i Nur'un bir mâdeni bulunduğuna pek çok emarelerden, bu bir iki gün zarfında, küçük ve lâtif, fakat kat'î kanaat veren cüz'î hâdiselerin tevafukatında gözümüzle gördüğümüz inâyet-i Rabbaniyenin nümunelerinden beş-altısını beyan ediyoruz ki, onlar, bu iki gün zarfında beraber vukua gelmiş.

1. Muhakkak ki sen inayet gözüyle gözetilip korunmaktasın.

Birincisi: Dün, Üstadımıza, Risale-i Nur'a ait üç hizmet lâzım geldi. Kimse de yok.Bizler de uzakta. Merdivenden inip, bir çocuğu bulup, bizlere göndermekniyetiyle kapıyı açtı. Risale-i Nur'un o üç hizmetini görecek, üçşakirdi fevkalâde bir tarzda dakikasıyla kapıya gelmişler.

İkincisi: ……..

Üçüncüsü: Üstadımız, aynı bugün Emin kardeşimize dedi: "Üç dört aydır her

hafta karyesinden buraya gelen hane sahibesi gelmedi, dört ay oldu kirasını almadı. Herhalde haber gönderin gelsin,kirasını alsın” dediği aynı vakitte, dört aydan beri gelmeyen o hane sâhibesi kapıyı vurdu, geldi. Beş aylık kirasını aldı. Üstadımız, bu hâdise-i inâyetten memnuniyeti için, ona uzak bir nahiyeden gelen, yuvarlak, hiç görmediğimiz ve burada bulunmayan bir küçük ekmeği o hane sâhibesine verdi. Aynı vakitte, yirmi dakika zarfında, burada bulunmayan o aynı ekmekten beş misli, iki sene Risale-i Nur’un bir kitabını alıp mütalâasının mânevî ücretinin binde bir ücreti olarak geldi. Ve bir parça aşure çorbasını dahi yine o ev sahibesine verdi. Aynen, o aşurenin on misli kadar, üç lâtif ekmek, yine iki sene iki kitabın okunmasına binde bir ücret olarak geldi. Gözümüzle gördük.

Hem bugün o hane sahibesinin, yedi senedir adını bilmediği için üstadımız ona “İsmin nedir?” diye sordu. Dedi: “Hayriye’dir.” Hayriye isminde olmak tefe’ülüyle, iki saat sonra, Hayri namında Risale-i Nur’un bir şakirdi, (Haberimiz yokken İstanbul’a gitmiş. Hem ticaret münasebetiyle iki mühim şakirtleri dahi gidip geç kaldılar. Maddî, mânevî fırtınalar münasebetiyle Üstadımız hem onları, hem oradaki mühim bir şakirdi için çok merakediyordu. Bugün o Hayri, iki saat o Hayriye’den sonra kapıyı açtı,geldi; o üç şakirt hakkındaki merakı izale etmekle beraber Üstadın—dört aydan beri devam eden “tefarik” namındaki bir kokusu bugün bitmiş, kendimiz gördük—Hayri’nin bir küçük şişe elinde... İşte “Size tefarik getirdim.” Dedi. İşte bu küçük, lâtif tefarikteki tevafuka “Barekâllah” dedi.

Bu iki gün zarfında bu küçük nümuneler gibi, Üstadımız, Mu’cizat-ı Ahmediyenin (a.s.m.) tashihatıyla meşgul olduğu için, çok nümuneler görmüş. Madem iki gün zarfında bu kadar inayâtın cilvelerini görüyoruz; Risale-i Nur dairesi içinde dikkat edilse, herkes kendi nefsinde hizmeti derecesinde böyle nümuneleri görecektir.

Risale-i Nur şakirtlerinden: Hilmi, Emin, Kâmil, Feyzi, Hâfız Ahmed

Evet. Ben de tasdik ediyorum.

Said Nursî

Feyzi ve Emin diyorlar

Üstadımız olan Risale-i Nur'un ciddî hakaikleri içinde en tatlı bir fâkihesi tevafuk olduğu için, kardeşlerimize, yine bu iki gün zarfında küçük bir iki tevafuku, size bundan evvelki tevafuka haşiye olarak yazıyoruz.

Evet, nasıl ki kelimatta ve kelimat-ı mektubede tevafuk, bir kast, bir inâyet-i hususiyeyi gösteriyor. Bazan harika olup keramet derecesine çıkıyor. Bazan lâtif bir zarafet veriyor. Aynen öyle de, Risale-i Nur'a ait ve Üstadımıza ait hâdisâtta da aynen, kastî ve inayetkârâne tevafuku, akvalde olduğu gibi, o ef'alde de görüyoruz.

Ezcümle: Size yazılan, dört ay gelmeyen hane sahibesi için Emin kardeşimize dedi: "Haber gönder" tekellümünde, onun kapı çalması tevafuk ettiği gibi; aynı cümleyi birgün sonra, iki defa okuduğu zaman, "Emin'e dediği" kelimesi okunduğu ânında, aşağıdaki kapıyı Emin açtı. Gelmek zamanı gelmeden geldi. İkinci gün, yine başka bir adama okunduğu vakit, "Emin'e dediği" kelimesini okuduğu vakit, aynı anda yukarı kapıyı Emin açtı, gelme âdetine muhalif olarak geldi, girdi. Bu iki tevafuk, hane sahibesinin tevafukuna tevafuku gösteriyor ki, en cüz'î işlerimiz de tesadüf değil, kastî tevafuktur.

Hem, dört ay evvel bize bir parça tarhana getiren Risale-i Nur şakirtlerinden Fuad'ın, İstanbul'a gidip, otuz gün tehirinden, geç kalmasından endişe ettiğimiz aynı günde, onun tarhanası bittiği aynı günde gelmesi tevafuk etti.

Hem aynı günde, bir parça tereyağı—biz de, Üstadımız da bunun bereketini hissediyorduk—bittiği dakikada onun miktarına tevafuk edip, zannımızca aynı yerde, aynı miktar, aynı zamanda geldiği gibi;hem buralarda, köylerde, kül içinde yapılan bir çörek, Üstadımızınhoşuna gittiği için sabah akşam ondan yiyip ve on beş gün devam eden,bittiği aynı günde, aynı çörekten, onun akrabasından birisi getirdi. Bu tevafukun hatırı için geri çevirmedi, kabul etti. Gözümüzle bu lâtif tevafukdaki şirin inâyet-i ilâhiyyenin cüz'î cilvelerini gördük; ve anladık ki, kör tesadüf işimize karışmıyor.

Mânidar tevafuk, Risale-i Nur'un kelimatında ve hurufatında olduğu gibi, ona temas eden harekât ve ef'alde dahi mânidar tevafuklar var. İnayete temas ettiği için, en cüz'î birşey de olsa kıymeti büyüktür. Böyle uzun yazmak ve ziyade ehemmiyet vermek israf olmaz. Çünkü, mânâsı olan inâyet ve iltifat-ı rahmet muraddır. Ve o bahis de mânevî bir şükürdür.

Risale-i Nur Şakirtlerinden

Emin, Feyzi

Risale-i Nur Eczâlarını Mahkemeden Alıp Bana GetiripTeslim Eden Hafız Mustafa’ya hitaptır

سُبْحَانَهُ بِاسْمِهِ [1] يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ اِلاَّ شَيْءٍ مِنْ وَاِنْ [2]

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ بِعَدَدِ حُرُوفَاتِ

رَسَائِلِ النُّورِ [3]

Sen binler safâlarla geldin, beni ebedî minnettar ettin. Ve sadık arkadaşlarınla Risale-i Nur’un serbestiyetine hizmetiniz o derece büyük ve kıymettardır. Değil yalnız bizi ve Risale-i Nur’un şakirtlerini, belki bu memleketi, belki âlem-i İslâmı mânen minnettar ettiniz ki, ehl-i imanın imdadına yetişmeye Risale-i Nur’un yolunu serbestçe açtınız. Ben, birseneden beri seni ve seninle beraber Risale-i Nur’un bu serbestiyetine çalışanları, Hafız Ali ve Hüsrev gibi Risale-i Nur’un kahramanlarıyla beraber mânevî kazançlarıma vedualarıma şerik etmişim; hem devam edecek... Buraya kadar yoldaki herbir dakika bir gün, hizmette bulunmak gibi beni minnettar eyledin. Hâkim-i âdil namını alan malûm zâtı ve lehimizde onunla beraber çalışanları, bu hakikî adalete hizmetleri için âhir ömrüme kadar unutmayacağım. Altı yedi aydır onları da aynen mânevî kazançlarıma şerik ediyorum.

Bana teslim ettikleri Risalelerin bir kısmını, kardeşlerime cevap vereceğim, bütününü yazsınlar, onlara hediye edeceğim. Çünkü onlar, Risale-iNur’un bundan sonraki hizmetine tam hissedardırlar. Bu meselede ben Denizli şehrini kendi karyeme arkadaş edip bütün emvâtını ve ehl-i imanın hayatta olanlarını hem kendim, hem Risale-i Nur’un talebeleri, mânevî kazançlarımıza hissedar etmeye karar verdik. Denizli Hapishanesini de, bir imtihan medresemiz telâkki ediyoruz. Ve bizimle alâkadar hem Denizli’de, hem hapsinde umumuna ve hususan tam adaletini gördüğümüz mahkeme heyetine çok selâm ve dualar ederiz.

Said Nursî

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah’ın adıyla.
2. “Hiçbir şey yoktur ki Allah’ı hamd ile tesbih etmesin.” İsrâ Sûresi, 17:44.
3. Risale-i Nur harflerinin sayısınca Allah’ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ[1] اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ[2]

…….

Beşinci nokta: Risale-i Nur, bu Anadolu memleketine, belâların def'ine ehemmiyetli bir vesiledir. Sadaka nasıl belâyı def ediyor; onun intişarı ve okunması küllî bir sadaka nev'inde semâvî ve arzî belâların def'ine vesile olduğu çok emâreler ve çok hâdiselerle tebeyyün etmiş. Hattâ Kur'ân'ın işaretiyle tahakkuk etmiş. Ve yazmasını ve intişarını men etmek zamanlarında dört defa zelzelelerin başlaması ve intişarıyla durmaları ve Anadolu'da ekser yerlerde okunması Harb-i Umumînin Anadolu'ya girmemesine bir vesile olduğu Sûre-i Ve'l-Asr işaret ettiği hâlde, bu iki ay kuraklık zamanında mahkemenin Risale-i Nur'un beraatine ve vatana menfaatli olduğuna dair kararını Mahkeme-i Temyiz tasdik ederek tam bir serbestiyetle Risale-i Nur'un intişarı ve okunmasını beklerken, bütün bütün aksine olarak men edilmesi ve mahkemedeki risaleler sahiplerine iade edildiği hâlde bizi de o cihetle konuşmaktan men etmeleri cihetiyle, belâların def'ine vesile olan bu küllî sadaka-i mâneviye belâya karşı çıkamadı, günahımız neticesi kuraklık başladı.

Biz Risale-i Nur şakirtleri dünyaya çok ehemmiyet vermediğimizden, dünyaya yalnız Risale-i Nur için baktığımızdan, bu yağmursuzlukta dahi o noktadan bakıyoruz. İşte, Denizli'de mahkemeye verilen cüz'î bir kısım Risale-i Nur, sahiplerine iadesinin aynı zamanında, burada dahi bir kısım zâtlar yazmaya başlamaları aynı vakitde, bu yağmursuzlukta bir derece rahmet yağdı. Fakat Risale-i Nur'un serbestiyeti cüz'î olmasından, rahmet dahi cüz'î kaldı. İnşaallah, yakında benim de risalelerim iade edilecek, tam serbest ve intişarı küllîleşecek ve rahmet dahi tam olacak.[HAŞİYE-1]

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
2. Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.
Haşiye-1 Hem aynen öyle oldu, biz gördük.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [1]

اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ بِعَدَدِ قَطَرَاتِ الْمَطَرِ فِي لَيْلَةِ الرَّغَائِبِ [2]

Aziz kardeşlerim,

Size iki pusulayı Leyle-i Regaipten altı saat evvel yazdım. “Hizbü’n-Nuriye” ve Hüsrev’in kâğıdı ile teslimden sonra, kat’iyen benim kanaatimde bir nevi mu’cize-i Ahmediye olarak, iki aydan beri mütemadiyen kuraklık ve yağmursuzluk, her tarafta daima namazlardan sonra pek çok duaların akîm kaldığı ve herkes me’yusiyetinden derd-i maişet endişesiyle kalben ağlarken, birden Leyle-i Regaip—bütün ömrümde hiç işitmediğim ve başkalar da işitmediği—üç saatte yüz defa,belki fazla tekrarla melek-i ra’dın bu yüksek ve şiddetli tesbihatıyla öyle bir rahmet yağdı ki, en muannide dahi Leyle-i Regaibin kudsiyetini ve Hazret-i Risaletin bir derece, bir cihette âlem-i şehadete teşrifinin umum kâinatça ve bütün asırlarda nazar-ı ehemmiyette ve Rahmeten li’l-Âlemîn olduğunu ispat ettiği ve kâinat o geceyi alkışlıyor diye gösterdi.

Acaba, dualarımızda Ispartabu memleketle beraberdi, bu yağmurda hissesi var mı, merak ediyorum. Şimdiye kadar çok emârelerle Risale-i Nur bir vesile-i rahmet olmasından, bu rahmet ima eder ki, herhalde bir fütuhatı perde altında vardır ve belki serbestiyetine bir işarettir.[HAŞİYE-1] Hem burada Lem’alar’ın verdiği iştiyak cihetiyle yazıcıların çoğalması, inşaallah bir nevi makbul dua hükmüne geçti.

Duanıza muhtaç kardeşiniz

Said Nursî

Risale-i Nur Talebeleri namına

Evet, Evet

Mehmed, Ceylan

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah’ın adıyla.
2. Regaib gecesindeki yağmurun damlaları sayısınca Allah’ın selâmı üzerinize olsun.
Haşiye-1 Sonra tahakkuk etti ki; aynı zamanda hem fütuhatı, hem serbestiyeti perde altında tahakkuk etmiş.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ[1] اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ[2]

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Leyle-i Miracın, aynı leyle-i Regaib gibi hiç inkâr edilmez bir tarzda, bir nevi mu'cize-i Ahmediye gibi bir kerametini ve kâinatça hürmetini gözümüzle gördük. Şöyle ki:

Nasıl evvelce yazdığımız gibi iki ay kuraklık içinde burada hiç yağmur gelmediği, güya leyle-i Regaibi bekliyor gibi o mübarek gecenin gelmesiyle emsalsiz bir gürültü ile kudsiyetini burada gösterdiği gibi, aynen öyle de, o geceden beri buraya bir katre yağmur düşmediği halde, yirmi günden sonra aynen Mirac gecesi birden bire öyle bir rahmet yağdı ki, dinsizlerde şüphe bırakmadı ki, Sahibü'l-Mirac, Rahmeten li'l-Âlemîn olduğu gibi, onun Mirac gecesi de bir vesile-i rahmettir. Hem ehl-i imanın imanlarını kuvvetlendirdiği gibi, meyusiyetlerini de bir derece izale etti.

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
2. Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Hal-i âlemi bilmiyorum, fakat hissediyorum ki: Ehl-i imân hem haricî birkaç tarafta tazyikat, hem dahilî endişeler ve kuraklıktan gelen derd-i maişet ve nokta-i istinadı dünyaca bulamamaktan, ehemmiyetli bir meyusiyetin tesiriyle, hattâ ibadete karşı bir fütur gelmişti. Birden Mirac gecesi, burada kerametiyle leyle-i Regaibin kerametini takviye ederek ehl-i imana bildirdi ki: "Siz sahipsiz değilsiniz. Kâinat kabzasında bulunan bir Zâtın, âleme rahmet gönderdiği bir istinadgâhınız vardır" diye meyusiyet ve endişelerini kısmen izale eyledi.

Hem Risale-i Nur'un bir silsile-i kerametini teşkil eden tevafuk, bu hadisede hiç tesadüfe havale edilmez bir tarzda üç-dört tevafukla, leyle-i Mirac ve leyle-i Regaib hürmetlerinde Risale-i Nur'un da bir hissesi var olduğunu gördük.

Birinci tevafuk: İptida ve intiha-i terakkiyat-ı hayat-ı Ahmediyenin ünvanları olan leyle-i Regaib ve leyle-i Mirac bu kuraklık zamanında kesretli rahmette tevafuklarıdır.

İkinci tevafuk: Bugünlerde Hüsrev'in tevafuklu yazdığı Mirac Risalesini burada Risale-i Nur talebeleri şevke gelip aynen tevafukunu, hattâ yedi "fakat, fakat, fakat" kelimelerinin parlak tevafukunu gösteren nüshaları yazdılar, bitirdiler. Ben de tashih ediyordum, başkaları da okuyordular. Birden Mirac gecesi kesretli rahmetiyle gelmesi, Risale-i Nur'un yazılması ve Hüsrev'in Mirac Risalesi ve intişarı dahi bir vesile-i rahmet olduğunu talebelerine bir

kanaat verdi. İki-üç tevafuk daha var. Bize kat’î kanaat veriyor ki, tesadüf içinde yoktur. Doğrudan doğruya bu muannid zamanda şeâir-i İslâmiyenin ehemmiyetlerini göstermeye bir işarettir. Umum kardeşlerime selâm ve Miraclarını tebrik ederim.

اَلْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي[1]

Kardeşiniz Said Nursî

Evet, Üstadımızı tasdik ediyoruz.

Mehmed, Mehmed, Osman, İbrahim, Ceylan, Hayri v.s.

1. Bâkî olan sadece Odur.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ[1] اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ[2]

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bir sual: “Tevafukla bu keramet nasıl kat’î sabit oluyor?” diye kardeşlerimizden birisinin sualine küçük bir cevaptır.

Elcevap: Birşeyde tevafuk olsa, küçük bir emâre olur ki, onda bir kasıt var; rastgele bir tesadüf değil. Ve bilhassa bir tevafuk birkaç cihette olsa, o emâre tam kuvvetleşir. Ve bilhassa, yüz ihtimal içinde iki şeye mahsus ve o iki şey birbiriyle tam münasebettar olsa, o tevafuktan gelen işaret sarih bir delâlet hükmüne geçer ki, bir kast ve irade ile ve bir maksat için o tevafuk olmuş, tesadüfün ihtimali yok.

İşte, bu mesele-i Miraciye de aynen böyle oldu. Doksan dokuz gün içinde yalnız Leyle-i Regaip ve Leyle-i Miraca yağmur ve rahmetin tevafuku ve o iki gece ve güne mahsus olması, daha evvel ve daha sonra olmaması ve ihtiyac-ı şedidin tam vaktine muvafakatı ve Miraciye Risalesinin burada çoklar tarafından şevkle kıraat ve kitabet ve neşrine rastgelmesi ve o iki mübarek gecenin birbiriyle bir kaç cihette tevafuk etmesi ve mevsimi olmadığı hâlde acîp gürültülerle, sönmeyecek maddî mânevî zemin gürültüleriyle feryatlarına tehditkârâne ve tesellidârâne tevafuk etmesi ve ehl-i imanın meyusiyetinden teselli aramalarına ve dalâletin savletinden gelen vesvese ve zaafiyete karşı kuvve-i mâneviyenin takviyesini istemelerine tam tevafuku, bu geceler gibi şeâir-i İslâmiyeye karşı hürmetsizlik edenlerin hatalarına bir tekdir olarak, “Kâinat bu gecelere hürmet eder, neden siz etmiyorsunuz?” diye mânâsında, kesretli rahmetle şeâir-i İslâmiyeye karşı, hattâ semâvât ve feza-yı âlem hürmetlerini göstermekle tevafuk etmesi zerre miktar insafı olan bilir ki, bu işte hususî bir kast ve irade ve ehl-i imana hususî bir inayet ve merhamettir; hiçbir cihetle tesadüf ihtimali olamaz.

Demek hakikat-ı Mirac, bir mu’cize-i Ahmediye (a.s.m.) ve keramet-i kübrâsı olduğu ve Mirac merdiveniyle göklere çıkması ile zât-ı Ahmediyenin (a.s.m.) semavat ehline ehemmiyetini ve kıymetini gösterdiği gibi, bu seneki Mirac da zemine ve bu memleket ahalisine kâinatça hürmetini ve kıymetini gösterip bir keramet gösterdi.

Duanıza muhtaç kardeşiniz

Said Nursî

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah’ın adıyla.

2. Allah’ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bizim kat’iyen şek ve şüphemiz kalmadı ki, bu hizmetimizin neticesi olan Risale-i Nur’un serbestiyetini değil yalnız biz ve bu Anadolu ve âlem-i İslâm alkışlıyor, takdir ediyor; belki kâinat dahi memnun olup cevv-i sema, feza-yı âlem alkışlıyor ki, üç-dört ayda bir yağmura şiddet-i ihtiyaç varken gelmedi, yalnız Ankara teslim kararına tevafuk eden Leyle-i Regaibdeki emsalsiz ve gürültülü rahmetin gelmesi ve Denizli’de mahkemenin bilfiil teslimine karar vermesi, yine leyle-i Miracta aynen Risale-i Nur’un bir rahmet olduğuna işareten leyle-i Regaibe tevafuk ederek kesretle melek-i ra’dın alkışlamasıyla ve rahmetin Emirdağında gelmesi o teslim kararına tevafuk etmesi ve bir hafta sonra, demek Denizli’de vekillerin eliyle alınması hengâmlarında yine aynen leyle-i Miraca ve leyle-i Regaibe tevafuk ederek aynen onlar gibi Şâbân-ı Şerifin bir Cuma gecesinde kesretli rahmet ve yağmurun bu memlekete gelmesi, onlara tevafuklarıyla kat’î kanaat verir ki:

Risale-i Nur’un müsaderesine ve hapsine dört zelzelelerin tevafuku küre-i arzca bir itiraz olduğu gibi, bu Emirdağı memleketinde dört ay zarfında yalnız üç Cuma gecesinde—biri leyle-i Regaip, biri leyle-i Mirac, biri de Şâbân-ı Muazzamın birinci Cuma gecesinde ki,—rahmetin kesretli gelmesi ve Risale-i Nur’un da serbestiyetinin üç devresine tam tamına tevafuk etmesi, küre-i havâiyenin bir tebriki, bir müjdesidir ve Risale-i Nur dahi mânevî bir rahmet, bir yağmur olduğuna kuvvetli bir işarettir.

Ve en lâtif bir emâre şudur ki: Dün, birdenbire bir serçe kuşu pencereye geldi, pencereye vurdu. Biz, uçurmak için işaret ettik, gitmedi.

Mecbur olduk, dedim: “Pencereyi aç; o ne diyecek?”

Girdi, durdu, tâ bu sabaha kadar... Sonra o odayı ona bıraktık, yatak odamageldim. Bu sabah çıktım, kapıyı açtım, yarım dakikada döndüm, baktım,“Kuddüs, Kuddüs” zikrini yapan bir kuş odamda gördüm. Gülerek dedim: “Bu misafir niçin geldi?” Tam bir saat bana baktı, uçmadı, ürkmedi. Ben deokuyordum; bir saat bana baktı; ekmek bıraktım, yemedi. Yine kapıyı açtım, çıktım, yarım dakikada geldim, o misafir de kayboldu.

Sonra bana hizmet eden çocuk geldi, dedi ki: “Ben bu gece gördüm ki, merhum Hafız Ali’nin (r.h.) kardeşi yanımıza gelmiş.”

Ben de dedim: “Hafız Alive Hüsrev gibi bir kardeşimiz buraya gelecek.”

Aynı günde, iki saat sonra çocuk geldi, dedi: Hafız Mustafageldi; hem Risale-i

Nur’un serbestiyetinin müjdesini, hem mahkemedeki kitaplarımı da kısmen getirdi; hem serçe kuşunun ve benim rüyamın, hem kuddüs kuşunun tâbirini ispat etti-ki, tesadüf olmadığını gösterdi.

Acaba, emsalsiz bir tarzda hem serçe kuşu acip bir surette, hem kuddüs kuşu garip bir surette gelip bakması, sonra kaybolması ve mâsum çocuğun rüyası tam tamına çıkması, hem Risale-i Nur’un Hafız Ali gibi bir zâtın eliyle buraya gelmesinin aynı zamanına tevafuku hiç tesadüf olabilir mi? Hiçbir ihtimali var mı ki, bir beşaret-i gaybiye olmasın?[HAŞİYE-1]

Haşiye-1 Hem bu kuşların Risale-i Nurla alâkadarlıklarını te’yid eden çok emareler var. Ezcümle, o kuşların alâkadarlığını gösteren mektup Milâs’a gittiği aynı vakitte garip bir tarzda kuddüs kuşu o mektubun meâlini vaziyetiyle te’yid ettiği gibi; aynı mektup İnebolu’da geceleyinokunurken büyük bir gece kuşu hârika bir tarzda pencereye gelip,kanadıyla vurup, durup dinlemesi; aynı mektup Sava’da okunurken bir defa iki çekirge üstüne gelip, durup neticeye kadardurmaları; bir defa da serçe ve bülbül kuşları aynı mektubun okunmasında pervane gibi uçup alâkadarlık göstermeleri ve Isparta’da Hüsrev’in evinde aynı mektup okunurken, bülbül kuşu hilâf-ı âdet salona gelmesi, alâkadarlığını göstermesi gibi çok emareler, bu keramet-i Nuriyeyi te’yid ediyor.

Evet, bu mesele, küçük bir mesele değil; kâinat ve hayvanat ile dahi alâkadardır. Evet Risale-i Nur’un serbestiyetinden, ben Risale-i Nur’un bir şakirdi olmak itibarıyla, kendi hisseme düşenbu kâr ve neticeyi, binler altın lira kadar kazancım var kanaatediyorum. Başka yüz binler Risale-i Nur şakirtleri ve takviye-i imana muhtaç ehl-i imanın istifadeleri buna kıyas edilsin.

Evet, dinin, şeriatın ve Kur’ân’ın yüzden ziyade tılsımlarını, muammâlarını hal ve keşfeden; ve en muannid dinsizleri susturup ilzam eden; ve Mirac ve haşr-i cismânî gibi sırf akıldan çok uzak zannedilen Kur’ân hakikatlerini en mütemerrid ve en muannid feylesoflara ve zındıklara karşı güneş gibi ispat eden ve onların bir kısmını imana getiren Risale-i Nur eczaları, elbette küre-i arzı ve küre-i havâiyeyi kendi ile alâkadar eder ve bu asrı ve istikbali kendiyle meşgul edecek bir hakikat-i Kur’âniyedir ve ehl-i iman elinde bir elmas kılınçtır.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى [1]

Emirdağı’nda Kardeşiniz

Said Nursî

1. Bâkî olan sadece Odur.

Risale-i Nur’un kahramanı Hüsrev tarafından kaleme alınmıştır.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [1]

Risalei’n-Nur’un kerametlerindendir ki: Üstadımız (Radıyallahü Anh), çok defa risalelerde, “Ey mülhidler ve ey zındıklar! Risalei’n-Nur’a ilişmeyiniz. Eğer ilişirseniz, yakında sizi bekleyenbelâlar, sel gibi başınıza yağacaktır” diye on seneden beri kerratla söylüyorlardı. Bu hususta şahit olduğumuz felâketlerden,

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah’ın adıyla.

Birincisi: Dört sene evvel Erzincan’da ve İzmircivarında vukua gelen hareket-i arz olmuştur. O vakitler münafıklar, desiselerle Isparta mıntıkasında Sava ve Kuleönü ve civarı köylerdeki Risale-i Nur talebelerine iliştiler. Otuz-kırkkadar Risale-i Nur talebelerini “Camie gitmiyorsunuz, takkegiyiyorsunuz, tarikat dersi veriyorsunuz” diye mahkemeye sevk etmişlerdi. Cenâb-ı Hak, İzmir civarını ve Âzerîleri ve civarındaki halkı dehşetler içinde bırakan zelzelelerle Risale-i Nur’un bir vesile-i def-i belâ olduğunu gösterdi. Bu zelzelelerden bir hafta sonra, mahkemeye sevk edilmiş olan o kardeşlerimizin hepsi beraat ettirilerek kurtulmuşlardı.

İkincisi: Yine vakit vakit Risale-i Nur talebelerinin arkalarında koşmakta devam eden mülhidler, hatt-ı Kur’ân ile çocuk okuttuklarını bahane ederek Isparta’da müteveffa Mehmed Zühtü (rahmetullahi aleyh) ile Sava Karyesinden Hafız Mehmed (rahmetullahi aleyh) ismindeki iki Risalei’n-Nur talebesine hücum etmişler. Nur dersiniokuyan çocukları, bu iki kardeşimizin evlerinden alınan Risale-i Nur eczalarıyla birlikte mahkemeye sevk edilmiş. Merhum Mehmed Zühtü, para cezasıyla mahkûm edilmek istenilmiş. Neticede, merkezi Erbaa ve Tokat’ta vukua gelen ikinci bir korkunç zelzele ile Cenâb-ı Hak, Risalei’n-Nur bir vesile-i def-i belâ olmakla şakirtlerine yardım ederek Üstadlarının verdiği haberin sıhhatini tasdik etmek için o kardeşimizi beraat ettirmiş ve alınan bütün Risale-i Nur eczalarını kendilerine iade ettirmiştir.

Üçüncüsü ise: İçinde bulunduğumuz Denizli Hapishanesindeki musibetin başımıza gelmesine sebep olan o münafıklar, Rumî bin üç yüz elli dokuz senesinde, tekrar başta sevgili Üstadımız olduğuhalde, bize ve Risalei’n-Nur’a hücum ettiler. Bir kısmımızı Isparta’dan topladılar, bir kısmını Çivril’den Isparta’ya getirdiler, sevgili Üstadımızı da yalnız olarak Kastamonu’dan

Isparta’ya sevk ettiler. Daha başka vilâyetlerden de arkadaşlarımız Isparta’ya getirilmişti. Ehl-i garazın iğfaline kapılan Isparta adliyesi, Risalei’n-Nur’un gayesi haricinde bulunan cephelerde, bizce mânâsı olmayan ittihamlar altında bizi sıkıyordu. Bilhassa kıymettar Üstadımızı daha çok tazyik ettikleri vakit, Üstadımıza lüzumlu lüzumsuz bir çok sualler açan Isparta Müddeiumumîsinin “Bu belâlar dediğin nedir?” diye olan sualine cevaben: Evet, demiş, zındıklar eğer Risalei’n-Nur’a ve şakirtlerine ilişseler, yakında bekleyen belâların hareket-i arz suretiyle geleceğini söylemişti.

Daha sonra bizi Denizli’ye sevk ettiler. Kastamonu, İstanbul, Ankaradahil olmak üzere on vilâyetten adliyelere sevk edilen yüzü mütecaviz Risale-i Nur talebelerinin bir kısmı bırakılmış, yetmiş kişiden ibaret olan bir diğer kısmı da Denizli’de “medrese-i Yusufiye” namını alan hapiste bulunuyordu. Bizim bütün müracaatlarımıza sudan cevap veriliyor, sevgili Üstadımız daha çok tazyik ve sıkıntı içerisinde yaşattırılıyor, ufûnetli, rutubetli, zulmetli, havasız bir yerde bütün bütün konuşmaktan ve temastan men edilmek suretiyle haps-i münferidde azap çektiriliyordu.

İşte bu sıralarda Denizlizindanının bu dehşetli ıztıraplarını geçirmekte idik. Allah’tan başka hiçbir istinadgâhları bulunmayan bu biçarelerin bir kısmı Kastamonu’dan, diğer bir kısmı İnebolu’dan, diğer bir kısmı da İstanbul’dan henüz gelmemişlerdi. Şu vatanın her köşesinde hak ve hakikat için çırpınan ve saf kalbleriyle necatları için Rabb-i Rahimlerine iltica eden pek çok mâsumların semâvâtı delip geçen Arşu’r-Râhmân’a dayanan âhları boşa gitmedi. Allahü Zülcelâl Hazretleri, o mübarek Üstadımızın Isparta’da söylediği gibi, mâsumları Cennete götüren, zâlimleri Cehenneme yuvarlayan dehşetli bir diğer zelzeleyi gönderdi. Karşısında Risalei’n-Nur müdafaa vaziyetinde bulunmamasından çok haneler harap oldu, çok insanlar enkaz altındaezildi, çokları sokak ortalarında kaldı. Henüz memleketlerininhapishanelerinde bulunan kardeşlerimizden Kastamonu’dan Mehmed Feyzi ve Sadık ve Emin ve Hilmi ve İnebolu’dan Ahmed Nazif, Denizli Hapishanesine sevk edildiklerinde şu mâlûmatı verdiler:

“Zelzele tam gece saat sekizde başladı. Bütün arkadaşlar, *Lâ ilâhe illâllah* zikrine devam ediyorduk. Zelzele bütün şiddetiyle devam etmekte idi.

O sırada hatırımıza geldi: Risalei’n-Nur’u aşkla ve bir sâikle üç-beş defa şefaatçı ederek Cenâb-ı Haktan halâs istedik. Elhamdü lillâh, derhal sâkin oldu.

Kastamonu’daise, o gece kal’adan kopan çok büyük bir taş, aşağıya yuvarlanarak bir haneyi ezmiş; birçokhanelerde yarıklar, çıkıklıklar olmuş, birkaç ev çökmüş, hükûmet binasıyarılmış, daha bunun gibi hasârat ve zâyiat olmuş. Fakat zelzele hergün olmak suretiyle bir müddet devam etmiş. Tosya’da

bin beş yüz ev harap olmuş, ölü ve yaralı miktarı çok fazla imiş. Kargı ve Osmancık tamamen, Lâdik ve sair mahallerde zayiat fazla miktarda imiş. İnebolu'da bir minarenin alemi eğrilmiş, ufak tefek çatlaklıklar olmuş, hasârat ve zayiat olmamış."

Ahmed Nazif, Emin, Sadık, Mehmed Feyzi

Üçüncü olan bu hareket-i arzdan sonra, yine Risalei'n-Nur'a ve talebelerine ve müellifine hücum eden ehl-i garazın sözünü dinleyen adliye, aynı tarzda bizi sıkmakta devam ediyordu. Zındıka taraftarları, mübarek Üstadımızın ihbarları olan ve Risale-i Nur'un büyük kerametlerinden olup zelzeleler eliyle gelen beliyyelere ehemmiyet vermek istemiyorlardı. Risalei'n-Nur'un İlâhî ve Kur'ânî hakikatlerine karşı cephe alan bu zümrenin başına bir dördüncü tokat daha geldi.

Garibi şu ki, biz Şubat'ın üçüncü günü mahkemeye çağrılmıştık. Iztırap ve elemleri içinde yüreklerimizi ağlatan hastalıklı haliyle kendisinden sorulansuallere cevap vermek için altmış beş kadar talebesinin önünde ayağakalkan mübarek Üstadımızın cevapları arasında "O zındıkların dünyaları başlarını yesin ve yiyecek!" kelimeleri, tekrar tekrar heyet-i hâkimenin yüzlerine karşı ağzından dökülüyordu. Birkaç defa mahkemeye gidip geldikten sonra, 7 Şubat 1944 tarihli İstanbul'da münteşir *"Hemşehri"* ismindeki bir gazete elime geçti. Gazete okumaya ve radyo dinlemeye hevesli olmamaklığımla beraber, "Yirminci asrın medenîleriyiz" diyerek bugünkü terakkiyat-ı beşeriyeyi kendilerinden bilen, Allah'ı unutan, âhirete inanmayan insanların başlarına Cenâb-ı Hakkın, motorlu vasıtalar eliyle nasıl ateşler yağdırdığını, o münkirlerin dünkü cennet hayatlarının bugünkü cehennemî hâlât içinde nasıl geçmekte olduğunu bilmek ve Risalei'n-Nur'un bereketiyle Anadolu'yu bu dehşetli ateş yağmurundan nasıl muhafaza etmekte olduğunu görmek ve şükretmek hâletinden gelen bir merakla bazı bu gibi havadisleri sorardım ve dinlerdim.

İşte bu gazetenin de harp boğuşmalarına ait resimlerine bakıyordum. Nazarıma çarpan, büyük yazı ile yazılmış bir sütunda, Anadolu'nun yirmi bir vilâyetini sarsan ve Şubat'ın birinci gününün gecesinde sabaha karşı herkes uykuda iken vukua gelen ve pek çok zayiata mal olan dehşetli bir zelzeleyi haber veriyordu. Derhal, Şubat'ın üçünde mahkemede sevgili Üstadımızın heyet-i hâkimeye "Zındıkların dünyaları başlarını yesin ve yiyecek!" diye tekrar tekrar söylediğisözleri hatırladım, "Eyvah!" dedim, "Risale-i Nur ıslah eder, ifsadetmez; imar eder, harap etmez; mes'ud eder, perişan etmez" diye söylerken, "Aksiyle bizi ve Risalei'n-Nur'u ittiham etmek, Hàlıkın hoşuna gitmiyor" dedim.

İşte, merkezi Gerede, Boluve Düzce olan bu kanlı zelzele, Risalei'n-Nur'un

dördüncü bir kerameti idi. Bu gazete şu malûmatı veriyor: Ankara, Bolu, Zonguldak, Çankırı ve İzmit vilâyetlerinde fazla kayıplar varmış. Gerede'de iki bin ev yıkılmış, yıkılmayan evler de oturulmayacak derecede harap olmuş, binden fazla ölü varmış, enkaz altından mütemadiyen ölü çıkartılıyormuş. Düzce'de zarar çokmuş, ölü ve yaralıların miktarı malûm değilmiş. Ankara'da yüz üç ölü ve bir o kadar da yaralı varmış. Bine yakın ev yıkılmış. Debbağhane'de iki ev çökmüş, bazı köylerde sarsıntıyı müteakip yangınlar olmuş. İlk sarsıntı çok kuvvetli olmuş, sarsıntıyı yeraltından gelen bir takım gürültüler takip etmiş. Bolu'dan ve diğer yerlerin köylerinden bir hafta geçtiği halde henüz malûmat alınamıyormuş. Diğer bir yerde iki yüz ev yıkılmış, on bir ölü varmış. Bolu ile telgraf ve telefon hatları kesilmiş, zelzele mıntıkasında şiddetli bir kar fırtınası hüküm sürüyormuş. İzmit'te zelzele olurken şimşekler çakmış, şehir birkaç saniye aydınlık içinde kalmış. Birçok yerlerde halk çırıl çıplak sokaklara fırlamış. Dünyanın bütün rasathaneleri bu büyük Anadolu zelzelesini kaydetmiş. Bir İngiliz rasathanesi sarsıntının çok harap edici olduğunu bildirmiştir. Sinop'ta aynı günde çok korkunç bir fırtına olmuş, gök gürültüleri ve şimşeklerle gittikçe şiddetini arttırmıştır.

Daha sonra başka bir gazetede tamamlayıcı ve hayret verici şu malûmatları gördüm: Zelzeleden evvel kediler, köpekler üçer-beşer olarak toplanmışlar, düşünceli, hüzünlü gibi alık alık birbirine bakarak bir müddet beraber oturmuşlar, sonra dağılmışlar. Gerek zelzele olurken ve gerekse olmadan evvel ve olduktan sonra da bu hayvanlardanhiçbiri görünmemiş, kasabalardan uzaklaşarak kırlara gitmişler. Birgaribi de şu ki: Bu hayvanlar isyanımızdan mütevellid olarak başımıza gelecek felâketleri lisan-ı halleriyle haber verdiklerini yazıyorlar da biz anlamıyoruz diyerek taaccüp ediyorlar.

İşte Üstadımız Bediüzzaman, uzun senelerden beri, "Zındıklar Risalei'n-Nur'a dokunmasınlar ve şakirtlerine ilişmesinler. Eğer dokunurlar ve ilişirlerse, yakından bekleyenfelâketler onları yüz defa pişman edecek!" diye Risalei'n-Nur ile haberverdiği yüzler hâdisat içinde, işte zelzele eliyle doğruluğunu imza ederek gelen dört hakikatlı felâket daha...

Cenâb-ı Hak bize ve Risalei'n-Nur'a taarruz edenlerin kalblerine iman ve başlarına hakikatı görecek akıl ihsan etsin, bizi bu zindanlardan, onları da bu felâketlerden kurtarsın. Âmin.

Mevkuf

Hüsrev

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [1] اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ [2]

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
2. Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Şimdiye kadar gizli münafıklar Risale-i Nur'a kanunla, adliye ile ve âsâyiş ve idare noktasından hükûmetin bazı erkânını iğfal edip tecavüz ediyorlardı. Biz, müsbet hareket ettiğimiz için, mecburiyet olduğu zaman tedâfüî vaziyetinde idik. Şimdi plânları akîm kaldı. Bilâkis tecavüzleri Risale-i Nur'un dairesini genişlettirdi. Bu defa yeni hurufla *Asâ-yı Mûsâ*'yı tab etmek niyetimiz, ihtiyarımız olmadığı halde, tecavüz vaziyeti Risale-i Nur'a veriliyor gibidir. Bu hâdisenin ehemmiyetli bir hikmeti şu olmak gerektir:

Risale-i Nur, bu mübarek vatanın mânevî bir halâskârı olmak cihetiyle, şimdi iki dehşetli mânevî belâyı def etmek için matbuat âlemiyle tezahüre başlamak, ders vermek zamanı geldi veya gelecek gibidir zannederim.

O dehşetli belâdan birisi: Hıristiyan dinini mağlûp eden ve anarşiliği yetiştiren şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanı, bu vatanı mânevî istilâsına karşı Risalei'n-Nur, sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'ânî vazifesini görebilir ve âlem-i İslâmın bu mübarek vatanın ahalisine karşı pek şiddetli itiraz ve ittihamlarını izale etmek için matbuat lisanıyla konuşmak lâzım gelmiş diye kalbime ihtar edildi.

Ben dünyanın halini bilmiyorum. Fakat Avrupa'da istilâkârâne hükmeden ve edyan-ı semaviyeye dayanmayan dehşetli cereyanın istilâsına karşı Risale-i Nur hakikatleri bir kal'a olduğu gibi, âlem-i İslâmın ve Asya kıt'asının hal-i hazırdaki itiraz ve ittihamını izale ve eskideki muhabbet ve uhuvvetini iade etmeye vesile olan bir mu'cize-i Kur'âniyedir. Bu memleketin vatanperver siyasîleri çabuk aklını başına alıp Risale-i Nur'u tab ederek resmî neşretmeleri lâzımdır ki, bu iki belâya karşı siper olsun.

Acaba bu yirmi sene zarfında iman-ı tahkikîyi pek kuvvetli bir surette bu vatanda neşreden Risale-i Nur olmasaydı, bu dehşetli asırda, acip inkılâp ve infilâklarda bu mübarek vatan, Kur'ân'ını, imanını dehşetli sadmelerden tam muhafaza edebilir miydi? Her neyse... Risale-i Nur'a, daha vatana, idareyezararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez; daha kimseyi o bahaneyleinandıramazlar. Fakat cepheyi değiştirip, din perdesi altında bazı safdil hocaları veya bid'a taraftarı veya enaniyetli sofi meşreplileri bazı kurnazlıklarla Risale-i Nur'a karşı—iki sene evvel İstanbul'da ve Denizli civarında olduğu gibi

—istimal etmek ve Risale-i Nur'a ve şakirtlerine ayrı bir cephede tecavüz etmeye münafıklar çabalıyorlar. İnşaallah muvaffak olamazlar. Risale-i Nur şakirtleri, tam ihtiyatla beraber, bir taarruz olduğu vakitte münakaşa etmesinler, aldırmasınlar. Aldanan ehl-i ilim ve imansa, dost olsunlar, "Biz size ilişmiyoruz. Siz de bize ilişmeyiniz. Biz ehl-i imanla kardeşiz" deyip yatıştırsınlar.

Saniyen,

Mübareklerin pehlivanı hem Abdurrahman, hem Lütfi, hem Büyük Hafız Alimânâlarını taşıyan büyük ruhlu Küçük Ali kardeşimiz bir sual soruyor. Halbuki o sualin cevabı Risale-i Nur'da yüz yerde var. "Risale-i Nur'un erkân-ı imaniye hakkında bu derece kesretli tahşidatı ne içindir? Bir ümmî mü'minin imanı büyük bir velînin imanı gibidir, diye eski hocalar bize ders vermişler?" diyor.

Elcevap: Başta *Âyetü'l-Kübrâ* merâtib-i imaniye bahislerinde; ve âhire yakın müceddid-i elf-i sâni İmam-ı Rabbanî beyanı ve hükmü ki, "Bütün tarikatlerin müntehası ve en büyük maksatları, hakaik-i imaniyenin inkişafıdır. Ve bir mesele-i imaniyenin kat'iyetle vuzuhu, bin kerametlerden ve keşfiyatlardan daha iyidir"; ve *Âyetü'l-Kübrâ*'nın en âhirdeki ve Lâhikadan alınan o mektubun parçası ve tamamının beyanatı cevap olduğu gibi, *Meyve Risalesi*'nin tekrarat-ı Kur'âniye hakkında Onuncu Meselesi, tevhid ve iman rükünleri hakkında tekrarlı ve kesretli tahşidat-ı Kur'âniyenin hikmeti, aynen bitamamiha onun hakikî tefsîri olan Risale-i Nur'da cereyan etmesi de cevaptır.

Hem, iman-ı tahkikî ve taklidî ve icmâlî ve tafsilî ve imanın bütün tehacümata ve vesveseler ve şüphelere karşı dayanıp sarsılmamasını beyan eden Risale-i Nur parçalarının izahatı, büyük ruhlu Küçük Ali'nin mektubuna öyle bir cevaptır ki, bize hiçbir ihtiyaç bırakmıyor.

İkinci Cihet: İman, yalnız icmâlî ve taklîdî bir tasdike münhasır değil; bir çekirdekten, tâ büyük hurmaağacına kadar ve eldeki ayinede görünen misalî güneşten tâ denizyüzündeki aksine, tâ güneşe kadar mertebeleri ve inkişafları olduğu gibi; imanın o derece kesretli hakikatleri var ki, bin bir esmâ-i İlâhiye ve sair erkân-ı imaniyenin kâinat hakikatleriyle alâkadar çok hakikatleri var ki, "Bütün ilimlerin ve mârifetlerin ve kemalât-ı insaniyenin en büyüğü imandır ve iman-ı tahkikîden gelen tafsilli ve burhanlı mârifet-i kudsiyedir" diye ehl-i hakikat ittifak etmişler.

Evet, iman-ı taklidî, çabuk şüphelere mağlûp olur. Ondan çok kuvvetli ve çok geniş olan iman-ı tahkikîde pek çok meratip var. O meratiplerden ilmelyakîn mertebesi, çok burhanlarının kuvvetleriyle binler şüphelere karşı dayanır. Halbuki taklidî iman bir şüpheye karşı bazan mağlûp olur.

Hem iman-ı tahkikînin bir mertebesi de aynelyakîn derecesidir ki, pek çok mertebeleri var. Belki esmâ-i İlâhiye adedince tezahür dereceleri var. Bütün kâinatı bir Kur’ân gibi okuyabilecek derecesine gelir.

Hem bir mertebesi de hakkalyakîndir. Onun da çok mertebeleri var. Böyle imanlı zâtlara şübehat orduları hücum da etse bir halt edemez. Ve ulemâ-i ilm-i kelâmın binler cild kitapları, akla ve mantığa istinaden telif edilip, yalnız o mârifet-i imaniyenin burhanlı ve aklî bir yolunu göstermişler. Ve ehl-i hakikatin yüzer kitapları keşfe, zevke istinaden o mârifet-i imaniyeyi daha başka bir cihette izhar etmişler. Fakat, Kur’ân’ın mu’cizekâr cadde-i kübrâsı, gösterdiği hakaik-i imaniye ve mârifet-i kudsiye, o ulemâ ve evliyanın pek çok fevkinde bir kuvvet ve yüksekliktedir.

İşte, Risale-i Nur bu cami ve küllî ve yüksek mârifet caddesini tefsir edip, bin seneden beri Kur’ân aleyhine ve İslâmiyet ve insaniyet zararına ve adem âlemleri hesabına tahribatçı küllî cereyanlara karşı Kur’ân ve iman namına mukabele ediyor, müdafaa ediyor. Elbette hadsiz tahşidata ihtiyacı vardır ki, o hadsiz düşmanlara karşı dayanıp ehl-i imanın imanını muhafazasına Kur’ân nuruyla vesile olsun.

Hadîs-i şerifte vardır ki: “Bir adam seninle imana gelmesi, sana sahra dolusu kırmızı koyunlardan daha hayırlıdır.”[1] “Bazan bir saat tefekkür, bir sene ibadetten daha hayırlı olur.”[2] Hattâ Nakşîlerin hafî zikre verdiği büyük ehemmiyet, bu nevi tefekküre yetişmek içindir.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve dua ediyoruz.

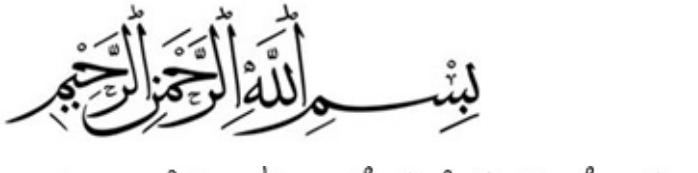
اَلْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي[3]

Kardeşiniz

Said Nursî

1. *Buhari*, Cihad: 102, 143; *Müslim*, Fadâilü’s-Sahâbe: 34; *Dârimî*,İlim: 10; el-Münâvî, *Feyzü’l-Kadîr:* 6:359, hadis no: 9606.
2. El-Aclûnî, *Keşfü’l-Hafâ*, 1:310; Gazâlî, *İhyâ u Ulûmi’d-Dîn*,4:409 (Kitâbu’t-Tefekkür); el-Heysemî, *Mecmeu’z-Zevâid*, 1:78.
3. Bâkî olan sadece Odur.

(Risale-i Nur’un has şâkirdlerinden ve ehemmiyetli eski muallimlerden ve îmânı kuvvetli olan büyük muallimleri temsil eden Hasan Feyzi’nin Sikke-i Tasdîk-ı Gaybî’den aldığı bir ilhamla Risale-i Nur hakkında ve o nurun menbaı ve esası olan Nur-u Muhammedî (a.s.m.) ve hakikat-ı Kur’ân ve sırr-ı îmân tarifinde bu kasideyi yazmış.)

يُرِيدُونَ لِيُطْفِؤُا نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُورِهِ
وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ [1]

1. “Onlar Allah’ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Fakat Allah nurunutamamlayacaktır—kâfirler isterse hoşlanmasınlar.” Saf Sûresi, 61:8.

Ahmed yaratılmış o büyük Nur-u Ehadden,
Her zerrede nurdur, o ezelden, hem ebedden.

Bir nur ki odur hem yüce, hem lâyetenâhi,
Ol fahr-i cihan Hazret-i Mahbub-u İlâhî.

Parlattı cihanı bu güzel nur-u Muhammed (a.s.m.)
Halk olmasa, olmaz idi bir zerre ve bir fert.

Ol nuru ânın, her yeri, her zerreyi sarmış,
Baştan başa her dem bu kesif zulmeti yarmış.

Bir nur ki odur sade ve hem lâyetezelzel,
Ârî ve berî cümleden üstün ve mükemmel.

Bir nur ki bütün zerrede ancak o nümâyân,
Bir nur ki verir kalblere hem aşk ile iman.

Bir nur ki eğer olmasa ol nur hele bir an,
Baştan başa zulmette kalır hem de bu ekvan.

Bir nur ki değil öyle muhat, hem dahi mahsur
Bir nur ki eder kalbi de pürnur, çeşmi de pürnur.

Bir lem’adır andan, şu büyük şems ve kamerler.
Hep işte o nurdan bu acâib koca âlem,

Halk oldu o nurdan yine Cennetle Cehennem.
Şek yok ki o nurdur okunan Hazret-i Kur’ân,
Ol nur-u ezel hem sebeb-i hilkat-i insan.

Herşeye odur mebde’ ve asıl ve esas hem,
Ondan görünür nev-i beşer böyle mükerrem.

Bir zerre değil, bahr-i muhit o bahr-i münirden,
Hem nasıl beşer hiç kalıyor hepsi de birden.

Şek yok ki cihan, katre-i nurundan o nurun,
Şek yok ki bu can, zerre-i nurundan o nurun.

Sönsün diye üflense, o derya gibi kaynar,
Söndürmeye hem kimde acep zerre mecal var?

Söndürmeye kalkmıştı asırlar dolu küffar,
Kahreyledi her hepsini ol Hazret-i Kahhâr.

Hep sönmüş asırlar, yanıyor sönmeden ol,
Tarihe sorun, kimdir o nur, hem kim imiş menfur?

Alnında yanan nur-u Muhammeddi Halîl’in,
Yetmezdi gücü bakmaya her çeşm-i alîlin.

Görseydi Resulün o güzel nurunu Nemrud,
Yakmazdı o dem, nârını ol kâfir-i matrud.

Bir sivrisinek öldürüyor o şâh-ı cihânı (!)
Atmıştı Halil’i âteşe çünkü o canî.

Bir perde açıp söyledi Hak gizli kelâmdan,
Ol âteşe bahseyledi hem berd ü selâmdan.

“Dostum ve Resulüm yüce İbrahim’i, ey nâr,
At âdetini, yakma bugün, sen onu zinhar!”

Bir gizli hitap geldi de ol dem yine Haktan
Bir abd-i mükerrem dahi kurtuldu bıçaktan.

Ol nurdan için Yûnus'u hıfzeyledi ol hût,
Ol nur ile kahreyledi hem kavmini ol Lût.

Ol hüsn-ü cemal, eyledi âlemleri hayran,
Nerden onu bulmuş, acaba Yûsuf-u Ken'an?

Hikmet nedir, ol dertlere sabreyledi Eyyûb,
Hem sırrı nedir, Yûsuf için ağladı Yakub.

Öldükçe dirildikçe neden duymadı bir his?
Ol namlı nebi, şanlı şehid Hazret-i Cercis.

Hasretle neden ağladılar Âdem ve Havvâ?
Kimdendi bu yıllarca süren koskoca dâvâ?

Hem âh, neden terk edilip Ravza-i Cennet?
Bir dâr-ı karar oldu neden âlem-i mihnet?

Nur şehri olan Tûr'da o dem Hazret-i Mûsa
Esrâr-ı kelâm hep çözülüp buldu tecellâ.

Bir parça Zebur'dan okusa Hazret-i Dâvud,
Başlardı hemen sanki büyük mahşer-i mev'ud.

Bilmem ki neden, yel ve sular hep onu dinler,
Bilmem ki neden, hep işiten âh diye inler.

Mahlûku bütün kendine râm etti Süleyman,
Nerdendi bu kuvvet, ona kimdendi bu ferman?

Yellerle uçan şanlı büyük taht-ı mukaddes
Esrâr-ı ezelden o da duymuş yine bir ses.

Ol hangi acip sır ki, çıkar göklere İsâ,
Kimdir çekilen çarmıha, kimdir yine Yûda.

Nur derdi için tahtını terk eyledi Edhem,
Bir başkasının tahtı olur derdine merhem.

Çok şahs-ı velî, nur ile hem etti kanaat,
Çok şahs-ı denî, nur ile hem buldu kerâmet.

Her hepsi de pervanesi, üftadesi nurun,
Her hepsi muamma, gücü yetmez bu şuurun.

Şakk etti kamer, Fahr-i Beşer, ol Yüce Server,
Her yerde ve her anda onun nuru muzaffer.

Kur'ân'dı kavli, nurdu yolu, ümmeti mutlu,
Ümmet olanın kalbi bütün nur ile doldu.

Çekmezdi keder, ol sözü cevher, özü kevser,
Ol Sûre-i Kevser, dedi a'dâsına "ebter!"

Ol Şems-i Ezelden kaçınan ol kuru başlar,
Gayyâ-i Cehennemde bütün yakmış ateşler.

Bitmişti nefes, çıkmadı ses, bıktı da herkes,
Ol nura varıp baş eğerek hem dediler pes!

İdrâki olan kafile ayrıldı Kureyşten,
Feyz almak için doğmuş olan şanlı güneşten.

Ol kevser-i Ahmed'den içip herbiri tas tas,
Olmuştu o gün sanki mücellâ birer elmas.

Ol başlara tâç, derde ilâç, mürşid-i âlem,
Eylerdi nazar bunlara nuruyla demâdem.

Bunlardı o a'dâyı boğan bir alay arslan,
Hak uğruna, nur uğruna olmuş çoğu kurban.

Bunlardan o gün ehl-i nifak cümle kaçardı,
Müşrik ise, ol aklı anın kalmaz, uçardı.

Bunlardı o Peygamberin ashabı ve âli,
Dünyada ve ukbâda da hem şanları âlî.

Tavsif ediyor bunları hep şöylece Kur'ân,
Sulh vakti koyun, kavgada kükrek birer arslan!

Hep yüzleri pâk, sözleri hak, yolları haktı,
Merkebleri yeller gibi Düldüldü, Burakdı.

Bir cezbe-i “Yâ Hayy!” ile seller gibi aktı,
A’dâya varıp herbiri şimşek gibi çaktı.

Bunlardı o gün halka-i tevhidi kuranlar,
Bunlardı o gün baltalayıp küfrü kıranlar.

Bunlardı mübarek yüce cem’iyet-i şûrâ,
Bunlardı o nurdan dizilen halka-i kübrâ.

Bunlardı alan Suriye, Irak, ülke-i Kisrâ,
Bunlarla ziyâdar o karanlık koca sahrâ.

Bunlardı veren hasta, alîl gözlere bir fer,
Bunlardı o tarihe geçen şanlı gazanfer.

Her hepsi de bir zerre-i nuru o Habîbin,
Her an görünür gözlere ondan nice yüz bin.

Nur altına girmiş bulunan türlü cemaat,
Hem buldu beka, hem de bütün gördü adalet.

Derhal açılıp gökyüzü hem parladı ol nurdan gelen Risâlei’n-Nur
Hallâk-ı Rahîm eyledi mahlûkunu mesrur.

Zulmet dağılıp başladı bir yep yeni gündüz,
Bir neş’e duyup sustu biraz ağlayan o göz.

Bir dem bile düşmezken onun âhı dilinden,
Kurtuldu, yazık dertli beşer derdin elinden.

Ol taze güneş, ülkeye serptikçe ışıklar,
Hep şâd olacak, şevk bulacak kalbi kırıklar.

Her kalbe sürur, her göze nur doldu bugünden,
Bir müjde verir sanki o bir şanlı düğünden.

Arz eyleyelim ol yüce Allah’a şükürler,
Kalkar bu kahr ü cehl ve dalâl, şirk ve küfürler.

Ol nur-u Hüdâ saldı ziya, kalbe safâ hem,
Gösterdi beka, göçtü fenâ, buldu vefâ hem.

Çıkmıştı şakî, geldi nakî gördü adâvet,
Eylerdi nefiy, oldu hafî nur-u hidâyet.

Fışkırdı Risale-i Nur, ufuktan nur-u Risalet
Ol nur-u Risalet verecek emn ü adâlet.

Allah'a şükür, kalkmada hep cümle karanlık,
Allah'a şükür, dolmada hep kalbe ferahlık.

Allah'a şükür, işte bugün perde açıldı,
Âlemlere artık yine bir neş'e saçıldı.

Artık bu sönük canlara can üfledi cânan,
Artık bu gönül derdine ol eyledi derman.

Bir fasl-ı bahar başladı illerde bu günden,
Bir sohbet-i gül başladı dillerde bu günden.

Benden bana ben gitmek için Risale-i Nur diye koştum,
Nur derdine düştüm de denizler gibi coştum.

Bir zerrecik olsun bulayım der de ararken
Düştüm yine derya gibi bir nura bugün ben.

Verdim ona ben gönlümü baştan başa artık,
Mâşukum odur, şimdi benim, ben ona âşık.

Ol nur-u ezel hem kararan kalblere lâyık,
Ol nurdan alır feyzini hem cümle halâyık.

Kahreyledi ol zulmeti Risale-i Nur'a akanlar,
Nur kahrına uğrar, ona hasmâne bakanlar.

Küfrün bütün alayı hücum etse de ey nur,
Etmez seni dûr, kendi olur belki de makhur.

Sensin yine hâzır, yine sensin bize nâzır
Ey nur-u Rahîm, ey ebedî bir cilve-i kudret-i Fâtır!

Bir neş’e duyurdun imanla sırr-ı ezelden,
Bir müjde getirdin bize ol namlı güzelden.

Mâdem ki içirdin bize ol âb-ı hayattan
Bir zerre kadar kalmadı havf şimdi memattan.

Hasret yaşadık nuruna yıllarca bütün biz,
Mâsum ve alîl, türlü belâ çekti sebepsiz.

Yıllarca akan, kan dolu göz yaşları dinsin,
Zâlim yere batsın, o zulüm bir yere sinsin.

Yıllarca, asırlarca bu nurun yine yansın,
Öksüz ve yetim, dul ve alîl hepsi de kansın.

Ey nur gülü, nur çehreni öpsem dudağından,
Kalb bahçesinin kalbine diksem budağından.

Her dem kokarak hem o güzel râyihasından
Çıksam yine ben âlem-i fâni tasasından.

Nur güllerin açsın, yine miskler gibi tütsün,
Sînemde bu can bülbülü tevhid ile ötsün.

Sensin bize bir neş’e veren ol gül-ü hâlis,
Sensin bize hem cümleden âlâ, dahi muhlis.

Ey nur-u Risaletten gelen bir burhan-ı Kur’ân!
Ey sırr-ı Furkan’dan çıkan hüccet-i iman!

Sendin bize matlub, yine sendin bize mev’ud,
Sayende bugün herkes olur zinde ve mes’ud.

Her an seni bekler ve sayıklardı bu dünya,
Hak kendini gösterdi, bugün bitti o rüya.

Bin üç yüz senedir toprağa dönmüş nice milyar
Mü’min ve muvahhid seni gözlerdi hep ey yâr!

Her hepsi de senden yana söylerdi kelâmı
Her hepsi de her an sana eylerdi selâmı.

Nur çehreni açsan, atarak perdeyi yüzden
Söyler bana ruhum yine مَا ازْدَدْتُ يَقِينًا[1]

Vallah, ezelden bunu ben eyledim ezber:
Risalei’n-Nurdur vallah o son müceddid-i ekber.

Yüzlerce sened, hem nice yüzlerce işaret,
Eyler bu mukaddes koca dâvâya şehadet.

En başta gelen şâhid-i adl Hazret-i Kur’ân
Göstermiş ayânen otuz üç yerde o burhan.

يَامُدْرِكًا[2]’in kalbine gömmüş Esedullah,
Çok sır ki, bilenler oluyor hep sana âgâh.

كُنْ قَادِرِيَّ الْوَقْتِ[3]demiş ol pîr-i muazzam,
Binlerce velî hem yine yapmış buna bin zam.

Mu’cizdir o söz, haktır o öz, görmedi her göz,
Artık bu muammaları gel sen bize bir çöz.

Altıncı Sözün aldı bütün fiil ve sıfatı,
Verdim de arındım ona hem zât ve hayâtı.

Müflis ve fakir bekliyordum şimdi kapında
Tevhide eriştir beni, gel vârını sun da.

“Ben!.. Ben!..” diye yazdımsa da sensin yine ol “Ben”,
Hiçten ne çıkar, hem bana benlik yine senden.

Affet beni ey affı büyük lütfu büyük Risalei’n-Nur!
Bir dem bile hem eyleme senden beni yâ Rabbenâ mehcur!

Nur aşkına, Hak aşkına, dost aşkına ey nur!
Nurunla ve sırrınla bugün kıl bizi mesrur.

Ey nur-u ezelden gelen nur-u Muhammed (a.s.m.),
Ey sırr-ı imandan gelen nur-u müebbed!

Binlerce yetimin duyulan âhını bir kes,
Sarsar o büyük arşı da vallah bu çıkan ses.

Vallah cemilsin, yeter artık bu celâlin!
Göster bize ey nur-u Muhammed, bir kere cemalin!

Dergâhını aç, et bize ihsan, yine ey nur-u Risalet!
Biz dertli kuluz, kıl bize derman, yine ey nur-u hakikat!

Emmâre olan nefsimizin emrine uyduk,
Ver bizlere sen nur ile îkan, yine ey nur-u Kur’ân!

Hırs âteşi sönsün de gönül gülşene dönsün,
Saç nurunu, hem feyzini her an, yine ey nur-u iman!

Sen nur-u Bedi’, nur-u Rahîmsin, bize lûtfet,
Hep isteğimiz aşk ile iman, yine ey nur-u İlâhî!

Dinin çekilip, dev gibi saldırmada vahşet,
Rahmet bizi, gark etmeye tufan, yine ey nur-u Rahmânî!

Pürnura boyansın bütün âfâk-ı cihanın,
Her yerde okunsun da bu Kur’ân, yine ey nur-u Sübhânî!

Mahbubuna uyduk, hepimiz ümmeti olduk,
Ağlatma yeter, et bizi handân, yine Ey nur-u Rabbânî!

Ol Ravza-i Pâk-i Ahmedi (a.s.m.) göster bize bir dem,
Artık olalım hep ona kurban, yine Ey nur-u Samedânî!

İslâma zafer ver bizi kurtar, bizi güldür,
A’dâmızı et hâk ile yeksan, yine ey nur-u Furkanî!

Her belde-i İslâm ile, olsun bu yeşil yurd,
Tâ haşre kadar Cennet-i cânan, yine ey nur-u imanî!

Ol Fahr-i Cihan, Âl-i Abâ hakkı için, yâ Rab.
Hıfzet bizi âfât ve belâdan, yâ Nûra’l-Envâr, Bihakkı ismike’n-Nûr!

1. (Gayb perdesi açılsa) yakînim (şüphesizliğim) artmayacaktır. [Hz. Ali (r.a.)]
2. Ey (felâket asrına) ulaşan!
3. Zamanın kâdirîsi ol.

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ [1]

وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ [2]

Mübarek Üstadım Efendim,

O büyük ve güzel has nurunun, bu fakir ve bîçâre talebeniz, bu vâdide ve bu şekilde olan ihsan ve ikrâmâtını aynen huzur-u irfanınıza sunuyor ve bu vesile ile mübarek ellerinizi ve dâmen-i pâkinizi bir daha öpmek şerefiyle müşerref oluyorum, kabul buyurulmasını Hazretinizden istirham ederim efendim.

Âciz, bîçâre talebeniz

Hasan Feyzi

رَحْمَةُ اللّٰهِ عَلَيْهِ بِعَدَدِ حُرُوفِ رَسَائِلِ الْمَكْتُوبَةِ وَالْمَقْرُوءَةِ اٰمِينَ [3]

1. Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.
2. "Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin." İsrâ Sûresi, 17:44.
3. Yazılan ve okunan Risale-i Nur harfleri sayısınca Allah'ın rahmeti onun üzerine olsun! Amin.

(Yirmi Sekizinci Mektuptan)

Yedinci Mesele

[1]

1. “Onlara söyle ki: Allah’ın lütfuyla ve rahmetiyle—ancak bununla ferahlansınlar. Bu, onların dünyada toplayıp durduklarından daha hayırlıdır.” YûnusSûresi, 10:58.

Şu Mesele, Yedi İşarettir.

Evvelâ, tahdis-i nimet suretinde birkaç sırr-ı inâyeti izhar eden Yedi Sebebi beyan ederiz.

BİRİNCİ SEBEP: Eski Harb-i Umumîden evvel ve evâilinde, bir vakıa-i sadıkada görüyorum ki, Ararat Dağı denilen meşhur Ağrı Dağının altındayım. Birden o dağ müthiş infilâk etti. Dağlar gibi parçalarıdünyanın her tarafına dağıttı. O dehşet içinde baktım ki, merhum validem yanımdadır. Dedim: “Ana, korkma. Cenâb-ı Hakkın emridir; O Rahîmdir ve Hakîmdir.”

Birden, o halette iken, baktım ki, mühim bir zât bana âmirâne diyor ki: “İ’câz-ı Kur’ân’ı beyan et.”

Uyandım, anladım ki, bir büyük infilâk olacak. O infilâk ve inkılâptan sonra, Kur’ân etrafındaki surlar kırılacak. Doğrudan doğruya Kur’ânkendi kendini müdafaa edecek. Ve Kur’ân’a hücum edilecek; i’câzı onunçelik bir zırhı olacak. Ve şu i’câzın bir nev’ini şu zamanda izharına, haddimin fevkinde olarak, benim gibi bir adam namzet olacak. Ve namzet olduğumu anladım.

Madem i’câz-ı Kur’ân’ı bir derece beyan, Sözlerle oldu. Elbette, o i’câzın hesabına geçen ve onun reşehâtı ve berekâtı nev’inden olan hizmetimizdeki inâyâtı izhar etmek, i’câza yardımdır ve izhar etmek gerektir.

İKİNCİ SEBEP: Madem Kur’ân-ı Hakîm mürşidimizdir, üstadımızdır, imamımızdır, her bir âdabda rehberimizdir. O kendi kendini methediyor. Biz de onun dersine ittibâen, onun tefsirini methedeceğiz.

Hem madem yazılan Sözler onun bir nevi tefsiridir. Ve o risaleler ki, hakaik-i Kur’âniyenin malıdır ve hakikatleridir. Ve madem Kur’ân-ı Hakîm ekser

sûrelerde, hususan الر’larda, حٰمٓ’lerde kendi kendini kemâl-i haşmetle gösteriyor, kemâlâtını söylüyor, lâyık olduğu methi kendi kendine ediyor. Elbette, Sözlerde in’ikas etmiş Kur’ân-ı Hakîmin lemeât-ı i’câziyesinden ve o hizmetin makbuliyetine alâmet olan inâyât-ı Rabbâniyenin izharına mükellefiz. Çünkü o üstadımız öyle eder ve öyle ders verir.

ÜÇÜNCÜ SEBEP: Sözler hakkında, tevazu suretinde demiyorum; belki bir hakikati beyan etmek için derim ki:

Sözlerdeki hakaik ve kemâlât benim değil, Kur’ân’ındır ve Kur’ân’dan tereşşuh etmiştir. Hattâ Onuncu Söz, yüzer âyât-ı Kur’âniyeden süzülmüş bazı katarattır. Sair risaleler dahi umumen öyledir.

Madem ben öyle biliyorum. Ve madem ben fâniyim, gideceğim. Elbette bâki olacak birşey ve bir eser, benimle bağlanmamak gerektir ve bağlanmamalı. Ve madem ehl-i dalâlet ve tuğyan, işlerine gelmeyen bir eseri, eser sahibini çürütmekle eseri çürütmek âdetleridir. Elbette, semâ-yı Kur’ân’ın yıldızlarıyla bağlanan risaleler, benim gibi çok itirazâta ve tenkidâta medar olabilen ve sukut edebilen çürük bir direkle bağlanmamalı.

Hem madem örf-ü nâsta, bir eserdeki mezâyâ, o eserin masdarı ve menbaı zannettikleri müellifinin etvârında aranılıyor. Ve bu örfe göre, o hakaik-i âliyeyi ve o cevâhir-i gàliyeyi kendim gibi bir müflise ve onların binde birini kendinde gösteremeyen şahsıma mal etmek, hakikate karşı büyük bir haksızlık olduğu için, risaleler kendi malım değil, Kur’ân’ın malı olarak, Kur’ân’ın reşehât-ı meziyâtına mazhar olduklarını izhar etmeye mecburum.

Evet, lezzetli üzüm salkımlarının hâsiyetleri, kuru çubuğunda aranılmaz. İşte ben de öyle bir kuru çubuk hükmündeyim.

DÖRDÜNCÜ SEBEP: Bazan tevazu, küfrân-ı nimeti istilzam ediyor; belki küfrân-ı nimet olur. Bazan da tahdis-i nimet, iftihar olur. İkisi de zarardır. Bunun çare-i yegânesi—ki ne küfrân-ı nimet çıksın, ne de iftihar olsun—meziyet ve kemâlâtları ikrar edip, fakat temellük etmeyerek, Mün’im-i Hakikînin eser-i in’âmı olarak göstermektir.

Meselâ, nasıl ki murassâ ve müzeyyen bir elbise-i fâhireyi biri sana giydirse ve onunla çok güzelleşsen, halk sana dese, “Maşaallah, çok güzelsin, çok güzelleştin.” Eğer sen tevazukârâne desen, “Hâşâ, ben neyim? Hiç! Bu nedir, nerede güzellik?” O vakit küfrân-ı nimet olur ve hulleyi sana giydiren mahir san’atkâra karşı hürmetsizlik olur.

Eğer müftehirâne desen, “Evet, ben çok güzelim. Benim gibi güzel nerede var? Benim gibi birini gösteriniz.” O vakit, mağrurâne bir fahirdir.

İşte, fahirden, küfrandan kurtulmak için demeli ki: “Evet, ben güzelleştim. Fakat güzellik libasındır ve dolayısıyla libası bana giydirenindir; benim değildir.”

İşte, bunun gibi, ben de, sesim yetişse bütün küre-i arza bağırarak derim ki:

Sözler güzeldirler, hakikattirler. Fakat benim değildirler; Kur’ân-ı Kerîmin hakaikinden telemmu’ etmiş şualardır.

وَمَامَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِي وَلٰكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِي بِمُحَمَّدٍ [1]

düsturuyla derim ki:

وَمَامَدَحْتُ الْقُرْاٰنَ بِكَلِمَاتِي وَلٰكِنْ مَدَحْتُ كَلِمَاتِي بِالْقُرْاٰنِ

Yani, “Kur’ân’ın hakaik-i i’câzını ben güzelleştiremedim, güzel gösteremedim. Belki Kur’ân’ın güzel hakikatleri benim tabiratlarımı da güzelleştirdi, ulvîleştirdi.”

1. “Ben sözlerimle Muhammed’i (a. s.m.) övüp güzel göstermedim. Belki MuhammedAleyhissalâtü Vesselâmın güzelliği benim sözlerimi de güzelleştirdi.”

Madem böyledir; hakaik-i Kur’ân’ın güzelliği namına, Sözler namındaki âyinelerinin güzelliklerini ve o âyinedarlığa terettüp eden inâyât-ı İlâhiyeyi izhar etmek, makbul bir tahdis-i nimettir.

BEŞİNCİ SEBEP: Çok zaman evvel bir ehl-i velâyetten işittim ki: O zât, eski velîlerin gaybî işaretlerinden istihraç etmiş ve kanaati gelmiş ki, “Şark tarafından bir nur zuhur edecek, bid’alar zulümâtını dağıtacak.” Ben böyle bir nurun zuhuruna çok intizar ettim ve ediyorum. Fakat çiçekler baharda gelir. Öyle kudsî çiçeklere zemin hazır etmek lâzım gelir. Ve anladık ki, bu hizmetimizle o nuranî zâtlara zemin ihzar ediyoruz.

Madem kendimize ait değil; elbette, Sözler namındaki nurlara ait olan inâyât-ı İlâhiyeyi beyan etmekte medar-ı fahir ve gurur olamaz; belki medar-ı hamd ve şükür ve tahdis-i nimet olur.

ALTINCI SEBEP: Sözlerin telifi vasıtasıyla Kur’ân’a hizmetimize bir mükâfât-ı âcile ve bir vasıta-i teşvik olan inâyât-ı Rabbâniye, bir muvaffakiyettir. Muvaffakiyet ise izhar edilir.

Muvaffakiyetten geçse, olsa olsa bir ikram-ı İlâhî olur. İkram-ı İlâhî ise, izharı bir şükr-ü mânevîdir.

Ondan dahi geçse, olsa olsa, hiç ihtiyarımız karışmadan bir keramet-i

Kur’âniye olur. Biz mazhar olmuşuz. Bu nevi ihtiyarsız ve habersiz gelen bir kerametin izharı zararsızdır.

Eğer âdi kerâmâtın fevkine çıksa, o vakit, olsa olsa Kur’ân’ın i’câz-ı mânevîsinin şûleleri olur. Madem i’câz izhar edilir; elbette i’câza yardım edenin dahi izharı, i’câz hesabına geçer. Hiç medar-ı fahir ve gurur olamaz; belki medar-ı hamd ve şükrandır.

YEDİNCİ SEBEP: Nev-i insanın yüzde sekseni ehl-i tahkik değildir ki, hakikate nüfuz etsin ve hakikati hakikat tanıyıp kabul etsin. Belki, surete, hüsn-ü zanna binaen, makbul ve mutemed insanlardan işittikleri mesâili takliden kabul ederler. Hattâ, kuvvetli bir hakikati zayıf bir adamın elinde zayıf görür; ve kıymetsiz bir meseleyi kıymettar bir adamın elinde görse, kıymettar telâkki eder.

İşte, ona binaen, benim gibi zayıf ve kıymetsiz bir biçarenin elindeki hakaik-i imaniye ve Kur’âniyenin kıymetini, ekser nâsın nokta-i nazarında düşürmemek için, bilmecburiye ilân ediyorum ki, ihtiyarımız ve haberimiz olmadan, birisi bizi istihdam ediyor; biz bilmeyerek bizi mühim işlerde çalıştırıyor. Delilimiz de şudur ki: Şuurumuz ve ihtiyarımızdan hariç bir kısım inâyâta ve teshilâta mazhar oluyoruz. Öyle ise, o inâyetleri bağırarak ilân etmeye mecburuz.

İşte, geçmiş yedi esbaba binaen, küllî birkaç inâyet-i Rabbâniyeye işaret edeceğiz.

BİRİNCİ İŞARET

Yirmi Sekizinci Mektubun Sekizinci Meselesinin Birinci Nüktesinde beyan edilmiştir ki, tevafukattır.

Ezcümle, Mu’cizât-ı Ahmediye Mektubatında, Üçüncü İşaretinden tâ On Sekizinci İşaretine kadar altmış sahife, habersiz, bilmeyerek, bir müstensihin nüshasında, iki sahife müstesna olmak üzere mütebâki bütün sahifelerde, kemâl-i muvazenetle, iki yüzden ziyade *Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm* kelimeleri birbirine bakıyorlar. Kim insafla iki sahifeye dikkat etse, tesadüf olmadığını tasdik edecek. Halbuki, tesadüf, olsa olsa bir sahifede kesretli emsal kelimeleri bulunsa, yarı yarıya tevafuk olur, ancak bir iki sahifede tamamen tevafuk edebilir. O halde böyle umum sahifelerde *Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm* kelimesi, iki olsun, üç olsun, dört olsun veya daha ziyade olsun, kemâl-i mizanla birbirinin yüzüne baksa, elbette tesadüf olması mümkün değildir. Hem sekiz ayrı ayrı müstensihin bozamadığı bir tevafukun, kuvvetli bir işaret-i gaybiye, içinde olduğunu gösterir.

Nasıl ki, ehl-i belâğatin kitaplarında belâğatin derecâtı bulunduğu halde, Kur’ân-ı Hakîmdeki belâğat, derece-i i’câza çıkmış; kimsenin haddi değil ki ona yetişsin. Öyle de, mu’cizât-ı Ahmediyenin bir âyinesi olan On Dokuzuncu

Mektup ve mu’cizât-ı Kur’âniyenin bir tercümanı olan Yirmi Beşinci Söz ve Kur’ân’ın bir nevi tefsiri olan Risale-i Nur eczalarında tevafukat, umum kitapların fevkinde bir derece-i garabet gösteriyor. Ve ondan anlaşılıyor ki, mu’cizât-ı Kur’âniye ve mu’cizât-ı Ahmediyenin bir nevi kerametidir ki, o âyinelerde tecellî ve temessül ediyor.

İKİNCİ İŞARET

Hizmet-i Kur’âniyeye ait inâyât-ı Rabbâniyenin ikincisi şudur ki:

Cenâb-ı Hak, benim gibi kalemsiz, yarım ümmî, diyar-ı gurbette kimsesiz, ihtilâttan men edilmiş bir tarzda; kuvvetli, ciddî, samimî, gayyur, fedakâr ve kalemleri birer elmas kılıç olan kardeşleri bana muavin ihsan etti. Zayıf ve âciz omuzuma çok ağır gelen vazife-i Kur’âniyeyi, o kuvvetli omuzlara bindirdi, kemâl-i kereminden yükümü hafifleştirdi.

O mübarek cemaat ise, Hulusi’nin tabiriyle telsiz telgrafın âhizeleri hükmünde ve Sabri’nin tabiriyle Nur fabrikasının elektriklerini yetiştiren makineler hükmünde ayrı ayrı meziyetleri ve kıymettar muhtelif hâsiyetleriyle beraber, yine Sabri’nin tabiriyle bir tevafukat-ı gaybiye nev’inden olarak, şevk ve sa’y ü gayret ve ciddiyette birbirine benzer bir surette, esrar-ı Kur’âniyeyi ve envâr-ı imaniyeyi etrafa neşretmeleri ve her yere eriştirmeleri ve şu zamanda (yani hurufat değişmiş, matbaa yok, herkes envâr-ı imaniyeye muhtaç olduğu bir zamanda) ve fütur verecek ve şevki kıracak çok esbab varken, bunların fütursuz, kemâl-i şevk ve gayretle bu hizmetleri, doğrudan doğruya bir keramet-i Kur’âniye ve zâhir bir inâyet-i İlâhiyedir.

Evet, velâyetin kerameti olduğu gibi, niyet-i hâlisanın dahi kerameti vardır. Samimiyetin dahi kerameti vardır. Bahusus, lillâh için olan bir uhuvvet dairesindeki kardeşlerin içinde, ciddî, samimî tesanüdün çok kerametleri olabilir. Hattâ şöyle bir cemaatin şahs-ı mânevîsi bir veliyy-i kâmil hükmüne geçebilir, inâyâta mazhar olur.

İşte, ey kardeşlerim ve ey hizmet-i Kur’ân’da arkadaşlarım! Bir kal’ayı fetheden bir bölüğün çavuşuna bütün şerefi ve bütün ganimeti vermek nasıl zulümdür, bir hatadır. Öyle de, şahs-ı mânevînizin kuvvetiyle ve kalemlerinizle hâsıl olan fütuhattaki inâyâtı benim gibi bir biçareye veremezsiniz. Elbette, böyle mübarek bir cemaatte, tevafukat-ı gaybiyeden daha ziyade kuvvetli bir işaret-i gaybiye var ve ben görüyorum, fakat herkese ve umuma gösteremiyorum.

ÜÇÜNCÜ İŞARET

Risale-i Nur eczaları, bütün mühim hakaik-i imaniye ve Kur’âniyeyi, hattâ en muannide karşı dahi parlak bir surette ispatı, çok kuvvetli bir işaret-i gaybiye ve

bir inâyet-i İlâhiyedir. Çünkü hakaik-i imaniye ve Kur’âniye içinde öyleleri var ki, en büyük bir dâhi telâkki edilen İbni Sina, fehminde aczini itiraf etmiş, “Akıl buna yol bulamaz” demiş. Onuncu Söz risalesi, o zâtın dehâsıyla yetişemediği hakaiki, avâmlara da, çocuklara da bildiriyor.

Hem meselâ, sırr-ı kader ve cüz-i ihtiyarînin halli için, koca Sa’d-ı Taftazanî gibi bir allâme, kırk elli sahifede, meşhur *Mukaddemât-ı İsnâ Aşer* namıyla telvih nam kitabında ancak hallettiği ve ancak havassa bildirdiği aynı mesâili, kadere dair olan Yirmi Altıncı Sözde, İkinci Mebhasın iki sahifesinde tamamıyla, hem herkese bildirecek bir tarzda beyanı, eser-i inâyet olmazsa nedir?

Hem bütün ukulü hayrette bırakan ve hiçbir felsefenin eliyle keşfedilemeyen ve sırr-ı hilkat-i âlem ve tılsım-ı kâinat denilen ve Kur’ân-ı Azîmüşşânın i’câzıyla keşfedilen o tılsım-ı müşkülküşâ ve o muammâ-yı hayretnümâ, Yirmi Dördüncü Mektup ve Yirmi Dokuzuncu Sözün âhirindeki remizli nüktede ve Otuzuncu Sözün, tahavvülât-ı zerrâtın altı adet hikmetinde keşfedilmiştir. Kâinattaki faaliyet-i hayretnümânın tılsımını ve hilkat-i kâinatın ve âkıbetinin muammâsını ve tahavvülât-ı zerrattaki harekâtın sırr-ı hikmetini keşif ve beyan etmişlerdir; meydandadır, bakılabilir.

Hem sırr-ı ehadiyet ile şeriksiz vahdet-i rububiyeti, hem nihayetsiz kurbiyet-i İlâhiye ile nihayetsiz bu’diyetimiz olan hayret-engiz hakikatleri, kemâl-i vuzuhla On Altıncı Söz ve Otuz İkinci Söz beyan ettikleri gibi, kudret-i İlâhiyeye nisbeten zerrat ve seyyarat müsavi olduğunu ve haşr-i âzamda umum zîruhun ihyâsı, bir nefsin ihyâsı kadar o kudrete kolay olduğunu ve şirkin hilkat-i kâinatta müdahalesi imtinâ derecesinde akıldan uzak olduğunu kemâl-i vuzuhla gösteren Yirminci Mektuptaki وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ[1] kelimesi beyanında ve üç temsili hâvi onun zeyli, şu azîm sırr-ı vahdeti keşfetmiştir.

Hem hakaik-i imaniye ve Kur’âniyede öyle bir genişlik var ki, en büyük zekâ-yı beşerî ihata edemediği halde, benim gibi zihni müşevveş, vaziyeti perişan, müracaat edilecek kitap yokken, sıkıntılı ve sür’atle yazan bir adamda, o hakaikin ekseriyet-i mutlakası dekaikiyle zuhuru, doğrudan doğruya Kur’ân-ı Hakîmin i’câz-ı mânevîsinin eseri ve inâyet-i Rabbâniyenin bir cilvesi ve kuvvetli bir işaret-i gaybiyedir.

DÖRDÜNCÜ İŞARET

Elli altmış risaleler[HAŞİYE-1] öyle bir tarzda ihsan edilmiş ki, değil benim gibi az düşünen ve zuhurata tebaiyet eden ve tetkike vakit bulamayan bir insanın, belki büyük zekâlardan mürekkep bir ehl-i tetkikin sa’y ve gayretiyle yapılmayan bir

tarzda telifleri, doğrudan doğruya bir eser-i inâyet olduklarını gösteriyor. Çünkü bütün bu risalelerde bütün derin hakaik, temsilât vasıtasıyla, en âmi ve ümmî olanlara kadar ders veriliyor. Halbuki o hakaikin çoğunu, büyük âlimler "Tefhim edilmez" deyip, değil avâma, belki havassa da bildiremiyorlar.

1. "O herşeye kâdirdir." Hûd Sûresi, 11:4; Rûm Sûresi, 30:50; Şûrâ Sûresi, 42:9; Mülk Sûresi, 67:1.
Haşiye-1 Şimdi yüz otuzdur.

İşte, en uzak hakikatleri en yakın bir tarzda, en âmi bir adama ders verecek derecede, benim gibi Türkçesi az, sözleri muğlâk, çoğu anlaşılmaz ve bazen kısaca mücmel yazdığından "Zâhir hakikatleri dahi müşkülleştiriyor" diye eskiden beri iştihar bulmuş ve eski eserleri kısmen o sû-i iştiharı tasdik etmiş bir şahsın elinde bu harika teshilât ve suhulet-i beyan, elbette, bilâşüphe, bir eser-i inâyettir ve onun hüneri olamaz ve Kur'ân-ı Kerîmin i'câz-ı mânevîsinin bir cilvesidir ve temsilât-ı Kur'âniyenin bir temessülüdür ve in'ikâsıdır.

BEŞİNCİ İŞARET

Risaleler umumiyetle pek çok intişar ettiği halde, en büyük âlimden tut, tâ en âmi adama kadar ve ehl-i kalb büyük bir velîden tut, tâ en muannid dinsiz bir feylesofa kadar olan tabakat-ı nâs ve taifeler o risaleleri gördükleri ve okudukları ve bir kısmı tokatlarını yedikleri halde tenkit edilmemesi ve her taife derecesine göre istifade etmesi, doğrudan doğruya bir eser-i inâyet-i Rabbâniye ve bir keramet-i Kur'âniye olduğu gibi, çok tetkikat ve taharriyâtın neticesiyle ancak husul bulan o çeşit risaleler, fevkalâde bir sür'atle, hem idrakimi ve fikrimi müşevveş eden sıkıntılı inkıbaz vakitlerinde yazılması dahi, bir eser-i inâyet ve bir ikram-ı Rabbânîdir.

Evet, ekser kardeşlerim ve yanımdaki umum arkadaşlarım ve müstensihler biliyorlar ki, On Dokuzuncu Mektubun beş parçası, birkaç gün zarfında, hergün iki üç saatte ve mecmuu on iki saatte, hiçbir kitaba müracaat edilmeden yazılması, hattâ en mühim bir parça ve o parçada lâfz-ı *Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm* kelimesinde zâhir bir hâtem-i nübüvveti gösteren dördüncü cüz, üç dört saatte, dağda, yağmur altında, ezber yazılmış. Ve Otuzuncu Söz gibi mühim ve dakik bir risale, altı saat içinde bir bağda yazılmış. Ve Yirmi Sekizinci Söz, Süleyman'ın bahçesinde bir, nihayet iki saat içinde yazılması gibi, ekser risaleler böyle olması; ve eskiden beri sıkıntılı ve münkabız olduğum zaman en zâhir hakikatleri dahi beyan edemediğimi, belki bilemediğimi yakın dostlarım biliyorlar. Hususan o sıkıntıya hastalık da ilâve edilse, daha ziyade beni dersten, teliften men etmekle beraber, en mühim Sözler ve risaleler, en sıkıntılı ve hastalıklı zamanımda, en sür'atli bir tarzda yazılması, doğrudan doğruya bir inâyet-i İlâhiye ve bir ikram-ı Rabbânî ve bir keramet-i Kur'âniye olmazsa nedir?

Hem hangi kitap olursa olsun, böyle hakaik-i İlâhiyeden ve imaniyeden

bahsetmişse, alâküllihal bir kısım mesâili, bir kısım insanlara zarar verir. Ve zarar verdikleri için, her mesele herkese neşredilmemiş. Halbuki şu risaleler ise, şimdiye kadar hiç kimsede—çoklardan sorduğum halde—sû-i tesir ve aksülâmel ve tahdiş-i ezhan gibi bir zarar vermedikleri, doğrudan doğruya bir işaret-i gaybiye ve bir inâyet-i Rabbâniye olduğu bizce muhakkaktır.

ALTINCI İŞARET

Şimdi bence kat'iyet peydâ etmiştir ki, ekser hayatım, ihtiyar ve iktidarımın, şuur ve tedbirimin haricinde, öyle bir tarzda geçmiş ve öyle garip bir surette ona cereyan verilmiş, tâ Kur'ân-ı Hakîme hizmet edecek olan bu nevi risaleleri netice versin. Adeta bütün hayat-ı ilmiyem, mukaddemât-ı ihzariye hükmüne geçmiş ve Sözlerle i'câz-ı Kur'ân'ın izharı, onun neticesi olacak bir surette olmuştur. Hattâ, şu yedi sene nefyimde ve gurbetimde ve sebepsiz ve arzumun hilâfında tecerrüdüm ve meşrebime muhalif, yalnız bir köyde imrar-ı hayat etmekliğim; ve eskiden beri ülfet ettiğim hayat-ı içtimaiyenin çok rabıtalarından ve kaidelerinden nefret edip terk etmekliğim, doğrudan doğruya bu hizmet-i Kur'âniyeyi hâlis, sâfi bir surette yaptırmak için bu vaziyet verildiğine şüphem kalmamıştır.Hattâ çok defa bana verilen sıkıntı ve zulmen bana karşı olan tazyikat perdesi altında bir dest-i inâyet tarafından merhametkârâne, Kur'ân'ın esrarına hasr-ı fikir ettirmek ve nazarı dağıtmamak için yapılmıştır kanaatindeyim. Hattâ, eskiden mütalâaya çok müştak olduğum halde, bütün bütün sair kitapların mütalâasından bir men, bir mücanebet ruhuma verilmişti. Böyle gurbette medar-ı teselli ve ünsiyet olan mütalâayı bana terk ettiren, anladım ki, doğrudan doğruya âyât-ı Kur'âniyenin üstad-ı mutlak olmaları içindir.

Hem yazılan eserler, risaleler—ekseriyet-i mutlakası—hariçten hiçbir sebep gelmeyerek, ruhumdan tevellüt eden bir hâcete binaen, âni ve def'î olarak ihsan edilmiş. Sonra bazı dostlarıma gösterdiğim vakit,demişler: "Şu zamanın yaralarına devadır." İntişar ettikten sonra ekserkardeşlerimden anladım ki, tam şu zamandaki ihtiyaca muvafık ve derde lâyık bir ilâç hükmüne geçiyor.

İşte, ihtiyar ve şuurumun dairesi haricinde, mezkûr hâletler ve sergüzeşt-i hayatım ve ulûmların envâlarındaki hilâf-ı âdet, ihtiyarsız tetebbuâtım, böyle bir netice-i kudsiyeye müncer olmak için kuvvetli bir inâyet-i İlâhiye ve bir ikram-ı Rabbânî olduğuna bende şüphe bırakmamıştır.

YEDİNCİ İŞARET

Bu hizmetimiz zamanında, beş altı sene zarfında, bilâmübalâğa yüz eser-i ikram-ı İlâhî ve inâyet-i Rabbâniye ve keramet-i Kur'âniyeyi gözümüzle gördük. Bir kısmını On Altıncı Mektupta işâret ettik. Bir kısmını Yirmi Altıncı

Mektubun Dördüncü Mebhasının mesâil-i müteferrikasında, bir kısmını Yirmi Sekizinci Mektubun Üçüncü Meselesinde beyan ettik.Benim yakın arkadaşlarım bunu biliyorlar. Daimî arkadaşım Barlalı Süleyman Efendi çoklarını biliyor. Hususan Sözlerin ve risalelerin neşrinde ve tashihatında ve yerlerine yerleştirmekte ve tesvid ve tebyizinde, fevkalme'mul, kerametkârâne bir teshilâta mazhar oluyoruz; keramet-i Kur'âniyye olduğuna şüphemiz kalmıyor. Bunun misalleri yüzlerdir.

Hem maişet hususunda o kadar şefkatle besleniyoruz ki, en küçük bir arzu-yu kalbimizi, bizi istihdam eden Sahib-i İnâyet tatmin etmek için, fevkalme'mul bir surette ihsan ediyor, ve hâkezâ... İşte bu hal gayet kuvvetli bir işaret-i gaybiyedir ki, biz istihdam olunuyoruz. Hem rıza dairesinde, hem inâyet altında bize hizmet-i Kur'âniye yaptırılıyor.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى [1]

سُبْحَانَكَ لاَعِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَاعَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ [2]

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلٰوةً تَكُونُ لَكَ رِضَاءً وَلِحَقِّهِ اَدَاءً وَعَلٰى اٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا كَثِيرًا اٰمِينَ [3]

اَللّٰهُمَّ بِسِرِّ اِسْمِكَ الْاَعْظَمِ اِجْعَلْ نَاشِرَ هٰذِهِ الرِّسَالَةِ مَظْهَرَ عِنَايَتِكَ وَكَرَامَاتِ فُرْقَانِكَ اٰمِينَ اٰمِينَ اٰمِينَ [4]

1. Allah'a hamd olsun. Bu Rabbimin ihsânıdır.
2. "Seni her türlü noksandan tenzih ederiz. Senin bize öğrettiğinden başkabilgimiz yoktur. Muhakkak ki Sen, ilmi ve hikmeti herşeyi kuşatan Alîm-i Hakîmsin." Bakara Sûresi, 2:32.
3. Allahım! Efendimiz Muhammed'e ve âl ve ashabına Senin razı olacağın ve onunlâyık ve müstehak olduğu bir rahmetle ve pek kesretli bir selâmetlesalât ve selâm et. Âmin.
4. Allah'ım! İsm-i Âzamın hürmetine, bu risaleyi neşredeni inayetinin ve Furkânı'nın (Kur'ân'ının) kerâmetlerinin mazharı eyle! Âmin, âmin, âmin.

Mahrem bir suale cevaptır

(Şu sırr-ı inâyet, eskiden mahremce yazılmış, On Dördüncü Sözün âhirine ilhak edilmişti. Her nasılsa ekser müstensihler unutup yazmamışlardı. Demek münasip ve lâyık mevkii burasıymış ki, gizli kalmış.)

Benden sual ediyorsun: “Neden senin Kur’ân’dan yazdığın Sözlerde bir kuvvet, bir tesir var ki, müfessirlerin ve âriflerin sözlerinde nadiren bulunur? Bazan bir satırda bir sahife kadar kuvvet var; bir sahifede bir kitap kadar tesir bulunuyor.”

Elcevap(güzel bir cevaptır): Şeref, i’câz-ı Kur’ân’a ait olduğundan ve bana ait olmadığından, bilâpervâ derim:

Ekseriyet itibarıyla öyledir. Çünkü, yazılan Sözler tasavvur değil, tasdiktir. Teslim değil, imandır. Marifet değil, şehadettir, şuhuddur. Taklit değil, tahkiktir. İltizam değil, iz’andır. Tasavvuf değil, hakikattir. Dâvâ değil, dâvâ içinde burhandır. Şu sırrın hikmeti budur ki:

Eski zamanda, esâsât-ı imaniye mahfuzdu, teslim kavî idi. Teferruatta, âriflerin marifetleri delilsiz de olsa, beyanatları makbul idi, kâfi idi. Fakat şu zamanda, dalâlet-i fenniye elini esâsâta ve erkâna uzatmış olduğundan, her derde lâyık devâyı ihsan eden Hakîm-i Rahîm olan Zât-ı Zülcelâl, Kur’ân-ı Kerîmin en parlak mazhar-ı i’câzından olan temsilâtından bir şulesini, acz ve zaafıma, fakr ve ihtiyacıma merhameten, hizmet-i Kur’ân’a ait yazılarıma ihsan etti.

Felillâhilhamd, sırr-ı temsil dürbünüyle, en uzak hakikatler gayet yakın gösterildi. Hem sırr-ı temsil cihetü’l-vahdetiyle, en dağınık meseleler toplattırıldı.

Hem sırr-ı temsil merdiveniyle, en yüksek hakaike kolaylıkla yetiştirildi. Hem sırr-ı temsil penceresiyle, hakaik-i gaybiyeye, esâsât-ı İslâmiyeye, şuhuda yakın bir yakîn-i imanî hâsıl oldu. Akıl ile beraber vehim ve hayal, hattâ nefis ve hevâ teslime mecbur olduğu gibi, şeytan dahi teslim-i silâha mecbur oldu.

Elhasıl, yazılarımda ne kadar güzellik ve tesir bulunsa, ancak temsilât-ı Kur’âniyenin lemeâtındandır. Benim hissem, yalnız şiddet-i ihtiyacımla taleptir ve gayet aczimle tazarruumdur. Dert benimdir, devâ Kur’ân’ındır.

Said Nursî

سُبْحَانَهُ [1] بِاسْمِهِ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ اِلاَّ شَيْءٍ مِنْ وَاِنْ [2]

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ [3]

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvela geçen mübarek leyle-i Beratınızı ve gelecek Ramazan-ı Şerifinizi tebrik ederiz. Bu sene, Berat Gecesini, Nurcular hakkında çok bereketli ve kerametli olduğuna bir emaresini hayretle gördük. Şöyle ki:

Ben, Berat gecesinden az evvel *Asâ-yı Mûsâ* tashihiyle meşgul iken, bir güvercin pencereye geldi, bana baktı. Ben dedim: “Müjde mi getirdin?” İçeriye girdi. Güya eskiden dost idik gibi hiçürkmedi, *Asâ-yı Mûsâ* üstüne çıktı, üç saat oturdu. Ekmek, pirinç verdim, yemedi. Tâ akşamakaldı, sonra gitti. Tekrar geldi, tâ sabaha kadar yanımda kaldı. Benyatarken başıma geldi, Allahaısmarladık nev’inden başımı okşadı, sonra uçtu, gitti. İkinci gün ben teessüf ederken yinegeldi, bir gece daha kaldı. Demek bu mübarek kuş, hem *Asâ-yı Mûsâ*, hem Beratımızı tebrik etmek istedi.

Said Nursî

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah’ın adıyla.
2. “Hiçbir şey yoktur ki Allah’ı hamd ile tesbih etmesin.” İsrâ Sûresi, 17:44.
3. Allah’ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [1]

اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا [2]

Evvela: Şimdi tam tahakkuk etti ki, zelzele, Risalei'n-Nur ile alakadardır. Hüsrev'in, müdafaatımda yazılan dört zelzele meselesini tasdik eden bu geceki şiddetli dört defa zelzele, bana ve Nurlara ve bu memlekete kat'î bir suikast eseri olarak hükûmet içersinde hizmetçime bağararak bana tahkirkârane ihanet ve şetmedip "Git ona söyle!" diyen ve kaymakamın emr-i cebrî ile "Hasta da olsa buraya getiriniz" bekçilere ve jandarmalara emir veren ve Afyon'un perde altındaki büyük memura dayanan Emirdağ zabıtası, hem Nur şakirtlerinin şevklerine, hem Nurların burada yazılmasına, hem bana ehemmiyetli sıkıntı vermesi, aynı vakitte böyle burada görülmeyen bu şiddetli zelzelenin gelmesi gösteriyor ki, Risale-i Nur bir vesile-i def-i belâdır; tatile uğradıkça belâ fırsat bulup gelir.

Said Nursî

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
2. Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi, sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

Zekâi’nin Bir Manzumesi

Bu Nur, eser-i tefsîridir o semavî kitabın,
İlân eder hakikati, emr-i hakkı bildirir.
İsyanlara, zulümlere mâruz olan cihanın,
Bu asırda gözyaşını nur saçarak dindirir.

Bu eserdir muztarip gönüllere tesellî.
Bu kararsız âlemin her buhranında nur saçar.
Bu eserdir her zulmette selâmet rehberi.
Ehl-i iman bu sayede, bu eserle hür yaşar.

Mâsumlara bir öğüttür, gençlerin de rehberi,
Her mazluma “Ağlama” der. “Güleceksin yarın sen.”
Tesellîsi çok yücedir, ibretlidir dersleri,
Beli bükük ihtiyara müjde verir derinden.

Bu nur eser her bilginin, her mü’minin sertacı,
Dertlilerin dermanıdır, her münkiri tokatlar.
Şirklerin hem hedîmidir, hem her kaygu ilâcı,
Zındık, zâlim ilişirse başında volkan patlar!

Bu eserdir insanları dehşetlerden dûr eden.
Kudret eli hâmisidir, hayret-efzâ hükmü var.
Muannidler teslim olur hükmüne, mağrur iken.
Her serseri feylesofu meftun eden Nur’u var!

Ey güç yetmez dehşet veren hâletlerden ağlayan!
Fânilere aldanarak kırıldıkça bağırma.
Ey zâilden, âcizlerden medet umup bağlanan!
Gir bu Nurun âlemine, fânileri çağırma.

Ayıl artık gaflet sarhoşluğundan, durma, uyan!
Hevesatın bir ejderhadır, kalbini kemirecek.
Yarın mesut olacaktır yoklukta Hakkı bulan.
Nura ver nakd-i ömrü, yarın sana verilecek;
Huzuruna uhrâda ihtişamlar serilecek.

Risale-i Nur’un kusurlu hâdimi
Zekâi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلاَّ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ [1]

âyetinin veraset-i Ahmediye (a.s.m.) cihetinde, mânâ-yı işarî noktasında, bu asırda o Rahmeten li’l-Âlemînin bir ayinesi ve hakikat-i Kur’âniyenin bir hakikî tefsiri olan Risale-i Nur, o küllî rahmetin bir cilvesi, bir nümunesi olmasından, hakikat-i Muhammediyenin (a.s.m.) bir kısım evsafını, mânâ-yı mecâzî ile cüz’î bir vârisine verilebilir diye, bu parlak kasideye ilişmedim.

Yalnız hakikat-i Ahmediye (a.s.m.) ile âyinesinin farkına işareten bazı kelimeler ilâve edildi.

Said Nursî

Huzur bulur bugün seninle âlem,
Ey bu asırda rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!
Sürur bulur bugün seninle âdem,
Ey bir rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Bu hasta gönüller çoktan perişan,
Varsa sende eğer Lokman’dan nişan,
Bir şifa sun, gel, ey mahbub-u zişan,
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Gelmez mi sonu bu uzun hecenin,
Geçmez mi gamı bu yaslı gecenin?
Zâri arttı, sabrı bitti nicenin,
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Fahr-i Âlem, Arştan bu yere indi,
Şâh-ı Velâyet gelip Düldül’e bindi,
Zülfikar’a bugün, artık nur dendi,
Ey bu zamanda rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!
.....

Dertlere dermansın, mahbub-u cansın,

Hem câmiü’l-esmâ ve’l-Kur’ân’sın,
Hem de nur-u Haktan bize ihsansın,
Ey bir rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Bu âlemde madde değil, bir özsün,
Her zerreden bakan bütün bir gözsün,
Kâinatı hayran eden bütün bir yüzsün,
Ey misal-i rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Asl-ı evvelisin balın, şekerin,
Deryasısın cümle ilmin, hünerin,
Gelmedi cihana böyle eser benzerin
Ey mir’ât-ı rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!
.....

Çünkü sensin bu asırda Rahmeten li’l-Âleminin cilvesi,
Çünkü sensin şimdi Şefiü’l-Müznibînin vârisi.
“Ağisnâ yâ Gıyâse’l-Müstağîsîn” bir duası,
Ey şule-i rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Şifa bulsun şimdi biraz yaramız,
Revaç bulsun geçmez olan paramız,
Saç nurunu, aka dönsün karamız,
Ey ziya-yı rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!
.....

Meylimiz yok yalancı bir dünyaya,
Son verdik biz bid’alara, riyaya,
Kapılmayız öyle kuru hülyaya,
Ey bir hakikat-ı rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Yok bizde cemiyet kurma hülyası,
Yok başka bir yola gitme sevdası,
Olduk ancak nurun dertli şeydâsı,
Ey dertlilere rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!
.....

Geçmişiz hep medihlerden, senâdan,
Yüz çevirdik servetlerden, gınâdan,
Nur isteriz, geçmeden bu fenadan,

Ey bu asırda rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!
Nur elinden içeli biz şarabı,
Çevirmişiz tatlılığa azâbı,
Bir mahbûbun biz de olduk türâbı
Ey bize rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!
.....

Âşıkların Arşa çıkan feryadı
Ağlatıyor o pâk ruhlu ecdadı,
Allah için eyle bize imdadı,
Ey muhtaçlara rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Gökler saldı belâ, yer verdi belâ,
Sarstı âfâkı bir acı vaveylâ,
Rahmet et âleme, ey nur-u Mevlâ!
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Bir yanda sel var, bir yanda kan akar,
Bu belâ ateşi âlemi yakar,
Ağlayan bu beşer hep sana bakar,
Ey nümune-i rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Çevrildi ateşle bu koca dünya,
Bir cehennem gibi kaynadı derya.
Yetiş imdada ey şâh-ı evliya!
Ey bu zamanda rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!
.....

Zındıkaya, küfre karşı saldırdın,
Gönüllerden kederleri kaldırdın,
Bizi nurun deryasına daldırdın,
Ey biçarelere rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Kaldıramaz sana asla kimse el,
Bağlıyoruz bizler sana candan bel,
Dünyalara sensin ümit ve emel,
Ey ziya-i rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Sen ordu kurmazsın erle, uşakla,
Savaşmazsın öyle, topla, bıçakla,

Nurunla şu asrı tutup kucakla,
Ey şimdi rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Bitsin de, bu korkunç tufan-ı şedid,
Açılsın yep yeni bir devr-i mes'ud,
On sekiz bin âlem eylesin hep îd,
Ey ehl-i Kur'ân'a rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Geliyor şu karşıdan gerçi bir zulmet,
Fakat sensin bugün atâ-yı rahmet,
Boğacaksın onu nurunla elbet,
Ey bir rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Kızıl ejder yuvamıza girmesin,
Zehirli eli yakamıza ermesin,
Karşı durup nurun fırsat vermesin,
Ey seyf-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Kara duman üstümüzden dağılsın,
Kızıl alev sönüp âlem ayılsın,
Bu zaferin haşre kadar anılsın,
Ey zülfikar-ı rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

O soydandır nice canlar yakanlar,
O soydandır evler barklar yıkanlar,
O soydandır sana kinle bakanlar.
Ey hüccet-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Mâsumların kanlarını içerler,
Ebu Cehl'i, Nemrutları geçerler,
Ölümlerden ölümleri seçerler,
Ey şimdi bir rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Bir mikrop ki, ciğerleri dişliyor,
Kanımızla kendisini besliyor,
Temiz yurdu telvis edip pisliyor,
Ey bir eczahane-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Gazilerin, fatihlerin konağı,
Seyyidlerin, serverlerin otağı,
Bu vatandır, şehitlerin yatağı,

Ey cilve-i rahmet-i âlem Risaletü’n Nur!

O şehidin ala dönmüş kefeni,
Miskler kokar, güle benzer bedeni.
Öper melekler de nurlu nâşını,
Ey nümune-i rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Kur’ân diyor, ölmemiştir, diridir,
Herbirisi Hakkın arslan eridir,
Türbeleri yürekleri titretir,
Ey âyine-i rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Armağansın çünkü asîl millete,
Düşmeyelim birgün bile zillete,
Götür bizi şanlı büyük devlete,
Ey misal-i rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Eyleyeler nurun ile hep savlet,
Zaferlerle şanlar bulur bu millet,
Şarka, garba ziya salsın bu devlet,
Ey bizlere rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

Nurdan kanadın, hem sağlam kolun var,
Nurdan senin hakka giden yolun var.
Kabul et, bir kemter Feyzi kulun var,
Ey bu asırda rahmet-i âlem Risaletü’n-Nur!

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ [2]

Üstadım, Efendim Hazretleri,

وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلاَّ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ [3] âyetinin nurlarından, Nur’un sayesinde alabildiğim bir zerreyi bu şekilde yazdım ve huzur-u irfanınıza sundum. Kabulünü rica ederim. Selâmlarımızı sunar ve mübarek ellerinizi öperiz efendimiz.

Bîçare talebeniz
Hasan Feyzi
(Rahmetullahî aleyhi ebeden dâimâ)

1. "Seni ancak âlemlere bir rahmet olarak gönderdik." Enbiyâ Sûresi, 21:107.
2. Allah’ın rahmeti ve bereketi sizin üzerine olsun.
3. “Seni ancak âlemlere bir rahmet olarak gönderdik.” Enbiyâ Sûresi, 21:107.

Üniversitedeki Nur şakirtlerinin, Nur hakikatinin fen dairesinde fevkalâde kıymetini takdir ettiklerine bir nümunedir.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [1] وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ [2]

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا [3]

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.
2. "Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin." İsrâ Sûresi, 17:44.
3. Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi ebediyen, dâima üzerinize olsun.

Şu kâinat semasının gurubu olmayan mânevî güneşi olan Kur'ân-ı Kerim; şu mevcudat kitab-ı kebirinin âyât-ı tekvîniyesini okutturmak, mahiyetini göstermek için şuaları hükmünde olan envarını neşrediyor. Ukul-ü beşeri tenvir ile sırat-ı müstakimi gösteriyor. Beşeriyet âleminde her fert, hilkatindeki makasıdı ve fıtratındaki metâlibi ve istikametindeki gayesini, o hidayet güneşinin nuru ile görür, anlar ve bilir. O hidayet nurunun tecellisine mazhar olanlar, kalb kabiliyeti nisbetinde ona ayinedarlık ederek kurbiyet kesbeder. Eşya ve hayatın mahiyeti o nur ile tezahür ederek, ancak o nur ile görülür, anlaşılır ve bilinir. Şems-i Ezeliyenin mânevi hidayet nurlarını temsil eden Kur'ân-ı Kerîm, kalb gözüyle hak ve hakikati görmeyi temin eder. Onun için, onun nurundan uzakta kalanlar, zulümatta kalırlar. Zira herşey nur ile görülür, anlaşılır ve bilinir. İşte şu kitab-ı kebirin mânevi ve sermedî güneşi olan Kur'ân-ı Kerîmin nur-u tecellîsine bu asrımızda "Nur" ismiyle müsemmâ olan Risale-i Nur'un şahs-ı mânevisi mazhar olmuştur. O Nurlar ki, zulümattan ayrılmak istemeyen yarasa tabiatlı, gaflet uykusuyla gündüzünü gece yapan sefahet-perest, aklı gözüne inmiş, zulümatta kalarak gözü görmez olanlara ve yolunu şaşıranlara karşı projeksiyon gibi nurlarını iman hakikatlerine tevcih ederek sırat-ı müstakîmi büsbütün kör olmayanlara gösteriyor. Nur topuzunu ehl-i küfür ve münkirlerin başına vurup "Ya aklını başından çıkar at hayvan ol, yahut da aklını başına alarak insan ol!" diyor.

İlim bir nevi nur olduğuna göre, Risale-i Nur'un ilme olan en derin vukufunu gösterecek bir-iki deliline kısa işaret ederiz.

Evvelâ: Şunu hatırlatmalıyız ki: Risale-i Nur, başka kitapları değil, belkiyalnız Kur'ân-ı Kerîmi üstad olarak tanıması ve ona hizmet etmesi itibarıyla; makbuliyeti hakkında bizim bu mevzuda söz söylememize hâcet bırakmıyor.

Biz, ancak ilim erbabı mabeyninde Risale-i Nur'un değerini tebârüz ettirmek için ilâveten deriz ki:

Risale-i Nur, şimdiye kadar hiçbir ilim adamının tam bir vuzuhla ispat edemediği en muğlâk meseleleri, gayet basit bir şekilde, en âmi avam tabakasından tut, tâ en âli havas tabakasına kadar herkesin istidadı nisbetinde anlayabileceği bir tarzda, şüphesiz ikna edici ve yakinî bir şekilde izah ve ispat etmesidir. Bu hususiyet hemen hemen hiçbir ilim adamının eserinde yoktur.

İkincisi: Bütün Nur eserleri Kur'ân-ı Kerîmin bir kısım âyetlerinin hakiki tefsiri olup, onun mânevi i'câzının lem'aları olduğunu her hususta göstermesidir.

Üçüncüsü: İnsanların en derin ihtiyaçlarına kat'î delil ve burhanlarla ilmî mahiyette cevap vermesidir. Meselâ, Vâcibü'l-Vücudun varlığı ve âhiret ve sair imân rükünlerini, bir zerrenin lisan-ı hal ve kâl suretinde tercümanlığını yaparak ispat etmesi. En meşhur İslâm feylesoflarından İbn-i Sina, Fârâbî, İbn-i Rüşd bu mesleklerde bütün mevcudatı delil olarak gösterdikleri halde, Risale-i Nur, o hakikatleri aynen bir zerre veya bir çekirdek lisanıyla ispat ediyor. Eğer Risale-i Nur'un ilmî kudretini şimdi onlara göstermek mümkün olsaydı, onlar hemen diz çöküp Risale-i Nur'dan ders alacaklardı.

Dördüncüsü: Risale-i Nur, insanın senelerce uğraşarak elde edemeyeceği bilgileri, komprime hülâsalar nev'inden kısa bir zamanda temin etmesidir.

Beşincisi: Risale-i Nur, ilmin esas gayesi olan rıza-yı İlâhîyi tahsile sebep olması ve dünya menfaatine ilmi hiçbir cihetle âlet etmeyerek tam mânâsıyla insaniyete hizmet gibi en ulvî vazifeyi temsil etmesidir.

Altıncısı: Risale-i Nur, kuvvetli ve kudsî ve imânî bir tefekkür semeresi olup bütün mevcudatın lisan-ı hal ve kàl suretinde tercümanlığını yapar. Aynı zamanda imân hakikatlerini ilmelyakîn ve aynelyakîn ve hakkalyakîn derecelerinde inkişaf ettirir.

Yedincisi: Risale-i Nur, bütün ilimleri câmi oluşudur. Adeta ilim iplikleriyle dokunmuş müzeyyen kumaş gibidir. Ve şimdiye kadar hiçbir ilim erbabı tarafından söylenmemiş ve her ilme olan en derin vukufunu tebarüz ettiren vecizeler mecmuasıdır. Misal olarak birkaçını zikrederek, heyet-i mecmuası hakkında bir fikir edinmek isteyenlere Risale-i Nur bahrine müracaat etmesini tavsiye ederiz.

"Sivrisineğin gözünü halk eden, güneşi dahi o halk etmiştir."

"Bir kelebeğin midesini tanzim eden, Manzume-i Şemsiyeyi dahi o tanzim etmiştir."

"Bir zerreyi icad etmek için, bütün kâinatı icad edecek bir kudret-i gayr-ı

mütenahî lâzımdır. Zira şu kitab-ı kebîr-i kâinatın herbir harfinin, bâhusus zîhayat herbir harfinin, herbir cümlesine müteveccih birer yüzü ve nâzır birer gözü vardır.”

“Tabiat, misalî bir matbaadır; tâbi’ değil. Nakıştır, nakkaş değil. Mistardır, masdar değil. Nizamdır, nâzım değil. Kanundur, kudret değil. Şeriat-ı iradiyedir, hakikat-i hariciye değil.”

“Sabit, daim, fıtrî kanunlar gibi, ruh dahi, âlem-i emirden, sıfat-ı iradeden gelmiş ve kudret ona vücud-u hissî giydirmiştir, bir seyyâle-i lâtifeyi o cevhere sadef etmiştir...” Ve hâkezâ, binler vecizeler var.

اَلْبَاقِی هُوَ الْبَاقِی [1]

Üniversite Nurcuları namına duanıza çok muhtaç

Mustafa Ramazanoğlu

Halil İbrahim’inmanzumesidir.

وَاِنْ مِنْ شَىْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ [2] بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [3]

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا [4]

1. Bâkî olan sadece Odur.
2. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah’ın adıyla.
3. “Hiçbir şey yoktur ki Allah’ı hamd ile tesbih etmesin.” İsrâ Sûresi, 17:44.
4. Allah’ın selâmı, rahmeti ve bereketi, sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

Zerremizi fart-ı şefkatinle şems-i envârına düşürdün,
Cehlimizle enaniyetimizi diyâr-ı irfanına düşürdün.

Mâden-i nühasımızı pota-i Furkana düşürdün,
Hayfâ ki, o potada zünnar-ı inkârımızı düşürdün.

Sarây-ı Kâbe-i ulyâya erip tûl-ü emelimizi düşürdün,
Makam-ı nur-u tevhîde varıp hâb-ı hayâlimizi düşürdün.

Haremgâh-ı İlâhîde süveyda hücresine yükümüzü düşürdün,
Heyet-i suretinin derunundaki mânâya gönlümüzü düşürdün.

Tâ ezel sabahında vahdet nağmesini işittin,
Leylâ-yı zaman, Kays ile bir demde görüştün,

Dost ikliminin lâlesinin bağlarına eriştin,

Vahdet-i sâki midadını [1] سَقٰيهُمْ kevserine düşürdün.

Olmasaydın ey Risale-i Nur bize sen armağan;
Câh-ı mâsiva, nefs-i tâğutla bel’ ederdi bizi heman.

Dalâletten geçemez, küfür benliğinde kalırdık üryan,
Hamden lillâh, katremizi bahr-i envârına düşürdün.

Sendeki esrâr-ı Hak [2] سَوْفَ تَرٰينِى ’yi söylesem,
Gül vechindeki Lâhut benini şerh ve beyan eylesem.

Nur-u Hudâ, mü’mine hedâ, dalâlete seyf-i hemta mı desem,

Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ ile münkirleri girdaba düşürdün.

Âşina-yı bezm-i Haktır Risale-i Nur talebeleri,
Nur-u Yezdan, feyz-i Kur’ân’dır cümlesinin rehberi.

Bu âciz nâtüvan onların bir hakir kemteri,
Halil İbrahim’e “hâk-i der-i Âl-i Abâ” tam düşürdün.

اَلْبَاقِی هُوَ الْبَاقِی [3]

Duanıza çok muhtaç günahkâr kardeşiniz *Hâk-i der-i Âl-i Abâ*

1. “Rableri onlara tertemiz bir içki içirir.” İnsan Sûresi, 76:21.
2. “Sen de beni görürsün.” A’râf Sûresi, 7:143.
3. Bâkî olan sadece Odur.

Hüve Nüktesi

وَاِنْ مِنْ شَىْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ [1] بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [2]

Aziz ve sıddık kardeşlerim,

Kardeşlerim, [3] لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ ve [4] قُلْ هُوَ اللّٰهُ deki (هُو) *“Hû”* lâfzında, yalnız maddî cihetinde bir seyahat-i hayaliye-i fikriyede, hava sahifesinin mütalâasıyla âni bir surette görünen bir zarif nükte-i tevhidde, meslek-i imaniyenin hadsiz derece kolay ve vücub derecesinde suhuletli bulunmasını ve şirk ve dalâletin mesleğinde hadsiz derecede müşkilâtlı, mümteni binler muhal bulunduğunu müşahede ettim. Gayet kısa bir işaretle o geniş ve uzun nükteyi beyan edeceğim.

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah’ın adıyla.
2. “Hiçbir şey yoktur ki Allah’ı hamd ile tesbih etmesin.” İsrâ Sûresi, 17:44.
3. “Ondan başka hiçbir ilâh yoktur.” Bakara Sûresi, 2:163; Âl-i İmran Sûresi, 3:2.
4. “De ki: O Allah’tır.” İhlâs Sûresi, 112:1.

Evet, nasıl ki bir avuç toprak, yüzer çiçeklere nöbetle saksılık eden kabında, eğer tabiata, esbaba havale edilse, lâzım gelir ki, ya o kapta küçük mikyasta yüzer, belki çiçekler adedince mânevî makineler, fabrikalar bulunsun; veyahut o parçacık topraktaki herbir zerre, bütün o ayrı ayrı çiçekleri, muhtelif hasiyetleriyle ve hayattar cihazatıyla yapmalarını bilsin, adeta bir ilâh gibi hadsiz ilmi ve nihayetsiz iktidarı bulunsun. Aynen öyle de, emir ve iradenin bir arşı olan havanın, rüzgârın herbir parçası ve bir nefes ve tırnak kadar olan (هُو) *“Hû”* lâfzındaki havada, küçücük mikyasta, bütün dünyada mevcut telefonların, telgrafların, radyoların ve hadsiz ve muhtelif konuşmaların merkezleri, santralları, âhize ve nâkileleri bulunsun ve o hadsiz işleri beraber ve bir anda yapabilsin; veyahut o (هُو) *“Hû”*daki havanın, belki unsur-u havanın herbir parçasının herbir zerresi, bütün telefoncular ve ayrı ayrı umum telgrafçılar ve radyo ile konuşanlar kadar mânevî şahsiyetleri ve kabiliyetleri bulunsun ve onların umum dillerini bilsin ve aynı zamanda başka zerrelere de bildirsin, neşretsin. Çünkü, bilfiil o vaziyet kısmen görünüyor ve havanın bütün eczasında o kabiliyet var. İşte, ehl-i küfrün ve tabiiyyun ve maddiyyunların mesleklerinde, değil bir muhal, belki zerreler adedince muhaller ve imtinâlar ve müşkilâtlar âşikâre görünüyor.

Eğer Sâni-i Zülcelâle verilse, hava bütün zerratıyla O’nun emirber neferi olur. Birtek zerrenin muntazam birtek vazifesi kadar kolayca, hadsiz küllî vazifelerini Hâlıkının izniyle ve kuvvetiyle ve Hâlıka intisap ve istinad ile ve Sâniinin cilve-i kudretiyle ve bir anda, şimşek sür’atinde ve (هُوَ) *“Hû”* telâffuzu ve havanın temevvücü suhuletinde yapılır. Yani, kalem-i kudretin hadsiz ve harika ve muntazam yazılarına bir sahife olur. Ve zerreleri, o kalemin uçları; ve zerrelerin vazifeleri dahi, kalem-i kaderin noktaları bulunur. Birtek zerrenin hareketi derecesinde kolay çalışır.

İşte, ben لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ [1] ve قُلْ هُوَ اللّٰهُ [2] deki hareket-i fikriye ile seyahatimde hava âlemini temâşâ ve o unsurun sahifesini mütalâa ederken, bu mücmel hakikati tam vazıh ve mufassal, aynelyakîn müşahede ettim. Ve (هُوَ) *“Hû”*nun lâfzında, havasında böyle parlak bir burhan ve bir lem’a-i Vâhidiyet bulunduğu gibi, mânâsında ve işaretinde gayet nuranî bir cilve-i Ehadiyet ve çok kuvvetli bir hüccet-i tevhid ve “(هُوَ) *‘Hû’* zamirinin mutlak ve müphem işareti hangi Zâta bakıyor?” işaretine bir karine-i taayyün o hüccette bulunması içindir ki, hem Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyan, hem ehl-i zikir, makam-ı tevhidde bu kudsî kelimeyi çok tekrar ederler diye, ilmelyakîn ile bildim.

1. “Ondan başka hiçbir ilâh yoktur.” Bakara Sûresi, 2:163; Âl-i İmran Sûresi, 3:2; Haşir Sûresi, 59:22.
2. “De ki: O Allah’tır.” İhlâs Sûresi, 112:1.

Evet, meselâ bir nokta beyaz kâğıtta iki üç nokta konulsa karıştığı; ve bir adam, muhtelif çok vazifeleri beraber yapmasıyla şaşıracağı; ve bir küçük zîhayata çok yükler yüklenmesiyle altında ezildiği; ve bir lisan ve bir kulak, aynı anda müteaddit kelimelerin beraber çıkması ve girmesi, intizamını bozup karışacağı halde, aynelyakîn gördüm ki, (هُوَ) *“Hüve”*nin anahtarıyla ve pusulasıyla fikren seyahat ettiğim hava unsurunda, herbir parçası, hattâ herbir zerresi içine muhtelif binler noktalar, harfler, kelimeler konulduğu veya konulabileceği halde karışmadığını ve intizamını bozmadığını; hem ayrı ayrı pek çok vazifeler yaptığı halde hiç şaşırmadan yapıldığını; ve o parçaya ve zerreye pek çok ağır yükler yüklendiği halde hiç zaaf göstermeyerek, geri kalmayarak intizamla taşıdığını; hem binler ayrı ayrı kelime, ayrı ayrı tarzda, mânâda o küçücük kulak ve lisanlara kemâl-i intizamla gelip, çıkıp, hiç karışmayarak, bozulmayarak o küçücük kulaklara girip o gayet incecik lisanlardan çıktığı; ve o her zerre ve her parçacık, bu acip vazifeleri görmekle beraber, kemâl-i

serbestiyetle, cezbedârâne, hal diliyle ve mezkûr hakikatin şehadeti ve lisanıyla [1] لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ ve [2] قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ deyip gezer ve fırtınaların ve şimşek ve berk ve gök gürültüsü gibi havayı çarpıştırıcı dalgalar içerisinde intizamını ve vazifelerini hiç bozmuyor ve şaşırmıyor ve bir iş diğer bir işe mâni olmuyor; ben aynelyakîn müşahede ettim.

1. "Ondan başka hiçbir ilâh yoktur." Bakara Sûresi, 2:163; Âl-i İmran Sûresi, 3:2;.
2. "De ki: O Allah birdir." İhlâs Sûresi, 112:1.

Demek, ya herbir zerre ve herbir parça havada nihayetsiz bir hikmet ve nihayetsiz bir kuvveti, kudreti ve bütün ilmi, iradesi ve nihayetsiz zerrâta hâkim-i mutlak bir hassaları bulunmak lâzımdır ki, bu işlere medar olabilsin. Bu ise zerreler adedince muhal ve bâtıldır. Hiçbir şeytan dahi bunu hatıra getiremez. Öyle ise, bu sahife-i havanın, hakkalyakin, aynelyakîn, ilmelyakîn derecesinde bedahetle, Zât-ı Zülcelâlin hadsiz, gayr-ı mütenâhi ilmi ve hikmetle çalıştırdığı kalem-i kudretve kaderin mütebeddil sahifesi ve bir Levh-i Mahfuzun âlem-i tagayyürde ve mütebeddil şuûnâtında bir Levh-i Mahv, İsbat namında yazar bozar tahtası hükmündedir.

İşte, hava unsuru yalnız nakl-i asvat vazifesinde mezkûr cilve-i vahdâniyeti ve mezkûr acaibi gösterdiği ve dalâletin hadsiz muhaliyetini izhar ettiği gibi; unsur-u havaînin sair ehemmiyetli vazifelerinden biri de elektrik, câzibe, dâfia, ziya gibi sair letâifin naklinde şaşırmadan, muntazaman, asvat naklindeki vazifeyi gördüğü aynı zamanda bu vazifeleri dahi gördüğü aynı zamanında, bütün nebatat ve hayvanata teneffüs ve telkih gibi hayata lüzumu bulunan levazımatı kemâl-i intizamla yetiştiriyor. Emir ve irade-i İlâhiyenin bir arşı olduğunu kat'î bir surette ispat ediyor. Ve serseri tesadüf ve kör kuvvet ve sağır tabiat ve karışık, hedefsiz esbab ve âciz, câmid, cahil maddeler bu sahife-i havaiyenin kitabetine ve vazifelerine karışması hiçbir cihetle ihtimal ve imkânı bulunmadığını aynelyakin derecesinde ispat ettiğini kat'î kanaat getirdim. Ve herbir zerre ve herbir parça lisan-ı hâl ile [1] لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ ve [2] قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ dediklerini bildim. Ve bu (هُوَ) *"Hüve"* anahtarıyla havanın maddî cihetindeki bu acaibi gördüğüm gibi, hava unsuru da bir (هُو) *"Hû"* olarak âlem-i misal ve âlem-i mânâya bir anahtar oldu.

Mütebâkîsi şimdilik yazdırılmadı. Umûma binler selâm.

Kardeşiniz

Said Nursî

1. “Ondan başka hiçbir ilâh yoktur.” Bakara Sûresi, 2:163; Âl-i İmran Sûresi, 3:2; Haşir Sûresi, 59:22.
2. “De ki: O Allah birdir.” İhlâs Sûresi, 112:1.

Yirmi Dokuzuncu Mektubun Beşinci Risale olan Beşinci Kısmı

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ ...الخ [1]

âyet-i pür-envârının çok envâr-ı esrarından bir nurunu, Ramazan-ı Şerifte bir hâlet-i ruhaniyede hissettim, hayal meyal gördüm. Şöyle ki:

Veyse'l-Karanî'nin

اِلٰهِي اَنْتَ رَبِّي وَاَنَا الْعَبْدُ.. وَاَنْتَ الْخَالِقُ وَاَنَا
الْمَخْلُوقُ.. وَاَنْتَ الرَّزَّاقُ وَاَنَا الْمَرْزُوقُ.. الخ [2]

münâcât-ı meşhuresi nev'inden, bütün mevcudat-ı zevilhayat, Cenâb-ı Hakka karşı aynı münâcâtı ettiklerini; ve on sekiz bin âlemin herbirinin ışığı birer ism-i İlâhî olduğunu bana kanaat verecek bir vakıa-i kalbiye-i hayaliyeyi gördüm. Şöyle ki:

Birbirine sarılı çok yapraklı bir gül goncası gibi, şu âlem binler perde perdeiçinde sarılı, birbiri altında saklı âlemleri bu âlem içinde gördüm.Herbir perde açıldıkça diğer bir âlemi görüyordum. O âlem ise, âyet-i Nur'un arkasındaki,

اَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُجِّيٍّ يَغْشٰيهُ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ
مَوْجٌمِنْ فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ
اِذَا اَخْرَجَيَدَهُ لَمْ يَكَدْ يَرٰيهَا وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللّٰهُ لَهُ
نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ [3]

âyeti tasvir ettiği gibi, bir zulümat, bir vahşet, bir dehşet karanlığı içinde bana görünüyordu. Birden, bir ism-i İlâhînin cilvesi, bir nur-u azîm gibi görünüp ışıklandırıyordu.

1. “Allah göklerin ve yerin nurudur.” Nur Sûresi, 24:35.
2. İlâhî, Sen benim Rabbimsin; ben ise kulum. Sen Hâlıksın, ben ise mahlûk. Sen Rezzâksın, ben ise merzuk...
3. “Yahut onların amelleri, derin bir denizin karanlıklarına benzer ki, o deniziüst üste dalgalar kaplamış, dalgaları da bulutlar örtmüştür. Karanlıklar birbiri üstüne öylesine bastırmıştır ki, elini uzatsa onu dahi göremezolur. İşte, Allah’ın nur vermediği kimsenin nurdan hiçbir nasibiyoktur.” Nur Sûresi, 24:40.

Hangi perde akla karşı açılmışsa, hayale karşı başka bir âlem (fakat gafletle, karanlıklı bir âlem) görünürken, güneş gibi bir ism-i İlâhî tecellî eder, baştan başa o âlemi tenvir eder, ve hâkezâ... Bu seyr-i kalbî ve seyahat-i hayaliye çok devam etti. Ezcümle:

Rızka muhtaç hayvânat âlemini gördüğüm vakit, hadsiz ihtiyacat ve şiddetli açlıklarıyla beraber zaaf ve aczleri, o âlemi bana çok karanlıklı ve hazin gösterdi. Birden, Rahmân ismi Rezzâk burcunda (yani mânâsında) bir şems-i tâbân gibi tulû etti, o âlemi baştan başa rahmet ziyasıyla yaldızladı.

Sonra, o âlem-i hayvânât içinde, etfal ve yavruların zaaf ve acz ve ihtiyaç içinde çırpındıkları, hazin ve herkesi rikkate getirecek bir karanlık içinde diğer bir âlemi gördüm. Birden, Rahîm ismi şefkat burcunda tulû etti. O kadar güzel ve şirin bir surette o âlemi ışıklandırdı ki, şekvâ ve rikkat ve hüzünden gelen yaş damlalarını, ferah ve sürura ve şükrün lezzetinden gelen damlalara çevirdi.

Sonra sinema perdesi gibi bir perde daha açıldı; âlem-i insanî bana göründü. O âlemi o kadar zulümatlı, o kadar karanlıklı, dehşetli gördüm ki, dehşetimden feryad ettim, “Eyvah” dedim. Çünkü, gördüm ki, insanlardaki ebede uzanıp giden arzuları, emelleri ve kâinatı ihata eden tasavvurat ve efkârları ve ebedî bekà ve saadet-i ebediyeyi ve Cenneti gayet ciddî isteyen himmetleri ve istidatları ve hadsiz makàsıda ve metâlibe müteveccih fakr ve ihtiyacatları ve zaaf ve aczleriyle beraber, hücuma maruz kaldıkları hadsiz musibet ve a’dâlarıyla beraber, gayet kısa bir ömür, gayet dağdağalı bir hayat, gayet perişan bir maişet içinde, kalbe en elîm ve en müthiş hâlet olan mütemâdi zeval ve firak belâsı içinde,—ehl-i gaflet için—zulümat-ı ebedî kapısı suretinde görülen kabre ve mezaristana bakıyorlar, birer birer ve taife taife o zulümat kuyusuna atılıyorlar.

İşte bu âlemi bu zulümat içinde gördüğüm anda, kalb ve ruh ve aklımla bütün letâif-i insaniyem, belki bütün zerrât-ı vücudum feryatla ağlamaya hazırken, birden Cenâb-ı Hakkın Âdil ismi Hakîm burcunda, Rahmân ismi Kerîm burcunda, Rahîm ismi Gafûr burcunda (yani mânâsında), Bâis ismi Vâris burcunda, Muhyî ismi Muhsin burcunda, Rab ismi Mâlik burcunda tulû ettiler. O âlem-i insanî içindeki çok âlemleri tenvir ettiler, ışıklandırdılar ve nuranî âhiret âleminden pencereler açıp o karanlıklı insan dünyasına nurlar serptiler.

Sonra bir muazzam perde daha açıldı, âlem-i arz göründü. Felsefenin karanlıklı kavânin-i ilmiyeleri, hayale dehşetli bir âlem gösterdi. Yetmiş defa top güllesinden dahasür’atli bir hareketle, yirmi beş bin sene mesafeyi bir senede devredenve her vakit dağılmaya ve parçalanmaya müstait ve içi zelzeleli, ihtiyar

ve çok yaşlı küre-i arz içinde, âlemin hadsiz fezasında seyahat eden biçare nev-i insan vaziyeti, bana vahşetli bir karanlık içinde göründü. Başım döndü, gözüm karardı.

Birden, Hâlık-ı Arz ve Semâvâtın Kadîr, Alîm, Rab, Allah ve Rabbü's-Semâvâti ve'l-Arz ve Musahhiru'ş-Şemsi ve'l-Kamer isimleri rahmet, azamet, rububiyet burcunda tulû etti. O âlemi öyle nurlandırdılar ki, o hâlette bana küre-i arz gayet muntazam, musahhar, mükemmel, hoş, emniyetli bir seyahat gemisi, tenezzüh ve keyif ve ticaret için müheyyâ edilmiş bir şekilde gördüm.

Elhasıl: Bin bir ism-i İlâhînin, kâinata müteveccih olan o esmâdan herbiri bir âlemi ve o âlem içindeki âlemleri tenvir eder bir güneş hükmünde ve sırr-ı ehadiyet cihetiyle, herbir ismin cilvesi içinde sair isimlerin cilveleri dahi bir derece görünüyordu. Sonra, kalb her zulümat arkasında ayrı bir nuru gördüğü için, seyahate iştihası açılıyordu. Hayale binip semâya çıkmak istedi.

O vakit gayet geniş bir perde daha açıldı; kalb semâvat âlemine girdi. Gördüm ki, o nuranî, tebessüm eden suretinde görülen yıldızlar, küre-i arzdan daha büyük ve ondan daha sür'atli bir surette birbiri içinde geziyorlar, dönüyorlar. Bir dakika birisi yolunuşaşırtsa, başkasıyla müsademe edecek; öyle bir patlak verecek ki, kâinatın ödü patlayıp âlemi dağıtacak. Nur değil, ateş saçarlar; tebessüm değil, vahşetle bana baktılar. Hadsiz büyük, geniş, hâli, boş, dehşet, hayret zulümatı içinde semâvâtı gördüm. Geldiğime bin pişman oldum.

Birden, [1]رَبُّ الْمَلٰئِكَةِ وَالرُّوح [2]رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ'un Esmâ-i Hüsnâsı, [3]وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ [4] burcunda cilveleriyle zuhur ettiler. O mânâ cihetiyle, karanlık üstüne çökmüş olan yıldızlar, o envâr-ı azîmeden birer lem'a alıp, o yıldızlar adedince elektrik lâmbaları yakılmış gibi, o âlem-i semâvat nurlandı. O boş ve hâli tevehhüm edilen semâvat dahi, melâikelerle, ruhanîlerle doldu, şenlendi. Sultan-ı Ezel ve Ebedin hadsiz ordularından bir ordu hükmünde hareket eden güneşler ve yıldızlar, bir manevra-i ulvî yapıyor tarzında, o Sultan-ı Zülcelâlin haşmetini ve şâşaa-i rububiyetini gösteriyor gibi gördüm. Bütün kuvvetimle ve mümkün olsaydı bütün zerrâtımla ve beni dinleselerdi bütün mahlûkatın lisanlarıyla diyecektim; hem umum onların namına dedim:

اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكٰوةٍ
فِيهَامِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا
كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لاَ
شَرْقِيَّةٍ وَلاَغَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ
تَمْسَسْهُنَارٌ نُورٌ عَلٰى نُورٍ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ [5]

âyetini okudum, döndüm, indim, ayıldım.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نُورِ الْاِيمَانِ وَالْقُرْاٰنْ [6] dedim.

Said Nursî

1. "Göklerin ve yerin Rabbi." Duhân Sûresi, 44:7.
2. "Meleklerin ve ruhun Rabbi."
3. "And olsunki dünya semâsını Biz kandillerle süsledik." Mülk Sûresi, 67:5.
4. "Güneşi ve ayı emrine boyun eğdirdi." Ra'd Sûresi, 13:2.
5. "Allah göklerin ve yerin nurudur. Onun nurunun misali, bir lâmba yuvasıgibidir ki, onda bir kandil vardır. Kandil de cam fanus içindedir. Camfanus ise, inci gibi parlayan bir yıldıza benzer ki, ne doğuya, ne debatıya ait olmayan mübarek bir ağacın yakıtından tutuşturulur. Onunyakıtı, kendisine ateş dokunmasa bile ışık verecek kabiliyettedir. O nur üstüne nurdur. Allah dilediğini nuruna kavuşturur." Nur Sûresi, 24:35.
6. İmânın ve Kur'ân'ın nurundan dolayı Allah'a hamd olsun.

[1] (نَعْبُدُ) Na’büdü Nüktesi

Bu mânâyı tenvir için, kendi başımdan geçmiş nurlu bir hali ve hakikatli bir hayali söylüyorum. Şöyle ki:

Bir vakit [2] اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَاِيَّاكَ نَسْتَعِينُ deki *nun*-u mütekellim-i maalgayri düşündüm ve mütekellim-i vahde sıygasından نَعْبُدُ sıygasına intikalin sebebini kalbim aradı. Birden, namazdaki cemaatin fazileti ve sırrı, o nun’dan inkişaf etti.

Gördüm ki, namaz kıldığım o Bayezid Camiindeki cemaatle iştirakimi ve herbiri benim bir nevi şefaatçim hükmüne ve kıraatimde izhar ettiğim hükümlere ve dâvâlara birer şahit ve birer müeyyid gördüm. Nâkıs ubûdiyetimi, o cemaatin büyük ve kesretli ibâdâtı içinde dergâh-ı İlâhiyeye takdime cesaret geldi.

Birden, bir perde daha inkişaf etti. Yani, İstanbul’un bütün mescidleri ittisal peydâ etti. O şehir, o Bayezid Camiihükmüne geçti. Birden, onların dualarına ve tasdiklerine mânen bir nevi mazhariyet hissettim.

Onda dahi, rû-yi zemin mescidinde, Kâbe-i Mükerreme etrafında dairevî saflar içinde kendimi gördüm. [3] اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ dedim, benim bu kadar şefaatçilerim var, benim namazda söylediğim herbir sözü aynen söylüyorlar, tasdik ediyorlar.

Madem hayalen bu perde açıldı, Kâbe-i Mükerreme mihrap hükmüne geçti. Ben bu fırsattan istifade ederek, o safları işhad edip, tahiyyatta getirdiğim

اَشْهَدُ اَنْ لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اللّٰهُ وَاَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللّٰهِ [4]

olan imanın tercümanını mübarek Hacerü’l-Esvede tevdi edip emanet bırakıyorum derken, birden bir vaziyet daha açıldı. Gördüm ki, dahil olduğum cemaat üç daireye ayrıldı.

1. “Kulluk ederiz.” Fâtiha Sûresi, 1:5.
2. “Ancak Sana kulluk eder, ancak Senden yardım isteriz.” Fâtiha Sûresi, 1:5.
3. “Ezelden ebede her türlü hamd ve övgü, şükür ve minnet, âlemlerin rabbi olan Allah’a mahsustur.” Fâtihâ Sûresi, 1:2.
4. Şehadet ederim ki, Allah’tan başka hiçbir ilâh yoktur. Yine şehâdet ederim ki, Hz. Muhammed (a.s.m.) Allah’ın Resûlüdür.

Birinci daire: Rû-yi zeminde mü’minler ve muvahhidîndeki cemaat-i uzmâ.

İkinci daire: Baktım, umum mevcudat, bir salât-ı kübrâda, bir tesbihât-ı uzmâda, her taife kendine mahsus salâvat ve tesbihatıyla meşgul bir cemaat

içindeyim. “Vezâif-i eşya” tabir edilen hidemât-ı meşhude, onların ubûdiyetlerinin ünvanlarıdır. O halde *Allahu ekber* deyip hayretten başımı eğdim, nefsime baktım:

*Üçüncü bir daire*içinde, hayret-engiz, zâhiren ve keyfiyeten küçük, hakikaten ve vazifeten ve kemiyeten büyük, bir küçük âlemi gördüm ki, zerrât-ı vücudiyemden tâ havâss-ı zâhiriyeme kadar, taife taife vazife-i ubûdiyetle ve şükrâniye ile meşgul bir cemaat gördüm. Bu dairede, kalbimdeki lâtife-i Rabbâniyem, [1] اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَاِيَّاكَ نَسْتَعِينُ o cemaat namına diyor. Nasıl, evvelki iki cemaatte de lisanım o iki cemaat-i uzmâyı niyet ederek demişti.

Elhasıl, نَعْبُدُ [2] *nun*’u şu üç cemaate işaret ediyor. İşte bu halette iken, birden Kur’ân-ı Hakîmin tercümanı ve mübelliği olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın—Medine-i Münevvere denilen mânevî minberinde—şahsiyet-i mâneviyesi haşmetiyle temessül ederek, [3] يَا اَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمْ hitabını, mânen herkes gibi ben de işitip, o üç cemaatte herkes benim gibi اِيَّاكَ نَعْبُدُ ile mukabele ediyor tahayyül ettim. [4] اِذَا ثَبَتَ الشَّيْءُ ثَبَتَ بِلَوَازِمِهِ kaidesince, şöyle bir hakikat fikre göründü ki:

1. “Ancak Sana kulluk eder, ancak Senden yardım isteriz.” Fâtiha Sûresi, 1:5.
2. “Kulluk ederiz.” Fâtiha Sûresi, 1:5.
3. “Ey insanlar, Rabbinize kulluk edin.” Bakara Sûresi, 2:21.
4. Birşey sabit olduğunda, bütün levazımatıyla (ona lâzım olan şeylerle) birlikte sabit olur.

Madem bütün âlemlerin Rabbi, insanları muhatap ittihaz edip umum mevcudatla konuşur; ve şu Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, o hitab-ı izzeti, nev-i beşere, belki umum zîruha ve zîşuura tebliğ ediyor. Elbette, bütün mâzi ve müstakbel, zaman-ı hazır hükmüne geçti; bütün nev-i beşer bir mecliste, safları muhtelif bir cemaat şeklinde olarak, o hitap, o suretle onlara ediliyor.

O vakit, herbir âyât-ı Kur’âniye, gayet haşmetli ve vüs’atli bir makamdan, gayet kesretli ve muhtelif ve ehemmiyetli muhatabından, nihayetsiz azamet ve celâl sahibi Mütekellim-i Ezelîden ve makam-ı mahbubiyet-i uzmâ sahibi tercüman-ı âlişanından aldığı bir kuvvet-i ulviyet, cezâlet ve belâğat içinde, parlak, hem pek parlak bir nur-u i’câzı içinde gördüm. O vakit, değil umum Kur’ân, ya bir sûre, veyahut bir âyet, belki herbir kelimesi birer mu’cize hükmüne geçti. [1] اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نُورِ الْاِيمَانِ وَالْقُرْاٰنِ dedim; o ayn-ı

hakikat olan hayalden, نَعْبُدُ[2] *nun*'una girdiğim gibi çıktım ve anladım ki, Kur'ân'ın değil âyetleri, kelimeleri, belki *nun-u* نَعْبُدُ gibi bazı harfleri dahi mühim hakikatlerin nurlu anahtarlarıdır.

Kalb ve hayal, o *nun-u* نَعْبُدُ 'den çıktıktan sonra, akıl karşılarına çıktı, dedi: "Ben de hisse isterim. Sizin gibi uçamam. Ayaklarım delildir, hüccettir. Ayn-ı نَعْبُدُ ve نَسْتَعِينُ[3]'de, Mâbud ve Müsteân olan Hâlıka giden yolu göstermek lâzımdır ki, sizinle gelebileyim."

1. İman ve Kur'ân nurundan dolayı Allah'a hamd olsun.
2. "Kulluk ederiz." Fâtiha Sûresi, 1:5.
3. "Yardım dileriz." Fâtiha Sûresi, 1:5.

O vakit kalbe şöyle geldi ki:

De o mütehayyir akla: Bak, kâinattaki bütün mevcudata: Zîhayat olsun, câmid olsun, kemâl-i itaat ve intizamla vazife suretinde ubûdiyetleri var. Bir kısmı, şuursuz, hissiz oldukları halde, gayet şuurkârâne, intizamperverâne ve ubûdiyetkârâne vazife görüyorlar. Demek bir Mâbud-u Bilhak ve bir Âmir-i Mutlak vardır ki, bunları ibadete sevk edip istihdam ediyor.

Hem bak, bütün mevcudata, hususan zîhayat olanlara: Herbirinin gayet kesretli ve gayet mütenevvi ihtiyacatı var ve vücut ve bekàsına lâzım pek kesretli, muhtelif matlupları var; en küçüğüne elleri ulaşamaz, kudretleri yetişmez. Halbuki o hadsiz matlapları, ummadığı yerden, vakt-i münasipte, muntazaman onların ellerine veriliyor ve bilmüşahede görünüyor.

İşte, şu mevcudatın bu hadsiz fakr ve ihtiyacatı ve bu fevkalâde iânât-ı gaybiye ve imdâdât-ı Rahmâniye bilbedâhe gösterir ki, bir Ganiyy-i Mutlak ve Kerîm-i Mutlak ve Kadîr-i Mutlak olan bir hâmi ve râzıkları vardır ki, herşey ve her zîhayat Ondan istiâne eder, medet bekliyor, mânen إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ[1] der.

O vakit akıl, "Âmennâ ve saddaknâ" dedi.

Said Nursî

1. "Ancak senden yardım isteriz." Fâtiha Sûresi, 1:5.

“Risale-i Nur nedir ve hakikatler muvacehesinde Risale-i Nur ve tercümanı ne mahiyettedirler?” diye bir takriznâmedir.

Her asır başında hadîsçe geleceği tebşir edilen dinin yüksek hâdimleri, emr-i dinde mübtedi’ değil, müttebidirler. Yani, kendilerinden ve yeniden bir şey ihdas etmezler, yeni ahkâm getirmezler. Esasat ve ahkâm-ı diniyeye ve sünen-i Muhammediyeye (a.s.m.) harfiyen ittibâ yoluyla dini takvim ve tahkim ve dinin hakikat ve asliyetini izhar ve ona karıştırılmak istenilen ebâtılı ref’ ve iptal ve dine vâki tecavüzleri red ve imha ve evâmir-i Rabbâniyeyi ikame ve ahkâm-ı İlâhiyenin şerafet ve ulviyetini izhar ve ilân ederler. Ancak tavr-ı esâsiyi bozmadan ve ruh-u aslîyi rencide etmeden, yeni izah tarzlarıyla, zamanın fehmine uygun yeni ikna usulleriyle ve yeni tevcihat ve tafsilât ile îfa-i vazife ederler.

Bu memurîn-i Rabbâniye, fiiliyatlarıyla ve amelleriyle de memuriyetlerinin musaddıkı olurlar. Salâbet-i imaniyelerinin ve ihlâslarının âyinedarlığını bizzat îfa ederler. Mertebe-i imanlarını fiilen izhar ederler. Ve ahlâk-ı Muhammediyenin (a.s.m.) tam âmili ve mişvar-ı Ahmediyenin (a.s.m.) ve hilye-i Nebeviyenin (a.s.m.) hakikî lâbisi olduklarını gösterirler. Hülâsa, amel ve ahlâk bakımından ve sünnet-i Nebeviyeye (a.s.m.) ittibâ ve temessük cihetinden ümmet-i Muhammed’e (a.s.m.) tam bir hüsn-ü misal olurlar ve nümune-i iktida teşkil ederler. Bunların, Kitabullahın tefsiri ve ahkâm-ı diniyenin izahı ve zamanın fehmine ve mertebe-i ilmine göre tarz-ı tevcihi sadedinde yazdıkları eserler kendi tilka-yı nefislerinin ve karîha-i ulviyelerinin mahsulü değildir, kendi zekâ ve irfanlarının neticesi değildir. Bunlar, doğrudan doğruya menba-ı vahy olan Zât-ı Pâk-i Risaletin mânevî ilham ve telkinatıdır. Celcelûtiye ve Mesnevî-i Şerîf ve Fütuhu’l-Gayb ve emsali âsâr hep bu nevidendir. Bu âsâr-ı kudsiye o zevât-ı âlîşan ancak tercüman hükmündedirler. Bu zevât-ı mukaddesenin, o âsâr-ı bergüzîdenin tanziminde ve tarz-ı beyanında bir hisseleri vardır; yani bu zevât-ı kudsiye, o mânânın mazharı, mir’âtı ve ma’kesi hükmündedirler.

Risale-i Nur ve tercümanına gelince: Bu eser-i âlîşanda şimdiye kadar emsaline rastlanmamış bir feyz-i ulvî ve bir kemâl-i nâmütenahî mevcut olduğundan ve hiçbir eserin nail olmadığı bir şekilde meş’ale-i İlâhiye ve şems-i hidayet ve neyyir-i saadet olan Hazret-i Kur’ân’ın füyuzatına vâris olduğu

meşhud olduğundan, onun esası nur-u mahz-ı Kur’ân olduğu ve evliyaullahın âsârından ziyade feyz-i envâr-ı Muhammedîyi hâmil bulunduğu ve Zât-ı Pâk-i Risaletin ondaki hisse ve alâkası ve tasarruf-u kudsîsi evliyaullahın âsârından ziyade olduğu ve onun mazharı ve tercümanı olan mânevî zâtın mazhariyeti ve kemâlâtı ise o nisbette âlî ve emsâlsiz olduğu güneş gibi âşikâr bir hakikattir.

Evet, o zât daha hal-i sabavette iken ve hiç tahsil yapmadan, zevâhiri kurtarmak üzere üç aylık bir tahsil müddeti içinde ulûm-u evvelîn ve âhirîne ve ledünniyat ve hakaik-ı eşyaya ve esrar-ı kâinata ve hikmet-i İlâhiyeye vâris kılınmıştır ki şimdiye kadar böyle mazhariyet-i ulyâya kimse nail olmamıştır. Bu harika-i ilmiyenin eşi asla mesbuk değildir. Hiç şüphe edilemez ki, tercüman-ı Nur, bu haliyle baştan başa iffet-i mücesseme ve şecaat-i harika ve istiğna-yı mutlak teşkil eden harikulâde metanet-i ahlâkiyesi ile bizzat bir mu’cize-i fıtrattır ve tecessüm etmiş bir inayettir ve bir mevhibe-i mutlakadır.

O zât-ı zîhavârık, daha hadd-i bülûğa ermeden bir allâme-i bîadîl halinde bütün cihan-ı ilme meydan okumuş, münazara ettiği erbab-ı ulûmu ilzam ve iskat etmiş, her nerede olursa olsun vâki olan bütün suallere mutlak bir isabetle ve asla tereddüt etmeden cevap vermiş, on dört yaşından itibaren üstadlık pâyesini taşımış ve mütemadiyen etrafına feyz-i ilim ve nur-u hikmet saçmış, izahlarındaki incelik ve derinlik ve beyanlarındaki ulviyet ve metanet ve tevcihlerindeki derin feraset ve basiret ve nur-u hikmet, erbab-ı irfanı şaşırtmış ve hakkıyla “Bediüzzaman” ünvan-ı celîlini bahşettirmiştir. Mezâya-yı âliye ve fezâil-i ilmiyesiyle de din-i Muhammedînin (a.s.m.) neşrinde ve isbatında bir kemâl-i tam halinde rû-nümâ olmuş olan böyle bir zât elbette Seyyidü’l-Enbiya Hazretlerinin (a.s.m.) en yüksek iltifatına mazhar ve en âlî himaye ve himmetine nâildir. Ve şüphesiz o Nebiyy-i Akdesin (a.s.m.) emir ve fermanıyla yürüyen ve tasarrufuyla hareket eden ve onun envar ve hakaikına vâris ve mâkes olan bir zât-ı kerîmü’s-sıfattır.

Envâr-ı Muhammediyeyi (a.s.m.) ve maarif-i Ahmediyeyi (a.s.m.) ve füyuzât-ı şem’-i İlâhîyi en müşa’şa bir şekilde parlatması ve Kur’ânî ve hadîsî olan işarât-ı riyaziyenin kendisinde müntehî olması ve hitabât-ı Nebeviyeyi (a.s.m.) ifade eden âyât-ı celîlenin riyazî beyanlarının kendi üzerinde toplanması delâletleriyle o zât hizmet-i imaniye noktasında risaletin bir mir’ât-ı mücellâsı ve şecere-i risaletin bir son meyve-i münevveri ve lisan-ı risaletin irsiyet noktasında son dehan-ı hakikatı ve şem-i İlâhînin hizmet-i imaniye cihetinde bir son hâmil-i zîsaâdeti olduğuna şüphe yoktur.

Üçüncü medrese-i Yusufiyenin el-Hüccetü’z-Zehrâ ve Zühretü’n-Nur olan tek dersini dinleyen Nur şakirtleri namına:

Ahmed Feyzi, Ahmed Nazif, Salâhaddin,
Zübeyir, Ceylan, Sungur, Tabancalı

Benim hissemi haddimden yüz derece ziyade vermeleriyle beraber, bu imzasahiplerinin hatırlarını kırmaya cesaret edemedim. Sükût ederek o medhiRisale-i Nur şâkirdlerinin şahs-ı mânevîsi namına kabul ettim.

Said Nursî

Müellifin vasiyetnamesi münasebetiyle Halil İbrahim'in Risale-i Nur hakkında Nur şakirdleri namına yazdığı bir fıkrasının bir parçasıdır

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ [1]

1. Her türlü noksan sıfatlardan yüce olan Allah'ın adıyla.

Risale-i Nur, nurdan bir ibrişimdir ki, kâinat ve kâinattaki mevcudatın tesbihatları onda dizilmiştir.

Risale-i Nur âhize ve nâkile ile mücehhez bir radyo-yu Kur'âniyedir ki, onun tel ve lâmbaları ve âyine ve bataryaları hükmündeki satırları, kelimeleri, harfleri öyle intizamkârane ve îcazdârâne bast edilmiştir ki, yarın her ilim ve fen adamları ve her meşrep ve meslek sahipleri, ilim ve iktidarları miktarınca âlem-i gayb ve âlem-i şehadetten ve ruhaniyat âleminden ve kâinattaki cereyan eden her hâdisattan haberdar olabilir. Zira Risale-i Nur, menşur-u Kur'ân'dır.

Risale-i Nur mü'minlere; hedâyâ-yı hidâyet, vesile-i saadet, mazhar-ı şefaat ve feyz-i Rahmândır.

Risale-i Nur, kâinata nevbaharın feyzini veren bir âb-ı hayat ve ayn-ı rahmet ve mahz-ı hakikat ve bir gülzar-ı gülistandır.

Risale-i Nur lütf-ü Yezdan, kemal-i iman, işârât-ı Kur'ân ve bereket-i ihsandır.

Risale-i Nur, kâfire hüsran, münkire tokat; dalâlete düşmandır.

Risale-i Nur bir kenz-i mahfî ve bir sandukça-i cevahir ve menba-ı envardır.

Risale-i Nur hakikat-ı Kur'ân ve mirâc-ı imandır.

Risale-i Nur sertac-ı evliya, sultanü'l-eser ve zübdetü'l-meâni ve atâyâ-yı İlâhî ve hedâyâ-yı Sübhânîdir.

Risale-i Nur bir bahr-i hakaik ve bir sırr-ı dekaik ve kenzü'l-maarif ve bahrü'l-mekârimdir.

Risale-i Nur hastalara şifahane-i hikmet ve mâ-i zemzem, sağlara maişet-i hakikat ve rih-ı reyhan ve misk-i anberdir.

Risale-i Nur mev'id-i Ahmedî (a.s.m.) ve müeyyed-i Haydarî (r.a.) ve teavün-ü Gavsî (k.s.) ve tavsiye-i Gazalî (k.s.) ve ihbar-ı Fârukîdir (k.s.).

Risale-i Nur şems-i Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyanın elvan-ı seb'ası, Risale-i Nur'un menşur-u hakikatinde tam tecellî ettiğinden, hem bir kitab-ı şeriat, hem

bir kitab-ı dua, hem bir kitab-ı hikmet, hem bir kitab-ı ubudiyet, hem bir kitab-ı emir ve dâvet, hem bir kitab-ı zikir, hem bir kitab-ı fikir, hem bir kitab-ı ledünniyat, hem bir kitab-ı tasavvuf, hem bir kitab-ı mantık, hem bir kitab-ı ilm-i kelâm, hem bir kitab-ı ilm-i ilâhiyyat, hem bir kitab-ı teşvik-i san'at, hem bir kitab-ı belâğat, hem bir kitab-ı isbat-ı vahdaniyet ve muarızlarına bir kitab-ı ilzam ve iskâttır.

Risale-i Nur eczaları bir sema-yı mâneviyenin güneşleri, ayları ve yıldızlarıdır. Nasıl ki zahiren, perde-i esbab olan güneşten, kamerden ve kevâkibden bütün kâinat tenevvür ve tezeyyün ve bütün eşya neşvünema ve hayat buluyor.

İşte Risale-i Nur dahi bu asırda bütün âlem-i beşeriyete hayat-ı câvidân ve âdeme, kâmil-i insan; ve kulûbe, neş'e-i iman; ve ukûle, yakînî itminan; ve efkâra, inkişaf, ve nüfusa, teslim-i rıza ve can şûalarını Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyândan alıp saçmaktadır. O sema-yı mâneviyeyi bazan ve zahiren bihasbilhikmet âfâkî bir bulut kütlesi kaplar. O celâlli semadan öyle bir bârân-ı feyz ve rahmet takattur eder ki, tohumlar, çekirdekler, habbeler o sıkıcı ve dar âlemde gerçi biraz muztarip olurlar, fakat tâ o sıkılmaktan üzerlerindeki kışırları çatlar ve yırtılır; o anda bulutlar da ufuklara çekilip nöbetçi vaziyetinde beklemesi bir imtihan-ı Rabbânî ve bir inkişaf-ı feyzânî ve bir rahmet-i nuranîdir ki, evvelce bir habbe, bir çekirdek yeniden taze bir hayata atılır iştiyakla ve neş'e-i inkişafla meyvedar koca bir ağaç suretini alır ve [1] يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ sırrına mazhar olurlar.

Evet, yirmi senedir devam eden şu mevsim-i şita, inşâallahu teâlâ nihayet bulmuş ola... Dünyaya yeni ve feyizli bir fasl-ı nev bahar gele ve âlemin yüzü nur ile güle...

Risale-i Nur Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyânın taht-ı tasarrufunda olduğundan, ona uzanan, ilişmek isteyen her el kırılır ve her dil kurur.

Umum Nur şâkirdleri namına

Halil İbrahim(r.h.)

Medresetü'z-Zehrâ'nın erkânları nâmına biz de iştirak ediyoruz.

Osman, Rüşdü, Re'fet, Hüsrev, Said, Hilmi, Muhammed, Halil İbrahim, Mehmed Nuri

1. "Allah onların günahlarını silip yerlerine iyilikler verir." Furkan Sûresi, 25:70.

Medine-i Münevvere’de bulunan ve Nur’un hakikatini tam anlayan ve İslâmiyete hizmet eden bir âlimin mektubudur.

Gönüller fâtihi, pek muhterem ve mükerrem Üstadımız Hazretleri,

Mübarek ellerinizden öper, bütün aziz ve sadakatli talebelerinizle beraber sıhhat ve selâmette daim olmanızı bârigâh-ı Kibriyâdan niyaz eylerim.

Müslümanlar için en büyük bir bayram diye ancak vasıflandırılabilen beraatiniz, bütün Nurcuları şâd ve handan eylediği gibi, bendenizi de dünyalarkadar memnun ve mesrur eylemiştir. Nasıl memnun etmesin ki, sizineserlerinizle birlikte beraatiniz demek, ruhun maddiyata, nurun zulmete, imânın küfre, hakkın bâtıla, tevhidin şirke ve irfanın cehle galip gelmesi demektir.

Yıllardan beri önüne sıradağlar gibi engeller, korkunç uçurumlar gibi mâniler konulan Nur çağlayanı, en sonunda mu’cizevî bir şekilde bütün sedleri yıkmış, mânileri aşmış, nur ile bütün zulmetleri târümar eylemiştir.

“Mu’cizevî harikalarla doğan İlâhî tecellîlerin vasfında kalemler kırılır, fikirler gürülder, ilhamlar yanar, kül olur” derlerdi. Hakikaten bendeniz, şimdi bu müstesna zaferin karşısında aynı aczi bütün varlığımla hissediyorum. Zira tefekkür ve ilhamıma nihayetsiz bir ufuk açılıyor. Cihan, muhteşem bir Nur mâbedini andırıyor. Civarımdaki herşey, her yer derin vecd ve istiğraklarla gaşyolunmuş bir halde... Her zerrede, [1] وَاِنْ مِنْ شَیْءٍ اِلاَّ یُسَبِّحُ بِحَمْدِهٖ sırrı Sübhânîsi tecelli ediyor...

1. “Hiçbir şey yoktur ki Onu övüp tesbih etmesin.” İsrâ Sûresi, 17:44.

Binaenaleyh bilmiyorum, bu mes’ut hadiseyi şanlı bir zafer, şahane bir fetih, İlâhî bir kurtuluş, cihanşümul bir bayram diye mi vasıflandırayım? Zira kudsî dâvânın kazanmış olduğu bu İlâhî zafer, bütün İslâm ve insanlık dünyasındaki mücahitlerin azimlerine kuvvet, ruhlarına can, imânlarına hız ve heyecan vermiştir.

Evet, azim ve imanları, aşk ve emelleri henüz kemale ermemiş olan birçok Müslümanlar, maalesef acıklı bir yeis içinde idiler. Böyle bir zaferin tahakkukunu, hayal ve muhal görüyorlardı. Fakat bütün feyiz ve nurunu insanlığı tenvir ve irşad için İlâhî bir güneş halinde Arş-ı Âzamın pürnur ufuklarından

inen Kur’ân-ı Kerîmden alan Nur neşriyatı, durgun gölleri andıran gönülleri deryalar gibi coşturmuş, kasvet ve hicran yıllarının ümit ve emellere vurduğu müthiş zincirleri kırmıştır. O nur kaynağından fışkıran o serapa feyiz ve hikmetler saçan eserler, hislerin, fikirlerin ve bilhassa alevler içinde yanan ruh ve vicdanların ezelî ve ebedî ihtiyaçlarına cevap verdiği gibi, onları dalga dalga boğucu karanlıklar muhitinden, ter temiz ve pırıl pırıl nur ufuklarına çıkarmıştır.

Yıllarca devam eden uzun bir sükût, derin bir gaflet ve boğucu bir zulmetten sonra İlâhî bir güneş halinde parlayan bu kudsî zafer, nur için yol aramakta olan perişan beşeriyetin yakın bir gelecekte uyanacağını müjdelemektedir. Çünkü, din ihtiyacı sırf Müslümanların değil, bil’umum insanların ezelî ve ebedî ihtiyacıdır.

Bugün bedbaht insanlık, din nimetinden mahrum olmanın sürekli hicran ve felâketlerini bağrı yanarak çekmektedir. Bu acıklı buhranın korkunç neticesidir ki, çeyrek asır zarfında iki büyük harbe girmiş ve üçüncüsünün de kapısını çalmak çılgınlığını göstermektedir.

Artık bütün insanları kardeş yaparak yemyeşil cennetlerin nurlu ufuklarından esen refah ve saadet, huzur ve âsâyiş rüzgârıyla dalgalanan âlem-şümûl bir bayrak altında toplayacak olan yegâne kuvvet, İslâmdır. Zira beşeriyetin bugünkü hali, tıpkı İslâmdan evvelki insan cemiyetlerinin acıklı halidir. Bunun için insanlığı o günkü ebedî felâketten kurtaran İslâm, bugün de kurtarabilir.

Evet, milyonların, milyarların kalbinde asırlardan beri kanamakta olan o derin yarayı saracak yegâne müşfik el, İslâmdır. Her ne kadar ufuklarda zaman zaman bazı uydurma ışıklar görülüyorsa da, müstakbel, bütün nur ve feyzini güneşlerden değil, bizzat Rabbü’l-Âlemînden alan ezelî ve ebedî yıldızındır. O yıldız dünyalar durdukça duracak ve onu söndürmek isteyenleri yerden yere vuracaktır.

Cihan-kıymet Üstadım,

Malûm-u fâzılâneleridir ki, son günlerde mukaddes dâvâya hizmet eden bazı tenvir ve irşad hareketleri doğmuş, fakat maalesef hiçbirisi Risale-i Nur Külliyatınıngördüğü mühim işi görememiş ve ihraz ettiği İlâhî zaferi kazanamamıştır. Zira bu yol, peygamberlerin, velilerin, âriflerin, salihlerin ve bilhassa cânını cânana seve seve fedâ eden ve sayısı milyonlara sığmayan kahraman şehitlerin mukaddes yoludur. Artık bu çetin yolda yürümek isteyenler, her an karşılarınadikilecek olan müthiş mâniaları daima göz önünde tutmaları lâzımdır.Evet, bu yolda yürüyecek olanların, sizdeki sarsılmak bilmeyen imanla,yüksek ve İlâhî irfanla ve bilhassa harikulâde ihlâs ve feragatle mücehhez olmaları gerektir. Çünkü, bu mühim vâdide Nur dâvâsının takip ettiği tebliğ, tenvir ve irşad usulü bambaşka hususiyetler taşımaktadır. Artık insanın his ve

fikrine, ruh ve vicdanına bambaşka ufuklar açacak olan bu derin bahsi, dua buyurun da, müstakil ve mufassal bir eserde aziz din ve gönüldaşlarımıza arz etmek şerefine nâil olayım. Çünkü, bu nurlu bahis o kadar derin ve o derece mühimdir ki, böyle birkaç sahifelik mektup ve makalelerle asla ifade edilemez.

İman ve Kur’ân nuru ile ter temiz gönlünü fethettiğiniz gençlik, İlâhî zaferinizin en parlak delilini teşkil eden en mühim varlık ve en kıymetli cevherdir. “Nurdan Sesler”in hemen her mısraında, asîl ve şuurlu ruhuna hitap ettiğim tertemiz gençlik, işte bu hak ve hakikatın bağrı yanık âşığı olan gençliktir.

Nurlu dâvânın kazanmış olduğu bu son zaferin verdiği vecdle dolu bir ilhamla yazdığım şu manzumeyi[HAŞİYE-1*] takdim ediyorum. Kabulünü rica ve istirham eylerim.

Tekrar tekrar ellerinizden öper, kıymetli dualarınızı beklerim, pek muhterem Üstadım Hazretleri.

Mânevi evlâtlarınızdan

Ali Ulvi

Haşiye-1 *“Gönüller Fatihi Büyük Üstada” başlıklı olan bu manzume, Mektubat’ın ve İhlâs Risalelerinin âhirindedir.

يَا اَللّٰهُ يَا رَحْمٰنُ يَا رَحِيمُ يَا فَرْدُ يَا حَيُّ
يَا قَيُّومُ يَا حَكَمُ يَا عَدْلُ يَا قُدُّوسُ

İsm-i Âzamın hakkına ve Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın hürmetine ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın şerefine, bu mecmuayı bastıran Risale-i Nur talebelerini Cennetü’l-Firdevste saadet-i ebediyeye mazhar eyle. Âmin. Ve hizmet-i imaniye ve Kur’âniyede daima muvaffak eyle. Âmin. Ve defter-i hasenatlarına, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî*’nin herbir harfine mukabil, bin hasene yazdır. Âmin. Ve nurların neşrinde sebat ve devam ve ihlâs ihsan eyle. Âmin.

Yâ Erhamerrâhimîn! Umum Risale-i Nur şakirtlerini iki cihanda mes’ut eyle. Âmin. İnsî ve cinnî şeytanların şerlerinden muhafaza eyle. Âmin. Ve bu âciz ve biçare Said’in kusuratını affeyle. Âmin.

Umum Nur şakirtleri namına *Said Nursî*

Table of Contents

Sikke-i Gaybiye Hakkında
Risale-i Nur’dan parlak fıkralar ve bir kısım güzel mektuplar
Yirmi Yedinci Mektubun Lâhikasından Alınmış Mühim Parçalar
Risale-i Nur’un kerametinin bu havalide zuhur eden çok tereşşuhatından bir-iki hâdise beyan ediyorum
Bugünlerde mânevî bir muhaverede bir sual ve cevabı dinledim. Size bir kısa hülâsasını beyan edeyim.
Bu hâdise münasebetiyle yine bugünlerde hatırıma gelen bir vâkıayı beyan ediyorum.
Emin ve Tahsin ve Hilmi’nin bir fıkrasıdır. Yirmi Yedinci Mektubun fıkraları içine girmeye münasip görüldü.
Emin ve Feyzi’nin bir fıkrasıdır.
Mehmed Feyzi’nin yediği şefkat tokadıdır.
Risale-i Nur şakirdlerinden Mehmed Feyzive emsaline hitaben beyan edilen bir hakikattir.
Hüsrev’in bir fıkrasıdır.
Hulusi Beyin bir fıkrasıdır.
Hüsrev’in bir fıkrasıdır.
Risale-i Nur’un beş talebesinin bir fıkrasıdır.
Hüsrev’in mektubundan bir fıkradır.
Kâtip Osman’ın rüyasına ait bir fıkrasıdır.
Karadağ’ın bir meyvesi
Sûre-i Ve’l-Asr’ın “Dağ Meyvesi” nâmında nüktesine bir hâşiye
Birdenbire Kalbe Gelen Bir Nükte-i İ’câziyedir
Küçük Hüsrev Feyzi’nin bir istihracıdır.
Yirmi dokuzuncu âyetin sehvine dair tafsilât
Birinci Şuâ
Sekizinci Şuâ
Otuz Birinci Mektubun Otuz Birinci Lem’asının otuz bir meselesinden bir meseledir
İkinci Keramet-i Aleviye

Hafız Tevfik’in fıkrasının tetimmesi
Keramet-i Aleviyenin neticesi
Şayan-ı hayret bir tefe’ül ve mühim bir ihbar-ı gaybî
Mühim bir ihbar-ı gaybî
Şeyh-i Geylânî’nin, fıkrasıyla kerametkârane verdiği haber-i gaybînin tetimmesidir
Said kendi söylüyor:
Şu keramet-i Gavsiye münasebetiyle üç nokta beyan edilecek.
Risale-i Nur şakirtlerinin bir fıkrasıdır.
Keramet-i Gaybiye-i Gavsiyenin işârâtını teyid eden üç remiz
Lâtif bir tefe’ül
Hazret-i Gavs’ın Keramet-i Gaybiyesini teyid eden bir âyetin işârâtındaki bir nükte-i i’câziyedir.
Emin ve Feyzi’nin Isparta’daki kardeşlerine Üstadlarının hastalığı hakkında bir mektuplarıdır
(Sabri’nin mektubunun bir parçasıdır.)
Namaz tesbihatının faziletine ait Isparta’ya gönderilen bir mektuptur
Rüya Hakkında Isparta’ya Gönderilen Bir Fıkradır
Eminve Feyzi’nin Ispartalı kardeşlerine gönderilmiş bir fıkrasıdır
Isparta’yagönderilen bir mektup
Risale-i Nur’un küçük ve masum şâkirtleri
Isparta’ya gönderilen bir fıkradır
Lâtif bir tevafuka işaret eden bir fıkradır.
Hafız Mustafa’nınbir fıkrasıdır.
Emin ve Feyzi’nin Isparta’daki kardeşlerine yazdığı bir fıkradır.
HulusiBey’in bir fıkrasıdır.
Halil İbrahim’inRisale-i Nur’a hitaben yazdığı bir fıkradır.
Risale-i Nur’un mühim bir rüknü olan Hafız Ali’nin(r.h.) bir fıkrasıdır.
Bir sual-cevap olarak yazdığım bir fıkrayı, size de fâidesi olur ihtimaliyle beyan ediyorum:
Mânevî bir ihtarla bir iki ince meseleyi yazıyorum.

Emin ile Feyzi’nin Üstadlarının garip vaziyetine ve Risale-i Nur’un acip ehemmiyetine delâlet eden bir sualleri ve Üstadlarının onlara ve emsallerine verdiği bir cevaptır.
[Bir mektubun parçasıdır. Bu makam münasebetine binaen yazıldı.]
Ehemmiyetli bir hocanın Üstad hakkında ziyade hüsn-ü zannını tadil etmek münasebetiyle Emin ve Feyzi’nin o hocaya gönderdikleri bir mektup.
Üstadımızın ehemmiyetli bir mektubudur
Salâhaddin’in fıkrasından bir parçadır.
Risale-i Nur şakirtlerinden Emin, Hilmi, Kâmil ve Feyzi’nin bir fıkrasıdır.
Feyzi ve Emin diyorlar
Risale-i Nur Eczâlarını Mahkemeden Alıp Bana GetiripTeslim Eden Hafız Mustafa’ya hitaptır
Risale-i Nur’un kahramanı Hüsrev tarafından kaleme alınmıştır.
Yedinci Mesele
Mahrem bir suale cevaptır
Zekâi’nin Bir Manzumesi
Üniversitedeki Nur şakirtlerinin, Nur hakikatinin fen dairesinde fevkalâde kıymetini takdir ettiklerine bir nümunedir.
Halil İbrahim’inmanzumesidir.
Yirmi Sekizinci Lem’anın Birinci Meselesi
On Sekizinci Lem’a
Sekizinci Lem’a
Risale-i Nur’dan Parlak Fıkralar veBir Kısım Güzel Mektuplar
Hüve Nüktesi
Yirmi Dokuzuncu Mektubun Beşinci Risale olan Beşinci Kısmı
1 Na’büdü Nüktesi
“Risale-i Nur nedir ve hakikatler muvacehesinde Risale-i Nur ve tercümanı ne mahiyettedirler?” diye bir takriznâmedir.
Müellifin vasiyetnamesi münasebetiyle Halil İbrahim’in Risale-i Nur hakkında Nur şakirdleri namına yazdığı bir fıkrasının bir parçasıdır

Medine-i Münevvere’de bulunan ve Nur’un hakikatini tam anlayan ve İslâmiyete hizmet eden bir âlimin mektubudur.